

Des by
Mia Leo
DBLQB

DẠ KHINH THÀNH

Chính phi của Độc vương

EDITOR: THUYVU115257+ SHELENA

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiểu Thư Ngu Ngốc

Chương 2: Tỷ Tỷ Khiêu Khích

Chương 3: Ngu Ngốc Biến Thành Thiên Tài

Chương 4: Phủ Đại Công Chúa Chấn Động

Chương 5: Nam Tử Yêu Nghiệt

Chương 6: Lấy Thân Báo Đáp

Chương 7: Yêu Cầu Chế Tạo Âm Khí

Chương 8: Đào Khoét Phần Mộ Tổ Tiên Người Ta

Chương 9: Mời Lên Chính Đường Tiêu Gia

Chương 10: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Chương 11: Được Phụ Thân Trọng Dụng

Chương 12: Chủ Mẫu Giả Nhân Giả Nghĩa

Chương 13: Thân Phận Thật Sự Của Hãn

Chương 14: Dược Thảo Có Độc

Chương 15: Thiên Tài Toàn Năng

Chương 16: Thần Phổ Ngự Thú

Chương 17: Ban Đêm Đi Thăm Dò Hoàng Cung

Chương 18: Thọ Yến Hoàng Hậu

Chương 19: Kinh Diễm Toàn Trường (1)

Chương 20: Kinh Diễm Toàn Trường (2)

Chương 21: Kinh Diễm Toàn Trường (3)

Chương 22: Kim Đồng Ngọc Nữ

Chương 23: Gả Ta Làm Phi

Chương 24: Hóa Giải Nguy Hiểm

Chương 25: Nhận Nghĩa Nữ

Chương 26: Gặp Quyền Thế Lớn

Chương 27: Vinh Quang Của Quận Chúa

Chương 28: Chung Tay Cùng Hợp Tác
Chương 29: Quân Cờ Yếu Ốt
Chương 30: Cảnh Cáo
Chương 31: Có Chết Hay Không Nàng Đều Thua
Chương 32: Học Quản Lý (1)
Chương 33: Học Quản Lý (2)
Chương 34: Sóng Ngầm Mãnh Liệt
Chương 35: Lời Đồn Thối Lên Bốn Phía
Chương 36: Treo Thi Tiêu Phủ
Chương 37: Một Cước Đạp Đến Ngọn Nguồn
Chương 38: Cái Gọi Là Chân Tướng
Chương 39: Thu Thập Triệu Đờ
Chương 40: Tiêu Quân Nhi Biến Thành Kẻ Ngu
Chương 41: Gặp Quỷ Giết Quỷ
Chương 42: Tàn Phế Dục Vương
Chương 43: Nhất Định Phải Liên Quan
Chương 44: Giúp Nàng Không Cần Lý Do
Chương 45: Mua Người
Chương 46: Đại Dực Quốc Đi Sứ
Chương 47: Đừng Sợ, Sẽ Không Chết
Chương 48: Dân Gian Là Dân Gian, Hoàng Gia Là Hoàng Gia
Chương 49: Chúng Ta Là Người Cùng Đường
Chương 50: Thử Thích Người Khác
Chương 51: Chúng Ta Lại Gặp Mặt
Chương 52: Có Người Tập Kích
Chương 53: Âm Vệ
Chương 54: Ta Muốn Người Chiếu Trách Nhiệm
Chương 55: Dạ Vô Minh Biết Sử Dụng Cổ Thuật
Chương 56: Nàng Còn Sống Trở Lại
Chương 57: Khuyên Hãn Nạp Phi
Chương 58: Bất Đắc Dĩ Lựa Chọn
Chương 59: Ta Đồng Ý Với Người

Chương 60: Ngự Thú Phổ
Chương 61: Bái Vương Gia Làm Thầy
Chương 62: Yêu Người Chỉ Cần Một Cái Liếc Mắt
Chương 63: Đại Hôn Hạ Hầu Lưu
Chương 64: Nàng Là Người Vô Tội
Chương 65: Toàn Gia Vinh Hiển
Chương 66: Sáo Ngọc Bích
Chương 67: Ngọc Di Nương
Chương 68: Liên Kết Làm Một
Chương 69: Hương Thơm Trên Người Hãn
Chương 70: Lòng Dạ Đen Tối
Chương 71: Linh Hồn Của Nàng Đã Trở Lại Rồi
Chương 72: Nàng Ta Tuyệt Đối Không Có Khả Năng Trở Về
Chương 73: Tân Di Nương
Chương 74: Lại Là Nàng Ta!
Chương 75: Hạ Hầu Vân Phát Điên
Chương 76: Ngọc Di Nương
Chương 77: Ám Vệ Bạch Hi
Chương 78: Con Thừa Tự
Chương 79: Trâm Ngọc Làm Nên Sóng Gió
Chương 80: Tinh Quý Phi Hung Hãn
Chương 81: Mượn Tay Của Nàng
Chương 82: Võ Lâm Minh Chủ Trong Truyền Thuyết
Chương 83: Toàn Bộ Đều Là Của Nàng!
Chương 84: Hơi Thở Nhu Mì
Chương 85: Đúng Là Đứa Ngốc
Chương 86: Ngử Luân Ngốc Nghếch
Chương 87: Ngủ Cùng Giường
Chương 88: Hóa Ra Nỗ Vương Là?
Chương 89: Liệu Còn Có Điều Gì Kinh Hỉ Nữa Không?
Chương 90: Tình Yêu Thầm Kín
Chương 91: Là Huỳnh Xuống Tay Với Hãn?

Chương 92: Hai Người Một Đời Một Kiếp

Chương 93: Đại Điện Kinh Hồn

Chương 94: Bối Cục Tỉ Mi

Chương 95: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Chương 96: Hạ Hầu Vân Lâm Bệnh Nặng

Chương 97: Đánh Quý Phi

Chương 98: Đau Khổ

Chương 99: Đại Kết Cục

Mục lục

- Chương 1: Tiểu Thư Ngu Ngốc
- Chương 2: Tỷ Tỷ Khiêu Khích
- Chương 3: Ngu Ngốc Biến Thành Thiên Tài
- Chương 4: Phủ Đại Công Chúa Chấn Động
- Chương 5: Nam Tử Yêu Nghiệt
- Chương 6: Lấy Thân Báo Đáp
- Chương 7: Yêu Cầu Chế Tạo Âm Khí
- Chương 8: Đào Khoét Phần Mộ Tổ Tiên Người Ta
- Chương 9: Mời Lên Chính Đường Tiêu Gia
- Chương 10: Giả Heo Ăn Thịt Hồ
- Chương 11: Được Phụ Thân Trọng Dụng
- Chương 12: Chủ Mẫu Giả Nhân Giả Nghĩa
- Chương 13: Thân Phận Thật Sự Của Hãn
- Chương 14: Dược Thảo Có Độc
- Chương 15: Thiên Tài Toàn Năng
- Chương 16: Thần Phố Ngự Thú
- Chương 17: Ban Đêm Đi Thăm Lò Hoàng Cung
- Chương 18: Thọ Yến Hoàng Hậu
- Chương 19: Kinh Diễm Toàn Trường (1)
- Chương 20: Kinh Diễm Toàn Trường (2)
- Chương 21: Kinh Diễm Toàn Trường (3)
- Chương 22: Kim Đồng Ngọc Nữ
- Chương 23: Gả Ta Làm Phi
- Chương 24: Hóa Giải Nguy Hiểm
- Chương 25: Nhận Nghĩa Nữ
- Chương 26: Gặp Quyền Thế Lớn
- Chương 27: Vinh Quang Của Quận Chúa
- Chương 28: Chung Tay Cùng Hợp Tác
- Chương 29: Quân Cờ Yếu Ốt
- Chương 30: Cảnh Cáo
- Chương 31: Có Chết Hay Không Nàng Đều Thua
- Chương 32: Học Quản Lý (1)
- Chương 33: Học Quản Lý (2)
- Chương 34: Sóng Ngầm Mạnh Liệt
- Chương 35: Lời Đồn Thối Lên Bốn Phía
- Chương 36: Treo Thi Tiêu Phủ
- Chương 37: Một Cước Đạp Đến Ngọn Nguồn
- Chương 38: Cái Gọi Là Chân Tướng

Chương 39: Thu Thập Triệu Đồ
Chương 40: Tiêu Quân Nhi Biến Thành Kê Ngu
Chương 41: Gặp Quý Giết Quý
Chương 42: Tàn Phế Dục Vương
Chương 43: Nhất Định Phải Liên Quan
Chương 44: Giúp Nàng Không Cần Lý Do
Chương 45: Mua Người
Chương 46: Đại Dực Quốc Đi Sứ
Chương 47: Đừng Sợ, Sẽ Không Chết
Chương 48: Dân Gian Là Dân Gian, Hoàng Gia Là Hoàng Gia
Chương 49: Chúng Ta Là Người Cùng Đường
Chương 50: Thử Thích Người Khác
Chương 51: Chúng Ta Lại Gặp Mặt
Chương 52: Có Người Tập Kích
Chương 53: Âm Vệ
Chương 54: Ta Muốn Người Chịu Trách Nhiệm
Chương 55: Dạ Vô Minh Biết Sử Dụng Cổ Thuật
Chương 56: Nàng Còn Sống Trở Lại
Chương 57: Khuyên Hãn Nạp Phi
Chương 58: Bất Đắc Dĩ Lựa Chọn
Chương 59: Ta Đồng Ý Với Người
Chương 60: Ngự Thú Phổ
Chương 61: Bái Vương Gia Làm Thầy
Chương 62: Yêu Người Chi Cần Một Cái Liếc Mắt
Chương 63: Đại Hôn Hạ Hầu Lưu
Chương 64: Nàng Là Người Vô Tội
Chương 65: Toàn Gia Vinh Hiển
Chương 66: Sáo Ngọc Bích
Chương 67: Ngọc Di Nương
Chương 68: Liên Kết Làm Một
Chương 69: Hương Thơm Trên Người Hãn
Chương 70: Lòng Dạ Đen Tối
Chương 71: Linh Hồn Của Nàng Đã Trở Lại Rồi
Chương 72: Nàng Ta Tuyệt Đối Không Có Khả Năng Trở Về
Chương 73: Tân Di Nương
Chương 74: Lại Là Nàng Ta!
Chương 75: Hạ Hầu Vân Phát Điên
Chương 76: Ngọc Di Nương
Chương 77: Âm Vệ Bạch Hi
Chương 78: Con Thừa Tự
Chương 79: Trâm Ngọc Làm Nên Sóng Gió
Chương 80: Tĩnh Quý Phi Hung Hãn

Chương 81: Mượn Tay Của Nàng
Chương 82: Võ Lâm Minh Chủ Trong Truyền Thuyết
Chương 83: Toàn Bộ Đều Là Của Nàng!
Chương 84: Hơi Thở Nhu Mị
Chương 85: Đứng Là Đứa Ngốc
Chương 86: Ngử Luân Ngốc Nghếch
Chương 87: Ngủ Cùng Giường
Chương 88: Hóa Ra Nỡ Vương Là?
Chương 89: Liệu Còn Có Điều Gì Kinh Hi Nữa Không?
Chương 90: Tình Yêu Thâm Kín
Chương 91: Là Huỳnh Xuống Tay Với Hãn?
Chương 92: Hai Người Một Đời Một Kiếp
Chương 93: Đại Điện Kinh Hồn
Chương 94: Bỏ Cục Tì Mi
Chương 95: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang
Chương 96: Hạ Hầu Vân Lâm Bệnh Nặng
Chương 97: Đánh Quý Phi
Chương 98: Đau Khổ
Chương 99: Đại Kết Cục

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Thư Ngu Ngốc

Á... Một tiếng thét chói tai cực kỳ thống khổ xâm nhập vào trong đầu Tiêu Khuynh Thành. Những gương mặt ghê tởm lần lượt xuất hiện, làm cho người ta cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Lòng của nàng nhịn không được trở nên hết sức căng thẳng, hình ảnh tái hiện lần nữa, hồng y xinh đẹp, dung nhan tuyệt sắc bị che đậy bởi lớp phấn trang điểm dày cộm...

Là ai? Đây không phải là mình? Đầu đau quá, ngón tay nhẹ run, toàn thân từ trên xuống dưới đau đớn không sao tả được.

Từng hình ảnh liên tục xâm nhập vào đầu óc, từ từ hiện ra một câu chuyện hoàn chỉnh. Tay của nàng không thể cử động, hai mắt bỗng dưng mở to, đập vào mắt chính là sự bày trí kiêu cổ xưa, dễ nhận thấy tất cả đều đã cũ.

Tiêu Khuynh Thành? Lục tiểu thư vô dụng của phủ Đại Công chúa, ở chỗ này bị người người khi dễ, đánh không cãi lại, mắng không đánh trả, còn là một bông hoa si ngốc. Bị tỷ tỷ ruột thương cho roi vọt bởi vì nàng được người yêu của tỷ tỷ ái mộ, ha ha... Thật là một tỷ tỷ không dịu dàng nha?

Nghiêng đầu nhìn thấy bốn chậu máu ở trước giường, trái tim không khỏi xiết chặt lại, khắp người truyền đến đủ loại đau đớn, lòng dạ quả nhiên thật ác độc, chỉ có điều đã kết thúc rồi... Khi Tô Thanh nàng trở thành Tiêu Khuynh Thành, thì tất cả những thống khổ đến đây là kết thúc!

Nàng đứng dậy quan sát bài biện xung quanh hết sức đơn sơ, đi tới trước gương đồng, chậm rãi ngồi xuống, trong gương là một khuôn mặt bị bao phủ bởi lớp trang điểm dày đặc, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền chán

ghét. Dùng nước lau hết chỗ phấn son kia, mới phát hiện sau lớp trang điểm là một dung nhan tuyệt sắc. Ngón tay khê vuốt qua đôi má, ngũ quan hoàn mỹ đến cực điểm... Tỳ nữ A Doanh từ bên ngoài tiến vào, quần áo trong tay lập tức rơi xuống đất, hoảng sợ kêu lên: "Lục tiểu thư của nô tỳ, A Doanh luôn một lòng trung thành với người, tại sao người đã chết rồi, mà còn muốn tới hù dọa nô tỳ."

Tiêu Khuynh Thành nghe được giọng nói truyền đến từ phía sau, quay lại liếc nhìn tỳ nữ trước mặt, trí nhớ nhanh chóng chuyển giao trong đầu, khước miệng nhẹ nhàng giơ lên. Tỳ nữ này là người mà mẫu thân Tiêu Khuynh Thành đã mang theo khi đến đây, thường ngày ngăn cản không ít roi vọt cho người chủ tử vô dụng của mình, nếu không Tiêu Khuynh Thành đã sớm không thể sống nổi.

Từ từ đứng dậy đi đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng áp lên mặt mình, A Doanh cảm nhận được nhiệt độ truyền ra từ lòng bàn tay, hai mắt bỗng chốc trừng thật lớn, "Tiểu... Tiểu thư, người... Không sao rồi!?! Thật sự không sao rồi! Có nhiệt độ rồi!?"

Tiêu Khuynh Thành nhìn A Doanh không hề ngụy trang mừng rỡ như con chim sẻ, khước miệng bất giác giương lên. Nàng đứng dậy, mặc cho A Doanh vui vẻ ở sau lưng, đi ra khỏi hậu đường, đến chánh đường, cẩn thận đánh giá bốn phía, hết thấy cũ nát không chịu nổi, tựa như đã nói rõ nguyên do.

Ngay lúc nàng đang mãi mê suy nghĩ, thì bất thành lình có một vật như một viên thịt nhỏ lăn đến ôm lấy bắp đùi của nàng, nũng nịu kêu: "Tỷ tỷ... Tỷ không có việc gì là tốt rồi... Tỷ tỷ."

Tiêu Khuynh Thành khê vuốt vài sợi tóc trước mặt tiểu hài tử. Tiêu Mạc Dực, tám tuổi, là đệ đệ ruột của Tiêu Khuynh Thành, sau khi sinh bé ra, mẫu thân cũng ra đi. May mắn bé là một đứa con trai, cho nên mới sống sót

được tại phủ Đại Công chúa, bằng không sẽ giống như Tiêu Khuynh Thành, bị giết chết?

Ha ha.

Cửa đóng chặt lại, A Doanh đứng giữa chánh đường, nhìn Tiêu Khuynh Thành ngồi trên ghế, cảm giác người không còn là Lục tiểu thư ngu dại nữa, chẳng lẽ then chốt là do trận đánh lần này?! Đã khai sáng đầu óc của tiểu thư! Lão thiên gia thật có mắt. Hiện tại có thể sửa trị đám người tiền viện đáng chết kia rồi.

Tiêu Khuynh Thành ngồi trên ghế nhìn A Doanh, "Chuyện của ta tạm thời không nên truyền ra ngoài, trước đây như thế nào, thì bây giờ vẫn như thế đó?" Chỉ có ở trong bóng tối, mới có thể đánh ngã được đối thủ cường đại.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tỷ Tỷ Khiêu Khích

Mặc dù A Doanh không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, hiện tại tiểu thư không giống như trước kia, có lẽ người tự có chủ trương của mình, nàng chỉ cần tin tưởng tiểu thư là được rồi. Tiêu Khuynh Thành quay đầu nhìn tiểu Dực nhu thuận, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc bé, nhỏ giọng nói: "Từ đây về sau tỷ sẽ bảo vệ cho đệ, được không?"

Tiểu Dực nhìn Tiêu Khuynh Thành, nhẹ gật đầu, sau đó ôm thân thể nàng, nói những lời mà một đứa bé tuổi này không nên có, "Tỷ tỷ, tỷ muốn thay mẫu thân báo thù."

Trong lòng Tiêu Khuynh Thành thoáng lộp bộp, báo thù? Chẳng lẽ mẫu thân Tiêu Khuynh Thành không phải chết do khó sinh, mà tại sao tên tiểu tử này lại biết nhiều như vậy? Thoạt nhìn bé có một ít lão luyện (dày dặn kinh nghiệm). Lẽ nào người cố đại đều lão luyện như vậy ư?

"Được. Tỷ đồng ý với đệ." Tiêu Khuynh Thành chỉ có thể trước tiên đáp ứng bé. Mọi chuyện còn phải cân nhắc kỹ lưỡng, trong trí nhớ của nàng, nơi này là Huyền Minh đại lục, lấy võ vi tôn, bất quá việc này không có gì khó khăn, bởi vì nàng đến từ thế kỷ 21, là đặc công được huấn luyện nghiêm khắc, chỉ cần trong thời gian ngắn nàng đã có thể nắm bắt mọi thứ ở đây.

Tiểu Dực ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó thỏa mãn cọ cọ trong ngực nàng, thể này mới đúng là một đứa bé.

Ngày đó Tiêu Khuynh Thành lật tung cả chánh đường lên, cuối cùng vẫn không tìm được gì, bước về hậu đường, thời điểm chuẩn bị nghỉ ngơi, phát hiện dưới giường có chút khác thường, ngồi xổm xuống, nhẹ gõ, là một âm thanh trống rỗng.

Nàng lập tức gọi A Doanh cầm đèn tới cạy ra, lấy được một chiếc hòm, rất tinh xảo, là Lê Hoa mộc (gỗ của cây lê) thượng hạng, bề mặt điêu khắc hoa văn phức tạp. Giấu ở bên trong hộc tối, không bị tổn hại chút nào, lúc nàng mở ra, phát hiện phía trên có một cái ổ khóa nhỏ...

A Doanh thất vọng mở tay ra, "Tiểu thư, nếu chúng ta không có chìa khóa thì không thể làm được chuyện gì nha!?"

Tiêu Khuynh Thành nhìn ổ khóa nhỏ kia, tuy có hơi khác với hiện đại, nhưng cũng không lớn lắm. Lập tức lấy một cây trâm từ trên đầu đảo vài cái trong lỗ khóa, ổ khóa ngay tức khắc mở ra.

A Doanh kinh ngạc nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Tiểu thư... Người quá thần kỳ..." Tiểu thư chỉ trong vòng một ngày đã mang đến cho nàng nhiều kinh hỉ như vậy, điều này làm cho nàng sao có thể chịu được nha?

Chiếc hòm mở ra, bên trong chỉ có vài quyển sách ố vàng, nàng cầm lên nhìn nhìn, là chữ phồn thể phức tạp, nàng có thể miễn cưỡng biết một ít, nhưng không biết được đầy đủ, thật là rối rắm.

Nàng xem không hiểu, nhưng không phải nàng còn có một đệ đệ cổ đại ư, có lẽ bé sẽ hiểu. Từ trong miệng A Doanh biết được, đệ đệ này rất toàn năng, tương đối được Tiêu phụ coi trọng, ông ta hiện đang là Đại Tướng Quân đương triều.

Tiêu Khuynh Thành nằm trên giường, đem cuốn sách lật tới lật lui, biết không nhiều lắm, nhưng có thể hiểu ý tứ trong đó, thì ra là một quyển sách dạy phương pháp luyện tập nội lực. Ở cổ đại, nội lực là vô cùng quan trọng.

Làm dấu chỗ chỉ thị trên quyển sách, dựa vào sự thông minh của nàng, quả nhiên chỉ trong thời gian ngắn đã tiếp thu được, loại cảm giác này vô cùng tuyệt vời. Vì vậy, mỗi đêm nàng đều luyện tập nội lực. Rất may thân thể Tiêu Khuynh Thành không phải quá kém, bình thường ăn ngon ngủ ngon, coi như có năng lực.

Thế nhưng, thời gian mà nàng được thanh tịnh không còn bao nhiêu ngày nữa.

A Doanh hoảng hốt từ bên ngoài chạy vào, "Tiểu thư, không ổn rồi, Tam tiểu thư và Ngũ tiểu thư đã đến đây, dường như là muốn xem tiểu thư có chết hay chưa, nếu thấy người vẫn không sao, nhất định sẽ tiếp tục ra tay với người. Làm sao bây giờ, tiểu thư?"

Hai mắt Tiêu Khuynh Thành híp lại, một sự lãnh ý bắn ra bốn phía, cái loại cảm giác đau đớn đó vẫn còn, chưa biến mất, kẻ thù nhanh như vậy đã đến cửa rồi, vậy thì thừa cơ hội này thử nghiệm một chút tài nghệ của nàng!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ngu Ngốc Biến Thành Thiên Tài

Editor: Thuyvu115257

"Nếu đã tới, chúng ta không nên cứ rình rập như thế các tỷ tỷ ạ." Trên mặt Tiêu Khuynh Thành bắn ra ý lạnh khiến cho A Doanh không khỏi run rẩy, thế nhưng hơi có chút không yên tâm, Tam tiểu thư và Ngũ tiểu thư đều biết võ công, tiểu thư có thể chịu nổi không? Mặc dù người đã không còn ngu ngốc nữa, nhưng...

Tiêu Khuynh Thành nhìn vẻ mặt A Doanh lo lắng, có chút bi thương hỏi: "Chẳng lẽ người không tín nhiệm ta, chuẩn bị đi."

"Hả? Dạ được!" A Doanh phản ứng chậm chạp đi chuẩn bị.

BỐP! Tiêu Quân Nhi và Tiêu Vũ Linh không chút khách khí đá văng cửa phòng, Tiêu Vũ Linh luôn luôn theo sau Tiêu Quân Nhi diễu võ dương oai, nàng ta lập tức chân chó rống to, "A Doanh, người tiện tỳ này, còn không mau gọi tiểu thư nhà người ra nghênh đón chúng ta."

A Doanh vội vàng chạy ra từ hậu đường, hốc mắt ửng đỏ, dùng rất nhiều hạt tiêu, mới có được hiệu quả như thế, thật sự là giày vó mà. Hi vọng tiểu thư có thể thừa cơ hội này xử lý tốt các nàng, nếu không mắt của nàng đã hy sinh vô ích rồi!

"Tam tiểu thư, Ngũ tiểu thư, tiểu thư nhà nô tỳ không được khỏe... Nên không nghênh đón hai vị tiểu thư được, người hiện tại... Hiện tại... Tam tiểu thư, ngài có thể mời đại phu đến xem tình trạng của tiểu thư nhà nô tỳ một chút được không? Van cầu ngài." A Doanh khóc lóc thảm thiết ngã xuống bên cạnh Tiêu Quân Nhi, cầm lấy nàng làn váy không ngừng cầu xin.

Tiêu Quân Nhi nghe thấy, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, sau đó chán ghét nhìn thoáng qua A Doanh, không chút lưu tình đá văng A Doanh, "Sắp chết rồi, gọi đại phu đến, có tác dụng gì nữa. Vô ích thôi..."

Lời còn chưa dứt, nàng ta đã nghênh ngang đi đến hậu đường, muốn xác định một chút, mới có thể yên tâm.

Đi vào hậu đường, đã ngửi được một mùi máu tươi nồng nặc. sắc mặt Tiêu Khuynh Thành trắng bệch nằm trên giường, không khác gì người chết, nàng ta thỏa mãn khoanh hai tay trước ngực, "Tiêu Khuynh Thành, cái này căn bản không thể trách ta, do bản thân người yếu ớt, mới hai roi đã chịu không nổi, vậy thì, hãy chậm rãi chờ chết đi!"

Tiêu Vũ Linh che mặt cười nhẹ, "Đúng nha, tử tử. Nàng ta rất đáng đời..."

A Doanh chạy vào từ bên ngoài, "Không được đi, Tam tiểu thư, Ngũ tiểu thư, tiểu thư của nô tỳ chưa có chết, người còn hơi thở, các người mau gọi đại phu đến, được không? Van cầu các người?"

"Vậy sao? Còn hơi thở? Chắc cổ họng nàng không được thông nha? Đã vậy để ta đến giúp nàng thông!" Vẻ mặt Tiêu Quân Nhi bất ngờ trở nên dữ tợn, bước đến trước giường, rút ra cây trâm cài đầu định cắm tới xương quay xanh của Tiêu Khuynh Thành!

A Doanh lập tức che miệng, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch, ngay cả chân cũng không thể cử động!

Ngay tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tiêu Khuynh Thành đột nhiên mở to hai mắt, đồng thời bắt được cổ tay Tiêu Quân Nhi, bất ngờ đứng dậy, uyển chuyển dùng sức, cắm cây trâm cài đầu xuống xương quai xanh của nàng ta, "Tử tử, cây trâm này vẫn nên là thưởng cho chính người đi!"

Tiêu Quân Nhi thật không ngờ Tiêu Khuynh Thành đột nhiên mở mắt, hơn nữa khí lực còn lớn kinh người, có năng lực chống đối lại nàng. Đôi mi thanh tú vắn chặt, cố gắng đẩy tay Tiêu Khuynh Thành ra, nhưng phát hiện nàng không thể nào phản kháng được!

"Người... Không thể nào... Người rõ ràng là một phế vật, vô dụng! Sao có thể có năng lực chống lại ta... Phế vật..." Tiêu Quân Nhi không tin tưởng mắt Tiêu Khuynh Thành, tuyệt nhiên không dám tin tưởng sự thật này.

Tiêu Khuynh Thành âm trầm cười lạnh, "Sự thật chính là như thế." Bỗng dưng nàng vận nội lực hung hăng cắm cây trâm cài đầu vào trong da thịt của nàng ta. Nhưng nàng không cắm toàn bộ vào, mà chỉ cắm tới da, tiếp theo lạnh lùng cười, "Đây mới là trừng phạt nhỏ thôi!"

Dứt lời! Buông tay, Tiêu Quân Nhi không kịp đề phòng bị một bàn tay đánh vào trên mặt.

Á... Tiêu Quân Nhi thống khổ hét lên, che mặt và vết thương trên cổ, đau đến nước mắt lưng tròng, "Tiêu Khuynh Thành, người tiểu tiện nhân này, người lại dám đánh ta! Muốn chết!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phủ Đại Công Chúa Chấn Động

Editor: thuyvu115257

"Chỉ bằng câu tiện nhân này, một cái tát vừa rồi vốn không đủ cho người!" Tiêu Khuynh Thành nhìn Tiêu Quân Nhi vẫn còn bộ dáng phách lối, cất bước tiến lên, không chút khách khí thưởng thêm một cái tát nữa.

Tiêu Quân Nhi đã có phòng bị, nhanh tay lẹ mắt cầm chặt cổ tay nàng, "Tiêu Khuynh Thành, người cho rằng người thật sự có có thể... Á..." Câu nói không được đầy đủ, chỉ thấy Tiêu Khuynh Thành đã dễ dàng rút tay về, lập tức một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng ta.

Tiêu Vũ Linh đứng bên cạnh nhìn tình thế không đúng lắm, liếc mắt ra hiệu cho tỳ nữ của mình, từ từ tiến lên, "Ta nói Lục muội nha! Người tát tỷ tử như vậy, đây chính là tội phạm thượng bề trên, chủ mẫu và phụ thân sẽ bỏ qua cho người sao?"

"Đường đường là Đại Tướng Quân và Đại Công chúa, chẳng lẽ không phân biệt được đúng sai? Cho dù nàng ta là dòng chính, ta là thứ nữ, thế nhưng nếu nàng ta đã dám động thủ, lại thêm cố ý châm ngòi thị phi... Có phải hay không cũng bị!" Một tay Tiêu Khuynh Thành tóm Tiêu Quân Nhi, liếc mắt nhìn Tiêu Vũ Linh, ánh mắt bén nhọn kia có thể giết chết người!

Tiêu Vũ Linh luôn luôn diệu võ vương oai thấy Tiêu Khuynh Thành mạnh mẽ như vậy, tuyệt nhiên không dám nói tiếp, ghen hờn nhìn thoáng qua nàng, chỉ có thể biết điều mà rời khỏi, nếu không lại bị tai bay vạ gió thì không nên.

Tiêu Quân Nhi ra sức vùng vẫy, hai mắt hung dữ trừng Tiêu Khuynh Thành, "Thả ta ra, người đồ vô dụng này. Người là thứ nữ, cả đời này vĩnh viễn là thứ nữ, người cho rằng khi người không còn là kẻ ngốc, thì có thể lộ diện làm người sao? Người không khỏi quá ngây thơ rồi!"

Lông mày Tiêu Khuynh Thành nhíu lại, bất chợt dùng sức bắm cổ của nàng ta, thời điểm chuẩn bị ra tay, lại bị một cỗ lực lượng cường đại đánh úp tới, thân thể của nàng theo bản năng sinh ra phản ứng, ghét bỏ nhìn trừng trừng người vừa đến...

Người tới mặc một chiếc trường bào màu lam, trên mặt lộ ra sự nghiêm khắc, còn có một tia tức giận, "Thả tử tử người ra! Tiêu gia chúng ta không chấp nhận bất luận kẻ nào lén lút dụng hình! Người càng không có tư cách!"

Người đàn ông này chính là phụ thân của Tiêu Khuynh Thành, bởi vì nàng là kẻ vô dụng nên Tiêu Thiên Kính mới vứt bỏ nàng tại một nơi hoang vu. Nàng vẫn không buông tay, Tiêu Thiên Kính mất hết kiên nhẫn, bước xa tiến lên, một tay chế trụ huyết đạo của nàng, tay còn lại đoạt lấy Tiêu Quân Nhi từ trong tay nàng. Nhìn thấy chỗ bị thương trên xương quai xanh của nàng ta, hơn nữa trên cổ còn có vết bầm, lông mày vắn chặt cực điểm, phần nộ quát to: "Nghịch nữ!"

Tiêu Quân Nhi lập tức giả bộ yếu ớt, nhỏ giọng vừa khóc lóc vừa kể lể: "Phụ thân, ngài nhất định phải làm chủ cho Quân Nhi, Quân Nhi có lòng tốt sang đây thăm hỏi muội muội, nhưng không ngờ nàng lại có thể ác độc như thế, đầu tiên là cầm trâm tổn thương con, sau đó lại muốn bóp chết con!"

Tiêu Vũ Linh cũng phụ họa theo, "Phụ thân, Lục muội đã hoàn toàn điên rồi. Trước đây chẳng qua là chỉ hơi ngớ ngẩn, nhưng hiện tại đã làm cho người khác bị thương. Phụ thân, ngài nhất định phải làm chủ cho tử tử nha!"

Trong lòng Tiêu Thiên Kính vốn còn chút áy náy với mẫu thân của Tiêu Khuynh Thành, nhưng bây giờ Tiêu Khuynh Thành đã đem một tia áy náy tiêu diệt sạch sẽ, bởi vì Tiêu Quân Nhi là nữ nhi hãn yêu thương nhất, là hòn ngọc quý ở trên tay.

An ủi vỗ vỗ vai Tiêu Quân Nhi, "Yên tâm, con theo Cẩm Nương trở về viện xử lý vết thương đi, chuyện nơi đây để ta giải quyết."

Tiêu Quân Nhi đáng thương gật đầu một cái, nghiêng người, khiêu khích nhìn về phía Tiêu Khuynh Thành, khoe miệng mang theo đắc ý. Tiêu Khuynh Thành, người vĩnh viễn là thứ không đáng giá, người vĩnh viễn không có khả năng hơn được ta! Tuyệt đối không!

Tiêu Khuynh Thành bình tĩnh đến mức làm cho người ta toàn thân phát lạnh, A Doanh bên cạnh gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, lúc nhìn Tiêu Quân Nhi rời đi, liền to gan quỳ gối trước mặt Tiêu Thiên Kính: "Lão gia, ngài cần phải vì tiểu thư nhà nô tỳ mà làm chủ, trước đó vài ngày tiểu thư nhà nô tỳ vô duyên vô cớ bị Tam tiểu thư đánh, hôm nay Tam tiểu thư lại qua..." Lời của nàng còn chưa nói xong, thì đã bị Tiêu Khuynh Thành lạnh lùng cắt đứt: "Xác thật là ta đã tổn thương nàng, mà nàng bị ta làm cho tổn thương, điều đó chứng tỏ là do bản thân nàng ta không có năng lực mà thôi!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nam Tử Yêu Nghiệt

Editor: thuyvu115257

Lông mày Tiêu Thiên Kính nhíu chặt lại, không nghĩ đến nữ nhi vô dụng trước kia, đột nhiên thay đổi như vậy! Hơn nữa toàn thân còn tản ra một cỗ hơi thở khiến cho người ta không rét mà run, hoàn toàn không giống với trước đây!

"Bản thân đã làm sai, còn kiêu ngạo như thế, từ nay về sau ta sẽ để cho người ở trong cái viện rách nát này từ từ mà ngẫm lại lỗi lầm của mình." Lời Tiêu Thiên Kính còn chưa dứt, đột nhiên bước lên phía trước một bước, xuất chiêu với Tiêu Khuynh Thành.

Tiêu Khuynh Thành đối mặt với công kích xuất hiện đột ngột kia, không cần nghĩ ngợi liền lập tức ứng phó. Trong nháy mắt cảm giác được một cỗ hơi thở cường đại xuyên vào trong thân thể của nàng, cỗ lực lượng kia quá mạnh mẽ, dựa vào nội lực ít ỏi của nàng căn bản không cách nào ngăn cản. Nàng cũng không đại gì mà đối mặt trực tiếp, cố gắng tránh né, thế nhưng vẫn như cũ không tránh thoát được...

Một người ngu ngốc không biết gì, hiện tại lại có năng lực tiếp hấn một chiêu, thật sự là kỳ lạ. Bỗng dưng thu hồi bàn tay, thân thể Tiêu Khuynh Thành lùi lại phía sau mấy bước, chán ghét nhìn người trước mặt phải gọi là phụ thân này. Nàng nhất định sẽ trở thành cường giả chân chính, để có thể đánh hạ cường giả đang ở trước mắt của mình.

Tiêu Thiên Kính sửa sang lại tay áo, liếc nhẹ Tiêu Khuynh Thành, "Nên suy nghĩ cho tốt, với nội lực này hoàn toàn không có tư cách để cưỡng vọng! Đi ra ngoài, chỉ có thể phơi thầy đầu đường."

Tiêu Khuynh Thành lạnh lùng cười, không lên tiếng, không chịu thua kém đứng thẳng người lên, "Ha ha, ta có không có tư cách cuồng vọng, nhưng hành động của ta sẽ chứng minh hết thảy!"

Tiêu Thiên Kính chỉ cười khinh miệt, bỗng nhiên quay người rời đi.

Sau khi A Doanh thấy Tiêu Thiên kính rời khỏi, lập tức chạy tới đỡ lấy thân thể Tiêu Khuynh Thành, "Tiểu thư, người có không sao không? Sao lão gia có thể ra tay ác độc với người như vậy? Tiểu thư... Chỗ bị thương trước kia vẫn chưa được hồi phục đâu."

Tiêu Khuynh Thành chống đỡ thân thể ngồi trên ghế, khóe miệng quyến rũ cười cười: "Người cảm thấy ta dễ dàng bị đánh ngã như vậy sao? Ha ha, ta sẽ sống thật tốt, đem tất cả mọi người Tiêu phủ dẫm nát dưới chân!"

"A Doanh sẽ vĩnh viễn đi theo phía sau của tiểu thư."

"Dìu ta đi vào thôi."

"Dạ, tiểu thư."

Tiêu Khuynh Thành ngồi trên giường, lật xem vài cuốn sách, rõ ràng phát hiện bên trong có khẩu quyết vận dụng nội lực để có thể làm lành vết thương. Lúc nàng đang muốn khởi động động tác, thì có một lời nói xa xôi truyền tới, "Người cho là như vậy, thì có thể làm cho miệng vết thương của người phục hồi lại như cũ?"

"Cứ như vậy xông vào nhà của người khác, chẳng phải là không có lễ phép rồi." Tiêu Khuynh Thành không ngược mắt lên, bởi vì nàng cảm giác được trên xà nhà có một người không bình thường, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Diệt trừ người của Tiêu gia, không có nghĩa là những người khác cũng sẽ trở thành kẻ địch của nàng. Chỉ có càng nhiều bằng hữu, mới có thể làm

cho thực lực của mình cường đại hơn. Nhưng người tới là địch? Hay là bạn, mọi thứ đều không biết.

Người trên xà nhà thả người nhảy xuống đất, xoay người nhảy lên giường. Ngưng khí điều tức ấn tay vào sau lưng Tiêu Khuynh Thành, bất ngờ một cỗ lực lượng xâm nhập vào trong thân thể của nàng, cái này và nội lực của Tiêu Thiên kính khác nhau rất lớn.

Việc đó thật sự làm cho người ta sợ hãi, bước kế tiếp, nhưng lại khiến cho nội lực của nàng càng thêm hùng hậu, toàn thân giống như đều tràn đầy sức mạnh.

"Ai nha, vật nhỏ không biết là người nào đã hạ Thiên sát với người, lấp đầy toàn bộ kinh mạch của người, mà người mấy ngày nay còn có thể tu luyện nội lực, thật sự là thần kỳ." Hồng y nam tử nhẹ mân mê mấy lọn tóc của mình, đề nặng đầu vai của nàng, thềm thì nói.

Cái loại cảm giác này rất là mập mờ.

Hơi thở hãn ẩm áp phả vào cổ nàng, khiến nàng lập tức đề cao cảnh giác. Bỗng dưng nhảy xuống từ trên giường, híp mắt, "Người nhất định có biện pháp giúp ta đả thông. Đúng không?" Rõ ràng hãn vừa mới giúp nàng chữa thương...

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lấy Thân Báo Đáp

Editor: thuyvu115257

"Đương nhiên là được, chỉ có điều thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí cả, Thành nhi người phải lấy cái gì đó để trao đổi với ta nha. Thoạt nhìn người rất nghèo, không có gì, nếu không người lấy thân báo đáp đi." Nam tử ngồi bên trong màn, đôi mắt hoa đào kia không ngừng phóng điện, ý đồ gửi điện đến tiểu mỹ nhân trước mắt.

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, phản ứng không lớn, ngồi ở bên người hẳn, "Xem ra người rất thích mỹ nhân, Tiêu Khuynh Thành ta không thể coi là mỹ nhân đâu, nếu người giúp ta, ta sẽ giúp người tìm bốn năm mỹ nữ hầu hạ, thế nào?"

Mỹ nam tử lắc lắc ngón trỏ, "Tâm ta chỉ thuộc về Thành nhi, cho nên người phải lấy thân báo đáp mới được. Ta vừa ý người rồi, người trốn không thoát đâu." Đang khi nói chuyện, hẳn đã nhảy xuống từ trên giường, một phen ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Tiêu Khuynh Thành cũng không lập tức cự tuyệt, chỉ ngẩng đầu nhìn dung nhan yêu nghiệt trước mắt, từng câu từng chữ hỏi ngược lại: "Người chính là khi dễ người? Khi dễ một nữ tử yếu đuối, ép buộc người khác làm chuyện không được phép. Đây là lần đầu tiên ta gặp người, nếu đồng ý lấy thân báo đáp, vậy chẳng phải quá tùy tiện rồi."

"Ha ha... Người là nữ tử yếu đuối? Thành nhi của thật đúng là thú vị, chỉ bằng những lời này, đủ để cho ta cảm thấy yêu thích người rồi!." Mỹ nam tử gảy nhẹ cằm dưới Tiêu Khuynh Thành, cười nhạt ra tiếng.

"Ta đúng là một người thú vị, cho nên nếu người giúp ta, sẽ có thêm nhiều chuyện thú vị nữa." Nàng đi tới nơi này, chính là muốn sáng lập Thần Thoại, sao có thể cam tâm yên tĩnh như thế.

Mỹ nam tử tán thưởng vỗ tay, "Ta thích cái loại tính tình hồ ly này của người, lại thêm dã tâm mãnh liệt. Đi thôi, chúng ta tới một chỗ bí mật, sau đó sẽ làm chuyện riêng tư."

Tiêu Khuynh Thành không biết tại sao lại tin tưởng nam tử trước mặt như vậy, bởi vì cái loại cảm giác này sao? Giống như ràng buộc, không có cảm giác trói buộc hai người cùng một chỗ. Hơn nữa nàng chưa từng nghĩ tới, ở kiếp trước mình vốn vô tình vô dục, sẽ ở nơi kì lạ này cảm nhận được niềm vui thú không đồng dạng như vậy. Đây đều là tự nhiên sao?

Màn lụa nhẹ lay động, bên trên ngọc thạch bốc ra nhiệt khí, hình thành một suối nước nóng tự nhiên, nằm ở trên núi Đại Tự, đây là kinh đô Thánh Địa Hoàng Triều Đại Tấn, bình thường chỉ có người hoàng tộc mới có thể đến. Dĩ nhiên Tiêu Khuynh Thành không thể biết được.

Hạ Hầu Lưu ôm thân thể Tiêu Khuynh Thành trực tiếp nhảy vào trong suối nước nóng. Cảm giác sự ấm áp lan tỏa khắp toàn thân, thế nhưng nàng cũng không thói quen tắm chung với một người nam tử. Theo bản năng xê dịch thân thể ra xa, "Người dẫn ta đến, chỉ để tắm rửa mà thôi?"

"Thành nhi, người chớ có coi thường suối nước nóng này, nó còn có tác dụng thần kỳ đó. Cứ ngâm mình vài canh giờ, người sẽ hiểu được ảo diệu bên trong." Hạ Hầu Lưu vỗ nhẹ vai của nàng.

Tiêu Khuynh Thành nhìn thoáng qua nước kia giống như sữa, cảm giác ấm áp kia quả thật khiến cho người rất thoải mái dễ chịu. Xuyên thấu qua màn lụa có thể nhìn thấy bầu trời xinh đẹp, bầu trời cổ đại thực sự rất trong xanh...

Núi Đại Tự rất cao so với mặt biển, vì thế cảm thấy bầu trời giống như rất gần. Đưa tay có thể hái được ánh trăng. Từ từ nhắm hai mắt lại, tĩnh tâm điều tức, cái loại cảm giác này thật sự rất mỹ diệu, cơ thể thoải mái không ít.

Hạ Hầu Lưu nhìn trạng thái của Tiêu Khuynh Thành, lập tức vận chuyển nội lực đến phía sau của nàng, một mặt giúp nàng đả thông kinh mạch, mặt khác giúp miệng vết thương của nàng khép lại. Lúc nhìn đến vết sẹo dưới y phục kia, tim của hắn không khỏi nhói lên.

Vật nhỏ này rốt cuộc là đang giấu tài mà, thật đúng là mới thông suốt gần đây, toàn bộ đều không biết. Bất quá hắn rất thích nàng, cá tính của nàng, cử chỉ của nàng, sự quật cường bên trong đáy mắt nàng.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Yêu Cầu Chế Tạo Âm Khí

Tiêu Khuynh Thành chớp mắt một lát, thời điểm mở mắt ra, đã là bình minh. Màu xanh của bầu trời cùng một dạng với dòng nước đang chảy. Nàng nhảy lên từ trong nước, khoác trường bào lên mình, từ chỗ cao nhìn xuống, giống như tiên cảnh, đúng là một chỗ xinh đẹp khiến cho người ta hít thở không thông.

"Về sau vào giờ tý mỗi đêm ta sẽ tới đón người chơi trò tắm uyên ương, thế nào?" Hạ Hầu Lưu lười biếng vươn tay ra mời, mập mờ nhìn Tiêu Khuynh Thành, thật là nhìn không ra, dưới lớp trang điểm dày đặc kia là bộ dáng kinh diễm đến mức nào, dư sức xứng với cái tên này.

Tiêu Khuynh Thành bước lên phía trước, ôm cổ Hạ Hầu Lưu, "Ân tình của người ta nhớ kỹ, qua hai ngày nữa ta sẽ dẫn người đi tới một chỗ để vui vẻ, được không?" Nàng cười hết sức có thâm ý.

Hạ Hầu Lưu lại càng đặc biệt chờ mong, "Được, ta chờ người. Đi thôi, ta đưa người hồi phủ."

Tiêu Khuynh Thành mỉm cười, vươn người nhảy lên ngựa, hấn ghì chặt dây cương, hất bụi mà đi. Kỹ thuật của hấn vô cùng tốt, vó ngựa cơ hồ bay lên không, loại cảm giác này rất dễ chịu. Nàng không hiểu phải thu phục nam nhân như thế nào, nhưng nàng biết nên đối xử nam nhân ra sao. Khi nóng khi lạnh, đó là biện pháp tốt nhất.

Trở lại phủ Đại Công chúa, Tiêu Khuynh Thành lập tức gọi A Doanh đi thăm dò một số chuyện, hơn nữa còn đưa cho nàng một ít bản vẽ, sau đó thong dong nằm trên giường, ăn bồ đào do tiểu Dực mang tới từ tiền viện từ

trước. Tiêu Thiên Kính, nếu người đã bắt nạt thì đừng trách ta đây bất nghĩa!

Nàng tuyệt đối sẽ không để cho phủ Đại Công chúa sống yên ổn. Tuyệt đối không...

Tiểu Dực bóc vỏ bồ đào đưa tới trước mặt nàng, thờ ơ mở miệng: "Tỷ tỷ, tỷ không biết là tỷ đã làm ngược rồi ư, đệ là tiểu hài tử, sao lại có thể để cho đệ chăm sóc tỷ chứ."

Tiêu Khuynh Thành trở mình, véo nhẹ hai má của tiểu Dực, "Thì như vậy một chút thôi mà, từ nay về sau tỷ tỷ sẽ chăm sóc đệ được không? Đúng rồi, những người ở tiền viện đó có làm khó dễ đệ không, đặc biệt là Tiêu Quân Nhi phách lối kia."

Tiểu Dực lắc đầu: "Phụ thân, vẫn còn là người biết lý lẽ. Thành tích học tập của đệ đều là thượng đẳng, cho nên người rất yêu quý đệ. Tỷ tỷ, phụ thân chưa từng xem trọng tỷ, rõ ràng là người không đúng..."

Tiêu Khuynh Thành không đợi tiểu Dực nói xong, trực tiếp lạnh nhạt cắt ngang lời nói của nó: "Đệ không cần nói chuyện giúp tên nam nhân kia, hẳn tốt với đệ, đó là chuyện của đệ. Đối với ta ra sao, ta đều nhớ kỹ từng chút."

Nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có một tia liên quan gì với tên nam nhân này, hoặc là dựa vào hẳn cái gì.

"Tỷ tỷ, tỷ dường như hiểu sai ý của đệ rồi. Kẻ thù của chúng ta là người kia, không phải phụ thân, nếu không có phụ thân, chúng ta có năng lực đối phó nàng ta sao? Hậu thuẫn của nàng ta cũng không phải nhẹ." Tiểu Dực hơi lo lắng nhìn Tiêu Khuynh Thành,

Tiêu Khuynh Thành khó hiểu liếc tiểu Dực, tuổi còn nhỏ mà đã lo âu không ít rồi, xoa nhẹ mi tâm (chỗ giữa hai hàng lông mày) của nó, "Tin

tưởng tở được không? Dù cho mục đích của nàng ta có muốn cuốn toàn bộ phủ Đại Công chúa vào."

Gần đến chạng vạng, A Doanh không kịp thở trở lại từ bên ngoài, đem một bao đồ lớn để trên mặt bàn, "Tiểu thư, đây là thứ mà nô tỳ đã tốn hết sức lực mang về, người nhìn xem."

Tiêu Khuynh Thành nhìn thoáng qua, thoả mãn gật đầu, "Không sai không sai, tay nghề coi như khoong tệ. Lần sau nhớ rõ tìm thêm chỗ kia nữa, vất vả người rồi, đúng rồi chuyện ta giao cho người điều tra, đã tìm được chưa?"

A Doanh hơi khó hiểu nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Dạ tiểu thư, tìm được rồi ạ, chỉ có điều hàng năm lão gia trở về quê cúng tế chưa bao giờ mang người theo, không lẽ người muốn một mình trở về cúng tế sao?"

"Không có, ta giống loại người khéo léo vậy sao?" Nụ cười của Tiêu Khuynh Thành có chút giảo hoạt, điều này làm cho A Doanh hoàn toàn không rõ dụng ý của nàng, nhưng mà nàng cũng không muốn biết nhiều như vậy, tiểu thư tự có suy nghĩ của mình.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đào Khoét Phần Mộ Tổ Tiên Người Ta

Editor: thuyvu115257

Tiêu Khuynh Thành thử nghiệm xúc cảm của ám khí, thật hoàn mỹ, tại nơi phong kiến cổ đại này, cũng xem như tương đối tân tiến? Trong lúc suy tư, khóe miệng của nàng bất giác hiện ra một tia ý lạnh.

Ban đêm.

Tiêu Khuynh Thành nằm trên xà nhà, trong tay đùa nghịch những ám khí kia, một trận gió mát nhẹ lướt qua, Hạ Hầu Lưu đáp xuống bên cạnh nàng, lập tức Tiêu Khuynh Thành liền ném ra ám khí, may mắn hăn lách mình nhanh, nếu không đã trúng phải ám khí của tiểu nữ tử này rồi.

"Thành nhi, người muốn mưu sát chồng sao? Quả thực quá hư hỏng rồi." Hạ Hầu Lưu đùng đùng cơ thể Tiêu Khuynh Thành, làm nũng, hết sức quyến rũ, đây là một nữ nhân sao? Nhất định là...

Tiêu Khuynh Thành thoáng rùng mình, "Người có thể không cần khẩu vị nặng như vậy hay không, toàn thân ta đã nổi lên một tầng da gà rồi này. Hôm trước ngâm người trong suối nước nóng, cảm giác được trong người đã có sức mạnh, làn da cũng tốt hơn nhiều, hôm nay chúng ta lại đi thôi."

"Thật không? Để cho ta thử cảm nhận một chút." Một tay Hạ Hầu Lưu kéo eo nhỏ của nàng, làm bộ muốn thăm dò vào trong nội y.

Tiêu Khuynh Thành xoay người một cái, cực kì khéo léo tránh né tay của hăn, "Người không sợ ám khí của ta?"

"Sợ, nhưng mà không có ta, ai sẽ bảo vệ người? Chỉ có điều ngày hôm nay không thể đi Đại Tự Sơn, bởi vì Hoàng đế mang theo sủng phi tới đây." Lúc Hạ Hầu Lưu nói lời này, giọng nói rõ ràng mang theo một tia quái dị.

Nét mặt Tiêu Khuynh Thành tụ lại, "Nghe giọng điệu là lạ này của người ... Đúng rồi, từ đây đến Dữ thành mất bao lâu? Trước kia không phải ta nói sẽ dẫn người đi vui vẻ sao? Vậy thì thừa dịp đêm nay vừa vắng có trăng, xuất hành đi."

"Nhiệt tình như vậy?"

"Vâng."

"Cho dù xa, ta cũng phải mang người đi."

"Tốt lắm."

Hạ Hầu Lưu giơ roi, vó ngựa sinh ra gió, nhanh chóng chạy trên đường phố kinh đô yên tĩnh không một bóng người. Đêm trăng lạc thú có chút lạnh, hắt ở phía sau cảm giác được nàng đang lạnh, không khỏi ôm chặt thân thể của nàng, cho nàng thỏa mãn dựa vào.

Hai canh giờ sau, ngựa dừng lại, Hạ Hầu Lưu kinh ngạc nhìn nghĩa địa trước mắt, "Thành nhi, người đang hát tuồng gì thế?" Nàng luôn mang lại cho hắn vô tận thích thú.

Tiêu Khuynh Thành không lên tiếng, từ trên lưng ngựa trực tiếp nhảy xuống đất, sau đó vươn người vượt qua tường che đi vào phần mộ tổ tiên, "Tranh thủ vào đây giúp một tay đi. Đợi lát nữa người sẽ biết!?"

Cái gọi là kinh hỉ kia, thật đúng là không phải nhỏ nha! Con mắt Hạ Hầu Lưu đã muốn rớt trên mặt đất rồi, sự can đảm nữ tử này đã đạt đến tình trạng kiêu ngạo cực hạn, hắn khoanh hai tay chặc chặc hai tiếng: "Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân mới khó nuôi dưỡng như vậy!"

"Đây chính là bản tính của ta, người nào dám làm tổn thương ta, ta sẽ khiến cho người đó phải trả giá cái giá thật lớn. Nhưng mà kế hoạch của ta giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi!" Trong lúc nói chuyện, nàng đã một cước mở ra một cái hòm lớn, nhìn thấy vật chôn theo ở bên trong, nhin không được nói: "Xem ra Tiêu lão đầu này tiền tài không ít, nên mới chôn cùng nhiều như thế."

"Tiêu Đại Tướng Quân cưới Đại Công chúa đương triều, hơn nữa chính hắn cũng có chiến công hiển hách, đương nhiên Hoàng Thượng sẽ ban thưởng không ít châu báu, chẳng qua người làm hư hại phần mộ này, người không sợ tổ tiên Tiêu gia tìm con cháu người tính số tội bất hiếu sao?" Một tay Hạ Hầu Lưu nâng đầu, một mặt hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Khuynh Thành cầm rất nhiều châu báu trang sức đứng lên, thờ ơ nói: "Hắn đã biến thành một đồng xương trắng, người cho rằng hắn sẽ đột nhiên đứng dậy nắm lấy cổ ta để mạng sao?"

Hạ Hầu Lưu buồn cười, "Sẽ không, ngược lại người rất là đặc biệt."

"Người nên sớm hiểu rõ. Cái này cho người, Dạ Minh Châu, giá trị liên thành, xem như cảm ơn người đã giúp ta. Bây giờ chỉ mới là bắt đầu, về sau có thể còn nhiều kinh hỉ hơn, thế nào? Thích không?" Tiêu Khuynh Thành ném một viên Dạ Minh Châu lấp lánh về phía Hạ Hầu Lưu, đặc ý nhẹ giọng cầm dưới lên.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mời Lên Chính Đường Tiêu Gia

Editor: thuyvu115257

Hạ Hầu Lưu tiếp thu viên Dạ Minh Châu, hẳn nhận ra, đó là vật mà đương kim Thánh Thượng đã ban thưởng cho Tiêu Thiên Kính cách nay 35 năm. Xem ra hẳn là một đứa con có hiếu, lại có thể đặt vật trân quý như vậy vào nơi này.

Tiêu Khuynh Thành quả thực là một người đào mồ trộm khiến cho người ta phải rùng mình, một mạch vét sạch toàn bộ châu báu ở bên trong mộ phần tổ tiên của Tiêu gia, kéo lấy một bao lớn suốt đêm trở về Tiêu gia.

Hạ Hầu Lưu xấu hổ toát mồ hôi hột, Bảo Mã Hãn Huyết của hắn trân quý như vậy lại bị một bao lớn châu báu ép tới mức không muốn cất bước đi. Tiêu Khuynh Thành nhảy từ trên ngựa xuống, vỗ vỗ đầu ngựa, "Người quả thật là không biết suy nghĩ rồi, đi lâu như vậy mới trở về."

"Thành nhi, chẳng lẽ người không phát hiện trọng lượng châu báu này của người... Khoa trương..." Hạ Hầu Lưu càng cảm thấy nữ tử này cực kỳ có ý tứ, ha ha... Thật thú vị.

Miệng Tiêu Khuynh Thành rậm rì, "Chính xác thì chỉ hơi nặng thôi, sắc trời không còn sớm. Người cứ đợi ngày mai xem trò hay đi, lần này Tiêu gia sóng to gió lớn rồi. Ha ha..." Nàng vừa nghĩ tới sắc mặt Tiêu Thiên Kính sẽ trắng bệch vì tức giận, liền nhịn không được vui vẻ tột cùng.

Hạ Hầu Lưu lắc đầu cười nhạt.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ngày vừa mới trở mình gần sáng, già trẻ Tiêu gia một mảnh hỗn loạn. Ngay cả thượng triều Tiêu Thiên Kính cũng không đi, lập tức chạy đến Dữ thành, nhìn thấy mộ phần tổ tiên nhà mình bị người cướp sạch không còn thứ gì, tức giận đến mức giơ kiếm chém ngã bạch thụ bên cạnh.

Nhưng Tiêu Khuynh Thành lại lười biếng hưởng thụ lấy ánh mặt trời của ngày xuân, một mặt A Doanh hầu hạ nàng ăn hoa quả đầu xuân, một mặt hiếu kỳ hỏi: "Tiểu thư, người có chuyện gì vui vẻ sao? Hôm nay, xem ra tâm tình đặc biệt tốt."

"Thật không? Coi như không tồi. Chẳng qua người hãy chuẩn bị một chút, có lẽ đợi lát nữa sẽ có khách đến cửa." Tiêu Khuynh Thành không muốn rằng Tiêu gia sẽ hoài nghi nàng, nhưng mà người gọi là tỷ tỷ kia nhất định sẽ đến bới móc mình.

A Doanh mờ mịt nhìn Tiêu Khuynh Thành, nàng còn chưa kịp phản ứng, thì Cẩm Nương ở tiền viện của chủ mẫu đã đi tới đây, "Lục tiểu thư, chủ mẫu triệu tập tất cả gia quyến trong quý phủ bàn việc nhà, Lục tiểu thư cũng nên chuẩn bị đi thôi."

"Cẩm Nương cô cô, tiểu thư không thể bước vào tiền viện, chẳng lẽ người đã quên sao?"

"Trước đó vài ngày lão gia có lệnh, Lục tiểu thư không còn là người ngốc nữa, cho nên tất cả mọi chuyện của quý phủ, Lục tiểu thư đều phải tham dự. Bây giờ thân là một thành viên của quý phủ, người có đi cùng hay không, đều không phải do người quyết định."

Sắc mặt A Doanh biến đổi, muốn đi lên phía trước nói điều gì đó, Tiêu Khuynh Thành lập tức ngăn cản đường đi của nàng, "A Doanh, Cẩm cô cô nói đi thì đi thôi. Dù sao nơi đến cũng là chính đường, sẽ không mất cọng tóc nào, không sao."

"Vẫn là Lục tiêu thư hiểu lí lẽ, sau giờ ngọ, đúng giờ có mặt tại phòng khách." Cầm Nương nói xong, liền xoay người rời đi. Bà ngược lại rất kỳ quái, Lục tiêu thư rõ ràng bị Tam tiêu thư đánh một trận như vậy, lại có thể tháo gỡ then chốt rồi. Thủ đoạn này của Tam tiêu thư có tác dụng không? Có thể chế ngự được nàng sao?

Về tới viện, Tiêu Quân Nhi thấy bà trở lại, vội vàng tiến lên hỏi: "Thế nào, cái đồ vô dụng kia có đồng ý không? Sẽ đến chứ? Chỉ cần nàng ta dám đến, ta sẽ có động tác khiến cho nàng ta xuống đài không được!"

Cầm Nương nhìn xung quanh, xác thực không có người, lúc này mới thần bí áp chế môi của nàng, "Tam tiêu thư của ta, Công chúa là đương gia chủ mẫu, rất nhiều chuyện cũng không thể thiên vị người thân, người làm như vậy, sẽ để cho công chúa mang tiếng không biết đối nhân xử thế. Bí mật xử lý xử lý là tốt rồi, trước mặt mọi người sợ là không ổn lắm. Còn nữa quý phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, Tướng Quân lại đang nổi nóng."

"Đúng rồi, bởi vì hiện tại phụ thân đang nổi nóng, cho nên ta mới muốn làm cho phụ thân gai mắt với nàng ta. Lần trước nàng ta làm ta bị thương nghiêm trọng như vậy, nhưng phụ thân chỉ phạt nàng ta cấm túc, sao ta có thể chịu để yên, nếu nàng ta đã kiêu ngạo như thế, thì tự mình kiêu ngạo cho thật tốt vào!" Tiêu Quân Nhi suy nghĩ đến đây, trong mắt hiện lên một vòng màu sắc âm u lãnh lẽo.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Editor: Thúy vũ

Sau bữa trưa, ánh mặt trời ngày xuân có chút ấm áp, Tiêu Khuynh Thành rời viện, A Doanh hoàn toàn khó hiểu sau lưng nàng. Chỉ có Tiểu Dực vẫn duy trì sự im lặng, không hỏi lung tung, ngược lại là A Doanh liên tục lải nhải, "Tiểu thư của ta, người thật sự muốn đi sao? Không đi, được không? Quá nguy hiểm?"

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi xoay người, đem ngón trỏ đặt ở trên môi A Doanh, "A Doanh tốt của ta, người có thể nói nhỏ được không? Cẩn thận tai vách mạch rừng, còn nữa người ngồi đợi xem kịch vui là được rồi."

"Tiểu... Tiểu thư... Người thật sự..." A Doanh nói đến đây, lập tức lắc đầu, "Đúng, nô tỳ cần phải tin tưởng tiểu thư nhà chúng ta, không có tiền đồ như vậy, thật là mất mặt."

Tiêu Khuynh Thành chỉ cười không nói, bởi vì A Doanh chính là một cái trung tâm có thể khen người, bên cạnh có người như vậy, khiến cho nàng cảm thấy ở nơi dị giới này, còn có cảm giác được hạnh phúc.

Đi đến Cửu Khúc Chiếu, nhìn thủy tiên nở rộ trong ao, một mùi hương bay phiêu tán tới mũi. Xem ra trình độ xa hoa của phủ Đại Công chúa không kém so với hoàng cung, dù thấy đường kim Hoàng thượng rất ưu ái vị Đại Công chúa này.

Chỉ có điều cho dù là ai cũng sẽ ưu ái như vậy. Một người là tỷ tỷ, hơn nữa còn phò trợ hẳn đăng quang ngôi vị Hoàng Đế. Một người là Đại

Tướng Quân, chiến công lẫy lừng, còn có chính vị Đại Công chúa này đã giúp một tay nâng vị đương kim Hoàng Hậu kia lên.

Hậu thuẫn này quả thực rất mạnh mẽ!

Nếu muốn bẻ gãy, thì phải tìm hậu thuẫn lớn hơn, vậy cũng chỉ có người của Hoàng thất. Chỉ có mạnh mẽ, còn có quyền thế cường đại, mới có thể một lần nổi danh.

Đi qua Cửa Khúc Chiết, vòng qua hành lang lần trước, mơ hồ dễ nhìn thấy sự tương liên giữa phòng khách và chính đường. Chính đường chỉ dùng để tiếp đãi khách quý, còn phòng khách là nơi chủ mẫu cho tập hợp mọi người lại, tiểu sảnh bên cạnh là nơi cho quý phủ dùng bữa.

Bình thường cơ bản chỉ có chủ mẫu và gia quyến quý phủ dùng bữa, nếu có Tướng Quân ở nhà, thì toàn bộ mọi người đều ở cùng một chỗ với nhau.

Nàng còn chưa đến phòng khách thì đã nghe được giọng nói Tiêu Quân Nhi lạnh lạnh vang lên, "Ồ, người cái đồ vô dụng này cũng có tư cách bước vào phòng khách sao? Cẩm Nương chắc chắn đã không nói rõ, là để cho người đứng ở bên ngoài nghe, biết không?"

Tiểu Dục vừa thấy khí thế Tiêu Quân Nhi hung hăng đến cực điểm, bàn tay nhỏ bé vận chặt kéo kẹt, rất muốn một cái tát đánh chết nàng ta! Thế nhưng vẫn chịu đựng, bởi vì bé đã nhịn được nhiều năm như vậy rồi!

Tiêu Khuynh Thành bình tĩnh nhếch miệng, "Hôm nay lỗi tai của Khuynh Thành không tốt lắm, không nghe được tý tý đang nói cái gì, có thể nói lớn một chút không?" Khí thế nàng rất bình tĩnh, thay thế vẻ kiêu ngạo ngày ấy.

Tiêu Quân Nhi nhìn vẻ mặt Tiêu Khuynh Thành đang cười chế nhạo mình, biết rõ là nàng cố ý, tức giận rút ra trường kiếm: "Nếu lỗi tai của người không tốt, vậy thì không cần nhiều lời, dùng võ công để giải quyết hết thầy đi!"

Tiêu Khuynh Thành đi lên phía trước, ngón tay kẹp lấy đầu mũi tên, cười khẽ một tiếng, hơi dùng nội lực phóng qua vỏ kiếm trên thân thể Tiêu Quân Nhi, nàng ta kinh hãi một phen, bỗng nhiên tròng lớn hai mắt hung hăng đâm về phía nàng.

Nàng nhanh tay lẹ mắt lắc mạnh, "Tỷ tỷ, mới mấy ngày mà thôi, kiếm pháp của người lại không được rồi!"

"Thật không?" Tiêu Quân Nhi nhìn Tiêu Khuynh Thành đã cảm thấy bực bội toàn thân, làm sao nghĩ đến mục đích vừa rồi của mình. Vung kiếm không chút lưu tình, phút chốc, đã chém đứt vài sợi tóc của Tiêu Khuynh Thành.

Một vòng tóc đen xinh đẹp tung bay giữa không trung...

A Doanh bên cạnh sốt ruột muốn chết, hôm nay tiểu thư làm sao vậy, lại có thể không ra tay. Chẳng lẽ người muốn để cho tỷ tỷ tiểu thư giết chết người hay sao? Trời ạ, tiểu thư nhanh chóng ra tay đi chứ!

Tiêu Quân Nhi không ngừng xuất kiếm công kích, Tiêu Khuynh Thành không ngừng lách mình né tránh, không hề xuất hiện một tia công kích nào.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Được Phụ Thân Trọng Dụng

Editor : Thúy vũ

Hai người đấu càng lúc càng kịch liệt, không ít tỳ nữ gia đình quý phủ đều tới vây xem (bao vây xung quanh xem), một bên Tiêu Vũ Linh không ngừng trợ uy. Cẩm Nương vừa mới bước vào viện đã chứng kiến cảnh này, lông mày phút chốc vặn lại, hắng giọng một tiếng, nào biết tiểu thư nhà bà đang hăng hái đánh nhau, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của bà. Bà gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, muốn tiến lên ngăn cản, lại sợ bị đao kiếm không có mắt đả thương mình.

Đang lúc Cẩm Nương hết sức do dự, thì một bóng dáng chợt hiện lên, Tiêu Thiên Kính đột nhiên xuất hiện ở giữa Tiêu Khuynh Thành và Tiêu Quân Nhi, một tay ông nắm chặt kiếm, lạnh lẽo nhíu mày nói: "Ấm ỉ đủ rồi!"

Tiêu Quân Nhi cố gắng rút kiếm về, nhưng bị ánh mắt Tiêu Thiên Kính hù sợ, nàng uất ức cong môi lên, "Phụ thân, là nó ta khi dễ con trước, ngài không phải thay nữ nhi làm chủ thì thôi, lại còn hung dữ với con."

Tiêu Khuynh Thành đi tới từ sau lưng Tiêu Thiên Kính, hơi nghiêng người, "Tỷ tỷ, đều tại Khuynh Thành sai, Khuynh Thành không nên xuất hiện ở chỗ này vướng mắt của tỷ, nhưng mà chủ mẫu đã truyền lời tới, Khuynh Thành nhất định phải đến phòng khách tề tụ, cho nên lúc này mới bất đắc dĩ bước vào đây."

Tiêu Quân Nhi không ngờ Tiêu Khuynh Thành trở mặt nhanh như vậy, híp hai mắt, cười mỉa mai nói: "Ồ, bây giờ sao Lục ngu ngốc lại nhu thuận thế, kiêu ngạo vừa rồi chạy đi đâu rồi hả?"

"Tỷ tỷ, là... Khuynh Thành sai rồi, Khuynh Thành không nên khuyên bảo tỷ đừng tay, để hòa khí tỷ muội bị tổn thương, thật đáng chết. Làm thứ nữ, Khuynh Thành nên kính cẩn lễ phép với tỷ tỷ mới đúng. Đúng không? Phụ thân." Gọi được một tiếng phụ thân kia thật sự rất gian nan.

Tiêu Quân Nhi then quá hoá giận, giơ kiếm lên muốn công kích Tiêu Khuynh Thành, đột nhiên cổ tay của nàng bị người tóm chặt, nghiêm nghị quát: "Quân Nhi con nào đủ rồi đấy, thân là tỷ tỷ, lại có thể ba lần bốn lượt khi dễ thứ nữ, trở về viện của con suy nghĩ đi, buổi hợp ngày hôm nay con không cần tham gia!"

Người nói chuyện đúng là đương triều đại công chúa Hạ Hầu Vân, mặc dù tuổi đã trên năm mươi, nhưng dáng vẻ vẫn còn thướt tha thùy mị, mặc hoa phục, lộ ra đại khí, trên dưới toàn thân đều là sự quý khí bẩm sinh.

Tiêu Quân Nhi không phục muốn mở miệng nói cái gì đó, Cẩm Nương bước xa tiến lên, "Ôi, tiểu thư của ta ngài đi với lão nô thôi. Đừng nên làm cho Công chúa tức giận, đến, có oan ức gì thì nói với lão nô."

Cẩm Nương không ngừng suy nghĩ, một tay gắt gao tóm Tiêu Quân Nhi, lúc này nàng ta mới hoảng hốt hiểu được, không lên tiếng đi theo bà.

Tiêu Khuynh Thành nhìn trò chơi bị Đại Công chúa cho dừng lại, lập tức đã không còn hứng thú. Chỉ có điều từ chỗ này nhìn ra, nàng đã thành công dẫn tới sự chú ý của Tiêu Thiên Kính. Có lẽ rất nhanh nàng sẽ được rời khỏi nơi này...

Tiêu Thiên Kính đang phiền não sự tình mộ phần tổ tiên, gặp phải chuyện của Tiêu Quân Nhi, trong lòng càng thêm bực bội, nhưng mà trông lúc đó nữ nhi thứ sáu vô dụng của hắn lại đột nhiên biến thành thiên tài, không phải là không khiến cho hắn chú ý. Hắn nghiêng đầu, có nhiều thâm ý nhìn thoáng qua Tiêu Khuynh Thành, sau đó nói với Đại Công chúa:

"Chuyện của Khuynh Thành, nàng nên an bài cho tốt, đừng để nó bị ấm ức, nữ nhi Tiêu gia sao có thể ở chỗ đó."

Đại Công chúa hiểu được gật đầu, "Đã biết Tướng Quân, Bồn Công chúa chắc chắn sẽ chăm sóc tốt Khuynh Thành, dù thế nào thì mẫu thân của nàng và ta cũng từng là tỷ muội."

Lộp bộp.

Trong lòng Tiêu Khuynh Thành thoáng hồi hợp, không khỏi hướng mắt về phía Đại Công chúa. Từng là tỷ muội? Như vậy mẫu thân Tiêu Khuynh Thành và vị Công chúa này chẳng phải đã từng trình diễn tiết mục thường thấy ở cổ đại sao.

Cái chết của bà và Công chúa có quan hệ rất lớn nha.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chủ Mẫu Giả Nhân Giả Nghĩa

Editor: Thúy vũ

Ngồi trên ghế trong phòng khách, Tiêu Khuynh Thành chỉ yên lặng lắng nghe vị chủ mẫu kia bàn bạc việc nhà, sắp xếp mọi chuyện cần thiết của quý phủ. Ở cổ đại có rất nhiều loại lễ tiết phức tạp như vậy. Lễ mừng thọ của Hoàng hậu nương nương, yêu cầu phủ Đại Công chúa phải dâng lên một phần lễ vật mừng thọ mới mẻ độc đáo, vậy nên tất cả gia quyến của quý phủ đều đang vận động đầu óc, tạo thành một mảnh hỗn loạn không ổn định.

Ngoài việc an bài lễ vật mừng thọ, còn nói đến chuyện của mộ phần tổ tiên. Tiêu Khuynh Thành không khỏi nâng đầu, cẩn thận đánh giá nét mặt của vị chủ mẫu này, nàng muốn biết, để có thể lật mặt như cắt thì vị Đại Công chúa điện hạ này sẽ thay phu quân giải quyết ra sao.

Nhưng thật ra nàng đã coi thường vị Đại Công chúa này, có năng lực phò trợ Hoàng đế đăng cơ, giúp đỡ một nữ tử vốn chỉ là một vũ nữ ngồi trên bảo tọa của Hoàng hậu, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường. Xem như nàng đã nắm rõ được một số tin tức.

Lải nhải một hồi, rốt cục cũng nói đến chuyện của nàng, bà đi đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành, thân mật cầm bàn tay mềm mại của nàng, "Khuynh Thành, trước kia chuyện Quân Nhi làm con bị thương, Bổn công chúa hiểu rõ. Quân Nhi nên bị trừng phạt thích đáng, con không cần để ở trong lòng. Từ nay về sau con sẽ là Lục tiểu thư chân chính của Tiêu gia, ta lập tức cho người sửa sang lại Lâm Thủy uyển, sau này con sẽ ở tại chỗ đó!"

Tiêu Khuynh Thành nhẹ rủ mắt xuống, "Đa tạ sự sắp xếp của chủ mẫu, Khuynh Thành vô cùng cảm kích. Thật ra cho tới bây giờ đều là Khuynh Thành sai, không liên quan đến tỷ tỷ. Chủ mẫu đừng nên trách tội tỷ tỷ nha."

Đại Công chúa cố gắng che dấu nụ cười châm biếm, hiện tại một khi biến thành người có tài, tính tình lại giống mẫu thân của nàng, nhu nhu nhược nhược, bên trong cất giấu kim châm. Có lẽ bà đã xem nhẹ nàng, một mực giấu tài.

"Chuyện này coi như xong, Khuynh Thành con là người thông minh, sau này không nên đề cập đến, người một nhà hòa thuận mới là việc mà Tướng Quân muốn trông thấy nhất. Được rồi, con cần thứ gì thì cứ việc nói với Cẩm Nương. Đúng rồi, chuyện lễ vật mừng thọ Hoàng hậu nương nương, con vẫn nên giúp một tay đi. Ngày mai Cẩm Nương sẽ tới dạy con học thiêu, chung quy cũng là tiểu thư khuê các, hãy cứ học một số thứ, mới tốt."

"Vâng, Đại Công chúa."

Học thiêu? Người biến đổi biện pháp thay nữ nhi của người đòi công đạo sao!? Ta sẽ nhớ rõ, khiến cho Tú Nương dạy thật tốt vào, sau đó cam tâm tình nguyện cắt đi!

Ra khỏi phòng khách, lúc này Tiêu Khuynh Thành mới cảm giác mình vừa bước ra từ trong Địa ngục. Nàng còn chưa kịp trở về viện của mình, quản sự của quý phủ - Vu Nương cô cô đã đi đến trước mặt nàng: "Lục tiểu thư, người không cần trở về viện kia rồi, đi theo lão nô đến Lâm Thủy uyển, đồ vật nơi đó lão nô đã gọi người đi thu dọn rồi."

"Đa tạ cô cô."

"Không cần khách khí." Vu Nương này coi như có hòa nhã, chẳng qua chỉ là vỏ ngoài. Người đứng đầu không phải là ngụy trang sao? Chờ chút... Tại sao lại đột nhiên vội vã muốn nàng đi vào viện mới như vậy, chẳng lẽ...

Lòng dạ Đại Công chúa quả nhiên không phải sâu bình thường, rõ ràng là hoài nghi nàng. Nhưng không sao, sẽ không có người tìm được châu báu của nàng cất ở nơi đâu.

Ban đêm.

Tiêu Khuynh Thành vừa mới nằm xuống, mùi hương quen thuộc liền bay vào nội đường của nàng, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh, gương mặt Hạ Hầu Lưu phóng đại trước mắt nàng, xảo quyết ôm cổ nàng cười nói: "Người không sợ sẽ có người đến lục ra bảo bối của người sao, tiếp theo một đạp giẫm người xuống bùn?"

"Người cảm thấy ta sẽ sợ sao?" Tiêu Khuynh Thành khẽ đẩy thân thể Hạ Hầu Lưu ra, chậm rãi đứng dậy.

Hạ Hầu Lưu thả hai chân ngồi xuống, chặc chặc hai tiếng: "Thật sự không ngờ chủ mẫu các người lợi hại như vậy, có thể nghi ngờ người, nhưng mà không sao, ta đã thay người xử lý rồi."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thân Phận Thật Sự Của Hãn

Editor: Shelena

"Bảo bối của ta?" Tiêu Khuynh Thành thoáng nghi hoặc nhìn Hạ Hầu Lưu, một khắc kia nàng liền cảm thấy, con người trước mắt này tuyệt không đơn giản.

"Này, đừng xem nhẹ năng lực của ta."

"Tuyệt đối không, vậy ta chẳng phải lại thiếu người một cái nhân tình?" Tiêu Khuynh Thành đứng dưới ánh trăng, quanh người như tản ra ánh sáng mờ mờ lung, tuyệt thế nhưng cô độc.

Hạ Hầu Lưu đi tới trước cửa sổ, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của nàng: "Người thiếu nợ nhân tình của ta không cần trả, vì người ta yêu, đó là tất nhiên. Người cũng đừng nghĩ thiếu nợ ta cái gì, đừng kiêng kỵ, hãy thoải mái hưởng thụ đi."

Tiêu Khuynh Thành chỉ mỉm cười yếu ớt xinh đẹp, cũng không có đáp lại. Hai người cùng nhau đi đến Ôn tuyền ở Đại Tự Sơn, đến giờ dần, Hạ Hầu Lưu liền suốt đêm cưỡi mã rời đi. Không nghĩ đến vừa mới trở lại Hoàng cung, người hãn không muốn nhìn thấy nhất lại xuất hiện trước mặt.

Đương triều Hoàng hậu nương nương, cũng chính là thân mẫu Hạ Hầu Lưu, nàng đưa mắt nhìn mấy ma ma cùng tỳ nữ, bọn hạ nhân hiểu ý thối lui khỏi đại điện. Nàng từng bước tiến tới gần Hạ Hầu Lưu, "Người phải cho ta một lời giải thích hợp lý, chuyện Tiêu gia bị đào mộ có hay không liên quan đến người?"

Hạ Hầu Lưu nghiêng đầu, buồn cười câu khóe miệng, "Mẫu hậu người đã chắc chắn chuyện này cùng nhi tử có liên quan, cần gì phải đích thân đến đây hỏi ta, vừa khéo, nơi đây cũng không phải hậu cung của người, người không cần dùng những thứ kỳ xảo ấy đâu."

Hoàng hậu nghe hết lời của Hạ Hầu Lưu, sắc mặt trắng bệch, lại cố gắng trấn định, mặt lạnh ngời xuống tháp thượng, "Nói đi, nói rõ ràng cho bốn cung biết, người làm vậy có mục đích gì? Tiêu gia cùng người không cừu không oán. Hôm nay Đại công chúa nghi ngờ hỏi bốn cung, người ngược lại cho ta một cái kinh hãi."

"Mẫu hậu người cho ta địa vị thái tử, không phải là muốn ta muốn làm gì thì làm sao? Hiện tại ta đang muốn làm một ít chuyện thú vị nha? Thế nào? Người không hài lòng?" Hạ Hầu Lưu nghiêng nửa thân, Shelena cười đến cực kỳ yêu nghiệt.

Hoàng hậu sắc mặt giận dữ, đứng dậy dơ tay, chuẩn bị giáng một cái tát lên mặt Hạ Hầu Lưu, cuối cùng lại buông xuống, hần nghiêng ngẩng đầu: "Bàn tay Hoàng hậu trị giá thiên kim, nhi thần được hưởng cũng đáng giá."

"Lưu nhi, người rốt cuộc muốn như thế nào? Người là muốn chọc chết vi nương, người mới thấy hài lòng sao? Những năm qua vi nương đã trải qua nhiều khổ cực, người biết không?" Cường thế hoàng hậu cũng không chế phục được con trai mình, hoàng hậu đành chỉ có thể lấy nhu khắc cương, dùng thân phận mẫu thân đi dạy dỗ con trai của mình.

Hạ Hầu Lưu trên mặt không có một tia xúc động, nhiều hơn là hờ hững, hần nghiêng đầu, chậm rãi nói từng chữ: "Ta muốn gì, người hiểu rõ mà. Ta không cần cái địa vị Thái tử, ta chỉ muốn làm một người rảnh rỗi. Một người Hoàng gia nhàn hạ. . ."

"Người mơ tưởng! Con đường này người đã không cơ hội quay đầu lại đâu." Hoàng hậu nghe Hạ Hầu Lưu nói như vậy, mặt bỗng biến sắc, thẳng

thường chối bỏ.

Hạ Hầu Lưu khóe miệng hiện một đường cong lạnh lùng, có lẽ có một ngày hăn sẽ vì một người mà lưu luyện vị trí này, ít nhất lúc này hăn phát hiện, thì ra làm thái tử, có thể cho nàng rất nhiều rất nhiều thứ.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Dược Thảo Có Độc

Editor: Shelena

Tiểu Dược đi vào Lâm Thủy Uyển, ngay lúc nhìn đến vườn hoa trong Uyển, mây liền chau lại, bước nhanh vào chánh đường, kinh hoảng hô: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ người đang ở đâu? Tỷ tỷ. . . ."

A Doang nghe được tiếng gọi kinh hoàng ấy, lập tức vọt vào trong chánh đường, nắm lấy thân thể của hắn: "Tiểu thiếu gia, tiểu thư đang ở trong vườn giải sầu, có chuyện gì sao? Người lại gấp gáp như vậy."

"Ở đâu trong vườn hoa?"

"Đại viện trung tâm vườn hoa." A Doang nghi hoặc nhìn tiểu thiếu gia, gần đây tiểu thiếu gia cùng tiểu thư đều không bình thường, một đột nhiên lại trở nên thông minh, một lại từ tiểu hài tử lại trở thành tiểu đại nhân.

Tiểu Dược lấy tốc độ nhanh nhất lao đến trung tâm vườn hoa, liền nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành đang cho cá ăn, thật nhân hạ. Nàng nhìn thấy Tiểu Dược đang gấp gáp đi về phía nàng, trán đều là mồ hôi, khẽ chau mày: "Có chuyện gì quan trọng yếu, sao lại chạy nhảy đến một đầu đây mồ hôi thế này?"

"Tỷ tỷ, người gần đây thân thể có cảm thấy khó chịu không?" Tiểu Dược suy tư một lát, sợ tai vách mạch rừng, hơn còn chủ mẫu đương gia, khắp nơi đều có mắt người.

Tiêu Khuynh Thành biết rõ Tiểu Dược không phải một tiểu hài tử bình thường, trên người hắn che giấu nhiều bí mật cùng tuyệt kỹ, "Không có, tỷ

tỷ rất bình thường, sốt nhỏ nhỏ cũng không có, Tiểu Dực chẳng lẽ mơ thấy ác mộng."

Tiểu Dực nhảy lên đùi Tiêu Khuynh Thành ngồi, dựa vào ngực nàng, nhỏ giọng nói: "Vườn hoa trong vườn tỷ tỷ, sai người nhổ hết đi. Tỷ tỷ thân thể mới khỏe, không thích hợp trồng những thứ hoa cỏ đấy."

Tiêu Khuynh Thành rất cuội hiểu vì sao Tiểu Dực lại kinh hoảng như vậy, nụ cười vui vẻ sâu hơn, thật không nghĩ tới đương chủ mẫu nhanh như vậy ra tay. Những người khác cũng không phát hiện, vậy phải khen một tiếng cao thâm rồi.

Trở lại trong vườn, Tiểu Dực lấy ra hai quyển sách tranh thuốc đặt trước mặt nàng, "Hai loại cỏ và hoa này cùng một chỗ, sẽ tiết ra một loại độc vô sắc vô vị, tỷ tỷ hãy mang theo cái này bên cạnh, sau này không cần phải lo sợ."

Tiêu Khuynh Thành nhận lấy túi gấm, nhẹ ngửi một cái, phát ra một mùi hương rất đặc biệt, nhàn nhạt mùi thảo dược, lại có một cỗ mùi hương thơm ngát, nàng vuốt cằm tin tưởng nói: " Yên tâm đi. Tỷ tỷ như vậy cũng không chết được, những thứ ấy há có thể tổn thương tỷ?"

Tiểu Dực ngây thơ chớp mắt: "Tiểu Dực chỉ có tỷ tỷ là người thân, Tiểu Dực không muốn trở thành cô nhi đáng thương."

"Tỷ tỷ sẽ ở bên Tiểu Dực suốt đời, bất kể như thế nào cũng không vứt bỏ người." Từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, còn phải ở nơi thâm hiểm này tìm cách sinh tồn, tiểu hài tử tám tuổi mà trên lưng lại đeo nhiều thứ như vậy. . Một thoáng suy tư, không khỏi đau xót ôm lấy thân thể nhỏ bé vào lòng.

A Doang gõ cửa đi vào: "Tiểu thư, chủ mẫu phái Tú Nương dạy người thêu thùa đã tới."

Tiêu Khuynh Thành nga một tiếng, nhìn Tiểu Dực, vỗ vỗ vai hắn: "Ở đây ngủ trưa một giấc đi, tở tở đi ra ngoài học thêu đây. . . ."

"Tốt."

Nàng thế nào cũng không ngờ đến, kiếp trước cầm súng, kiếp này cầm kim thêu thùa, thật muốn lấy cây kim đâm Tú Nương một cái.

Đi tới chánh đường, liền thấy một lão phụ lẳng lặng ngồi ở ghế thượng, thái dương đã nhuộm bạc, ngũ quan lộ ra nét sắc bén. Nhìn thấy nàng đi tới, lật đật đứng dậy, cười híp mắt nói: "Lão nô ra mắt tiểu thư."

Tiêu Khuynh Thành nga một tiếng dài." Đứng lên đi. Sau này Khuynh Thành nhờ người phí tâm dạy rồi."

"Lão nô nhất định sẽ tận lực chỉ dạy tiểu thư. Đây là Công chúa điện hạ giao phó. . . . ."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thiên Tài Toàn Năng

Editor: thuyvu115257

Tiêu Khuynh Thành nhẹ gật đầu, "Được rồi, mời ma ma ngồi." Nói xong, cho A Doanh một ánh mắt, nàng lập tức trở về hậu đường chuẩn bị vài thứ.

Nửa ngày cứ như vậy mà lãng phí trong tay của một Tú Nương, nhưng điều làm cho bà thật không ngờ chính là, vị này bị gọi là Lục tiểu thư vô dụng, lại có thể chỉ cần nhìn một lần liền tinh thông, trong vòng một ngày đã học xong toàn bộ các phương pháp thâm thù.

A Doanh đứng bên cạnh nhìn xem cũng cả kinh không ngậm miệng lại được. Trời ạ! Tiểu thư nhà nàng rất cuộc là dạng thiên tài gì, lại chỉ cần thấy một lần liền thông suốt, bắt đầu cực nhanh. Tài năng xuất chúng khiến cho người ta ghen tỵ!

Đến chạng vạng, vị Tú Nương kia lắc đầu thở dài rời đi. A Doanh thì hưng phấn xoay vòng quanh tiểu thư nhà nàng, "Tiểu thư của nô tỳ, người đến cùng là dạng thiên tài gì, lại có thể che dấu sâu như vậy."

Tiêu Khuynh Thành chỉ cười cười. Nàng cũng không biết, tại sao thời điểm tiếp xúc với những thứ này, tự nhiên trong đầu hiện ra đủ loại hình ảnh, giống như thân thể này sớm đã biết nó.

Vừa mới giải quyết được chuyện của Tú Nương, Cẩm Nương lại dẫn theo hai nha đầu tới, nói là chủ mẫu quan tâm, không đành lòng khi thấy bên người nàng chỉ có một tỳ nữ, cho nên lập tức phái hai người đến hầu hạ nàng.

Tiêu Khuynh Thành tiếp nhận xong, cũng không quan tâm hai nha đầu này thế nào, còn cố ý để cho A Doanh sắp xếp các nàng đến phòng trong làm việc. Bản thân Tiêu Khuynh Thành nàng là người ngay thẳng không sợ bóng dáng bị xêu vạ, nếu hai người kia còn dám làm này nọ gì đó với nàng, thì chắc chắn nàng sẽ làm cho bọn họ không nhìn được mặt trời của ngày mai.

Nhưng chuyện này lại khiến cho A Doanh có chút lo lắng, "Tiểu thư, người không sợ như thế sẽ có việc phát sinh sao? Nô tỳ thế nào cũng không thể tin được các nàng ấy... Để ở bên cạnh người, giống như độc dược vậy."

Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn A Doanh, bỗng nhiên điểm nhẹ mi tâm nàng, "Đồ ngốc A Doanh, lẽ nào người không tin tiểu thư nhà người? Chỉ là hai tiểu nha đầu như vậy mà ta còn không đối phó được?"

A Doanh chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, "Nhưng mà khó phòng tiểu nhân nha?"

"Được rồi, ta biết. Chúng ta càng xa lạ với các nàng ấy, bên kia sẽ càng cảm thấy chúng ta có cái gì, không bằng hào phóng một chút. Nếu thật sự có chuyện, thì sẽ từ từ chinh đốn, không thì tốt rồi." Nàng vẫn chưa tính giữ hai người tỳ nữ này lại, cần gì phải để ở gần mình, trở thành gián điệp của người bên kia.

Thiên hạ không có người không thích tiền tài, càng không có người không sợ chết.

Ban đêm.

Hạ Hầu Lưu xuất hiện đúng hẹn, Tiêu Khuynh Thành đang luyện tập nội lực trên giường, hăn bất ngờ xuất ra một clqd**hiêu, nhưng không ngờ Tiêu Khuynh Thành lại cực nhanh tránh được, hơn nữa còn vượt mặt hai chiêu, cười rục rờ: "Thế nào? Muốn kiểm chứng thực lực của ta sao?"

"Tiến bộ rất nhanh, kinh mạch của người gần như đã thông rồi. Người muốn tập dạng võ công gì đều không thành vấn đề." Hạ Hầu Lưu tùy tiện ngồi trên giường, thưởng thức ly trà sứ màu xanh.

Tiêu Khuynh Thành đột nhiên nghĩ đến một việc, lấy ra ba quyển sách từ dưới gối ném tới trước mặt hắn: "Có rất nhiều chữ ta không hiểu ta đều đã đánh dấu lại, người nói từng chữ cho ta biết một chút đi."

Hạ Hầu Lưu kinh hãi rớt cằm, vị thiên tài này vậy mà còn có chữ không biết, cầm quyển sách đã ố vàng xem xét, hai mắt lập tức trừng lớn, thế nào cũng không ngờ nha đầu này lại có thể cất giấu tuyệt thế Thần Phổ.

"Sao? Có gì vấn đề?" Xem ra, hắn biết thứ này, hiểu rõ nguồn gốc của nó.

"Làm sao người tìm được nó?"

"Có lẽ là mẫu thân của ta để lại, ta phá viện lấy ra từ bên trong một hốc tối." Tiêu Khuynh Thành giải thích cực kỳ lạnh nhạt.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thần Phổ Ngự Thú

Editor: thuyvu115257

Hạ Hầu Lưu nhấp nhẹ môi: "Xem ra, lai lịch mẫu thân người không nhỏ. Bản sách này chính là tuyệt thế Thần phổ, bên trong đều là nội công tâm pháp thượng thừa, mà còn có Ngự Thú phổ, ở hoàng triều Đại Tấn, để có thể Ngự Thú thì không có mấy người."

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, trong lòng không ngừng hồi hợp, chuyển mắt nhìn về phía Hạ Hầu Lưu, "Người biết không?"

Hạ Hầu Lưu không cần nghĩ ngợi nghiêng thân, "Thành nhi, người cảm thấy ta sẽ không?"

"Không biết, nếu ta biết, còn hỏi người sao?" Tiêu Khuynh Thành nhanh tay lẹ mắt đánh vào trên mặt hăn, ngăn chặn hăn tiếp tục đến gần nàng, nàng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, sao có thể để cho hăn chiếm được tiện nghi.

Hạ Hầu Lưu ủy khuất bĩu môi, dựa vào vai Tiêu Khuynh Thành, trách móc: "Thành nhi luôn mang một bộ dáng người lạ tới gần như vậy, người khiến cho ta làm sao nói thật với người, nếu người để cho ta hôn một cái, có lẽ ta sẽ nói cho người biết chân tướng."

"Người cho rằng chân tướng kia sẽ quan trọng với ta sao? Hạ Hầu Lưu công tử..." Dòng họ Hạ Hầu tại hoàng triều Đại Tấn chính là họ của Hoàng gia. Từ lúc Tiêu Khuynh Thành để cho A Doanh thăm dò một phần tổ tiên Tiêu gia, thì đã tra xét triều đại này một lần rồi.

Đây là vương triều không tồn tại trong lịch sử, các quốc gia đều hư cấu không có cơ sở, Huyền Minh đại lục chia ra làm bốn, bốn nước ở thế cân bằng (thế vững chắc), ngoại tộc phân tán xung quanh đại lục. Chỗ nàng ở chính là vương triều Đại Tấn đứng đầu trong bốn nước.

Hạ Hầu Lưu biết rõ Tiêu Kt*huyvu115257huynh Thành không phải người bình thường, gáy nhẹ cảm dưới nàng, "Nói chung người đã đoán được thân phận của ta, đúng không? Hiện tại người có thể tin tưởng ta có vốn liếng bảo vệ người một đời một kiếp rồi nha!?"

Tiêu Khuynh Thành cười không nói, chú ý tới động tĩnh trong viện, đề tay Hạ Hầu Lưu lại, nháy mắt với hắn, hiện tại hắn vô cùng hiểu rõ tình hình thực tế của Đại Công chúa, không ở lại nhiều liền rời khỏi.

Nha đầu trốn trong góc tường nghe được tiếng động, lập tức muốn đuổi theo, nhưng không ngờ vừa xoay người thì đụng phải một cái trán, nàng hoảng sợ xoa nhẹ trán, nhìn người trước mắt, sắc mặt lth*uyvu115257ập tức bị dọa đến trắng bệch, càm lăm nói: "Tiểu... Tiểu thư..."

Tiêu Khuynh Thành từng bước một tới gần, nha đầu kia sợ tới mức toàn thân run rẩy, sợ hãi dựa vào tường, "Tiểu thư, người muốn làm gì?" Trời ạ, nàng đã phát hiện được bí mật của nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ giết nàng?

"Người vừa mới nhìn thấy gì? Người thuyvu11525*7 sẽ nói thế nào với người kia, nói cho ta biết đi." Về ngoài Tiêu Khuynh Thành thì cười nhưng trong lòng không cười, trong đêm tối khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc.

Nha đầu Thiển Nguyệt này đúng là tỳ nữ do Đại Công chúa điều đến, đầu óc nàng ta trống rỗng, giống như đã cảm giác được mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, môi bị nàng ta cắn đến rách da, "Nô tỳ... Nô tỳ cái gì cũng không thấy... Tiểu thư... Tha mạng..."

Tiêu Khuynh Thành không lên tiếng, trường bào tung bay, tay nàng bỗng dưng bóp chặt cổ của nàng ta, khẽ dùng lực, sau đó một viên thuốc

tiến vào trong bụng thuyvu&115257 của nàng ta, nàng lạnh lùng cười ra tiếng: "Đây là Xuyên Tràn Hoàn, có mười viên thuốc giải, ăn đủ mười viên, người bình yên vô sự, thiếu một viên người sẽ chết!"

"Oe... Tiểu thư... Nô tỳ..." Thiên Nguyệt hoảng sợ nhìn Tiêu Khuynh Thành, cố gắng dùng tay móc được ra khỏi họng, nhưng thuốc là do nàng dùng nội lực để đẩy nên nó đã sớm tiến vào trong dạ thuyvu115*257dày rồi, làm sao còn ra được. Có thể được Đại Công chúa lựa chọn, vẫn là hơi có đầu óc, nàng không hề phản kháng, rất nhanh thấy rõ thế cục bây giờ, hai đầu gối quỳ xuống trước mặt Tiêu Khuynh Thành: "Tiểu thư, từ nay về sau Thiên Nguyệt thề sống chết đi theo người, tuyệt đối không hai lòng. Đồng thời còn giúp người lấy tin tức bên kia..."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ban Đêm Đi Thăm Lò Hoàng Cung

Editor: thuyvu115257

"Ồ, quả nhiên là trời phú, nhanh như vậy đã đổi chủ rồi, rất tốt, ta rất thích phong thái của ngươi. Được rồi, ngươi cứ ở lại chỗ của ta, làm việc thật tốt, mười viên thuốc giải kia, ta sẽ cho ngươi." Tiêu Khuynh Thanh gảy nhẹ cầm dưới Thiên Nguyệt, đúng là trời sinh hình dáng của một gián điệp.

Quân cờ này dùng không được bao lâu nha.

... Phân cách tuyến...

Vị Đại Công chúa nợ tự cho là đúng liên tiếp ném đá xuống hồ nước của Tiêu Khuynh Thành, nhưng đều không gây nên một chút phản ứng nào, khiến cho bà hoàn toàn hiểu rõ, người gọi là Tiểu thư ngu ngốc kia không hề đơn giản.

Nhưng Tiêu Khuynh Thành lại khắp nơi không ngừng vơ vét bảo bối, chỉ muốn cho tiểu kim khố của mình càng thêm sung túc. Một viên trân châu nàng đã vừa ý rất lâu lại bay vào trong hoàng cung, vì châu báu trân quý kia, hạ quyết tâm, liền cầm bản đồ mà Hạ Hầu Lưu cho nàng xông vào hoàng cung.

Trước khi xuất phát, A Doanh không ngừng lải nhải ở bên tai nàng, "Tiểu thư nha, không được đi. Người sẽ khiến cho A Dthu*y*vu115257oanh lo lắng chết mất, nô tỳ tuyệt đối không buông tay người, người không thể đi!"

Hai mắt Tiêu Khuynh Thành tập trung lại, nhìn bộ dáng A Doanh giống như mẫu thân nàng, thật sự rất sốt ruột, "Yên tâm đi. Ta sẽ thuận tiện giúp người cướp đoạt một ít châu báu. Buông tay..."

"Tiểu thư, A Doanh không muốn châu báu, chỉ muốn người!"

"Chúng ta đều là nữ."

"Tiểu thư... Người... Người muốn chọc cho A Doanh giận chết sao?"

"Có một chút ý nghĩa như vậy!"

"..."

Có người cuối cùng chỉ có thể cúng bái ngã xuống đất, buông tay, để cho nàng tiêu sái rời đi.

Lúc này Tiêu Khuynh Thành biết rõ, đây là thời điểm cửa lớn phía tây hoàng cung giao ban, cho nên sẽ ít thị vệ nhất, với công lực của nàng muốn xông qua đó dễ như trở bàn tay. Nhưng mà nàng còn muốn chơi đùa với những thị vệ kia...

Nàng dùng huyết sáo gọi một đám chim sẻ, dẫn tới một đám đông thị vệ hỗn loạn, nàng nhân cơ hội này nghênh ngang đi vào hoàng cung. Băng qua dãy hành lang cung điện thật dài, vòng qua Thượng Lâm uyển, trực tiếp đến chỗ quốc khố.

Không ngờ quốc khố được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, cho nên nàng đành từ bỏ. Kinh động đến số lượng lớn nhân mã (người và ngựa), hoàn toàn không có lợi mình. Nàng chỉ có thể chuyển hướng về phía cung điện của đám phi tần.

Người được sủng ái nhiều nhất là đương kim Quý Phi, như vậy châu báu của nàng hẳn là đứng đầu. Nàng lập tức dò xét thời gian chính xác, vơ vét

một đồng lớn. Quả nhiên tại cung Quý Phi nàng đã tìm được viên trân châu mà mình rất yêu thích từ lâu.

Vị hoàng đế này chỉ một cái nắm tay liền ban cho phi tử mình súng ái nhất...

Mới đi ra từ cung Quý Phi, trên đường đi qua cung của Thái tử, nàng rõ ràng thấy được người quen. Người nọ hìnhth*uyv*u115257 như sớm đã đoán được nàng sẽ đến, chuẩn bị sẵn hai cái ly rượu trên bàn đá, một mặt múa kiếm, một mặt cười nói: "Nếu đã tới rồi, thì hãy xuống bình luận cao thấp vật phẩm trân quý của ta thôi."

Tiêu Khuynh Thành nhảy xuống từ trên tường, lập tức ngồi vào trước bàn đá, nâng ly rượu. Tại hoàng cung gặp được hãn, không hiểm lạ, bởi vì nàng đã đoán được hãn là người trong cung từ lâu. Có thể có họ Hạ Hầu, nhất định là người Hoàng tộc.

Nhưng mà thật không ngờ là Thái tử.

"Rượu của người quả nhiên là mỹ vị tuyệt đỉnh, gặp được bằng hữu cũ, thật sự vô cùng tốt. Cái kia, đồ đặc của ta để tại chỗ này đi." Nói xong, liền ném một bao lớn châu báu trên bàn đá.

Hạ Hầu Lưu vừa thấy, con người muốn rớt xuống đất, "Thành nhi, sao người giống như một thổ phỉ thế, một lần lấy nhiều như vậy, người không sợ sẽ bị sinh nghi?"

"Về sau ta cũng không đến đây, sinh nghi thì sao? Những châu báu này đủ để ta làm một số việc, tự mình phát tài rồi." Cho đến bây giờ nàng đều chưa từng nghĩ sẽ dùng trộm cắp mà sống. Chẳng qua là nàng mượn tiền hơi nhiều chút để phát tài mà thôi.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thọ Yến Hoàng Hậu

Hạ Hầu Lưu giơ hai ngón tay cái lên, cười nói: "Qua hai ngày nữa là sinh nhật mẫu hậu ta, người nhất định sẽ theo Tướng quân vào cung. Đến lúc đó ta sẽ để cho phụ hoàng hạ chỉ, đem người ban cho ta như thế nào?"

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, bỗng đứng Shelenangẩng đầu lên, một tay đè lấy tay hãn: "Không muốn, nếu như người đem ta vây khốn trong hoàng cung, ta sẽ hận người cả đời. Ta thích tự do, hơn nữa Đế vương từ xưa đến nay tam thê tứ thiếp, người cảm thấy ta sẽ cùng nữ nhân khác chia xẻ một người đàn ông sao?"

"Thành nhi, ta có thể đồng ý với người cả đời chỉ cưới một mình người." Hãn muốn giữ lại thân phận Thái tử để bảo hộ nàng, lại muốn cả đời chỉ cưới một mình nàng, tựa hồ rất khó. Nhưng mà hãn nguyện ý. . . . .

Tiêu Khuynh Thành cười khẽ cho qua: "Chúng ta làm huynh đệ, không tốt sao? Tại sao phải có những khúc mắc tình cảm ở bên trong?" Nàng một lòng chỉ muốn ở nơi dị thế này có thể an bình sống qua ngày.

Trở thành cường giả, đi bảo hộ người quan trọng, đi tiêu dao khắp nơi trong kiếp này. Bởi vì kiếp trước, nàng gặp quá nhiều khổ nạn, ở trại huấn luyện đặc công, tất cả thống khổ cả thể xác lẫn tinh thần nàng đều trải qua, đời này nàng quyết phải sống thật tiêu dao!

Hạ Hầu Lưu tâm lộ bộp một cái, nếu quan hệ của hãn cùng nàng bị phơi bày ra ánh sáng, sẽ chỉ làm hoàng hậu đối nàng động thù, hơn nữa sẽ làm cô cô hận nàng đến tận xương. Như vậy chỉ khiến nàng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

"Tốt, nếu người không đồng ý, ta cũng không cưỡng bách. Bất quá ta hết thấy đều thuộc về người. Thành nhi. . . ." Tình này như theo đuổi, tình này như cố chấp, giống như đã sớm ăn sâu bén rễ vào lòng hẳn!

Tiêu Khuynh Thành không nghĩ đến loại người như hẳn đối nàng lại cố chấp như vậy, bất quá nàng nhất định phải phụ hẳn rồi. Nhưng điều này để lúc khác hãy nói vậy. . . . .

Thọ yến Hoàng hậu lại đến, theo như quy định Tiêu gia chỉ cần mang theo con trai trưởng cùng đích nữ tiến cung chúc thọ là được. Nhưng là Tiêu Thiên Kính phát hiện nữ nhi ngu ngốc có năng lực, phá lệ cho nàng tiến cung.

Chuyện như vậy khiến cho Đại công chúa buồn bực, ngồi trong xe ngựa, Tiêu Quân Nhi một mực lải nhải: "Phu quân sao lại để cho cái đứa ngu ngốc đó tiến cung, nếu như bêu xấu, mặt mũi Tiêu gia chúng ta làm sao bây giờ?"

"Đó không phải chuyện người nên quan tâm. Tâm tư của người nên đặt trên người Thái tử kia kìa, nếu người không thành công gả cho Thái tử, như vậy mặt mũi Tiêu gia sau này đều phải dựa vào Tiêu Khuynh Thành!" Ý tứ trong lời nói của Đại công chúa rất rõ ràng, chỉ cần cùng hoàng gia có ngàn lần quan hệ, mới có thể quang vinh sủng không suy.

Mặc dù con trai trưởng của nàng là Thiếu tướng quân, chiến tích nhiều không ích. Nhưng là công cao che chủ, khó bảo toàn có một ngày, hoàng thượng không kiêng kỵ binh lực trong tay Tiêu gia, tìm đại một lý do diệt Tiêu gia.

Như vậy. . . . .

Hết thấy tất cả cố gắng đều uổng phí.

Tiêu Quân Nhi ủy khuất cắn môi dưới: "Mẹ, người xác định Tiêu Khuynh Thành sẽ không đoạt hết danh tiếng của ta?"

"Sẽ sao? Người là địch, nàng là thứ! Đây là sự thật không thể thay đổi, hoàng thượng và hoàng hậu sẽ không để cho thái tử điện hạ lập một thứ nữ làm phi. Đây là chuyện tuyệt đối không xảy ra!" Hạ Hầu Vân nói nhưng hào khí không đủ, bởi vì nàng cũng không nắm chắc mười phần.

Cầm Nương lập tức trấn an Hạ Hầu Vân: "Công chúa điện hạ, vị Thái tử kia ở trên cao, chỉ biết Tiêu gia có một ngu nhân, làm sao có thể tổn tâm tư đi quan tâm một ngu nhân được?"

"Đúng vậy, ma ma nói đúng. Thái tử điện hạ ngay cả công chúa nước láng giềng cũng không để vào mắt, như thế nào lại coi trọng Tiêu Khuynh Thành." Tiêu Quân Nhi căn bản không muốn gả cho vị Thái tử điện hạ gì kia.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Kinh Diễm Toàn Trường (1)

Editor: Shelena

Bởi vì Thái tử đương triều Đại Tấn nổi danh ác ma, luôn cuồng ngạo tận trời, tùy ý làm bậy, thứ hấn muốn, nhất định trăm phương ngàn kế chiếm lấy. Cho dù hấn là thiên tài, nhưng tính tình của hấn thật làm cho người ta không thể đến gần, phần lớn cô nương chỉ nghe thấy danh thôi là đã sợ rồi.

Tin đồn hấn từng coi trọng một nữ nhân, cho dù nàng ta là người có phu quân, hấn cũng không để ý luân lý, cứng rắn đoạt lấy; tin đồn .phi tử của hấn không chết, chính là điên; tin đồn tính cách của hấn cực kỳ bất thường.

"Mặc kệ hấn có hay không để ý Tiêu Khuynh Thành, người nhất định phải trở thành Thái tử phi. Hiểu chưa?"

Bởi vì là đích, vì gia tộc được sủng ái, cho nên bất kể hấn thích hay không thích, có hay không tình nguyện, Tiêu Quân Nhi đều phải gả cho Hạ Hầu Lưu, nàng mặc dù có chút tùy hứng, nhưng là nàng hiểu. rất rõ trách nhiệm của bản thân, không có lên tiếng, gật đầu như đáp ứng.

Tiêu Khuynh Thành biết mình đã thành công khiến Tiêu Thiên Kính coi trọng, bước đầu đã thành công. Chỉ cần nàng có thực lực, như vậy phụ thân nhất định sẽ trọng dụng nàng, nàng muốn ở Tiêu phủ có chân đứng vững, điều này sẽ trở nên đơn giản hơn.

Tiêu Thiên Kính ho nhẹ một tiếng: " Trong cung lễ nghi quá mức nghiêm khắc, chú ý cử chỉ của người. Tiêu gian.rốt cục có hay không tồn tại Lục tiểu thư ngu ngốc, sẽ phải xem biểu hiện hôm nay của người, số mạng là nắm giữ trên tay mình. Người hiểu chưa? Khuynh Thành."

"Khuynh Thành hiếu." Tiêu Khuynh Thành nhẹ vuốt cằm, thoát nhìn Tiêu Thiên Kính như sớm có an bài, để cho nàng hôm nay như đóa hoa nở rộ, trở nên được được chú ý. Mặc dù nàng rất ghét người phụ thân này, nhưng mà nàng phải thông qua hắn mới đạt được mục đích, muốn hết thủy.

Xe ngựa lao đảo lắc lư, vào cửa cung, xuống xe ngựa, ngồi lên kiệu của hoàng cung, đã tới giờ Dậu. Đèn cung đình sáng lên, hoàng cung xa hoa hoàn mỹ giờ đây càng thêm phần mông lung.

Thiết yến hoàng hậu được tổ chức trong vườn lớn nhất, âm thanh đùa giỡn ở lầu các, các cung phi hội tụ với nhau trong vườn. Kiến trúc bốn hợp viện thật phong cách, trung tâm là núi giả hồ nhỏ, bốn phía đều có tiểu lầu các, lấy hành lang dài đục vào nhau, đại khí đến cực điểm.

Bọn họ mới vừa xuống xe ngựa, cung thị vệ bên trong đã tiến đến nghênh đón, đưa bọn họ vào giữa vườn ngồi xuống. Xa xa thấy các cung phi đứng gần nhau, giống như nhìn thấy một vườn Mẫu đơn, hết sức kiều diễm.

Tiêu Khuynh Thành luân chuyển con người liền nhìn thấy đoàn người cách đó không xa, là Hạ Hầu Lưu. Lấy hắn cầm đầu, đi theo phía sau là một đám hoàng thân quốc thích, như vậy nhìn sang. Hạ Hầu Lưu khiến nàng thêm mấy phần cảm giác xa lạ.

Đại khái là vì một thân trường bào cao quý đắt tiền kia đi.

Tiêu Quân Nhi cất tiếng cười bén nhọn bên tai: "Thế nào? Coi trọng Thái tử điện hạ rồi sao? Người cảm thấy người có thể với cao được sao? Cho dù với được, người cũng vô phúc hưởng thụ đâu."

"Xem ra đại tỷ đối Thái tử rất nặng ý, thật không biết cuối cùng vô phúc hưởng thụ là người nào." Tiêu Khuynh Thành làm sao không biết mẹ con các nàng có chủ ý gì trong đầu, từ xưa đến nay chỉ có quan hệ thông gia với hoàng thất, vinh sủng của gia tộc mới bảo trì được lâu dài.

Tiêu Khuynh Thành liền chột chúng tâm tư của nàng, mặt lộ vẻ lúng túng, then quá hóa giận, hướng Tiêu Khuynh Thành trừng mắt: "Tiêu Khuynh Thành, người đừng tưởng hôm nay người được vào cung là có thể bay lên đầu người khác. Sớm muộn có một ngày, người sẽ trở lại cái khu vườn rách nát của người."

Đối mặt với Tiêu Quân Nhi khiêu khích, nàng căn bản không để vào mắt, nhưng hết lần này đến lần khác nàng ta đều chạm đến cực hạn của nàng, không thể nhịn được, nhẹ nhàng hướng đến bên tai nàng ta, cười nhẹ một tiếng: "Ta cảnh cáo người, ta không phải Tiêu Khuynh Thành ngày xưa, người nên chăm sóc tốt cái miệng thú của người đi, nếu không ta thật không biết lần sau có thể hay không trực tiếp vẽ vài bông hoa lên mặt người!"

Đang khi nói chuyện Tiêu Khuynh Thành đã nắm lấy cổ tay Tiêu Quân Nhi, nội lực cường đại ép lên gân tay của nàng, chỉ cần nàng dùng một chút lực, gân tay bị hủy, là không thành vấn đề.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kinh Diễm Toàn Trường (2)

Editor: Shelena

Tiêu Quân Nhi hoảng sợ đến mở to mắt, nàng là người luyện võ, tự nhiên cảm thấy Tiêu Khuynh Thành trở nên cường đại, cổ lực lượng kia cư nhiên có thể đem nàng phế bỏ. Biến hóa của Tiêu Khuynh Thành nàng tận mắt chứng kiến, đơn giản là không thể tin nổi.

Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, lúc này mới buông tay. Đối với Tiêu Quân Nhi, nàng không thể nhanh như vậy khiến khiến nàng ta chết. Cừu nhân giết nàng, làm sao nàng có thể ra tay tốt bụng như vậy được?

Ha ha.

Yến tiệc tốt cuộc cũng bắt đầu khi đương kim hoàng thượng giá lâm. Hoàng thượng tuổi đã ngũ tuần thoát nhìn phong thái vẫn như cũ, Tiêu Khuynh Thành không một tia hứng thú. Liên thừa dịp rượu quá ba tuần, rời khỏi chỗ. . . .

Nàng bước trên con đường mòn sâu thẳm, một cỗ mùi thơm đặc biệt ập vào mũi, nàng nhẹ cau lại đôi mày, trời sinh nàng khứu giác nhạy bén, nàng chỉ sợ mùi hương này là độc vô hình.

Nhưng là mùi thơm này rất chi là dễ chịu, một cỗ nhàn nhạt mùi thuốc trung y, lẫn vào đó có một mùi thơm lạ. Chân nàng không tự chủ được hướng chỗ sâu hơn đi tới, thanh âm bánh xe chuyển vào tai, trong đám sương nhàn nhạt, nàng nhìn thấy một bạch y nam tử lẳng lẳng ngồi trên xe lăn, hẳn ra sức chuyển động xe lăn, từng bước từng bước đi về phía trước.

Nàng tăng nhanh tốc độ đi đến phía sau hẳn, nhẹ nhàng thay hẳn đẩy xe lăn, nam tử cư nhiên không hề ngạc nhiên, chẳng qua là đạ mạc nói: "A Thiế t, sau này không cần chạy loạn, người biế t ta không có người, ta nử a bứ c cũng khó đi."

Tàn phế?

Hoàng cung Thượng Lâm Uyế n xuất hiệ n một người tàn phế? Có thể là hoàng thân quốc thíc đi? Còn là người trong hoàng tộc. Chẳng lẽ hẳn là người con thứ 3 của đươ ng kim hoàng thượng, thân thể quanh năm nuôi bằng đượ c, trời sanh tàn tật Tam hoàng tử?

Đươ ng kim hoàng thượng con cháu thừa thố t, Đạ i công chúa cùng Nhị công chúa đã gả sang nước láng giề ng, Tam hoàng tử trời sinh tàn tật, Tứ hoàng tử ra đời liền chết non, Lục hoàng tử là đươ ng kim thái tử, đắ ng tiế c tính tình bất thường. Còn một vị công chúa, đó là hòn ngọc quý trên tay hoàng thượng.

Hạ Hầ u Ý không nghe đượ c hồi âm, liền chuyề n tầm mắt liền nhìn thấy một cô gái, hơn nử a là một cô gái xa lạ. Bởi vì Tiêu Khuynh Thành đứ ng ở nơi che bóng khuất, hẳn không thể nhìn thấy rõ dung nhan của nàng, hẳn chẳng qua là cười nhậ t: "Làm phiề n cô nương, ta còn tưởng rằng là tùy tùng A Thiế t của ta."

"Tam hoàng tử không cần khách khí. Người muố n đi đầ u, Khuynh Thành dẫn người đi." Tiêu Khuynh Thành cho tới bây giờ luôn khinh bĩ người yếu, nhưng là nhìn thấy con người yếu đuối trước mặt này, nàng cư nhiên sinh ra lòng thương tiế c.

Hạ Hầ u Ý khẽ ừ một tiế ng, thầ m thì trong miệ ng: ": "Một cố khuynh thành, lại cố nghiề ng quốc sắc. . . ."Thanh âm rất nhỏ, đạ i khái chỉ có hẳn nghe đượ c.

Hai người bước đến đình giữa hồ Thượng Lâm Uyển, Hạ Hầu Ý nhìn thấy Phượng vĩ cầm, vẫn đi lên phía trước, ngón tay trắng nõn gác lên dây đàn, nhẹ lưu chuyển, một khúc Lưu Thương uyển được ngâm ra!

Tiêu Khuynh Thành cặp mắt hơi trợn to, rõ ràng là một người tàn phế, nhưng không có vẻ đau thương. Từ tay hắn ngâm ra một khúc nhạc, cũng là động lòng người, mà không phải ưu thương. Ý chí của nam tử này sao mạnh như vậy?

"Khúc nhạc này tặng Khuynh Thành cô nương, đa tạ người đưa ta đến đây." Hạ Hầu Ý thủy chung không cho Tiêu Khuynh Thành một cái liếc mắt, hãnh phong khinh vân đạm, như một cơn gió mát, làm cho người khác cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Tiêu Khuynh Thành nữa nghiêng thân người: "Đáng tiếc Khuynh Thành đối với nhạc khúc một chút cũng không biết. Bất quá vẫn cảm tạ Tam điện hạ ban tặng, thời gian không còn sớm. Khuynh Thành phải trở về vườn, cáo từ."

"Ừ."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kinh Diễm Toàn Trường (3)

Editor: thuyvu115257

Yến hội hoàng gia không giống với yến hội thông thường, mùi rượu tràn ngập khắp nơi, âm thanh êm tai của sáo trúc, con cháu hoàng gia, Hoàng hậu và phi tần thì kiều diễm, mỗi một chỗ đều là cảnh tượng động lòng người. Nhưng Tiêu Khuynh Thành thì ngược lại nàng cực kỳ an tĩnh.

Tiêu Thiên Kính nóng lòng muốn cho mọi người biết được diện mạo vốn có của Tiêu Khuynh Thành, nhưng chẳng qua là muốn giành lại mặt mũi bị người ta giấu cợt lúc trước mà thôi. Tại sao sao nó muốn xác định tâm ý của hẳn?

Nghiêng đầu chú ý tới sắc mặt không tốt của Tiêu Quân Nhi, xem ra quyển rũ Thái tử không thành công rồi, cho nên mới nổi giận như vậy. Trong nháy mắt, nàng rất muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của đương gia chủ mẫu kia.

Ngay tại lúc nàng đang xuất thần, một cỗ lực lượng cường đại đánh úp tới, xuất phát từ một loại bản năng nàng phản ứng chống cự lại, tay không đối đầu, song chưởng chạm vào chưởng ấn của đối phương, lập tức giao hoạt cười: "Phụ hoàng, người nhìn xem, vị này là Lục tiểu thư của Tiêu gia lúc nào thì biến thành thiên tài rồi!"

Hạ Hầu Lưu!

Hắn đang đánh chủ ý gì?

Chẳng lẽ hẳn muốn giúp nàng? Để cho nàng nhân cơ hội này giẫm lên Đại Công chúa một phen.

"Ha ha... Tiêu Tướng Quân, Khanh giấu giếm một nữ nhi tài giỏi như vậy, thật sự không có suy nghĩ rồi. Lúc trước Lưu nhi nói với trẫm Tiêu gia có một thiên tài, trẫm còn không tin, ngược lại lúc này được tận mắt nhìn thấy đúng là thật rồi." Tiếng cười Hạ Hầu Nguyên để sang sảng vang lên, bốn bề hoàn toàn yên lặng, chỉ nghe âm thanh của ông. Dáng vẻ uy nghiêm, khiến cho người ta không khỏi đề cao cảnh giác.

Tiêu Thiên kính có mặt, đồng thời mang theo Tiêu Khuynh Thành tiến lên, nghiêng nửa thân người, "Thần xấu hổ, thần cũng mới biết nữ nhi là một thiên tài gần đây thôi, hào quang tách ra, chỉ có điều vẫn không ngừng vươn lên, ngày ngày khổ luyện."

Nguyên đế khẽ vuốt cằm râu nơi khóe miệng: "Ừ. Ngẩng đầu lên để cho trẫm nhìn một chút."

Tiêu Khuynh Thành từ từ ngẩng đầu, không có một tia sợ sệt, trực tiếp nhìn thẳng đương kim Thánh Thượng. Một đời Thánh Quân không hổ là một đời Thánh Quân, đầy đủ hơi thở cường đại, làm cho lòng người kinh hãi.

Nguyên đế hơi kinh hoảng, sau đó thu lại tất cả sắc mặt: "Quả nhiên là con gái Tiêu gia, người xứng với tên, tư thế khuynh quốc khuynh thành." Có lẽ chỉ có Đại Công chúa mới có thể nắm bắt được biểu lộ rất nhỏ kia của Nguyên đế.

Bà ta ngồi trong yển hội, tay không khỏi xiết chặt, xem ra Hoàng đế đã thấy được bóng dáng của nàng ta từ trên người của nàng! Nếu như không ngăn cản, ông ấy sẽ mang những thiệt thòi mà nàng ta đã chịu bù đắp toàn bộ trên người của nàng.

Tuyệt đối không thể!

Hạ Hầu Vân bỗng nhiên đứng dậy bước đến chỗ Hoàng thượng, "Hoàng Thượng, hôm nay Hoàng hậu nương nương mới là nhân vật chính, không bằng để cho Khuynh Thành ngẫu hứng vì Hoàng hậu nương nương chuẩn bị một phần lễ vật."

"Ừ, Hoàng tử nói có lý, Khuynh Thành hãy xuất ra bản lĩnh của người, làm cho Hoàng hậu vui vẻ đi." Nàng không chỉ có dáng vẻ khuynh khánh, mà còn tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, nữ nhi của nàng chắc hẳn cũng không kém.

Lông mày Hạ Hầu Lưu nhíu chặt, cái này là cô cô cố tình gây khó dễ Khuynh Thành. Hắn đi đến giữa điện, khoác cánh tay Tiêu Khuynh Thành, "Phụ hoàng, mẫu hậu, không bằng để cho nhi thần và Lục tiểu thư cùng biểu diễn Kiếm Vũ nha."

Tiêu Khuynh Thành hơi gật đầu, khéo léo nói, "Vậy Khuynh Thành xin bêu xấu!"

Hạ Hầu Lưu ném kiếm cho Tiêu Khuynh Thành, thân thể nàng vọt lên tiếp nhận, cùng Hạ Hầu Lưu ấn ý mười phần trình diễn một trận Kiếm Vũ làm rung động trái tim của người xem.

Tiêu Quân Nhi nhìn đến đây, giống như một oán phụ, không ngừng kéo váy Hạ Hầu Vân, "Mẫu thân, người nhìn kẻ vô dụng kia rồi cuộc lúc nào đã quyến rũ được Thái tử điện hạ? Người coi bộ dạng nàng ta lãng lơ, hận không thể quyến rũ toàn bộ nam nhân nha."

Hạ Hầu Vân đảo mắt, trừng Tiêu Quân Nhi, nàng ta liền cả kinh một chữ cũng phun không ra. Hạ Hầu Lưu ba lần bốn lượt giúp đỡ nàng kia, đến cùng là có ý gì? Hoàng hậu tuyệt đối không có khả năng mặc kệ không can thiệp!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kim Đồng Ngọc Nữ

Editor: thuyvu115257

"Bản thân không có năng lực, trách được ai?" Tức giận ầm nấp trên mặt Hạ Hầu Vân. Tiêu Quân Nhi lập tức ngoanngoãn ngậm miệng lại, đây là nàng lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẫu thân không bình tĩnh như vậy.

Bình thường cho dù trời có sập xuống, người vẫn điềm tĩnh được giống như không có chuyện gì. Tiêu Khuynh Thành này rốt cuộc có năng lực gì, cùng lắm thì giết nàng ta, xong hết mọi chuyện! Đúng! Trực tiếp giết nàng ta. Như vậy, nàng ta sẽ không thể quyến rũ Thái tử điện hạ được nữa, càng không thể dời đi ánh mắt của phụ thân từ trên người của nàng.

Bởi vì nguyên nhân Hoàng Thượng và Thái tử điện hạ, trong vòng một đêm Tiêu Khuynh Thành đã trở thành đối tượng mà mọi người bàn tán ở kinh đô. Lục tiểu thư vô dụng Tiêu gia đột nhiên biến thành thiên tài, được Hoàng thượng coi trọng, Thái tử điện hạ ưu ái, nàng tuyệt đối là Thái tử phi tương lai. Cùng với đương kim Thái tử điện hạ, trời đất tạo nên một đôi.

Việc Thái tử điện hạ ác ma hòa nhã với Tiêu Khuynh Thành đồng thời cũng bị truyền tụng xôn xao, không hợp lẽ thường đến cực điểm là ở chỗ Thái tử điện hạ lại có thể đối xử cực kì dịu dàng với Tiêu Khuynh Thành, không chỉ che chở nàng khắp nơi, mà còn đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay, giống như trân bảo.

Hoàng cung, tẩm cung Thái tử.

Hạ Hầu Lưu đang cúi đầu thường thức Cổ Đồng của mình, thì tiếng nói lanh lảnh của nội giám vang lên, "Hoàng hậu nương nương giá lâm." Hắn

dường như không nghe thấy, tiếp tục ngắm nghía Cổ Đồng, chuyên tâm nghiên cứu.

Hoàng hậu đi vào trong điện, nhìn nhi tử không đếm xỉa đến mình như vậy, "Đột nhiên thay đổi chủ ý, nhất định là vì nữ tử kia? Đúng không? Nhi tử tốt của Bốn cung!?"

"Thế nào? Người không hi vọng chúng kiến kết quả này sao? Như vậy người vẫn có thể tiếp tục ngồi vững trên ngôi vị Hoàng hậu của mình, chưởng quản lục cung." Trong lời nói Hạ Hầu Lưu mang theo chút châm chọc.

Hoàng hậu ném bào tọa trên ghế ngồi trong điện, lạnh giọng nói: "Người nên biết Bốn cung đã sớm thay người an bài Thái tử phi là Tiêu Quân Nhi, mà không phải Tiêu Khuynh Thành! Người làm như vậy, Bốn cung làm sao giao phó với Đại Công chúa đây?"

"Cô? Bây giờ người còn cần dựa vào bà ta để ngồi vững vị trí Hoàng hậu này sao? Bà ta đã không còn giá trị lợi dụng, mẫu hậu, Tiêu Khuynh Thành mới thật sự là người người cần phải coi trọng. Không nên xem nhẹ thực lực của nàng. Nhìn thái độ phụ hoàng. Nếu người cố ý để cho ta cưới Tiêu Quân Nhi, cũng không sao..." Hạ Hầu Lưu không thích mẫu thân của mình, thận trọng từng bước, mỗi một bước đi đều mang theo âm mưu thật lớn.

Hoàng hậu bỗng dừng đứng dậy, nghiêng người túm lấy Cổ Đồng trên tay Hạ Hầu Lưu ném sang một bên, lạnh giọng nói: "Vậy nạp Tiêu Khuynh Thành làm chính phi, Tiêu Quân Nhi làm trắc phi, người có ý kiến gì không!?"

"Thực xin lỗi, nhi thần chỉ lấy một thê, chính là Tiêu Khuynh Thành." Hạ Hầu Lưu biết rõ cá tính của Tiêu Khuynh Thành, muốn nàng cùng người

khác hầu hạ một chồng, tuyệt đối không có khả năng. Và lại cho dù không có nữ nhân kia, nàng cũng chưa chắc nguyện ý gả cho hắn.

Hoàng hậu biến sắc, không lên tiếng, ý lạnh trên mặt chậm rãi hiện ra. Cuối cùng nói từng câu từng chữ: "Chuyện này, Bồn cung sẽ nói rõ ràng với phụ hoàng người, khi đó người không có lý do gì cự tuyệt!"

"Người chỉ cần dám đi trước một bước, như vậy đừng trách nhi thần vô tình, không có Tiêu Khuynh Thành, thì vị trí Thái tử này có ích gì?" Thái độ Hạ Hầu Lưu cực kỳ quyết đoán, không một tia do dự.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hạ Hầu Lưu, sau một lúc lâu vẫn không lên tiếng. Trong lúc đó bỗng nhiên ma ma bên cạnh Hoàng hậu mang vẻ mặt hốt hoảng từ bên ngoài tiến vào, nói nhỏ vài câu ở bên tai bà, sắc mặt Hoàng hậu lập tức đại biến!

Sau đó khổ sở nhếch miệng, "Chỉ sợ người sẽ thật sự đau khổ, phụ hoàng người vừa ý Tiêu Khuynh Thành rồi, đoán chừng sáng mai sẽ hạ chỉ nạp nàng làm phi! Nữ tử người ngưỡng mộ trong lòng sắp trở thành phi tử của phụ hoàng người..."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gả Ta Làm Phi

Editor: thuyvu115257

Ly trà trong tay Hạ Hầu Lưu kinh động rơi xuống, bộp một tiếng! Vỡ nát, lá trà văng khắp nơi, gấp rút không kịp đề phòng, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý. Không được, hẳn tuyệt đối không thể bỏ mặc phụ hoàng làm như vậy, tuyệt đối không...

Như vậy với Khuynh Thành mà nói, là một loại gông cùm vô cùng thống khổ!

Hoàng hậu vẫn còn muốn mở miệng nói nữa, sớm đã không thấy hình bóng Hạ Hầu Lưu đâu. Bà đứng nguyên tại chỗ, không chịu đựng nổi cười chua sót, hoàn toàn không ngờ trong lòng của ngài vẫn còn nghĩ về nữ tử kia, chỉ vì tướng mạo tương tự mà thôi, liền si mê như thế.

Trước kia là Lâm Quý Phi, hiện tại là Tiêu Khuynh Thành. Đáng chết, rốt cuộc đến khi nào mới có thể kết thúc đây. Bà luôn không khỏi nghĩ trước đủ loại đau lòng và chua xót như vậy.

Trong lúc Tiêu Khuynh Thành đang vận khí điều tức, bỗng nhiên Hạ Hầu Lưu xông vào, nàng thoáng kinh ngạc một lúc, sau đó không đếm xỉa tới mở miệng, "Người muốn hù chết người sao? Đến đột ngột như vậy?"

"Khuynh Thành, theo ta tiến cung, nói cho phụ hoàng biết, người muốn gả làm vương phi của ta." Hạ Hầu Lưu nắm chặt cổ tay Tiêu Khuynh Thành một phen, cuống quýt nói. Chỉ cần hẳn bày tỏ thái độ trước, mới có thể ngăn cản phụ hoàng làm như vậy.

Tiêu Khuynh Thành mạnh mẽ rút tay về, nhìn Hạ Hầu Lưu kiên định nói: "Người biết, người không phải là lựa chọn của ta. Thái tử điện hạ, buông tay!" Nàng cảm thấy sự việc dường như đang diễn biến xấu, từ vẻ mặt của Hạ Hầu Lưu, càng thêm cảm giác được.

"Nếu người không làm thê tử của ta, như vậy người sẽ làm phi tử của phụ hoàng ta, người biết không? Tiêu Khuynh Thành! Tại Huyền Minh Đại Lục này, tuy võ lực là quan trọng, nhưng mà vương quyền lại càng quan trọng hơn." Hạ Hầu Lưu tuyệt đối không thể để cho Tiêu Khuynh Thành trở thành phi tử của ngài. Với tính nết bén nhọn của nàng, nếu như đi xử lý chuyện này, sẽ càng thêm gay go.

Tiêu Khuynh Thành dị thường bình tĩnh, "Ta đã đoán được sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy rồi, ngày ấy ta cũng đã phát hiện ra một ít manh mối từ trong mắt Hoàng thượng, dẫn ta tiến cung đi. Tự ta sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này..."

Tim Hạ Hầu Lưu đập mạnh và loạn nhịp nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Khuynh Thành, hiện tại chưa phải lúc xung đột, dùng võ lực giải quyết sự việc. Nghe ta, được không? Cùng lắm thì, về sau cùng cách (ly hôn), ta trả lại tự do cho người, thế nào?"

"Tin tưởng ta, được không?" Tiêu Khuynh Thành kiên định mím môi.

Hạ Hầu Lưu hơi chần chờ, sau đó bình tĩnh nói: "Được, ta tin tưởng người. Tiếp đó, có việc ta cần phải nói rõ ràng với người. Phụ hoàng vừa ý người, đó là bởi vì bộ dạng người lớn lên vô cùng giống với mẫu thân người, mẫu thân người là người trong mộng của phụ hoàng lúc thiếu niên. Hiểu chưa? Về phần tại sao lại trở thành thê tử của Tướng Quân, không người biết được."

Tiêu Khuynh Thành khẽ ừ một tiếng, "Cảm ơn người, ca ca tốt của ta."

Một câu ca ca làm cho khoảng cách hai người càng thêm xa lạ.

Trên gương mặt yêu nghiệt của Hạ Hầu Lưu hiện ra một tia ưu thương, sau đó nhạt dần, "Ta và người cần nói cảm ơn sao? Chỉ cần người mở miệng, lên trời xuống đất, ta đều bảo vệ người đến cùng, cuộc đời này không thay đổi."

Tiêu Khuynh Thành điểm nhẹ trán của hắn, "Người liệu mình như thế, vậy chẳng phải là muốn ta thiếu nợ nhân tình người cả đời?"

"Chắc chắn rồi, ai bảo đời trước ta thiếu nợ người." Hạ Hầu Lưu cười khỗ sở, bề ngoài vẫn phóng khoáng như cũ.

Tiêu Khuynh Thành trêu gheo cười nói: "Vậy dùng châu báu trả đi, người biết, ta rất thiếu tiền, ta cũng rất yêu tiền, yêu đến điên cuồng. Ta hận không thể có được vài tòa ngân sơn (núi bạc) và kim sơn (núi vàng)!"

"Được, ngày mai ta sẽ đưa người một tòa Kim Sơn." Trong lúc vui đùa, hai người đã lên xe ngựa, lập tức tiến cung.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hóa Giải Nguy Hiểm

Editor: thuyvu

Thời điểm bước đến ngự thư phòng, đúng lúc Nguyên đế đang thảo luận chuyện quan trọng với đại thần, mọi người đành phải chờ ở bên ngoài. Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng đứng dưới cây hoa đào, nhìn cành cây đầy vẻ kiêu ngạo, làm cho người ta vô cùng xúc động.

Lúc Tiêu Khuynh Thành vẫn còn đang trầm mê trong biển hoa, thì bỗng nhiên một chiếc trâm cài đầu đánh úp lại, mắt nàng khẽ chuyển nhìn trâm cài đầu kia, không chút do dự, nàng ném Ngũ Tinh ám khí được chế tạo đặc biệt ra. Hai ám khí chạm vào nhau, bốn hạt châu trên trâm cài bắn ra khiến cho những tiểu thái giám xung quanh nhận hết đau đớn.

"Ồ, đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Lục tiểu thư vô dụng trước đây thật sự biến thành thiên tài rồi..." Giọng nói thanh thúy vang vọng ở trong viện, uyển chuyển, động lòng người giống như chim hoàng anh.

Hạ Hầu Lưu nhìn nữ hài nhi xinh đẹp trước mắt, giọng điệu cứng chiều, "Chỉ dựa vào vài tài mọn người không nên ở chỗ này khoe khoang, Khuynh Thành là cao thủ, nếu làm người bị thương, ca ca sẽ đau lòng."

Vị nữ hài nhi xinh đẹp này chính là hòn ngọc quý trên tay đương kim Thánh Thượng - Công chúa Đức Lâm. Đôi bàn tay trắng như phấn nộm của Đức Lâm đánh lên người Hạ Hầu Lưu, "Hừ, trong mắt huynh chỉ có Tiêu Khuynh Thành, làm sao còn chỗ cho muội muội này, huynh chỉ giả bộ bi thương thôi."

"Nào có." Hạ Hầu Lưu oan uổng cầu xin tha thứ với Tiêu Khuynh Thành.

Nhưng Tiêu Khuynh Thành chỉ bình tĩnh cười cười: "Công chúa điện hạ đã hiểu lầm Thái tử điện hạ rồi..."

Đức Lâm nghiêng đầu qua nhìn Tiêu Khuynh Thành, sau đó cong môi đỏ mọng lên, "Hừ, người đoạt Thái tử ca ca của ta. Thật không biết một kẻ vô dụng như người có cái gì tốt, ca ca lại si mê như vậy."

Tiêu Khuynh Thành vẫn không tức giận, bởi vì nàng căn bản không cần phải so đo với một thiếu nữ mới mười bốn tuổi. Trong khoảnh khắc nàng đang suy nghĩ sâu xa, thì một lão thái giám đi tới, nói: "Tiêu Lục tiểu thư, người có thể tiến vào, Hoàng Thượng chờ người ở bên trong."

Đức Lâm vừa nghe Hoàng thượng muốn gặp Tiêu Khuynh Thành, cũng hấp tấp chạy qua, lão thái giám khó xử ngăn nàng ở bên ngoài, "Công chúa điện hạ, ngài không thể đi vào, Hoàng thượng chỉ đích danh chỉ cho phép Tiêu Lục tiểu thư tiến vào thôi, ngài đây là làm khó cho lão nô rồi."

Con người Tiêu Khuynh Thành khê xoay, Nguyên đế cũng chiều Đức Lâm công chúa đã đến dạng tình trạng gì, mọi người đều biết. Vì sao không lợi dụng tốt quân cờ này, để có thể thuyết phục Hoàng đế, sẽ không quá khó khăn rồi.

Tay Đức Lâm đánh vào trên đầu lão thái giám, "Lớn mật, Bỏn công chúa muốn đi vào, người có thể ngăn cản sao? Ta nói muốn vào thì vào. Nếu xảy ra chuyện, ta sẽ tự chịu trách nhiệm."

Nói xong, Đức Lâm lập tức túm tay Tiêu Khuynh Thành tiến vào ngự thư phòng. Tới đại sảnh, ánh mắt Nguyên đế nhìn đến Đức Lâm, lông mày nhíu lại: "Phụ hoàng có chuyện quan trọng cần nói với Tiêu Lục tiểu thư, Đức Lâm con đi ra ngoài."

"Con không... Có bí mật gì mà con không thể nghe sao? Phụ hoàng?" Đức Lâm khoanh hai tay trước ngực, đuôi lông mày gầy nhẹ, xấu xa nhếch miệng, rất giống một tiểu nữ du côn. Tính tình của nàng thật sự là bị Hoàng Thượng sủng đến coi trời bằng vung rồi!

Nguyên đế nhíu mày, nét mặt cực kỳ phức tạp, cuối cùng hắng giọng một cái, "Tùy con vậy, ngồi ở một bên, cái đó là điểm tâm Ngự thiện phòng đưa tới, nếm thử một chút đi."

"Được thôi."

Đức Lâm không khách khí ngồi vào ăn điểm tâm. Lúc này Nguyên đế mới chậm rãi mở miệng, "Nếu người đã đích thân đến rồi, như vậy trăm sẽ trao đổi rõ ràng với người một số chuyện. Trăm định..."

Nhưng... Ông còn chưa nói hết, Tiêu Khuynh Thành đã cắt ngang, "Mẫu thân Khuynh Thành từng nói, cả đời không làm thiệp!"

Sắc mặt Nguyên đế bỗng dừng biến hóa, mặt không chút thay đổi ánh mắt khóa chặt trên người Tiêu Khuynh Thành, giống như sự bình yên trước khi bão táp. Một bên Đức Lâm cả kinh đến mức bánh ngọt trong tay rơi xuống đất, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Nguyên đế, lập tức ngậm miệng lại.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nhận Nghĩa Nữ

Editor: thuyvu

Trong ngự thư phòng xuất hiện một loại hơi thở quái dị, Tiêu Khuynh Thành không kiêu ngạo không tự ti nhìn thẳng Nguyên đế, không một chút sợ sệt. Thấy Nguyên đế không nói lời nào, nàng mở miệng lần thứ hai nói: "Mẫu thân từng sống như thế nào ở phủ Đại Công chúa, chắc hẳn Hoàng Thượng rất rõ. Cho nên mẫu thân không muốn con gái chịu khổ, khi còn sống luôn dặn dò, tuyệt đối không thể làm thiếp. Khuynh Thành không muốn làm trái lệnh của mẫu thân, xin Hoàng thượng thành toàn."

Tay Nguyên đế vừa nắm chặt vừa hơi buông lỏng, nét mặt muôn vàn phức tạp, cuối cùng vứt vạt áo ngồi xuống, cầm bút vẩy. Trong nháy mắt đó, yên tĩnh đến mức giống như chỉ có thể nghe thấy âm thanh va chạm giữa giấy và bút trong tay ông.

Đức Lâm ngay cả điểm tâm cũng không ăn, ngơ ngác nhìn Nguyên đế. Phụ hoàng rõ ràng coi trọng nữ nhân của ca ca, mà toàn bộ kinh thành đều biết ca ca thích Tiêu Khuynh Thành, phụ hoàng đang làm gì vậy?

Mà Tiêu Khuynh Thành này cũng lạ, lá gan lại có thể lớn đến như vậy, dám trực tiếp cự tuyệt phụ hoàng. Trời ạ, vậy chẳng phải giây iếp theo nàng sẽ được chứng kiến thi thể của Tiêu Khuynh Thành sao! Chắc chắn Phụ hoàng đã hạ chỉ rồi!

Suy nghĩ đến bước này, bỗng dừng nàng đứng dậy ôm cánh tay Tiêu Khuynh Thành, đáng thương nhìn về phía Nguyên đế, "Phụ hoàng, con gái rất thích Khuynh Thành tỷ tỷ. Ngài có thể hạ thủ lưu tình hay không!?"

Nguyên đế buồn bực nhìn Đức Lâm, sau đó sang sảng cười to: "Trong mắt của con phụ hoàng là người tàn nhẫn như vậy sao?"

"Không phải... Cho nên phụ hoàng càng không thể đụng vào Khuynh Thành tỷ tỷ, bởi vì có rất nhiều người đã thấy nàng vào đây. Chuyện ngài muốn nạp nàng làm phi tử, rất nhiều người đều biết. Nếu nàng chết, dám chắc người trong thiên hạ sẽ biết nguyên nhân, như thế chẳng phải thiên uy của ngài đã bị tổn hại sao." Trong phúc chốc, Tiêu Khuynh Thành nàng thật sự đủ đáng thương.

Nguyên đế lắc đầu thở dài, tư tưởng đứa con gái này thật đúng là ba hoa chích chòe. Ông cầm thánh chỉ giơ lên, "Qua đây đọc thánh chỉ cho Khuynh Thành tỷ tỷ của con nghe đi. Trẫm còn có việc, đi đến chỗ mẫu hậu con."

Đức Lâm nhìn thánh chỉ, sợ hãi a một tiếng: "Phụ hoàng, ngài muốn mượn đao giết người sao?"

Tiêu Khuynh Thành đã thấy được ánh sáng bình minh, Công chúa này nhưng lại đáng yêu đến vậy, vô cùng ngây thơ, nàng rất hâm mộ cuộc sống vô ưu vô lo như thế.

Nguyên đế để thánh chỉ xuống, im lặng hỏi trời cao: "Phụ hoàng con không phải người như vậy, nhìn thánh chỉ, con sẽ hiểu rõ tất cả! Sau đó con cầm thánh chỉ này đến Tiêu phủ hạ lệnh!"

"À... Trước tiên để con nhìn kỹ rồi hãy nói." Tay chân Đức Lâm nhanh nhẹn như mèo đi đến trước ngự án, cầm thánh chỉ xem xét, lập tức mừng rỡ nhướn mày, "Phụ hoàng quả nhiên là người cha tốt nhất thiên hạ."

...

Ngồi xe ngựa trở về Tiêu phủ, dọc đường đi Đức Lâm luôn miệng nói không ngớt, nàng kỳ quái chọc chọc Tiêu Khuynh Thành, "Này, người không hiểu kỳ bên trong này ghi cái gì à?"

"Dù sao cũng không phải là chết!" Giọng nói Tiêu Khuynh Thành nhàn nhạt. Một bộ dáng định liệu trước.

Lập tức Đức Lâm không thể bình tĩnh nữa rồi! Kinh ngạc nhìn nàng, "Tiêu Khuynh Thành, làm sao người biết? Nói cho ta nghe, thực ra người đã nhìn lén rồi, đúng không? Hừ, ta mới không tin người có năng lực suy đoán tốt như vậy!?"

Tiêu Khuynh Thành chỉ có thể cảm khái Đức Lâm quá đơn thuần, nàng nhẹ tiến đến bên tai của nàng ta, "Ta không có nhìn lén, tuyệt đối không có, về phần ta làm sao biết, Công chúa điện hãy từ từ đoán đi!"

"Người..." Đức Lâm chán nản, "Người có tin ta sẽ xé rách thánh chỉ này hay không, cho người không được làm quận chúa!?" Nói xong, nàng hận không thể khâu miệng mình lại, cuối cùng buồn bực ném vật kia, "Hừ, ta không đi! Thật mất mặt..."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gặp Quyền Thế Lớn

Editor: thuyvu

Nét mặt Tiêu Khuynh Thành bình tĩnh lạ thường, chỉ khẽ chuyển mắt nhìn Đức Lâm, ngội lạnh nói: "Được rồi, vậy Khuynh Thành sẽ đưa Công chúa điện hạ hồi cung." Nói xong, không đợi Đức Lâm kịp phản ứng lập tức cho kiệu phu quay đầu ngựa lại.

Đức Lâm nghe xong, phồng má, mắt hừng trợn mắt nhìn nàng, "Người không cho ta đi, ta càng muốn đi! Không được hồi cung, lập tức tiến nhanh về Tiêu phủ, Bốn công chúa phải đi tuyên thánh chỉ."

Kiệu phu kia ngược lại hồ đồ rồi, chỉ có điều nếu so sánh Công chúa điện hạ và Lục tiểu thư, chắc chắn phân lượng của người sẽ nặng hơn, nghe người, nhất định không sai. Vì vậy lập tức tuân mệnh giơ roi, tăng tốc tiến về Tiêu phủ.

Vì là kiệu liền của Công chúa điện hạ, cho nên tới cửa Tiêu phủ, Trên dưới nữ quyến của Tiêu gia đều phải ra trước cửa nghênh đón. Quân là quân, thần là thần, tại Huyện Minh Đại Lục này cũng không ngoại lệ.

Hạ Hầu Vân dẫn nhóm gia quyến quý phủ chờ trước cửa, bởi vì trong cung đã sớm truyền tin tức, công chúa muốn giá lâm Tiêu phủ, tuyên bố thánh chỉ. Tay Tiêu Quân Nhi gắt gao xoắn khăn lụa, bực bội lo lắng la hét, "Công chúa điện hạ nhất định là đến tuyên chỉ kẻ vô dụng kia được làm Thái Tử Phi, mẫu thân, con không muốn nghe, nghe xong sẽ khó chịu."

Hạ Hầu Vân chuyển mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua nàng, nàng lập tức biết điều cúi đầu xuống. Tiêu Vũ Linh vỗ vai nàng, an ủi: "Tỷ tử, cho dù

nàng ta làm Thái Tử Phi thì sao. Tính cách Thái tử như vậy, có thể chỉ là cảm giác mới mẻ với nàng ta ít ngày, không chừng vài ngày nữa sẽ bị từ hôn thôi, đến lúc đó nàng ta sẽ là trò cười của toàn bộ kinh thành."

"Nếu thật như vậy, ta sẽ yên lặng ngồi đợi chế giễu nha." Tiêu Quân Nhi tưởng tượng đến cảnh đó, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn. Nàng không hề thích thú vị trí Thái Tử Phi kia, bởi vì người nàng vừa ý là công tử tướng phủ. Nhưng nàng không muốn nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành được sống tốt, muốn một cước dẫm nát nàng ta dưới chân. Khiến cho nàng ta cả đời này không thể trở mình.

Kẻ vô dụng này càng ngày càng cuồng vọng, nàng tuyệt nhiên chạm không tới, loại cảm giác bất an này khiến cho nàng cực kỳ khó chịu.

Thở dài...

Kiếp phu kéo dây cương, bước xuống từ trên xe ngựa, mang một chiếc ghế nhỏ đến, vén rèm nghênh đón Công chúa tôn quý xuống xe. Hạ Hầu Vân lập tức nghiêng nửa thân, "Bái kiến Công chúa điện hạ, Công chúa vạn phúc kim an."

Đức Lâm lập tức chạy đến trước mặt Hạ Hầu Vân, tự tay nâng bà đứng dậy, thân thiết cười nói: "Hoàng cô cô, không cần khách sáo với Đức Lâm. Người là cô cô của cháu, không cần làm lễ lớn với cháu như vậy."

"Quân là quân, thần là thần, cô cô cũng phải hành lễ với Công chúa điện hạ. Mọi thứ rồi, cô cô đã sắp xếp xong chỗ cho cháu nghỉ ngơi..." Hạ Hầu Vân đối đãi như một nữ nhân dịu dàng lương thiện. Nên rất được các vị hoàng cháu trai, hoàng chất nữ ưa thích.

Đức Lâm lắc đầu, "Nghỉ ngơi thì không vội, cháu trước tiên tuyên bố thánh chỉ đã! Khuynh Thành, mau chóng tới tiếp chỉ, từ ngày mai địa vị của ngươi sẽ không giống với lúc trước rồi!" Nàng vội vàng tóm Tiêu Khuynh Thành qua.

Mọi người đều nghi hoặc, vị Công chúa điện hạ này và Lục tiểu thư mới lần đầu tiên gặp mặt, tình cảm liền tốt như vậy rồi, cái này khiến cho người ta thật ngạc nhiên nha.

Tiêu Khuynh Thành đi đến trước mặt Hạ Hầu Vân, nghiêng nửa thân trên, "Bái kiến chủ mẫu, tỷ tỷ, các vị di nương."

Đức Lâm vừa thấy nàng khiêm nhường như vậy, lập tức túm lấy thân thể của nàng, "Khuynh Thành tỷ tỷ, người chính quận chúa, không cần hành lễ gì đó với tỷ tỷ dòng chính của người. Người mau mau tiếp chỉ thôi, tiếp chỉ xong là tốt rồi, người lăn qua lăn lại như thế, có mệt hay không nha!"

Tiêu Khuynh Thành chỉ cười không nói, đặc biệt nhìn về phía Tiêu Quân Nhi, Tiêu Vũ Linh vẻ mặt khinh cuồng như ngân châm bén nhọn chui vào trong thân thể của các nàng!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vinh Quang Của Quận Chúa

Editor: thuyvu

Đức Lâm mở thánh chỉ ra, lớn tiếng đọc: "Nữ nhi Tiêu gia, thông minh khéo léo..." Giọng nói của nàng rất lớn, nhưng vào trong tai Hạ Hầu Vân và Tiêu Quân Nhi, lại không rõ ràng.

Hạ Hầu Vân không ngờ Nguyên đế sẽ dùng phương thức như vậy để đối đãi với nàng ta, lại có thể phong nàng làm quận chúa, nhận làm nghĩa nữ. Chỉ thấp hơn một chút so với Đức Lâm công chúa... Rốt cuộc hẳn đang suy nghĩ gì? Đây chính là bởi vì hẳn vẫn còn lưu luyến với bà ta sao?

Như vậy, càng thêm giúp cho quyền thế Tiêu Khuynh Thành ngày một cao rồi. Nếu nàng ta đã nhận ra điều gì, vậy bà còn có thể bảo vệ được địa vị của mình không? Vị trí tại gia đình này bà vẫn có thể duy trì được nữa không? Mặc dù bà là công chúa, nhưng khí thế đã trôi qua lâu rồi. Tiêu Thiên kính nắm trọng binh trong tay, Hoàng Thượng cũng phải nể hấn ba phần, bà sao có thể ở trước mặt của hẳn xưng quân!?

Càng nghĩ càng khổ sở, tâm giống như bị mèo cào, đủ loại khó chịu bất an, sợ hãi tột cùng.

"Cô cô... Cô cô... Người đang suy nghĩ gì vậy... Chẳng lẽ người không vui mừng sao? Lục tiểu thư Tiêu gia là quận chúa, đó là vinh quang nha, về sau Tiêu gia càng thêm lợi hại, ai dám gây sự với các người?" Đức Lâm tuổi nhỏ, đơn thuần, thấy gì nói đó, không quanh co lòng vòng. Nhưng nàng không biết sự thẳng thẳng của mình, lại làm cho máu trong người cô cô nàng di chuyển.

Hạ Hầu Vân lập tức lấy lại tinh thần, cười hết sức hoàn mỹ, không một tia sơ hở, bà nhìn Tiêu Khuynh Thành, đi đến trước mặt nàng, "Một khi bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng, quả thực cho Tiêu gia chúng ta thêm không ít vinh hiển, nhưng cũng không thể lơ là, nên cố quý trọng thân phận của con. Hiểu chưa?"

Ý tứ trong lời nói của bà rất rõ ràng, sao Tiêu Khuynh Thành có thể không biết, chỉ bình tĩnh nhếch miệng, cười nhạt: "Đa tạ chủ mẫu nhắc nhở, Khuynh Thành sẽ cẩn thận từng bước, quý trọng thân phận này, không để cho chủ mẫu và phụ thân thất vọng."

Đây chỉ mới bắt đầu thôi, nàng sẽ sử dụng chính phương thức mà bọn họ đã dùng để tra tấn nàng đòi lại từng chút một. Từ bé đến lớn, giống như vết sẹo, xóa mãi không mất ...

Hạ Hầu Vân chỉ cười nhạt, hơi nắm chặt tay mềm của Tiêu Khuynh Thành, sau đó xoay người nhìn về phía Cẩm Nương bên cạnh, "Thay công chúa chuẩn bị mọi thứ, sắp xếp thật tốt cho công chúa điện hạ, biết không?"

"Không cần, cháu muốn ở viện của Khuynh Thành, nàng nghỉ ngơi ở đâu cháu sẽ nghỉ ngơi ở đó, hiện tại nàng là tỷ tỷ của cháu rồi. Cho nên đãi ngộ của nàng nhất định phải tốt giống cháu, biết không? Cô cô, nếu không để phụ hoàng biết, sẽ trách tội các người." Đức Lâm biết được một số chuyện của Tiêu gia Lục tiểu thư trước đây, nhìn nàng đáng thương như vậy liền nhân tiện giúp nàng đòi lại một ít!

Hạ Hầu Vân khẽ dạ, "Được, Cẩm Nương đi xuống chuẩn bị."

Sau nửa canh giờ, Cẩm Nương đã thu xếp xong các đồ vật được mang tới, Đức Lâm đi qua xem xét những vật kia, tiện tay cầm lấy một cái bình hoa, lắc đầu, "Cái này không được! Đem cái bình sứ màu xanh trong phòng cô qua đây, vậy mới xứng trang phục của quận chúa. Còn có cái này... Cũng không được... Lây cái trong phòng Quân Nhi tỷ tỷ ấy ..."

Cầm Nương hậm hực mà về, thứ đồ vốn đã mang đi lại bị kéo trở lại. Bà đến Lâm Thủy uyển bẩm báo từng chuyện, sắc mặt Hạ Hầu Vân trắng như tờ giấy, nắm chặt bình sứ màu xanh trong tay, lúc chuẩn bị ném xuống đất, tay Cầm Nương lập tức đón lấy, "Công chúa, người ẩn nhẫn trước kia chạy đi đâu rồi? Đó chỉ là việc nhỏ, người đã nhịn không được rồi. Nàng ta cùng lắm là ý vào công chúa mà kiêu ngạo thôi. Chờ công chúa vừa đi, lão nô tự có biện pháp thay người trút giận."

Môi dưới bị Hạ Hầu Vân cắn đến trắng bệch, bà thế nào cũng không ngờ tới sẽ có một ngày như vậy. Mới chinh đồn xong kẻ lớn, lại tới thêm kẻ nhỏ nữa, bà nhất định phải nhẫn, nhẫn!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chung Tay Cùng Hợp Tác

Editor: thuyvu115257

Trải qua một lúc lâu đấu tranh và trấn an, tâm tình Hạ Hầu Vân rốt cục cũng đã bình tĩnh trở lại, yên ổn tiếp nhận các yêu cầu vô lý của Đức Lâm, hơn nữa còn đích thân đưa bữa tối qua.

Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng ngồi một bên, Đức Lâm thấy Hạ Hầu Vân qua đây, nhìn Cẩm Nương chớp mắt vài cái: "Sao người dám để cho cô cô đích thân đến đây, người cố ý đúng không? Cố ý đến hủy đi tuổi thọ của Bồn công chúa và Khuynh Thành tỷ tỷ! Đúng là một nô tài xấu xa mà!"

Tay mềm của Hạ Hầu Vân đặt lên cổ tay Đức Lâm, lại đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nhẹ nhàng nắm lấy tay hai người, "Đừng nên trách Cẩm cô cô, đều do tự ta đến. Bắt đầu từ ngày hôm nay, Khuynh Thành vừa là nữ nhi của ta, vừa là cháu gái của ta. Cùng dùng bữa tối với cháu gái và con gái, đó là chuyện hết sức bình thường."

Tiêu Khuynh Thành khép mi, im lặng thu lại hết thảy, sau đó nhẹ nhàng rút tay ra, "Khuynh Thành nhận không nổi ý tốt của chủ mẫu, cho nên đã sớm ăn tối cùng Công chúa điện hạ rồi."

"À? Thật không? Vì không thấy bọn nô tài tới bẩm báo, nên ta nghĩ rằng các người chưa dùng bữa tối. Nếu đã như vậy, ta ngồi đây một lát rồi đi thôi, không quấy rầy tỷ muội các người trò chuyện..." Hạ Hầu Vân biết rõ Tiêu Khuynh Thành không phải kẻ dễ bắt nạt, từng bước cẩn thận. Hiện tại nàng ta là quận chúa, cũng biết nên thu bớt hào quang cho thỏa đáng.

Đức Lâm vẫn cảm thấy kỳ lạ, đợi sau khi Hạ Hầu Vân rời khỏi, khó hiểu thử đung cánh tay của nàng, "Ta giúp người đòi lại đau khổ trước kia, vậy mà người vẫn không cảm thấy tốt, rõ ràng không có chút thú vị nào."

"Nhưng thật ra là người đang tưới dầu vào lửa nha, lần này chắc chắn cô của người sẽ hận thứ nữ ta thấu xương rồi. Tiêu phủ, hoàng cung tranh đấu trùng trùng điệp điệp, nếu người không phải được Hoàng thượng bảo vệ, phỏng chừng người đã bị gặm chỉ còn lại một đống xương trắng nát vụn, sau này nên bớt phóng túng đi." Nàng không phải không cảm kích, mà thật sự lo lắng cho vị Công chúa này.

Đức Lâm mất hứng, bĩu môi, bỗng chốc suy tư, nói, "Người nói rất đúng! Nhưng mà thái độ của người đối với Bốn công chúa không khỏi quá cuồng vọng rồi, Tiêu Khuynh Thành! Chỉ có điều... Bốn công chúa lại rất thích loại người không kiêu ngạo không tự ti như người, so sánh với những kẻ ưa nịnh hót, người đáng yêu hơn nhiều. Khuynh Thành, về sau chúng ta hợp tác nha! Ta giúp người dọn dẹp bọn lão nô trong viện này, người dẫn ta đi chơi, được không?"

"À?" Tiêu Khuynh Thành hơi sững sốt một chút, sao nàng cảm thấy vị Công chúa điện hạ này giống như không có ý định rời khỏi, mà hoàn toàn muốn dính vào nàng thế? Vậy sau này làm chuyện gì, chẳng phải là rất không thuận tay sao?

Đức Lâm buồn rầu mếu máo, "Sao vậy? Bày ra một bộ dáng ghét bỏ như thế, Bốn công chúa đi theo người, đó là phúc khí của người. Hơn nữa, hiện tại người là tỷ tỷ của ta, người có nghĩa vụ phải chăm sóc ta!"

"Vâng, chẳng qua Công chúa điện hạ người là kim chi ngọc điệp, không nên ở lại Tiêu phủ, mau trở về hoàng cung. Có thứ gì thú vị, ta sẽ nhờ Thái tử nói cho người biết, sau đó mang người đi. Thế nào?" Tiêu Khuynh Thành khẽ nhú mày, giống như đang dụ dỗ một tiểu băng hữu.

Đức Lâm chống cằm, rơi vào trạng thái suy tư, sau đó nói: "Được rồi, miễn cưỡng đáp ứng người. Chỉ có điều mấy ngày nữa, ta muốn đi chơi với người. Ta ngược lại muốn nhìn cho rõ, người có phải là hoàn mỹ giống như trong miệng ca ca ta hay không."

Tiêu Khuynh Thành chỉ bất đắc dĩ cười, đột nhiên chuyển mắt, nhanh tay móc ra ám khí ném lên người trên xà nhà.

Ầm!

Một tiếng vang cực lớn, người được phái tới bị thương té từ trên xà nhà xuống. Đau đớn lăn qua lộn lại trên mặt đất, "A... Đau quá..."

Tiêu Khuynh Thành và Đức Lâm đi lên phía trước xem xét, vừa nhìn thấy là một gương mặt hoàn toàn xa lạ. Đức Lâm đá một cước trên người hắn, "Nói, ai phái người tới, đến đây có mục đích gì."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quân Cờ Yếu Ốt

Editor: thuyvu

Nam nhân nằm trên mặt đất nghe thấy giọng nói của Đức Lâm, trở mình một cái, cố gắng bò dậy, đập đầu liên tục, "Công chúa điện hạ, tiểu nhân... Tiểu nhân... Là Lâm Cảnh, người không nhớ sao? Trước kia người từng đã cứu nô tài, thật không ngờ người lại xuất hiện ở chỗ này!"

Tiêu Khuynh Thành nheo mắt nhìn Lâm Cảnh trước mặt, là gia đình Tiêu phủ, hình như không giống lắm, đột nhiên nhớ tới dụng ý trong lời nói lúc nãy? Tuyệt đối có vấn đề. Xem ra người kia đã phát triển nước cờ mới rồi.

Đức Lâm lập tức cảm thấy mơ hồ, suy nghĩ rất lâu, sau đó lắc đầu: "Bốn Công chúa không biết ai là Lâm Cảnh, người thành thật khai báo đến nơi đây nghe lén nhằm mục đích gì?"

"Công chúa điện hạ, tiểu nhân không có ý gì khác cả. Tiểu nhân đúng thật là gia đình của quý phủ, hai năm trước công chúa trong lúc đi chơi đã cứu tiểu nhân, về sau tiểu nhân muốn báo ân, nhưng vẫn không có cơ hội gặp lại Công chúa điện hạ. Sau đó đến quý phủ làm gia đình, ông trời quả nhiên có mắt, khiến cho tiểu nhân được gặp công chúa lần nữa. Công chúa điện hạ, người cho tiểu nhân được đền ơn đi, cả đời làm trâu làm ngựa bên cạnh người!" Lâm Cảnh kích động bò đến trước mặt Đức Lâm, kéo váy của nàng.

Đức Lâm lui ra phía sau mấy bước, nghi ngờ nhìn Lâm Cảnh, suy tư trong chốc lát, sau đó mờ mịt nói: "Ta tuyệt nhiên không nhớ rõ có một sự việc như vậy, cho nên Bốn Công chúa..."

Nàng còn chưa nói xong, Tiêu Khuynh Thành đã lập tức cắt ngang, "Công chúa đồng ý cho người ở lại, chẳng qua nơi Công chúa sống là hoàng cung, muốn đi theo, chỉ sợ người phải trở thành thái giám mới được!"

"Trở thành thái giám cũng không sao, mạng của tiểu nhân là do Công chúa điện hạ cứu." Lâm Cảnh lại có thể không chút do dự. Trong lòng Tiêu Khuynh Thành không khỏi cười lạnh.

Xem ra suy nghĩ của bà ta muốn đánh cho cực kỳ vang đây, biết rõ Đức Lâm dính lấy nàng. Cho rằng thả tới một con cờ ở bên người như vậy, là có thể bình yên sao? Suy nghĩ quả thật quá viễn vông rồi!

Đức Lâm phản ứng chậm nửa nhịp gật đầu, "Được. Mấy ngày nữa ta trở về cung, đến lúc đó người đến tìm ta. Bây giờ ta có chuyện muốn nói với Lục tiểu thư, người mau tránh ra cho ta!"

"Dạ dạ dạ..."

Lâm cảnh đi ra khỏi viện, lúc nhìn thấy Thiển Nguyệt, đung nhẹ cánh tay phải của nàng, nàng hiểu ý gật đầu, sau đó nói vài câu với A Doanh rồi rời đi. Tiêu Khuynh Thành đứng trước cửa sổ chứng kiến hết thấy sự tình phát sinh trong viện, cảm thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng, rành mạch).

Cùng lúc đó, ở đại viện.

Thiển nguyệt hèn mọn phủ phục trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, "Chủ mẫu đột nhiên khẩn cấp gọi nô tỳ đến, không biết có chuyện gì. Gần đây Lục tiểu thư không có bất kỳ hành động mới nào, nô... Nô tỳ..."

Hạ Hầu Vân nghe xong, nụ cười có chút quỷ dị, chậm rãi đi đến trước mặt Thiển Nguyệt, tự mình nâng nàng dậy ngồi vào ghế, dịu dàng hỏi: "Thiển Nguyệt, người nói xem, Bồn Công chúa đối đãi người thế nào?"

"Chủ... Chủ mẫu đối xử nô tỳ vô cùng tốt ." Toàn thân Thiển Nguyệt không ngừng run rẩy, bởi vì Hạ Hầu Vân ngoan độc, toàn bộ Tiêu phủ không người không biết, không người không hiểu. Nếu bị bà ta phát hiện mình đã phản bội, chắc chắn nàng sẽ phải chết không toàn thây.

"Vậy người sợ cái gì? Hay là người đã làm gì có lỗi với Bốn Công chúa, cho nên mới sợ hãi như vậy, đúng không?" Tay Hạ Hầu Vân khẽ dùng lực túm Thiển Nguyệt, nhàn nhạt nói.

Thiển Nguyệt hoàn toàn không thể bình tĩnh được, sợ đến mức ngay cả môi cũng run rẩy theo, cơ thể hơi cong lên, "Không có... Tuyệt đối... Không có... Công chúa điện hạ uy nghiêm, khiến cho nô tỳ kinh sợ ạ..."

"Thực sự như vậy sao? Thiển Nguyệt!" Hạ Hầu Vân đột nhiên nắm chặt cằm dưới của nàng, lớn tiếng nói.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cảnh Cáo

Editor: thuyvu

"Á... Công chúa điện hạ tha mạng... Tha mạng... Nô tỳ không ngờ ... Lục tiểu thư nàng ta... Hạ độc... Nô tỳ... Nô tỳ không có lựa chọn..." Thiển Nguyệt quả nhiên là một con cờ yếu ớt, nhanh như vậy đã bị hạ gục rồi!

Hạ Hầu Vân vô cùng chán nản nhìn nàng ta, xem ra bà đã đánh giá cao tỳ nữ quý phủ này rồi, bây giờ hết thầy chỉ có thể dựa vào hãn thôi! Hãn là do bà đích thân bồi dưỡng, chắc chắn sẽ không làm cho bà thất vọng!

Bà ta chậm rãi buông lỏng tay Thiển Nguyệt ra, sau đó cười lạnh, "Nếu người đã trúng độc, như vậy người cảm thấy mình có cần thiết phải sống không?" Lời nói lộ ra ý lạnh thấu xương.

Thiển Nguyệt sợ hãi lắc đầu, cố gắng thoát khỏi khống chế Hạ Hầu Vân, "Không muốn... Không không không... Muốn... Công chúa điện hạ, van cầu người... Nô tỳ có một tin tức quan trọng muốn nói cho người biết... Thái tử điện hạ sớm đã hòa hợp với Tiêu Khuynh Thành rồi, hiện tại cánh cửa nàng ta rất cứng... Công chúa điện hạ, người cần sự trợ giúp của ta."

"Bốn Công chúa chưa bao giờ cần kẻ yếu giúp đỡ." Vừa dứt lời, Hạ Hầu Vân nhét một viên thuốc màu đen vào trong miệng của nàng ta, "Cho người cơ hội cuối cùng, trở về Lâm Thủy uyển, nói không chừng sẽ có người cho người được toàn thân."

Thiển Nguyệt không ngừng nôn khan, duỗi ngón tay vào trong cổ họng, cố gắng móc viên thuốc từ trong miệng ra, nhưng không ngờ làm sao cũng

không lấy được nó, cho dù nàng cố gắng thế nào, vẫn đều không có một tia tác dụng.

Nàng lão đảo rời khỏi đại viện, trở lại Lâm Thủy uyển. Vừa mới đẩy cửa ra, liền thấy Tiêu Khuynh Thành yên lặng ngồi ở trong viện, trên người nàng tản ra hơi thở cường đại, gặp nàng trở lại, nét mặt vẫn không có một tia biến hóa, chỉ nhẹ nhàng nhếch miệng: "Trở lại rồi, rất mệt nhỉ."

Thiên Nguyệt quỳ xuống trước mặt Tiêu Khuynh Thành, tóm váy nàng, cúi đầu thỉnh cầu, "Lục tiểu thư, van cầu ngài, cứu nô tỳ, nô tỳ trúng độc... Thật sự đã trúng độc... Rất thống khổ."

Đức Lâm nhìn nàng thống khổ như thế, lấy tay che mặt, nhỏ giọng nói: "Khuynh Thành, người cho nàng giải dược đi. Xem nàng bị hành hạ khổ sở như vậy, Bồn Công chúa nhìn không được rồi. Cái nhà này thật rối loạn ..."

Thực ra nàng từ nhỏ đến lớn đã thấy không ít chuyện cung đấu đẫm máu, sau đó nàng lựa chọn trốn tránh, nhưng không ngờ khi lớn hơn, vẫn cứ chứng kiến những chuyện máu tanh như thế. Có lẽ nàng trời sinh không thích hợp sống ở chỗ này.

Tiêu Khuynh Thành hờ hững nhìn Thiên Nguyệt trước mặt, nàng ta rơi vào kết cục như vậy, đó là một việc hết sức bình thường. Nàng không phải thánh mẫu, nên sẽ không đồng cảm với nàng ta.

Hơn nữa nàng còn hiểu được, người đàn bà kia đang cảnh cáo nàng, cho nàng biết rõ, Tiêu phủ này, bà ta mới là chủ nhân thực sự, tất cả nằm trong lòng bàn tay của bà ta.

Đức Lâm nhìn Tiêu Khuynh Thành ngẩn người, không để ý tới mình, có chút nóng nảy, giật giật làn váy nàng, "Tiêu Khuynh Thành, người có nghe ta nói chuyện không, cho nàng ta thuốc giải đi, nàng ta rất thống khổ rồi kìa."

Khi đó độc của Thiên Nguyệt đã bộc phát, nàng ta đau đớn ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, hai mắt tan rã, độc tính lan nhanh, chậm thêm một bước, nhất định sẽ chết trong viện của nàng.

Trong chốc lát, nàng mở to hai mắt, hình như hiểu được, đây không phải là cảnh cáo, mà là một âm mưu! Bỗng chốc ngồi xồm xuống, phong bế độc tố của nàng ta, mang nàng ta vào hậu đường, đồng thời nói với A Doanh: "Đi đến tủ thuốc của ta, lấy bình ngọc mang đến đây."

Mặc dù A Doanh có chút không tình nguyện, nhưng nghĩ lại chắc người có suy nghĩ của mình, lập tức ngoan ngoãn đi lấy thuốc.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Có Chết Hay Không Nàng Đều Thua

Tiêu Khuynh Thành cầm thuốc nhét vào trong cổ họng Thiển Nguyệt, lúc này nàng ta mới sống sót mà không có chuyện gì nữa. Đức Lâm ngồi một bên, nhỏ giọng trách móc, "Ngay từ đầu, người chưa hề nghĩ sẽ cứu nàng, đúng không?"

"Nàng có chết hay không, ta đều thua!" Nàng sớm đã nhìn thấu lão hồ ly kia nhất định sẽ phát hiện ra manh mối, chỉ có điều không nghĩ tới bà ta sẽ đánh trả nàng như thế, sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Hiện tại cái đồ vật Thiển Nguyệt này ném, hay không ném, đều rất khó. Thật sự là một củ khoai lang nóng, ném không được, lại phỏng tay.

Đức Lâm suy nghĩ đơn giản, tuyệt nhiên không hiểu ý của Tiêu Khuynh Thành, bình tĩnh nói chuyện, "Thắng thua thì thế nào, đó cũng là một mạng người. Giống như ở Hoàng thất, tính mạng của những hạ nhân kia không khác gì cỏ rác, không đáng một đồng, bóp chết các nàng, giống như chỉ giết một con kiến. Thậm chí còn trở thành vật hi sinh cho các chủ tử đấu đá nhau."

Tiêu Khuynh Thành hơi kinh ngạc, không ngờ Đức Lâm tuổi còn nhỏ mà lại có nhiều cảm khái như vậy. Nhìn nàng giống như được Nguyên đế bảo vệ rất tốt, nhưng cũng tránh không được tranh đấu của Hoàng thất. Những cảnh máu tanh kia, nàng đã sớm được nhìn thấy từ trước.

"Đúng vậy, có lẽ mạng là của các nàng. Chỉ có điều các nàng phải có năng lực nắm giữ số phận của mình, lại hào quang, an tâm làm một viên đá vụn, bất kể người thao túng thế nào, vẫn không quan hệ với nàng." Nàng

nói rất rõ ràng, đồng thời nói cho Thiển Nguyệt đang nằm trên giường nghe.

Lúc ấy Thiển Nguyệt đã tỉnh lại từ trong mê man, lời nói Tiêu Khuynh Thành cực kỳ thích hợp lọt vào trong tai, tay nàng gắt gao nắm chặt góc chăn, thời điểm đó nàng bỗng nhiên không hề sợ chết nữa.

Chậm rãi đứng dậy từ trên giường, nhìn Tiêu Khuynh Thành, đột nhiên quỳ xuống, "Quận chúa, ơn cứu mạng của người, Thiển Nguyệt luôn luôn nhớ kỹ. Đời này cam nguyện vì người làm trâu làm ngựa."

Thiển Nguyệt đã từng phản bội hai người, có chắc là nàng ta sẽ không lặp lại không? Nghe một chút mà thôi, "Người nguyện ý ở lại thì ở lại, không muốn, người rời đi cũng không ảnh hưởng lớn đến ta."

Thiển nguyệt khẽ cắn môi dưới, nàng có thể hiểu Tiêu Khuynh Thành, đối với người hay thay đổi, hoàn toàn không có khả năng tín nhiệm.

Đi ra khỏi sương phòng, A Doanh nhỏ giọng trách móc, "Kẻ kia không biết tốt xấu, suýt nữa hại tiểu thư nhà nô tỳ, hiện tại trái lại không biết xấu hổ nói lên những lời này."

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi quay đầu nhìn A Doanh, "A Doanh, tiểu thư nhà người chính là người hẹp hòi như vậy sao? Đừng tiếp tục lái nhải chuyện này nữa, nếu để cho người khác nghe thấy sẽ cười nhạo cho mà xem, biết chưa?"

"Dạ, quận chúa."

Đức Lâm duỗi cái lưng mệt mỏi nói, "Ài, hầu môn sâu như biển, đúng là không ít rắc rối. Lại nói này Khuynh Thành, chuyện ám khí là thế nào. Bồn Công chúa đã truy hỏi 100 lần, nhưng người đều không để đến ý ta."

Tiêu Khuynh Thành ngồi vào trên ghế đá, "Vật kia quá nguy hiểm, không thích hợp để người chơi. Người nên chơi cái trâm cài đầu thì tốt hơn. Nếu người có cái gì không hay xảy ra, ta không thể không giao nộp nó. Ta vừa mới tranh thủ được thời gian để vùng dậy đó."

"Tiêu Khuynh Thành, ở trong mắt người, ta chính là một người ngốc như vậy sao? Tự mình chơi một cái ám khí, cũng có thể bị thương? Ta cảm thấy người quả thực là đang sỉ nhục ta! Không được, ta sẽ không nghe những lời này của người, ta muốn chơi! Ta muốn!" Đức Lâm ngóc đầu lên, giống như một đứa bé.

Tiêu Khuynh Thành lắc đầu, sao nàng lại quên, Đức Lâm vẫn là một tiểu hài tử, càng không cho nàng làm, thì nàng càng muốn làm, thật sự là một hài tử khiến cho người ta đau đầu mà. Hạ Hầu Lưu, rốt cuộc đến khi nào người mới có thể đem muội muội của người trở về đây!

Cuối cùng có người vẫn là thỏa hiệp, Đức Lâm ngồi trên ghế đá ngắm nghía những ám khí kia, hưng phấn kêu lên mấy tiếng, "Thật là thần kỳ, thú vị! Quá thú vị!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Học Quản Lý (1)

Editor: thuyvu115257

Chuyện Thiển Nguyệt gây nên không ít sóng gió nho nhỏ, chẳng qua nhìn bề ngoài giống như Hạ Hầu Vân thua, nhưng thực ra bà ta mới chính là người thắng. Tiêu Khuynh Thành vẫn không có phản ứng gì lớn, cứ yên lặng trải qua cuộc sống của mình. Giống như cho dù có phát sinh chuyện kinh thiên động địa gì thì cũng không nửa phần lay động được đến nàng.

Thiển Nguyệt lựa chọn ở lại, mỗi ngày chăm chỉ quản lý Lâm Thủy uyển, có thể nhận thấy nàng thay đổi không ít so với ngày xưa. Một lần đi tới Quỷ Môn quan, ai cũng sẽ thấy rõ không ít sự việc nha.

Tiêu Khuynh Thành đoạt lại ám khí từ trong tay Đức Lâm, nhúu mày nghiêm túc nói: "Được rồi, Hoàng Thượng đã truyền xuống khẩu dụ cuối cùng, người nhất định phải hồi cung. Nếu người cứ lăn qua lăn lại như vậy nữa, đúng là sẽ sinh ra chuyện lớn đấy."

Đức Lâm tủi thân nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Người hung dữ như vậy làm gì? Toàn bộ phủ Công chúa chỉ có người là không để Bồn Công chúa vào mắt, mặc dù người là Quận chúa, nhưng mà thế nào cũng thấp hơn một bậc so với ta! Tiêu Khuynh Thành, ta cho người biết, ta sẽ không đi, người có thể làm được gì ta?"

"Ai... Mọi muội tốt của ta, bây giờ người đang uy hiếp Khuynh Thành sao?" Tên Hạ Hầu Lưu này rốt cục cũng chịu xuất hiện, đúng là khoảng vài ngày trước hẳn có đau lòng. Bởi vì Tiêu Khuynh Thành là quận chúa, như vậy chính là muội muội của hắn, thu hẹp cơ hội hắn cưới nàng! Nhưng

không phải không thể, suy cho cùng vẫn chỉ là Quận chúa, mà không phải là Công chúa.

Đức Lâm nghe thấy giọng nói Hạ Hầu Lưu, bỗng dưng đứng dậy nhào vào trong ngực của hắn, nhỏ giọng trách móc, "Lưu ca ca, rõ ràng Khuynh Thành khi dễ muội trước! Nên muội mới làm như vậy, sao huynh lại không đứng về phía muội?"

Tiêu Khuynh Thành không đếm xỉa tới pha trà trước mặt hắn, "Uống trà. Ngày hôm nay tại đây trà của ta ngược lại có thể dâng lên người có địa vị cao quý rồi, nếu người đã đến đây, thì hãy mang theo muội muội tốt của người đi luôn thôi!"

"Này! Tiêu Khuynh Thành, người không khỏi quá kiêu ngạo rồi. Bốn công chúa... Bốn công chúa tốt xấu..." Được rồi, có người vì hơi thở bị đè nén mà nói không ra lời, Hạ Hầu Lưu giữ vai của nàng lại nói: "Chỗ này của Khuynh Thành rất thị phi, nàng như vậy là vì muốn tốt cho người."

Đức Lâm tán thành lời nói của Hạ Hầu Lưu, cho nên mới không phản bác, quả thực! Trong mấy ngày nay, nàng đã chứng kiến không ít chuyện máu tanh. Lắc đầu thở dài, nhìn Hạ Hầu Lưu, "Lưu ca ca, huynh nói để cho Khuynh Thành tiến cung được không?"

"Không được! Ở trong cung càng thị phi hơn, nàng không thể ở đó." Nhìn qua liền biết Hạ Hầu Lưu có ý muốn bảo vệ vô cùng mãnh liệt với Tiêu Khuynh Thành, nhớ lại âm mưu trùng trùng điệp điệp trong cung, lập tức rùng mình.

Đức Lâm oán giận nói, "Sau này huynh và Khuynh Thành tỷ tỷ kết hôn rồi, không phải cũng vào cung sao, tiến sớm tiến muộn thì sao, tính chất không giống nhau à? Thật sự là một ca ca khó hiểu."

Tiêu Khuynh Thành không nói, dẫu sao thì nàng chưa hề nghĩ tới muốn gả cho Hạ Hầu Lưu, đây không phải là kết cục cuối cùng của nàng. Đã là

vua thì không thể cả đời một thê, như vậy nàng sẽ lựa chọn một nam nhân mà người ấy không phải là một vị quân vương.

Ngay tại lúc ba người đang vui đùa thoải mái, thì tùy tùng bên người Tiêu Thiên Kính - Kiếm Thu đến đây, hai tay ôm quyền cung kính: "Thuộc hạ Kiếm Thu bái kiến Thái tử điện hạ, Công chúa điện hạ, Quận chúa, Tướng Quân chờ người trong thư phòng, thỉnh người đến đó."

Tiêu Khuynh Thành khẽ ừ, nàng hiểu được rốt cuộc người nam nhân này đang suy nghĩ gì. Hiện tại nàng dựa vào Thái tử, lại có thêm Hoàng thượng, trở thành quận chúa, không còn là tiểu thư vô dụng trước kia. Đương nhiên sẽ khiến cho vị này phụ thân chú ý đến...

Đức Lâm nghe xong, âm ỉ muốn đi, Kiếm Thu lập tức lạnh nhạt nói: "Công chúa điện hạ, đây là chuyện nhà của Tướng quân, hơn nữa còn có chủ mẫu ở đó, ngài đi, sợ là bất tiện."

Hạ Hầu Lưu đồng ý gật đầu, "Nán lại chỗ này uống chút trà với hoàng huynh đi"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Học Quản Lý (2)

Editor: thuyvu115257

Đức Lâm không cam tâm tình nguyện ngồi xuống, chỉ có thể mở to mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành rời đi.

Tiêu Khuynh Thành ra khỏi Lâm Thủy uyển, vượt qua cổng vòm, lại tiếp tục băng qua dải hành lang gấp khúc thật dài, đi thêm vài bước nữa là đến thư phòng bên trong đại viện. Hiện tại khoảng cách giữa chỗ ở Lâm Thủy uyển của nàng và đại viện rất gần nhau, vài bước xa, đây chính là sự khác biệt giữa được sủng ái và không được sủng ái.

Bước vào trong viện, liền nhìn thấy người hầu hạ bên cạnh Hạ Hầu Vân - Cẩm Nương đang đứng dưới mái hiên chờ đợi, thấy nàng đến, chỉ gọi một tiếng tượng trưng "Vinh Quận chúa". Nhớ lại trước đây bà ta hung hăng kiêu ngạo, ý cười trên miệng nàng càng thêm sâu sắc, "Buổi sáng Cẩm cô ăn thiếu hay sao mà ủ rũ như vậy? Người ngoài không biết còn tưởng rằng Tiêu phủ đã cắt xén đồ ăn của lão nhân gia ngài."

Thân thể Cẩm Nương không khỏi thoáng run lên, lập tức khom người đứng dậy, "Lão nô bái kiến Vinh Quận chúa, Quận chúa điện hạ vạn an. Đa tạ Quận chúa quan tâm, lão nô chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi, hơn nữa quý phủ cũng không có bạc đãi lão nô."

Tiêu Khuynh Thành chỉ khẽ cười, đụng nhẹ thân thể của bà ta trước khi đi vào thư phòng, dáng vẻ hết sức khinh cuồng. Lạnh lẽo không thể tiếp cận, cao quý khinh cuồng hòa chung một chỗ, quả thực là vô song.

Cầm Nương nhìn bóng lưng của nàng, tay gặt gao vò khăn gấm, thời gian qua quen thói hung hăng càn quấy trong phủ, thật không ngờ sẽ có một ngày cúi đầu khom lưng với một thứ nữ như vậy, lại còn rước lấy nhục nhã.

Tiêu Khuynh Thành đi vào thư phòng, liền nhìn thấy hai người Hạ Hầu Vân và Tiêu Thiên Kính đang ngồi ở trên sạp đánh cờ. Hạ Hầu Vân nghe tiếng, lập tức đặt quân cờ xuống, thân thiết tiến lên lôi kéo tay mềm của nàng, "Khuynh Thành con vừa tới đó à, đến đây... Thay mẫu thân chơi ván này với cha con đi. Mẫu thân thật sự là hết đường đi rồi."

Tiêu Thiên Kính cười sáng khoái, "Nàng thật biết xoay chuyển thời thế, lại có thể kéo Khuynh Thành ra làm lá chắn, chẳng qua ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Khuynh Thành đến đây đi... Hai cha con chúng ta quyết đấu một phen."

Tiêu Khuynh Thành gật đầu đồng ý, Hạ Hầu Vân này trở mặt thật nhanh, khiến cho nàng tránh không khỏi sợ hãi cùng thán phục, quả nhiên là người của Hoàng thất, tất cả mọi người đều đang diễn trò, chẳng qua là xem ai diễn hay nhất, giống y như thật nhất mà thôi.

"Khuynh Thành không thể nào lĩnh hội được hết ván cờ này, phụ thân cần phải hạ thủ lưu tình mới được nha." Khi nói chuyện, nàng quan sát quân cờ trắng của Hạ Hầu Vân một phen, sau đó đánh một viên cờ trắng xuống, động tác cực kỳ ung dung.

Tiêu Thiên Kính thấy nàng đi một bước kia, mím môi cười cười, "Người đi nước cờ như vậy thật sự là... Ài... Tóm lại cũng do vì phụ đã không trông nom người, mẫu thân người vì thế mà phiền não rất lâu."

Tiêu Khuynh Thành mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên Kính, "Ý phụ thân là con đánh cờ rất tốt sao?" Nàng vốn chẳng biết đánh cờ vậy, đấy chẳng qua là đánh bừa mà trúng thôi!

Tiêu Thiên Kính chỉ cười không nói gì, lại cầm một viên cờ đen đấu tiếp với nàng, điều làm ông ta kinh ngạc chính là tiểu cô nương này thật kỳ lạ, chỉ đánh cờ loạn xạ nhưng lại tạo thành đường cờ thông suốt. Cuối cùng ông ta chiến thắng, cất tiếng cười to: "Sau này có rảnh học tập mẫu thân người một ít, kỳ nghệ này thật là làm cho người ta xấu hổ. Cờ cũng đã đánh xong rồi, nói chính sự thôi."

"Khuynh Thành nhất định sẽ theo mẫu thân học tập thật tốt, không để cho phụ thân thất vọng." Nhưng thật ra, chính xác thì phải học cho thật xuất sắc loại cờ này, người cổ đại yêu thích đánh cờ, đó là niềm vui thú của bọn họ.

Tiêu Thiên Kính ừ một tiếng, kéo tay Hạ Hầu Vân ngồi vào bên cạnh mình, "Hoàng Thượng phong người là Quận chúa, đây là vinh quang của toàn bộ kinh đô. Một mình mẫu thân người quản lý chuyện lớn nhỏ của quý phủ quả thực hơi có chút vất vả, về sau người theo nàng học tập, sau đó giúp đỡ mẫu thân người cùng nhau quản lý."

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, khẽ nâng mắt, sau đó thu lại nét mặt. Nước cờ này đúng thật là vô cùng hiểm độc, rõ ràng làm cho nàng phải làm việc dưới mi mắt của bà ta, muốn nắm điểm yếu của nàng sao?

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Editor: thuyvu115257

"Được, Khuynh Thành chắc chắn sẽ theo mẫu thân học tập cho thật giỏi, quản lý tốt chuyện lớn nhỏ trong quý phủ, không để phụ thân thất vọng."
Tiêu Khuynh Thành hào phóng nhận lời, nhưng thật ra là khiến cho Hạ Hầu Vân không kịp tìm tòi.

Tiêu Thiên Kính vui mừng lên tiếng: "Tốt, không hổ là nữ nhi Tiêu Thiên Kính ta, không khiến cho phụ thân thất vọng. Con cầm lấy vật này, thỉnh thoảng có thể đến quân doanh quan sát, nơi đó sẽ có những thứ con không tưởng được."

Quân doanh?

Tiêu Thiên Kính quả nhiên là một người thông minh biết trọng dụng nhân tài, quý phủ có một nữ nhân thiên tài như vậy, không lợi dụng thật tốt, đó mới không phải là phong cách của ông ta. Mặc dù đã có Đại công tử Tướng Quân cao quý, cho ông ta không ít mặt mũi.

Tiêu Khuynh Thành lên tiếng trả lời, sao nàng có thể quên, ở thời đại này, nữ tử được phép lên chiến trường, có thể vào triều đường (Triều đình và nhà chính). Nàng còn nhớ Tiêu gia có một nữ nhi là nữ quan duy nhất trên triều đình.

Kiểm Thu ở bên ngoài gõ cửa vang dội, nói là phó tướng cầu kiến, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo. Tiêu Khuynh Thành và Hạ Hầu Vân đành phải rời khỏi, lúc hai người cùng đi đến cửa chính, nàng không chút khách khí chen lách qua trước, đồng thời cười tít mắt nói: "Mẫu thân,

Khuynh Thành phải vội trở về với Thái tử và Công chúa điện hạ, cho nên hơi nhanh chân chút, kính xin người thứ lỗi."

Sắc mặt Hạ Hầu Vân cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành một bộ dáng từ mẫu tốt, "Không sao, nếu Khuynh Thành có chuyện quan trọng, vậy thì tranh thủ thời gian đi đi! Đừng để chậm trễ, dùng bữa trưa tại phòng khách, ta sẽ cho người chuyển lời tới."

"Không được, Khuynh Thành, Thái tử điện hạ và Công chúa còn có chuyện muốn làm, cho nên sẽ không ăn trưa tại quý phủ, chủ mẫu từ từ dùng nha." Sau lưng Tiêu Thiên Kính, nàng không muốn gọi hai chữ buồn nôn ấy.

Nàng nói xong, không đợi Hạ Hầu Vân trả lời, đã xoay người rời đi.

Cầm Nương đi đến bên người Hạ Hầu Vân, "Công chúa, lão nô thật sự không rõ ngài vì cái gì mà phải chịu đựng sự kiêu căng của nàng ta, hiện tại nhìn nàng ta đã lớn lối thành cái dạng gì rồi."

"Chỉ có đẩy một người lên tới đỉnh điểm, như vậy mới có thể giẫm lên người đó thảm hại hơn. Nếu nàng ta đã cuồng vọng như thế, thì cứ để cho nàng ta cuồng vọng tới cùng. Ta không tin vận mệnh nàng ta có thể vẫn như vậy mà không đi xuống!" Bà có thể chinh lý mẹ ruột của nàng ta, thì nhất định có thể chinh lý được luôn cả nàng ta.

Bởi vì từ đầu đến cuối, người thắng lợi chính là người kia.

Cầm Nương khó hiểu, không phải rất rõ ràng, thế nhưng bà biết rõ chủ tử của bà chắc chắn sẽ có biện pháp trừng phạt nàng ta. Bà sẽ không để cho nàng tiếp tục khoác lác tại quý phủ nữa, tuyệt đối không... Thừa dịp hiện tại nàng ta còn chưa là Thái Tử Phi, sớm ra tay, sớm thành công.

Tiêu Khuynh Thành ra khỏi đại viện, đi qua một con đường mòn trong rừng trở về viện của mình, nhưng thật không ngờ lại rơi vào ám toán, người

nọ không phải là ai khác, mà đúng là Tiêu Quân Nhi không sợ chết. Nàng giống như ăn hết thuốc nổ, gương kiếm tấn công về phía nàng: "Tiêu Khuynh Thành, để mạng lại!"

Nàng nhanh chóng tránh khỏi công kích của Tiêu Quân Nhi, nắm chặt tay mềm của nàng ta, cất giọng lạnh lẽo: "Người muốn tìm chết sao? Giữ lại một cái mạng chó cho người, chính người không quý trọng, như vậy đừng trách ta vô tình!"

"Giết à! Tốt nhất giết chết ta, ta xem người ăn nói sao với phụ thân, ta là dòng chính của Tiêu gia, người là gì? Thứ nữ mà thôi, nếu không phải người dùng bản lãnh nịnh hót làm cho Thái tử và Hoàng Thượng mê muội, thì làm sao người có được địa vị như hôm nay!?" Tiêu Quân Nhi nói rất chói tai, không để ý hình tượng tấn công về phía Tiêu Khuynh Thành.

Tiêu Khuynh Thành nghe thấy lời nói kia, mắt phượng nheo lại, ý lạnh bắn ra bốn phía, khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng khủng bố, vẻ mặt vừa cuồng vọng vừa lạnh như băng như muốn cắn nuốt hoàn toàn Tiêu Quân Nhi, nàng ta không khỏi sợ hãi nuốt nuốt nước miếng...

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lời Đồn Thối Lên Bốn Phía

Editor: Shelena

Ba ba!

Tiêu Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng, đã có người ra tay trước túm lấy thân thể của nàng, không chút khách khí giáng xuống hai bàn tay, trường kiếm rơi tới cổ họng nàng: "Nhớ! Người còn nói lời này, bản thái tử nhất định lấy cái mạng của người!".

Tiêu Quân Nhi đôi má ửng đỏ, vô lực dựa vào cột, đôi mắt nhiễm đỏ, cái trán gân xanh nổi lên, nổi giận nhìn Hạ Hầu Lưu, cư nhiên không có một tia sợ hãi, chẳng qua là buồn bã cười: "Người liền một kiếm chấm dứt ta luôn đi, tốt nhất! Bất quá nên nhớ, Thiên tử phạm pháp cùng thứ dân cùng tội!"

Hạ Hầu Lưu kiếm nhẹ chuyển, kiếm khí sượt đến tóc nàng, đang lúc mũi kiếm sắp hạ xuống xương quai xanh, Đức Lâm lập tức chặn trước Tiêu Quân Nhi, bắt lấy kiếm: "Ca ca, người điên rồi. Nàng là nữ nhi của cô cô, vừa là Tiêu phủ đích nữ. Nếu chỉ vì một câu mà muốn lấy tính mạng của nàng, không khỏi quá tắc trách, đây không phải chuyện quân vương nên làm!"

"Tránh ra, Đức Lâm." Hạ Hầu Lưu thật sự nổi điên, một lòng chỉ muốn lấy tính mạng của Tiêu Quân Nhi, căn bản không quan tâm người trước mắt là ai. bởi vì câu nói kia quá chói tai, cho nên nàng nhất định phải chết!"

Đức Lâm căn môi dưới: "Tuyệt đối không! Nếu không người giết ta, Lưu ca ca!"

Tiêu Khuynh Thành tâm lộp bộp một cái, nâng tay điếm huyết đạo của Hạ Hầu Lưu: "Chỉ vì cô một cô nương lại khiến cho Thái tử nổi giận, thật không đáng. Thứ cho Khuynh Thành vô lý. Tiêu Quân Nhi, cút. . . ."

Tiêu Quân Nhi từ từ ngồi xổm người xuống, hai chân xụi lơ, suýt nữa ngã nhào trên đất. Nàng mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng là bản năng của thân thể, nàng không thể khống chế được, sợ đến toàn thân muốn nhũn ra.

Nhìn Tiêu Quân Nhi đi xa, Tiêu Khuynh Thành lúc này mới giải huyết đạo cho Hạ Hầu Lưu, đồng thời lạnh lùng trách mắng: "Người có địa vị Thái tử thì như thế nào? Người kia không phải là người người có thể đụng, khống chế tốt tính khí cuồng bạo của người, nếu không địa vị Thái tử người ngồi không lâu, như vậy người lấy gì đến hộ ta."

Đức Lâm ngăn trước mặt Hạ Hầu Lưu, nhẹ hất cằm lên: "Tiêu Khuynh Thành, người không ngại xấu hổ còn mắng ca ca ta, nếu không phải người dẫn dắt mọi chuyện, ca ca ta sẽ nổi điên như vậy sao?!"

"Đức Lâm, không cho nói như vậy." Hạ Hầu Lưu túm lấy thân thể Đức Lâm, lạnh nhạt nói.

Tiêu Khuynh Thành không nói gì, chẳng qua là bình tĩnh xoay người, chỉ có nàng mới biết rõ, nàng rốt cuộc có bao nhiêu áy náy đối với Hạ Hầu Lưu. Nàng cùng hẳn không thể nào cả đời gấn bó, hẳn lại vô điều kiện trả giá, khiến nàng không sao chịu nổi.

Làm cho nàng thật không ngờ chính là, sự tình căn bản không có nhanh như vậy đẹp loạn. Ngày kế tiếp, trong kinh đô lời đồn nổi lên bốn phía, đầu đường hẻm nhỏ chủ đề đều là Tiêu Khuynh Thành.

"Ai nha, người có nghe thấy hay chưa, Lục tiểu thư ngu ngốc của Tiêu gia có thể trở thànhhi Quận chúa, nguyên lai là dụ dỗ Công chúa. Đầu tiên là quyến rũ Thái tử điện hạ, phía sau là quyến rũ Hoàng thượng. . . ."

"Thiệt hay giả? Thật không biết xấu hổ! Đã nói Hoàng thượng làm sao lại vô cớ bình thân thu nhận một nghĩa nữ."

"Ai. . . muốn thật như vậy đơn giản, thiên hạ ngàn ngàn vạn vạn nữ nhân đã trở thành Quận chúa!".

"Ha. . . ha. . . đúng vậy. . . ."

Hai người náo nhiệt thảo luận, người vây xem càng thêm nhiều, truyền đi càng ngày càng nhanh. Nhìn tất cả mọi người nồng nhiệt thảo luận, sau khi trao đổi hết thông tin, lúc này mới hài lòng rời đi.

Đi vào một con hẻm nhỏ, hưng phấn đếm lượng bạc trong túi tiền: "Thật không nghĩ đến, chỉ truyền mấy câu nói mà có thể thu vào nhiều như vậy, tiền này cũng quá dễ kiếm rồi! Ha ha . . . A . . .A . . .Người . . . Người là ai?"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Treo Thi Tiêu Phủ

Editor: Shelena

Hai gã hắc y nam tử mang lấy gã sai vặt kia đến hẻm nhỏ ở sâu bên trong, nặng nề mà ném tới góc tường, hắc thống khổ sờ lên cái ót, quay đầu liền trông thấy một cỗ kiệu đẹp đẽ quý giá, trên mặt lập tức hiện đầy sợ hãi.

Tin đồn Thái tử điện hạ yêu cô nương kia điên cuồng, chẳng lẽ hẳn tra được chuyện này do hẳn làm ra, cho nên tự mình động thủ muốn làm thịt hẳn? Suy nghĩ đôi chút, giật mình hoảng sợ trợn to con mắt: "Thái tử điện hạ tha mạng, tha mạng. . . ."

"Đoán được thân phận của ta, như vậy người cảm thấy người còn cơ hội sống trên thế giới này sao? Nói đi, là ai sai người truyền bá những thứ tin đồn này, nói ra, có thể ta sẽ cho người chết được toàn thân." Hạ Hầu Lưu vân vờ ngón tay cái, hơi thở sát người lạnh như băng.

Gã sai vặt bị dọa sợ đến toàn thân run rẩy: "Người sai ta làm chuyện này là Đại quản gia của Tiêu phủ, hẳn cho ta không ít bạc muốn ta đi ra ngoài truyền tin đồn thôi, kia bạc không ít, cho nên ta mới dám. . . .Thái tử điện hạ. . . tha cho ta đi. Ta sau này sẽ không dám nữa."

Hạ Hầu Lưu lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ nhàng ho một tiếng, hai hắc y nam tử lập tức tiến lên từng bước, cắt cổ họng của hẳn, không cần tốn nhiều sức lấy đi tánh mạng.

"Điện hạ, hiện tại muốn đi Tiêu gia sao?"

Đôi mắt Hạ Hầu Lưu híp lại, theo hẳn biết, cái người quản gia đó là người bên cạnh cô cô, thoát nhìn chuyện này lại liên quan đến cô cô. Nếu không chính là cùng Tiêu Quân Nhi liên quan!

Cái ả không biết điều gì đó, nhất định phải thu thập nàg, mới có thể yên tĩnh.

"Không, đem thi thể hẳn thả trước cửa đại môn Tiêu Phủ."

"Vâng, điện hạ!"

Ngày đó, thi thể gã sai vặt kia treo ở cửa đại môn Tiêu phủ, dọa tất cả trên dưới Tiêu phủ không được an bình, một mảnh rung chuyển.

Ba!

Hạ Hầu Lưu tức giận đập mạnh chén trà xuống bàn, hướng về phía Tiêu Quân Nhi cùng Đại quản gia đang quỳ trên mặt đất gầm thét: "Các người có biết các người gây ra chuyện gì không? Đó là dương kim Thánh thượng, còn có Thái tử điện hạ, đó là những người các người trêu chọc nổi sao?"

Nàng hoàn toàn thật không ngờ hội sẽ phát sinh sự tình này, không phải là không giữ được bí mật, mà là nàng triệt để bị giật chân sau.

Cầm Nương ở một bên muốn lên tiếng khuyên ngăn, ánh mắt sắc bén của Hạ Hầu Vân hướng đến nàng làm nàng ngậm miệng lại. Nàng có thể làm gì đây? Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn đệ đệ mình bị xử tử.

Tiêu Quân Nhi từ dưới đất bò dậy: "Chuyện này đều do ta làm, không liên quan đến Đại quản gia. Mẹ người muốn giết, liền giết ta đi! Dù sao hiện tại ta trong mắt người cũng chỉ là phế vật!"

Hạ Hầu Vân nghe thấy vậy, tức giận một tát giáng xuống mặt nàng: "Người biết người ở đây nói gì không? Mẹ người từ trước đã nói người rồi,

phải tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo, địch nhân mới không làm gì được người!"

"Ta chính là không ưa Tiêu Khuynh Thành phách lối, mẫu thân người nếu có khả năng, liền đem tiểu tiện nhân đó giết chết! Chết hết cả đi!" Danh tiếng của nàng đều bị Tiêu Khuynh Thành cướp hết, còn bị mẫu thân chán ghét, loại cảm giác đó khiến cho nàng đau đến không muốn sống. Cảm giác ưu việt từ nhỏ nháy mắt biến mất không còn một mống!

Hạ Hầu Vân giận đến sắc mặt tái nhợt, cũng may nàng còn một nhĩ tử, nhìn tử làm thiếu tướng. Nếu không nàng không biết làm thế nào ở Tiêu gia đặt chân: "Từ ngày mai, người hãy sống ở trong vườn, nơi nào cũng không được đi! Có nghe thấy không!".

Tiêu Quân Nhi không lên tiếng, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng không ngờ nàng ở cửa bắt gặp Tiêu Khuynh Thành, nàng cười khanh khách hỏi: "Khuôn mặt Địch tử thật đáng thương, ngày ngày đều bị sưng, lần trước còn chưa tiêu, lần này lại sưng thêm!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Một Cước Đạp Đến Ngọn Nguồn

Editor: Shelena

"Tiêu Khuynh Thành, người cái đồ tiểu tiện nhân, muốn chém muốn giết thì thì cứ tùy ý, không cần ở chỗ này nói lời châm chọc" Tiêu Quân Nhi triệt để đã là người yếu, nàng bị Tiêu Khuynh Thành bức đến sắp điên rồi.

Tiêu Khuynh Thành tiến lên một bước, Tiêu Quân Nhi lùi về sau một bước, bỗng dừng cầm chặt lấy cây cỏ là nàng, cười đến quỷ dị: "Đích tử, người đây là có ý gì. Người là đích tử của ta, ta làm sao lại đối người hạ thủ? Bất quá đích tử người lại làm mẫu thân mất thể diện, hôm đó cư nhiên trắng trợn nói câu đó, phía sau lại tìm người làm ra bao chuyện như vậy, đầu óc người dùng cũng tốt thật."

Đang khi nói chuyện, nội lực nàng chậm rãi phát ra. Tiêu Quân Nhi không cách nào ngăn nàng cường đại, lui về sau mấy bước, cắn môi dưới: "Đúng! Ta chính là muốn người chết! Không biết sao? Cái thế giới này kinh khủng nhất nhưng lại không sợ người chết! Tiêu Khuynh Thành!"

Tiêu Quân Nhi giống như chó điên đột nhiên phát bệnh điên lao về phía Tiêu Khuynh Thành, nàng không đánh trả, chẳng qua là cực nhanh tránh công kích của nàng: "Phải không? Đáng tiếc, ta sẽ không để người toại nguyện."

"Ta hết lần này đến lần khác muốn người toại ta nguyện, ta chết, như vậy những gì người đoạt được hết thảy đều sẽ dao động, người tin không?" Tiêu Quân Nhi hất cằm lên, hai mắt tràn ngập cố chấp cùng quật cường.

Tiêu Khuynh Thành cảm giác được nữ nhân này đang muốn liều mạng, níu lấy cổ tay của nàng, " Ta tin, cho nên ta sẽ không để cho người chết, ta sẽ cho người một con đường sống, cho người sống đến già mới thôi!"

Tiêu Quân Nhi đẩy thân thể Tiêu Khuynh Thành ra, hướng cây cột chạy tới. Nàng cực nhanh ngăn ở trước gót chân của Tiêu Quân Nhi, túm lấy thân thể nàng ta: "Thật nhìn không ra, người hận ta đến bước này, cứ nhiên dùng cái chết đến chinh ta!"

"Đúng vậy, ta chính là chết rồi, cũng muốn kéo người làm đệm lưng. Bởi vì người sợ chết, người vất vả từ từ người ngu dần biến thành người bình thường! Ta sống đủ rồi, người thì không. . . ." Tiêu Quân Nhi nỗ lực đi khiêu khích Tiêu Khuynh Thành, ý đồ để nàng mắc lừa.

Tiêu Khuynh Thành bỗng dưng đẩy thân thể nàng ra: "Bệnh thần kinh!"

Tiêu Quân Nhi lùi về sau mấy bước, ý đồ đem thân thể nặng nề hướng tới một bên hòn núi giả. Nàng nhìn Tiêu Khuynh Thành, cười đến cuồng vọng, tràn đầy khiêu khích. Ta chết, người nhất định sẽ bị trừng phạt, nhất định sẽ. . . .

Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy ý đồ của nàng, bằng tốc độ nhanh nhất xông lên, ôm lấy thân thể của nàng, lại như cũ không thể tránh khỏi, cái ót của nàng đập vào núi giả, máu tươi ồ ồ chảy xuống!

Mới vừa đi ra khỏi chánh đường, Hạ Hầu Vân liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, con người hơi co rúc lại, một tiếng thê lương vang lên: "Quân Nhi. . . . Quân Nhi của ta. . . . Tiêu Khuynh Thành, người. . .cứ nhiên đối địch tỷ hạ thủ!!"

Tiêu Khuynh Thành nhìn Hạ Hầu Vân giả dối, nhìn lại Quân Nhi trong ngực, nàng không nghĩ tới tránh không được tính toán của nữ nhân này. Lần này phải trắng đúng sai, có lẽ nàng đều nói không rõ rồi.

Một chun trà sau, Tiêu gia túc mục bên trong Từ đường, Tiêu Thiên Kính tức giận nhìn Tiêu Khuynh Thành: "Khuynh Thành, ta vốn tưởng người đã tiến bộ, nhưng không thể ngờ người lại làm ra cái chuyện hoang đường này. Mưu toan giết đích tử, bao nhiêu tội danh, người chịu đựng nổi sao?"

"Không chịu nổi, cho nên Tiêu Khuynh Thành sẽ không ngu xuẩn đối nàng động thủ, các vị đang ngồi đây có tin hay không, đều ở tại các người. Tiêu Khuynh Thành giải thích đều không tác dụng. . . ." Tiêu Khuynh Thành biết mình giải thích như thế nào, tất cả mọi người ở đây đều sẽ không tin. Bởi vì trước mắt Hạ Hầu Vân chính là nhân chứng, còn có cái người đang bị thương nặng, sắp tư vong Tiêu Quân Nhi cũng là chân tướng.

Tiêu Thiên Kính một tay nặng nề đập lên bàn: "Khuynh Thành, người rốt cuộc có biết sai hay không, lại hung hăng càn quấy, còn ra thể thống gì!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cái Gọi Là Chân Tướng

Editor: Shelena

Tiêu Khuynh Thành đã thương Tiêu Quân Nhi sự tình rất nhanh chuyển đến tai Hạ Hầu Lưu, tâm tình của hắn rất là không ổn định. vội vàng muốn đến Tiêu phủ, vốn định dùng thân phận Thái tử đem chuyện này chìm xuống, Đức Lâm lại cản đường hắn: "Ca ca, người không thể đi. Người lúc trước vì nàng đã hồ đồ một lần rồi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục hồ đồ? Ta đi cứu nàng, người tin tưởng Đức Lâm ta không?"

Không phải là không tin tưởng Đức Lâm, mà là không thể tin nổi, nàng tuổi còn quá nhỏ, cộng thêm không biết lòng người hiểm ác, lấy cái gì cùng bọn ác lang đấu, mím môi," Hoàng huynh người tự có biện pháp giải quyết. Đức Lâm đệ mau tránh ra."

"Đức Lâm nếu nói không, ca ca định như thế nào? Đối với Đức Lâm hạ thủ? Ca ca, Tiêu Khuynh Thành rốt cuộc có gì tốt, hiện tại nàng đã là muội muội của người, người không có cơ hội cưới nàng, người hãy chết tâm đi." Đức Lâm mặc dù còn bé, nhưng cũng đã biết nhiều đạo lý.

Hạ Hầu Lưu nơi nào còn nghe lọt những lời này, đang lúc hắn chuẩn bị xông đến Tiêu phủ, đột nhiên sau lưng một trận đau nhói, trước mắt nhất thời hóa thành đen kịt, không dấu hiệu té xuống đất.

Đức Lâm lắc đầu thở dài, hướng về tỳ nữ Lưu Tô sau lưng phân phó: "Dọn dẹp một chút, đem Thái tử điện hạ vào trong nghỉ ngơi. Bồn công chúa có chuyện cần phải xử lý. Coi chừng, biết không?"

"Nô tỳ đã biết."

Cùng lúc đó.

Tiêu gia Từ đường.

Tiêu Khuynh Thành không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng giữa Từ đường, Hạ Hầu Vân ánh mắt đầy oán hận nhìn Tiêu Khuynh Thành: "Khuynh Thành, mẫu thân đối đãi người không tệ, vì sao người lại đối địch tử hạ thủ. Mặc dù nàng chết, người cũng không thể trở thành địch. Còn nữa người đã có địa vị Quận chúa, cần gì như vậy lòng dạ hẹp hòi."

"Chủ mẫu thân nói lời này thật quá êm tai. Đúng vậy, ta đã có địa vị Quận chúa, như vậy ta phạm tội có phải hay không giao cho Hoàng thượng xử lý, mà không phải ở Từ đường Tiêu gia để tùy các người xử lý. Tiêu Khuynh Thành lòng trong sạch, không sợ bị tra. Vì cho Tiêu Quân Nhi một công đạo, trả lại ta sự trong sạch. Phụ thân người nên giao cho Hoàng thượng, nên để cho Tông Nhân phủ xử lý." Tiêu Khuynh Thành căn bản không tính Tiêu Thiên Kính sẽ đem nàng làm ra chuyện gì.

Bởi vì nàng mới vừa có vị Quận chúa, vinh dự toàn thân, hơn nữa nàng là một nhân tài. Tiêu Thiên Kính sẽ không đánh vào mặt mũi của mình, để nàng gặp chuyện không may. Bởi vì có nàng xuất hiện, hắn sẽ không cần sống trong nô nức lo sợ. Hoàng thượng dù như thế nào, cũng sẽ nhìn vào mặt mũi của nàng, đối với hắn lưu tình ba phần.

Gần vua như gần cọp, ai cũng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì. Cho dù Hạ Hầu Vân có vị Đại công chúa, thân tử tử Hoàng thượng. Nhưng những năm này, tác dụng của nàng càng ngày càng nhỏ, thậm chí bị Hoàng thượng cùng Hoàng hậu bỏ sau lưng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hạ Hầu Lưu vội vã muốn đem Tiêu Quân Nhi trở thành Thái tử phi.

"Khuynh Thành nói rất đúng, chuyện này quả thật nên giao cho Tông Nhân phủ thẩm tra. Bốn công chúa cũng đến làm nhân chứng Khuynh

Thành căn bản không có đây Tiêu Quân Nhi, nàng không phải là hung thủ giết người. Cô nói như vậy, chỉ là bởi vì hoa mắt đi." Đức Lâm nghĩ rất kỹ, Tiêu Khuynh Thành không thể bị oan uổng, nàng cũng không thể không tôn kính cô mình.

Hạ Hầu Vân cặp mắt hơi trợn to, hoàn toàn không ngờ tới Đức Lâm đã chứng kiến mọi thứ, cũng may Đức Lâm hạ thủ lưu tình vì mình giữ lại một đường lui, tay nàng nắm thật chặt khăn lụa," Tướng quân. . . .ta. . .quả thật hoa mắt."

Tiêu Khuynh Thành đã sớm biết Đức Lâm thấy được hết thảy chân tướng, vốn nghĩ rằng nàng sẽ không xuất thủ, không ngờ tới, nàng lại tìm được biện pháp xử lý vẹn toàn cả đôi bên. Tiểu công chúa này, nàng đã đánh giá thấp.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thu Thập Triệu Đồ

Editor: Shelena

Sự tình bởi vì Đức Lâm xuất hiện, thuận lợi hóa giải, Tiêu Khuynh Thành từ trong Từ đường đi ra ngoài, vôn vê chiếc khăn lụa. Nữ nhân đáng ghét cứ liên tiếp đối nàng hạ thủ, xem ra nàng không nên bị động ngồi một chỗ chờ chết.

Bởi vì Hạ Hầu Vân nói lời mê sảng oan uổng Tiêu Khuynh Thành, đưa tới Tiêu Thiên Kính chán ghét, để cho bà ở Tĩnh Tâm uyển nghỉ ngơi, mấy ngày tới chuyện lớn nhỏ trong phủ sẽ giao cho Tiêu Khuynh Thành xử lý.

Chuyện đầu tiên mà nàng muốn làm chính là xử lý Đại quản gia. Lặng lẽ ngồi trên ghế ở chánh đường, đem chén trà trên tay tạt lên mặt hắn: "Nói đi, rốt cuộc người nào cho người bạc, sai người ra ngoài phỉ báng ta?"

Triệu Đồ vụn vụn không nghĩ tới Tiêu phủ sẽ có một ngày sẽ đổi chủ, căn chắc rằng cúi đầu xuống nói: "Tất cả đều là một mình Triệu Đồ gây nên, chỉ vì Triệu Đồ không nhìn được Quận chúa cuồng vọng không xem ai ra gì."

Tiêu Khuynh Thành hí lại cặp mắt, vượt nhẹ khăn lụa trong tay. Thoạt nhìn Hạ Hầu Vân bên kia đã ra tay, Triệu Đồ không thể đem đầu sóng ngọn gió chỉ hướng Hạ Hầu Vân. Nhìn nàng xảy ra chuyện, bà ta cũng thỏa mãn.

Tiêu Quân Nhi đã điên rồi, nữ nhân đáng ghét đó. . . có thể không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Vậy sao, vậy người chỉ có thể tiếp nhận kết cục là cái chết." Nàng từng bước đi tới trước mặt Triệu Đồ, một tay nắm lấy cổ họng của hắn, khẽ dùng lực.

Triệu Đồ bởi vì thống khổ, ngũ quan vặn vẹo dữ tợn. Thân thể của hắn không ngừng run rẩy, Tiêu Khuynh Thành cười quỵến rữ: "Ta biết người sợ chết, chỉ cần người đáp ứng ta một chuyện, nếu đồng ý người sẽ chịu ít thống khổ hơn."

"Không . . . .khả năng." Triệu Đồ cắn răng kiên trì. Chuyện của hắn hết thảy đều liên quan đến người nhà hắn, nếu hắn phản bội Công chúa, người trong nhà của hắn sẽ không một ai sống sót.

Tiêu Khuynh Thành không còn hứng thú, cuối cùng dùng một chút lực, đem cổ Triệu Đồ vặn đứt. Nàng thật không muốn đối hắn hạ thủ, đáng tiếc, hắn lại ôm hết mọi tội trạng, cho dù nàng không ra tay, Hạ Hầu Lưu cũng sẽ hạ thủ.

Từ bên trong ra đến viện ngoài, trong không khí như cũng lây dính mùi tử thi. Nàng thân nhiên nói: "Triệu Đồ tung lời đồn phỉ báng Quận chúa, bị Quân chúa phát hiện, hắn thống khổ tự sát mà chết. Kéo ra bãi tha ma đi. . . ."

"Vâng, Quận chúa điện hạ."

Tiêu Khuynh Thành bỏ đi, Cấm nương từ núi giả bước đến, nhìn thấy người mang thi thể Triệu Đồ, bà thống khổ nhào tới, thấp giọng khóc không ra tiếng: "Đệ đệ, đều là tỷ tỷ không tốt, đem người cùng túm xuống nước, để cho người chết oan chết uổng."

Một bên gia đình khó xử nhìn Cấm Nương: "Cấm cô cô, người mau để cho ta đem đi. Quận chúa phân phó, muốn lập tức xử lý thi thể quản gia, không thể chậm trễ, khí trời càng lúc càng nóng, sẽ có mùi."

Cầm Nương hận Tiêu Khuynh Thành thấu xương, nắm chặt hai tay thành quyền, từ bên hông lấy ra túi tiền thả vào tay gia đình: "Đưa hẳn cho ta. Người nói đã phục mệnh là được rồi."

"Này. . . "Gia đình ước lượng trọng lượng, thấy nơi đó thật không ít, nhìn huynh đệ bên cạnh một cái, sau đó mạo hiểm gạt đầu: "Được, Cầm cô cô, nhìn người bình thường hay chiếu cố chúng ta, ta đáp ứng người. Người mau chút đem hẳn đi đi."

"Được."

Cầm Nương lập tức sai người đem thi thể Triệu Đồ mang đi, tìm một nơi phong thủy tốt rồi địa táng. Thời điểm trở về Tỉnh Tâm uyển, Hạ Hầu Vân đáng cắt tỉa hoa bên cửa sổ, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh.

"Chuyện đã xử lý tốt rồi, lần này ủy khuất tỷ đệ các người." Thanh âm của bà rất nhạt, nhìn không ra tâm tình của bà lúc này. Đây chính là thứ bà am hiểu nhất: che giấu.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiêu Quân Nhi Biến Thành Kẻ Ngụ

Editor: Shelena

Cầm Nương hốt mắt ửng đỏ, nàng xoa xoa khóe mắt: "Không ủy khuất, có thể vì Công chúa làm việc, đó là vinh hạnh của tử đệ ta. Chỉ là không nghĩ tới sự việc này không làm nàng ta bị một chút tổn thất. . . chúng ta liền. . . ."

"Được rồi, chuyện đã qua không cần nhắc lại. Ta biết xử lý, hiện tại bất quá chỉ là nghĩ ngợi mà thôi. Ai nói bốn công chúa không thể lật ván bài, chút chuyện này sao có thể đánh vào người bốn công chúa, thật nực cười. Tiêu Khuynh Thành, bốn công chúa nhất định sẽ đem người bầm thây vạn đoạn." Hạ Hầu Vân nói xong căn răng nghiêng lợi, trên tay cây kéo cắt phứt nguyên một cành hoa lá.

Cầm Nương ghen ngào: "Công chúa ngài nhất định có thể."

Hạ Hầu Vân không nói gì, bình tĩnh xoay người, xóa đi giọt lệ bên khóe mắt.

"A. . . . Tránh ra, tránh ra, không được đụng ta. . . .Đều không nên đụng vào ta. . . . . ." Tiếng hét chói tai của Tiêu Quân Nhi đột ngột vang lên trong Tĩnh Tâm uyển, giống như một cây đao hung hăng cắm vào tim của bà.

Lời của đại phu vẫn văng vẳng bên tai: "Đại công chúa, đích tiểu thư sợ rằng. . . vĩnh viễn không thể trở lại như trước kia được nữa. Não bộ của ngài ấy đã bị thương, mặc dù không trí mạng, nhưng lại đụng phải bộ vị quan trọng, e rằng nhận thức của ngài ấy đã trở về lúc năm tuổi."

Nữ nhi Hạ Hầu Vân bà thế nào lại trở thành kẻ ngu đần, chỉ có con gái của ca nữ mới là kẻ đần, người ngu ngốc. Thằng nhóc kia con của kẻ ngu ấy làm sao đột nhiên trở nên thông minh, tại sao có thể như vậy?!

Bà thống khổ giãy giụa, xoắn xuýt. Tiêu Quân Nhi từ trong nhà chạy trốn ra ngoài, đụng phải người bà, lúc này mới đem bà từ thống khổ trong trí nhớ mang về.

"Ha ha. . . mẫu thân bông hoa lớn, bông hoa nhỏ, thật buồn cười." Tiêu Quân Nhi đột nhiên hưng phấn hét chói tai, giống như một tiểu hài tử năm tuổi, ngây thơ như vậy. .

Một bên Cẩm Nương lập tức ngăn cản thân thể Tiêu Quân Nhi: "Đích tiểu thư, người không thể làm như vậy, đó là mẫu thân người, không thể làm như vậy. . . ."

"Cẩm Nương, người tránh ra! Ta muốn thay mẫu thân vẽ bông hoa lớn, mẫu thân là bông hoa lớn." Tiêu Quân Nhi giơ lên cây bút lông trong tay, không ngừng đẩy thân thể Cẩm Nương ra.

Hạ Hầu Vân thân thể lùi về sau mấy bước, bà thống khổ cất bước trở lại chánh đường, nước mắt không tiếng động từ khóe mắt chảy xuống, tại sao lại biến thành như vậy? Nàng đã từng vì con gái mà kiêu ngạo, trong nháy mắt biến thành kẻ ngu.

Khi đó bà phảng phất biết thừa nhận cảm giác thống khổ. Nguyên lai đau như vậy, đây là báo ứng sao? Bà đau, bà phải nhận từng cái đau này sao, không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Trong Tĩnh Tâm uyển thật nhốn nháo, A Doanh từng chuyện đều thấy trong mắt, sau đó hăng hái quay người trở về Thủy uyển: "Tiểu thư, thật không nghĩ đến đích tiểu thư đã điên mất rồi, ha ha. . . Đây chính là báo ứng."

Tiêu Khuynh Thành trên mặt không nhìn ra tia vui sướng, rất bình tĩnh, nàng nghiêm túc lật từng trang sổ sách: "Xem xong rồi, vậy thì đi an bài ngộ thiện (dùng cơm) đi. Người đây là muốn tiểu thư người đói chết sao?"

"Vâng! Nô tỳ tuyệt đối không để tiểu thư đói chết đâu." A Doanh le lưỡi biểu tình, lập tức hưng phấn rời đi.

Đức Lâm vừa vào cửa lạnh lùng hừ một tiếng: "Người là đang vui sướng khi người khác gặp nạn ư, người bây giờ cùng các nàng có cái gì khác biệt, Tiêu Khuynh Thành, người thật làm ta thất vọng. Bồn công chúa còn tưởng rằng người khác bọn họ."

"Khuynh Thành nghe không hiểu Công chúa đang nói cái gì. Ta chỉ biết Tiêu Quân Nhi là đáng đời, tự tìm. Về phần cô người, hôm nay hết thầy, đều là bà ta một tay tạo thành. Nếu bà ta không muốn ta oan uổng, sẽ có kết quả đó sao? Ta không phải Thánh mẫu, ta sẽ không đồng tình với địch nhân của ta." Tiêu Khuynh Thành có chút không thể nhẫn nhịn được Đức Lâm thiện lương.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gặp Quỷ Giết Quỷ

Editor: Shelena

Đức Lâm sống trong một thế giới cổ tích, tinh khiết, không hề gặp qua khổ sở, dĩ nhiên là chưa trải qua tư vị bị người khác giẫm ở dưới chân là như thế nào. Nàng giải thích nhiều thì có lợi ích gì.

"Được rồi, các người nháo kịch, ta xem đủ rồi. Sáng mai ta phải trở về hoàng cung. Khuynh Thành, ta chỉ có thể nói với người, người thiện tâm sẽ được lòng thiên hạ." Mẹ đẻ Đức Lâm đã chết, nàng được Tĩnh phi nuôi lớn. Tĩnh phi quanh năm làm bạn bên Phật đường, không tham gia tranh đấu ở hậu cung, vì vậy đã dạy Đức Lâm sống là phải luôn hướng đến cái thiện.

"Kia thứ cho Khuynh Thành không thể tiễn." Tiêu Khuynh Thành thờ phào nhẹ nhõm, Đức Lâm đi, nàng mới có thể dễ dàng xử lý một số chuyện. Không thể để cho Đức Lâm nhìn trộm hết bí mật của nàng, nếu không Đức Lâm thuần trắng sẽ bị nhuộm đen.

Đức Lâm nhất thời muốn nổ tung, cái người không có lương tâm này, cư nhiên như vậy vô tình, mấy lời giả dối cũng không thể nói. Quá vô tâm, làm cho Đức Lâm nàng giống như đối nàng có ý tứ.

Hừ.

Sau khi Đức Lâm rời đi, cả Thủy uyển tựa như an tĩnh rất nhiều, tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập. Không biết có phải do lời của Đức Lâm ảnh hưởng đến mình hay không, nàng lại cảm thấy một tia khổ sở. E

Ha ha, thật quá buồn cười.

Trong đầu vẫn còn ẩn hiện những đoạn trí nhớ trước kia, nàng thế nào đau đớn sinh tồn ở Tiêu phủ, từng thứ một nàng luôn nhớ. Những người đối nàng hạ thủ đều đáng chết!

Ở hiện đại, nàng chính là gặp quý giết quý, gặp người giết người! Người nào dám động vào nàng, chỉ có một cái kết, đó chính là chết.

Chuyện tình Hạ Hầu Vân mất quyền rất nhanh chuyển đến hoàng cung, Hoàng thượng biết được, chẳng qua là bình tĩnh vượt cảm: "Những năm qua tử tử danh tiếng quá mức, Tiêu tướng quân làm vậy, bất quá cũng bình thường."

Truyền đến tai Hoàng hậu, bà cũng chỉ thở phào nhẹ nhõm, tự mình ghen giá đến cung Thái tử, lúc này, Hạ Hầu Lưu đang một mình uống rượu. Thái giám bên ngoài thông báo cũng không hề ảnh hưởng đến hẳn.

Hoàng hậu một tay túm lấy tay hẳn: "Nhìn người cái bộ dạng gì này? Suy sụp như vậy, Tiêu Khuynh Thành sẽ trở thành phi tử của người sao. Nàng ta không có ý, cùng người chỉ vô duyên, cần gì phải xa đọa."

Hạ Hầu Lưu không hề phản ứng, chẳng qua là im lặng tiếp tục uống rượu.

"Qua mấy ngày nữa, Thái tử nước láng giềng sẽ dẫn Ngữ Luân công chúa đi sang nước ta, có ý hòa thân, người hãy tỉnh lại cho bốn cung. Kia Ngữ Luân công chúa là hòn ngọc quý của Dực Quốc, còn là vị công chúa có đất phong. Nếu hai nước thân thiết, nhất định có thể củng cố địa vị Thái tử của người. Còn có thể khiến hai nước vĩnh viễn giao hảo."

Ba!

Hạ Hâu Lưu bỗng dừng ném ly rượu trong tay xuống đất: "Trong mắt mẫu hậu, con của người chính là một công cụ sao? Đừng quên, ta là vì ai mới tiếp tục ngồi trên cái ghế này. Ta nếu cưới người khác, còn có thể tiếp tục làm Thái tử sao?"

"Nghịch tử, một Tiêu Khuynh Thành nhỏ như vậy lại khiến người trầm mê sao? Người cùng nàng nhất định vô duyên, nàng ta không yêu người, dù là người vì nàng cả đời không phi, nàng ta cũng không yêu người. Tâm nàng ta như sắt, người cầm nổi sao?" Trái qua nhiều chuyện như vậy, bà biết nữ tử Tiêu Khuynh Thành này không hề tầm thường.

Có thể khiến cho Hoàng thượng bỏ đi ý niệm lập nàng làm phi, hơn nữa còn ban vị Quận chúa. Còn khiến cho Đại công chúa mất hết quyền lực, nữ tử này thủ đoạn không hề thấp. Nàng nếu trở thành Thái tử phi, nhất định có thể trợ giúp Lưu nhi đăng vị, đáng tiếc bà sẽ không trở thành đồng bạn của nàng, đã định trước là địch nhân.

Đối với địch nhân, bà sẽ không nhân từ nương tay.

Hơn nữa, mỗi ngày còn nàng, con trai bà sẽ không có ngày nào bình yên.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tàn Phế Dục Vương

Editor: Shelena

Tiêu Khuynh Thành tiến đến kho hàng xem xét, trân bảo trong lúc đó vô tình nhiều lên không ít. Nhưng là miệng ăn núi lở, nàng luôn ghi nhớ điều này, tiền là luôn thiếu. Cho nên phải nhanh chóng lên kế hoạch, vì mình làm giàu. Shelena_LQĐ

Để cho A Doanh tìm một bộ nam trang, nàng thu thập một chút liền chuẩn bị ra cửa. Đi trên con đường náo nhiệt, đây là lần đầu tiên nàng đi dạo ở kinh đô Đại Tấn. Phi thường náo nhiệt, người bán rong khắp nơi kêu rao. Shelena_LQĐ

Trên thế giới này, tiền người giàu là dễ kiếm nhất. Vậy rốt cuộc phải làm cái gì, mới có thể kiếm tiền từ người giàu đây? Chỉ có một con đường, đó chính là mảnh khóc khiến người không nhận ra. Shelena_LQĐ

Đúng.

Bất kể ở hiện đại, hay là cổ đại, không có khả năng chỉ có trắng hay đen, trung tâm luôn tồn tại một khu vực màu xám. Như vậy hay nàng theo nghiệp cũ nhỉ. Vốn là ở kiếp trước nàng chính là đặc công được huấn luyện thành sát thủ, nếu làm cái này, quả thực dễ như trở bàn tay.

"Mau tránh ra. . . . Toàn bộ mau tránh ra. . ." Trên đường cái náo nhiệt đột nhiên vang lên tiếng gào hét dồn dập. Tiêu Khuynh Thành chuyển mắt liền chứng kiến một nam tử điều khiển ngựa, mắt không chế chạy như điên.

Linh linh. . .Shelena_LQĐ

Còn có một cỗ tiếng chuông quen thuộc vang lên. Chuyển mắt liền trông thấy một chiếc xe ngựa đắt tiền cũng đang Shelena_LQĐ đi tới, một con ngựa không cách nào khống chế chạy nhanh đến, một chiếc xe ngựa không cách nào tránh né.

Tiêu Khuynh Thành không chút nghĩ ngợi tung người nhảy tới trước xe ngựa đắt tiền, thật nhanh kéo mạnh dây cương ngựa, hô to một tiếng: "Giá. . ." Sau đó dùng lực kéo thốt ngựa, cực nhanh tránh thoát công kích của con ngựa điên kia.

A Thiết chưa tinh hồn nhìn Tiêu Khuynh Thành trước mắt, nửa nghiêng thân: "Đa tạ công tử xuất thủ cứu giúp chủ tử nhà ta, nếu không ngựa kia xông lên, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Tiêu Khuynh Thành nhẹ lay động con người: "Không có gì đáng ngại, một cái nhấc tay mà thôi. Sau này cẩn thận một chút." Dứt lời chuẩn bị xoay người rời đi, A Thiết đột nhiên kêu: "Công tử, chủ tử nhà ta thỉnh Shelena_LQĐ người đến phủ chơi, không biết người có bằng lòng hay không?."

Vị công tử trước mắt này, thân thủ phi phàm, nếu có thể thu nạp, nhất định có thể ở bên chủ tử trợ giúp người. Shelena_LQĐ

Tiêu Khuynh Thành hơi do dự, lúc nhìn đến chiếc xe ngựa đắt tiền, gió nhẹ thổi qua màn xe, nàng hoảng hốt nhìn trong xe ngựa một chiếc xe lăn, tâm không khỏi lộ bộ một cái, chẳng lẽ là hãn?

Suy tư giây lát, không hề do dự, nàng đáp ứng.

Quả nhiên là Tam hoàng tử, vào lúc lập Thái tử, hãn đã sớm được phong Vương, phong hào Dục.

Dục Vương phủ chính là phủ đệ Tam hoàng tử.

Ngồi trong đình viện nghĩ mát, nhìn trước mắt bồ đào được ướp lạnh, nhẹ lấy một miếng đặt vào miệng, vị ngọt thanh thật ngon miệng, hơn nữa nàng nhận ra, đây là bồ đào được tiến cung. Cả kinh đô cũng chỉ có một mâm quả.

Nàng may mắn được Hạ Hầu Lưu cho hưởng qua, không nghĩ đến Hoàng thượng có thể để ý đến người nhi tử tàn phế này, cứ nhiên ban thưởng bồ đào trân quý như vậy. Trước kia cũng nghe qua, Dục Vương mặc dù tàn phế, lại có một thân Thất Khiếu Linh Lung Tâm*.

*七窍玲珑心 Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỉ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỉ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu lung linh tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỉ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỉ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỉ Can gặp một phụ nhân rao bán cải vô tâm, Tỉ Can ghìm ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp: “người Vô Tâm sẽ chết.” kết quả Tỉ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

Hắn nếu không phải tàn phế, mẹ đẻ không chết, hẳn nhất định là Thái tử.

"Thật không nghĩ đến, chúng ta lại lần nữa gặp nhau, Khuynh Thành." Thanh âm Hạ Hầu Ý sâu kín vang lên bên tai, giống như mùa hè trong lành, làm người nghe cảm giác rất thoải mái.

Tiêu Khuynh Thành chuyển mâu, nhìn Hạ Hầu Ý. Hắn một thân áo bào màu trắng, ngọc quan buộc tóc, phong khinh vân đậm, không có một tia giả hoạt, hoàn toàn không phù hợp phong cách của hắn.

"Khuynh Thành đổi thân nam trang, Dục Vương còn có thể nhận ra, quả nhiên là nhãn lực tốt." Tiêu Khuynh Thành đứng dậy, nửa nghiêng thân, nhẹ giọng nói.

Hạ Hầu Ý tiến lên, mời nàng ngồi xuống: "Hoặc giả đây chính là duyên phận đi. Hôm nay Quân chúa cứu ta một mạng, có cơ hội, nhất định hoàn trả."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nhất Định Phải Liên Quan

Editor: Shelena

"Trả hay không trả, đều không quan trọng. Dục vương thân thể không khỏe, nên ít đi lại. Tùy tùng bên cạnh, nên chọn thêm vài người võ công cao, như vậy mới bảo vệ được người. Người nếu xảy ra chuyện gì, phụ hoàng chỉ sợ sẽ thương tâm." Nàng được phong vị Quận chúa, người trong thiên hạ đều biết. Shelena_ DĐLQĐ

Hạ Hầu Ý khẽ vâng: "Đa tạ quan tâm, thật là không nghĩ đến, lần đầu tiên gặp mặt, người là Lục tiểu thư Tiêu gia, lần nữa gặp mặt, người đã là nghĩa nữ của phụ hoàng, địa vị cao quý Quận chúa. Chỉ có thể nói thế sự luôn thay đổi." Shelena_ DĐLQĐ

"Đúng vậy a, thế sự luôn thay đổi. Rất nhiều chuyện xảy ra thoát nhìn không tốt, cũng sẽ biến thành chuyện tốt. Điện hạ cũng giống vậy, canh giờ không còn sớm, Khuynh Thành có một ít chuyện phải xử lý, cáo từ trước." Tiêu Khuynh Thành nói như vậy, chỉ là muốn nói cho hẳn biết, một người tàn phế cũng có thể làm nên đại sự kinh thiên động địa.

"A Thiết tiễn khách." Shelena_ DĐLQĐ

Hạ Hầu Ý ngơ ngác nhìn bóng lưng Tiêu Khuynh Thành rời đi, tay nhẹ nhàng vuốt ve ngọc thúy ở ngón cái. Khóe miệng nhàn nhạt nâng lên, mang theo một cỗ thần bí. Hẳn chuyển mâu nhìn đến bên kia đình viện một khoảng sân trồng hoa anh túc (thuốc phiện).

Nàng tựa như đóa hoa anh túc, chập chờn động lòng người. Mỹ là mỹ, chẳng qua là có độc, một khi dính đến, liền không cách nào thoát khỏi. Hạ

Hầu Lưu không phải như thế sao? Hãn có nên nhượng bộ lui binh, hay vẫn là. . . .

Từ phủ Dục Vương đi ra, Tiêu Khuynh Thành đi đến thành Đông tìm một phòng ốc tốt để ẩn nấp nhất, dùng giá cao mua về, đồng thời vụng trộm chiêu nạp nhân sĩ giang hồ. Cổ đại căn bản là một mình hành động, rất ít có một đội hình tổ chức nào. Shelena_ DĐLQĐ

Nếu nàng thành công tạo dựng lên, nhất định làm không ít người chú ý đến, cho những người kia một ít thuận tiện.

Bên cạnh nàng ngược lại còn thiếu một tên sai vặt chăm chỉ trung thực, nàng liền có chút ưu sầu, nếu A Doanh thông minh một chút, còn là nam tử, vậy thì tốt quá rồi.

Thời điểm nàng đang nghiên ngẫm suy tư, A Thiết bên cạnh Hạ Hầu Ý xuất hiện trước mặt nàng: "Quân chúa, ta có thể giúp người không còn sầu mi, chính là xem người có tin hay không chủ tử nhà ta, còn có ta là A Thiết."

Quả nhiên. . . . .

Hạ Hầu Ý thật là có thể nhìn thấu lòng người, liếc mắt đã nhìn ra mục đích của nàng, nam tử này nàng chỉ giao qua hai lần, rốt cuộc là hạng người gì, nàng nhìn không rõ, nhưng là cũng nhau hợp tác, chắc sẽ không có vấn đề.

"Người?" Nhưng là người này được không?

A Thiết buồn cười mở miệng: "Quận chúa nhất định nghĩ A Thiết chẳng qua là mãng phu cái gì cũng không biết, như vậy Quận chúa đã sai lầm rồi.

A Thiết vốn là người giang hồ, bởi vì một lần vô tình mới được chủ tử thu nhận. Quận chúa muốn, A Thiết có thể giúp người."

"Ha ha. . . như vậy ở trên đường, các người là cố ý?"

A Thiết không trả lời, không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ nói: "Trong chốn giang hồ, có rất nhiều sát thủ gần đây kinh tế đều đình trệ, bởi vì bọn họ không có mối, chỉ dựa vào quan hệ bằng hữu mới có chút mối làm ăn, nếu có Quận chúa ra tay giúp, như vậy. . . ."

"Ừ, quả thật không tệ, người giúp ta mua chuộc người. Khoảng mười người, lúc đó, báo ta một tiếng, ta sẽ tới xem một chút, có thể dùng được hay không, đến lúc đó chúng ta hãy quyết định có nên hợp tác hay không." Tiêu Khuynh Thành suy nghĩ một chút, còn cẩn thận thỏa đáng.

A Thiết hai tay ôm quyền: "Tốt, A Thiết nhất định không để Quận chúa thất vọng. Chủ tử nói, Quận chúa muốn, chủ tử nhất định giúp người lấy được."

Một người tàn phế cư nhiên muốn giúp nàng đạt ý đồ, nghe tựa hồ có chút buồn cười. Nhưng là nàng biết, hẳn nhất định làm được.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Giúp Nàng Không Cần Lý Do

Editor: thuyvu115257

A Thiết xử lý xong việc của Tiêu Khuynh Thành, trở về phủ Dục Vương, lúc ấy Hạ Hầu Ý đang ngồi trên xe lăn nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân hẳn trở lại, không mở mắt, chỉ thờ ơ hỏi: "Sao rồi?"

"Quận chúa nói, nàng ấy phải chờ xem kết quả, sau đó sẽ nghĩ lại coi có muốn hợp tác với ngài hay không. Chỉ có điều A Thiết không hiểu, vì sao ngài muốn giúp nàng ấy như vậy. Nàng ấy là một người có năng lực, nhưng..." A Thiết không nói ra câu tiếp theo.

"Nàng đáng giá để ta làm như vậy, không phải như người nghĩ, không quan hệ đến quyền thế, cũng không vì bất kỳ lý do gì..." Nếu như muốn hỏi rõ hẳn lý do, hẳn thật không biết lý do đó là gì.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều không cần lý do, muốn cái gì, thì sẽ được cái đó, bởi vì quyền lựa chọn ở trên tay hẳn.

A Thiết im lặng gật đầu, nói tiếp: "A Thiết đã phát tin tức cho bằng hữu trên giang hồ, tin tưởng rất nhanh sẽ thành công thu hút được bọn họ, hơn nữa còn làm cho Quận chúa điện hạ hài lòng. Quận chúa điện hạ thành lập Thất Phiến Môn, tất nhiên sẽ khiến không ít hảo hán trong giang hồ vì nó mà tranh giành."

Hạ Hầu Ý hơi nghiêng người "Ừ", khi đó còn phải làm phiền người xử lý tốt những chuyện này, bốn vương mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, người đi xuống lo chuyện của người đi."

"Dạ, Vương gia."

... Phân cách tuyến...

Ba ngày sau, Tiêu Khuynh Thành đến Thất Phiến Môn, không ngờ vừa mới tiến vào liền nhìn thấy mười mấy tên sát thủ đứng ngay gần chính tề trong sảnh đường. Nàng nhắm hai mắt lại, không cần nghĩ ngợi vồ vồ kiếm bên hông, bỗng chốc tiến về phía trước một bước, kiếm ra khỏi vỏ...

Mười mấy tên sát thủ phản ứng cực nhanh, mỗi người đều dùng tuyệt kỹ của bản thân để tránh né công kích của thanh kiếm. Đồng thời cung kính đứng sang một bên.

Cuối cùng Tiêu Khuynh Thành thu hồi kiếm, vừa ý nhìn đám sát thủ trước mặt, mỉm cười, "Thất Phiến Môn hoan nghênh mọi người đến tham gia, nếu đã đến đây, như vậy Môn Chủ sẽ nói rõ ràng lợi ích mà các người có được khi làm việc cho ta."

"Về sau Thất Phiến Môn sẽ chịu trách nhiệm nhận nhiệm vụ, sau đó dựa theo sở trường của từng người mà bố trí, mỗi người hoàn thành nhiệm vụ một lần, sẽ được chia thù lao theo tỉ lệ 3:7, các người ba, Thất Phiến Môn bảy. Sau này mỗi người hoàn thành được mười nhiệm vụ, tỉ lệ thù lao sẽ là 5:5. Đồng thời Thất Phiến Môn cung cấp nơi ở và quần áo cho các người. Hơn nữa còn có khen thưởng vào cuối năm. Không biết các vị có ý kiến gì không?"

Bởi vì Tiêu Khuynh Thành sử dụng không ít từ ngữ hiện đại trong lời nói, tuy cũng đơn giản dễ hiểu, nhưng mà bọn hắn nghe không hiểu lắm, cho nên vẫn phải làm phiền phiền A Thiết lần nữa giải thích từng chút một.

Cuối cùng tất cả mọi người miễn cưỡng đồng ý.

Hiện tại nghề sát thủ trên giang hồ không khởi sắc, nghe nói vị chủ nhân trước mắt này không phải là một người đơn giản. Có được một nơi đông

đảo nhân tài, có nàng cung cấp nhiệm vụ cho bọn hắn, dường như đó cũng là một chuyện tốt, mà thù lao cũng khá cao.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân Dạ Sát cung chủ, bọn hắn không thể không lựa chọn thỏa hiệp.

Tiêu Khuynh Thành nhìn mọi chuyện thuận lợi hoàn thành như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ, kêu A Thiết chuẩn bị một chút, sắp đặt tiệc rượu tại Thất Phiến Môn, chúc mừng Thất Phiến Môn được thành lập. Điều làm cho bọn hắn thật không ngờ chính là, đêm đó liền có một khách quan tìm đến cửa.

Đây không phải là một ngành nghề có thể trông thấy vào ban ngày, chỉ có thể âm thầm hành động, đều dựa vào mỗi người và điều kiện giao dịch.

Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng nhìn vị khách quý trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch: "Không biết vị công tử này có việc gì cần Thất Phiến Môn hỗ trợ, Thất Phiến Môn nhất định sẽ tận tâm phục vụ cho người."

Nam tử trước mặt, tóc buộc lựa trắng, trường bào trên người làm từ loại gấm tốt nhất ở Tứ Xuyên, hơn nữa còn có hoa văn phức tạp. Vừa nhìn liền biết thân phận không đơn giản. Đầu lông mày hắn cong cong kèm theo một nụ cười nhạt, khiến cho người ta có một loại hương vị nhẹ nhàng khoan khoái mà lại giảo hoạt.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mua Người

Tay nam tử gõ nhịp nhàng trên bàn gỗ đàn hương, lộ ra chiếc nhẫn nạm ngọc thạch đeo trên ngón áp út vô cùng chói mắt, hần mỉm cười, "Yêu cầu của ta rất đặc biệt, các môn hạ của người không thể đáp ứng, chỉ có người mới có thể làm được."

Tiêu Khuynh Thành nhếch miệng, nhìn sự việc đang diễn ra, căn bản cũng không phải là một nhân vật đơn giản, nàng trước sau vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt tinh táo: "Vậy công tử cho ta biết đó là yêu cầu gì? "

"Ta rất có hứng thú với Thất Phiến Môn của người, cho nên ta muốn mua người, như vậy chẳng khác nào mua Thất Phiến Môn, người cảm thấy thế nào?" Nam tử cầm ly Bích loa xuân (một loại trà xanh) hớp một ngụm, cười hết sức giảo hoạt. Con người hẹp dài nheo lại, liền che đi tất cả cảm xúc.

Tiêu Khuynh Thành không phản ứng lớn, giống như nghe được một chuyện không quan hệ tới mình, hăng giọng: "Xấu hổ, ta rất vô giá nha, hơn nữa còn là một nhân tài, sợ là ngài mua không nổi. "

Nam tử nghe thấy lời nói, lập tức móc ra một chồng ngân phiếu, "Đây là mười vạn lượng hoàng kim, không biết người có chấp nhận cái giá này không."

Tiêu Khuynh Thành hơi liếc ngân phiếu kia, sau đó lấy tay vỗ vào mặt trên của xấp ngân phiếu, khinh bỉ nhếch miệng, "Ta không nhận cuộc giao dịch này, hơn nữa không cần người khách như người, người đi đi."

"Ha ha... Thì ra Quận chúa trong lời đồn cùng lắm chỉ có như vậy, vừa mới bắt đầu một trò vui nho nhỏ, người liền chơi không nổi rồi. Ha ha... Chỗ ngân phiếu này người cứ cầm lấy, dùng để sử dụng cho Thất Phiến Môn, ta muốn hợp tác với người, lần này người sẽ không có lí do gì để từ chối nha." Hắn vừa đến kinh thành liền nghe thấy tiếng tăm của Vinh Quận chúa, thật không ngờ nhanh như vậy đã tiếp xúc được với quận chúa ấy rồi, rất có ý tứ.

"Ta từ chối..." Tiêu Khuynh Thành thản nhiên nói ba chữ, trên mặt không một tia gợn sóng.

Bỗng nhiên nam tử đứng dậy, vỗ bàn gỗ, nhún người nhảy lên, lúc chuẩn bị công kích Tiêu Khuynh Thành, nàng cực nhanh lui về phía sau mấy bước, rút ra trường kiếm tàn nhẫn chém về phía hắn, "Đối với kẻ thù, ta chưa bao giờ nương tay!"

"Quả nhiên là tác phong của Vinh Quận chúa, rất đặc biệt."

"Ít nói nhảm, ra chiêu đi!" Bởi vì có mấy quyền bí tịch do mẫu thân để lại, cho nên võ công Tiêu Khuynh Thành ngày càng tăng cao, không còn là kẻ yếu trước kia. Đối với nam tử không quen ở trước mặt, hơn nữa còn biết được lai lịch của nàng, vì thế nàng không chút nào nương tay.

Nam tử cũng không xuất chiêu với Tiêu Khuynh Thành, chỉ nhẹ nhàng né tránh, nhiều lần độ sức, hắn vừa nói dứt câu liền biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Tiêu Khuynh Thành cho kiếm vào vỏ, lời nói nam tử kia vẫn còn quanh quẩn bên tai: "Chúng ta sẽ gặp lại, người nhất định sẽ cam tâm tình nguyện hợp tác với ta. Tin ta đi..."

Chết tiệt.

Rốt cuộc là ai? Tại sao có thể biết rõ lai lịch của nàng như thế, hơn nữa thực lực của đối phương, nàng trước sau vẫn không tra ra dù chỉ một phần, không cường đại thì cũng là mạnh mẽ, hết thấy đều không có mất phương hướng.

A Thiết tiến vào từ bên ngoài liền nhìn thấy một trận hỗn độn trong nội đường, khó hiểu hỏi: "Khi này ở bên ngoài nghe được tiếng đánh nhau, có thích khách sao? Quận chúa."

"Nếu là thích khách, thì đó cũng là một thích khách quang minh chính đại. Xem ra Thất Phiến Môn thật sự đã dẫn tới không ít phong ba trên giang hồ rồi. Chẳng qua thứ ta muốn chính là hiệu quả này, như vậy, chúng ta mới có thể làm ăn, mới có tiền lợi nhuận." Tiêu Khuynh Thành thoả mãn gật đầu, người đến giết người, quý đến giết quý, nàng mới không sợ những yêu ma quỷ quái kia.

Quả nhiên không hổ là Vinh quận chúa, phong thái phi phàm, chủ tử chưa bao giờ nhìn lầm người, có lẽ hẳn nên tin tưởng nàng.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đại Dực Quốc Đi Sứ

Tiêu Khuynh Thành vừa trở lại liền bận rộn xử lý chuyện lớn nhỏ trong phủ, sức khỏe thật sự không thể chống đỡ được nữa, hơn nữa còn phải đối diện với những chuyện vạ vĩnh, nàng không đủ kiên nhẫn nha, cuối cùng nàng chỉ có thể buông tay cho Hạ Hầu Vân xử lý.

Chuyện Thái tử điện hạ Đại Dực quốc và Ngử Luân công chúa đi sứ rất nhanh truyền khắp toàn bộ kinh đô, trên dưới hoàng cung đều đang chuẩn bị yến tiệc để nghênh đón, cái này đáng lẽ không có quan hệ gì với nàng.

Thế nhưng Thái tử điện hạ Đại Dực quốc lại chỉ đích danh muốn Vinh Quận chúa đi ra bên ngoài nghênh đón, nếu không hẳn không vào thành.

Tiêu Thiên Kính hăng giọng, "Chuyện này, con đã không có lựa chọn. Dù tùy hứng ra sao, nhưng cũng không thể buông thả chuyện quốc gia đại sự, biết chưa? Con chính là đại diện cho Đại Tấn."

Tiêu Khuynh Thành hiểu biết gật đầu, "Phụ thân, con gái vốn không nghĩ sẽ từ chối. Thái tử Đại Dực quốc lựa chọn Khuynh Thành, đó là may mắn của Khuynh Thành, cũng đại biểu địa vị Tiêu phủ chúng ta."

"Ừ. Quả nhiên không hổ là con gái của ta, thông suốt như vậy, rất tốt. Hoàng hậu đã phái xe ngựa đến đón con, con phải đi hoàng cung học tập lễ tiết để nghênh đón đại thần đi sứ, không phải đơn giản như trong tưởng tượng của con đâu." Tiêu Thiên Kính tán thưởng vượt cằm, sau cùng nói lời tình ý sâu xa.

"Khuynh Thành hiểu rõ, vậy Khuynh Thành đi xuống chuẩn bị một chút để tiến cung. Đúng rồi, phụ thân, chuyện mà con gái vừa mới nhắc đến,

người đừng quên nha. Hiện tại Khuynh Thành bị những chuyện vụn vặt vương vís, thật phải làm phiền mẫu thân chủ mẫu rồi." Cái Tiêu phủ nhỏ này nàng khinh thường. Vậy nên phải thương cảm thay cho Hạ Hầu Vân rồi.

Tiêu Thiên ừ một tiếng, "Con có lòng rộng lượng đó là một bản tính tốt, hoàn toàn di truyền từ mẫu thân thiện lương của con, rất tốt, rất tốt... Phụ thân sẽ lập tức sắp xếp xuống dưới, cho mẫu thân chủ mẫu con quản lý Tiêu phủ."

"Dạ. Vậy Khuynh Thành xin cáo lui."

"Đi đi."

Trên đường trở về, tình cờ gặp Tiêu Vũ Linh, nàng ta vội vàng nghiêng nửa thân trên, "Vũ Linh bái kiến Vinh Quận chúa, Quận chúa vạn an."

Tiêu Khuynh Thành dừng bước, nghiêng đầu nhìn hồ nước bên cạnh, nhớ lại thời gian trước đây nàng ta ức hiếp mình, khóe miệng không khỏi hiện lên một vòng lãnh ý. Nàng đích thân nâng Tiêu Vũ Linh, cười tủm tỉm hỏi: "Tỷ tỷ, mấy ngày qua ngủ có ngon không, ăn có ngon không?"

Tiêu Vũ Linh đang vui vẻ lập tức gượng gạo cười, Tiêu Khuynh Thành hỏi như thế, rốt cuộc là có ý gì? Nếu nói ăn ngon, sẽ thế nào? Ăn không ngon, lại sẽ ra sao? Nữ nhân này hiện tại giống như một ác ma, ai gặp cũng phải sợ. Là người có thể lật đổ đương gia chủ mẫu, vậy nên còn ai dám đi trêu chọc nàng ta chứ.

Gần đây nàng ta bị việc vặt vãnh vương vís, không rảnh bận tâm đến nàng, chẳng lẽ hôm nay nhớ tới chuyện nàng đã từng ức hiếp nàng ta, cho nên đến tính sổ hết một lần với nàng. Càng nghĩ càng hoảng sợ, sợ hãi nói: "Quận chúa ngủ ngon, Vũ Linh sẽ ngủ ngon, Quận chúa không tốt, Vũ Linh làm sao tốt được."

"Ồ? Thật không? Thì ra tỳ tỳ quan tâm muội như vậy, đã thế nếu muội muốn nhờ một chuyện, tỳ tỳ sẽ đồng ý chứ?" Tiêu Khuynh Thành cười đến vô hại, giống như một muội muội ngây thơ.

Tiêu Vũ Linh không chút do dự trả lời, "Dĩ nhiên rồi... Quận chúa mở miệng, Vũ Linh nhất định sẽ đáp ứng."

"Được. Tỳ tỳ, mấy ngày gần đây muội rất muốn ăn cá hồng ở trong hồ, đáng tiếc đây là cá do Nhị di nương nuôi, không có hạ nhân nào dám động. Tỳ là nữ nhi của bà, chắc hẳn sẽ không sao, bà tuyệt đối không oán hận câu nào. Như vậy làm phiền tỳ tỳ xuống dưới bắt một con cho muội muội nha..." Tiêu Khuynh Thành cười khanh khách chỉ chỉ hồ nước, lẩm bẩm nói.

Tiêu Vũ Linh nghe thấy lời nói, đột nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Quận... Quận chúa... Chỗ đó nước sâu trăm thước... Đây..."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đừng Sợ, Sẽ Không Chết

"Ai nói? Mọii thấy chỗ đó còn không cao bằng cơ thể tử tử, đừng sợ, sẽ không chết. Cho dù có bị chìm, thì ở đây nhiều gia đình như vậy cũng sẽ cứu tử tử. Xuống đi... Tử tử..." Tiêu Khuynh Thành từng bước đến trước mặt Tiêu Vũ Linh.

Nàng ta sợ hãi lùi lại phía sau mấy bước, "Không được... Quận chúa, không được... Quận chúa, dân nữ biết rõ đã từng làm hại người, người muốn sao cũng được, nhưng có thể đừng dùng phương thức như vậy hay không, ta không biết bơi."

Tiêu Khuynh Thành cười kiêu ngạo giống như một yêu nữ: "Không biết bơi, không vấn đề gì. Ta sẽ cứu người, người đi đi."

Tiêu Vũ Linh sợ tới mức toàn thân run rẩy không ngừng, phủ phục trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, "Quận chúa tha mạng, van cầu Quận chúa, tha mạng... Dân nữ về sau không dám nữa, thật đấy."

Tiêu Khuynh Thành cao cao tại thượng thường thức từng biểu lộ sinh động của Tiêu Vũ Linh, sau đó buồn cười nhếch miệng, "Như vậy người có thể nhớ rõ đã từng sỉ nhục ta thế nào, đối phó A Doanh của ta ra sao?"

"Nhớ rõ..."

"Vậy nói nghe một chút."

Tiêu Vũ Linh chỉ nghĩ đến việc làm sao để Tiêu Khuynh Thành có thể buông tha cho bản thân, lập tức nói rõ từng chuyện xấu mình đã làm. Cuối cùng sợ hãi cầu xin, "Quận chúa, cái kia đều là đích tử giết giây ta làm, nếu

không phải do ả ta, ta tuyệt đối sẽ không ra tay với Quận chúa. Quận chúa tha mạng, ta không dám nữa."

Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu nói với A Doanh: "A Doanh, nàng ta đã từng đánh người thế nào, người liền đánh trả lại như thế đi, có bản Quận chúa ở đây, người cứ việc đánh, ta sẽ chịu trách nhiệm."

A Doanh mờ mịt a một tiếng, ngơ ngác nhìn Tiêu Vũ Linh, giơ tay lên, nhưng thế nào cũng không xuống tay được, cuối cùng ngập ngừng thấp giọng nói ra: "Quận chúa, nô tỳ không xuống tay được, người thay nô tỳ đòi lại nha."

Nói xong, nàng hận không thể cắt đầu lưỡi của mình, cư nhiên lớn mật để cho Quận chúa ra tay, nàng không muốn sống nữa sao? Không không... Quận chúa của nàng cho dù có ra tay với ai, cũng sẽ không đối ra tay với nàng, người đã từng nói. Người còn sống một ngày, A Doanh nàng chắc chắn sẽ không phải chịu một tia uất ức nào.

Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu, buồn bực ừ một tiếng, "Nếu phải tính toán từng chút, vậy chẳng phải là quá mệt mỏi rồi. Cho nên bản Quận chúa có lẽ nên để cho tỷ tỷ xuống dưới bắt cá, chỉ cần người xuống dưới, tất cả mọi chuyện liền xóa bỏ, người vẫn là tỷ tỷ tốt của ta, được không? Người cân nhắc một chút đi."

Tiêu Vũ Linh nghe xong, lại sợ hãi hơi nghiêng người nhìn nhìn hồ nước bên cạnh, chỉ có thể cắn răng, quyết định đánh cuộc một lần. Nàng thiếu nợ Tiêu Khuynh Thành, sớm muộn gì cũng phải trả lại. Lúc trước chứng kiến kết quả của Tiêu Quân Nhi, nàng đã sợ hãi đến mức ngủ không yên, hôm nay rốt cuộc đã tới, vượt qua, nàng mới có thể an ổn sống qua ngày.

Tiêu Khuynh Thành ngồi trên hành lang, yên lặng nhìn Tiêu Vũ Linh bước xuống hồ nước, khóe miệng nàng lóe ra hào quang ác ma, lại khiến

cho đám tỳ nữ xung quanh vô cùng hoảng sợ. Chuyện này về sau, toàn bộ Tiêu phủ trên dưới đều sợ hãi nàng vô cùng.

Nàng là tể ma nữ nổi tiếng gần xa, quả thực tuyệt phối cùng đương triều Thái tử điện hạ.

Nước từ từ ngập đến bắp chân, cả người Tiêu Vũ Linh không ngừng run rẩy, sợ hãi vô cùng. Tỳ nữ đi theo bên người nàng ta sắc mặt bị dọa đến trắng bệch, lập tức quỳ gối trước mặt Tiêu Khuynh Thành, "Quận chúa, van cầu người tha cho tiểu thư nhà ta ạ."

Tiêu Khuynh Thành lạnh lùng liếc nàng ta một cái, không có ý tứ đồng ý. Chỉ thần thờ nhìn Tiêu Vũ Linh trong hồ nước, thời gian dần trôi qua nước đã qua eo của nàng ta, mãi cho đến khi hoàn toàn vượt qua vai, nàng ta sợ hãi mới bắt đầu giãy dụa ở trong nước.

Ý cười nơi khóe miệng nàng càng thêm sâu sắc, sau đó đứng dậy, phất áo rời khỏi.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Dân Gian Là Dân Gian, Hoàng Gia Là Hoàng Gia

Sau khi tiểu tỳ nữ nhìn Tiêu Khuynh Thành rời khỏi, lập tức kêu tên gia đình bên cạnh kéo Tiêu Vũ Linh từ trong nước lên, sợ hãi hỏi: "Tiểu thư, tiểu thư, người có sao không, tiểu thư... Người đừng dọa nô tỳ."

Tiêu Vũ Linh uống một tí nước, nhưng cũng không đáng ngại. Nàng dựa vào vai tiểu tỳ nữ, nhìn bóng lưng Tiêu Khuynh Thành, chua xót nhếch miệng, "Ha ha, ta coi như đã nhặt về một mạng."

"Quận chúa cũng xem như đã hạ thủ lưu tình rồi, tiểu thư, sau này có lẽ chúng ta nên an phận làm người, những chuyện thương thiên hại lí kia, không nên làm nữa." Tiểu nô tỳ biết rất rõ Tiêu Vũ Linh đã theo Tiêu Quân Nhi làm bao nhiêu chuyện xấu.

Tiêu Vũ Linh không nói gì, chỉ bình tĩnh gật đầu, trên mặt mang một tia ưu thương, người từ Quý Môn quan trở về, luôn luôn có rất nhiều cảm xúc, khiến cho người ta không cách nào hiểu rõ.

A Doanh một đường chạy chậm, mới miễn cưỡng đuổi kịp Tiêu Khuynh Thành, nàng có chút khó hiểu hỏi: "Tiểu thư, tại sao người lựa chọn buông tha Tiêu Vũ Linh kia, nàng ta không phải thứ tốt gì, ít nhất có lẽ..."

"Nàng ta chẳng qua là người không có đầu óc, bị người xúi giục. Hôm nay kinh động lớn như vậy, khiến cho nàng ta quá sức rồi, chuyện bỏ đá xuống giếng, vẫn còn thiếu lắm." Nguyên tắc làm người của Tiêu Khuynh Thành cực kỳ độc đáo.

A Doanh như có điều suy nghĩ gật đầu.

Tiêu Khuynh Thành trở về Lâm Thủy uyển một chuyến liền vội vàng đi vào hoàng cung, bởi vì nguyên do học tập, cho nên cần phải ở trong hoàng cung vài ngày, mãi cho đến Thái tử điện hạ Đại Dực quốc và Ngũ Luân Công chúa tiến cung, mới có thể trở lại Tiêu phủ.

Đến Dực Khôn cung, Hoàng hậu đã sớm chờ ở đó, Lương ma ma bên người bà thấy nàng tới, dẫn nàng tiến vào bên trong cung điện, "Quận chúa ngồi đi, đây là trà lão nô tự mình nấu vì ngài, ngày thường chỉ có Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương mới được uống."

Tiêu Khuynh Thành nhìn Lương ma ma hữu lễ nghiêng thân, "Phiền toái ma ma rồi, Khuynh Thành phải nếm thử mới được."

Lương ma ma ngược lại sửng sốt một chút, đã sớm nghe nói tính tình của nàng không phải tốt như vậy, tương tự như điện hạ nhà bà. Hôm nay vừa thấy mới biết, thì ra lời đồn chỉ vẫn là lời đồn mà thôi.

"Vậy lão nô sẽ không quấy rầy ngài và Hoàng hậu nương nương nghị sự."

"Ừm."

Tiêu Khuynh Thành nhìn Lương ma ma đi rồi, đến phía sau rèm, nghiêng nửa thân, "Tiêu Khuynh Thành bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu toàn thân loan phục đẹp đẽ quý giá, không giận mà uy, hơi thở rất sát người, bà ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa, ngón tay được bao bọc bởi đôi môi khảm ngọc thạch, nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói: "Chuyện Thái tử điện hạ Đại Dực quốc chỉ đích danh người nghênh đón người. Bốn cung biết được cho nên đã sai nội vụ phủ an bài xuống dưới, người cứ việc học tập lễ nghi cho tốt. Về phần chỗ ở, Bốn cung cũng đã sắp xếp cho người tốt rồi, người sẽ ngụ ở Tây Noãn các của Dực Khôn."

Tiêu Khuynh Thành khẽ dạ, "Đa tạ nương nương."

"Ở trong đó làm gì, người khác không biết, còn tưởng rằng Bôn cung hà khắc với Quận chúa." Thái độ Hoàng hậu với Tiêu Khuynh Thành vừa thấy liền có thể nhìn ra, nàng cũng biết đó là nguyên do gì.

Nàng không thềm để ý, bởi vì nàng không phải là người dựa vào sắc mặt người khác để sống.

"Người khác thấy thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là ... Khuynh Thành biết rõ là tốt rồi. Đúng không? Hoàng hậu nương nương."

"Ha ha, miệng ngược lại rất lợi hại, chỉ có điều Bôn cung vẫn nên nói cho người biết một câu, Hoàng gia là Hoàng gia, dân gian là dân gian. Cho dù người có ở tại Hoàng gia, choàng hoa phục Hoàng gia, thì trong xương người vẫn là dân gian. Hiểu chưa?" Khí thế Hoàng hậu cực kỳ mạnh mẽ, vô cùng dọa người, cơ hồ làm cho không người nào có thể hô hấp

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chúng Ta Là Người Cùng Đường

Tiêu Khuynh Thành cười khẽ một tiếng, "Hoàng hậu nương nương nói lời này, cũng là muốn nhắc nhở chính mình sao?"

Bỗng dừng trông mắt Hoàng hậu chuyển động, ánh mắt sắc bén dừng lại trên người nàng. Đương kim Hoàng hậu vốn là vũ nữ nhất đẳng tại phủ Đại Công chúa, xuất thân từ thường dân, nhưng một lần trùng hợp được Hoàng Thượng nhìn trúng, sau đó bởi vì Đại Công chúa hỗ trợ, mới leo lên được vị trí Hoàng hậu.

Hôm nay bà đã có Thái tử, thân ở địa vị cao. Nhiều năm qua lại với Đại Công chúa, vốn muốn Tiêu Quân Nhi làm Thái Tử Phi, để đền đáp ân tình năm đó, sau đó liền xóa bỏ tất cả.

Ai ngờ ý trời trêu người, cộng thêm sự xuất hiện của Tiêu Khuynh Thành, khiến cho Đại Công chúa xuống dốc, bà thì lại càng cách xa Đại Công chúa.

Tiêu Khuynh Thành nhìn ánh mắt giết người của Hoàng hậu, không chút sợ hãi, ngược lại lớn mật bước lên phía trước, ghé vào bên tai của bà, khẽ nói: "Hoàng hậu, chúng ta là người chung một đường. Bởi vì chúng ta có chung kẻ thù là Đại Công chúa, sự lạnh nhạt của người, đã khiến cho trong lòng Đại Công chúa sinh ra ác cảm".

Hoàng hậu không nể tình đẩy Tiêu Khuynh Thành ra, buồn cười nói: "Tiêu Khuynh Thành, đó là suy tính của người. Nhưng Bốn cung căn bản khinh thường hợp tác với người, bởi vì người không xứng!"

"Vậy sao? Khuynh Thành xứng hay không, sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh hết thảy. Bởi vì có một việc sẽ liên quan trực tiếp đến huyết mạch của Hoàng hậu nương nương!" Thực ra nàng không nắm chắc Hạ Hầu Lưu rốt cuộc có bí mật gì, nhưng nàng biết rõ bí mật này không nhỏ, quan hệ trọng đại, cho nên nàng quyết định đánh cuộc một lần.

Con người Hoàng hậu co lại, hơi hoảng sợ nhìn Tiêu Khuynh Thành, nắm chặt tay, đôi môi gằn như khảm vào trong thịt, "Người đang uy hiếp Bồn cung!" Bà thế nào cũng không ngờ, Lưu nhi lại có thể ngu xuẩn đến mức như thế, đem bí mật động trời nói cho nữ nhân này.

Xem ra, nàng đã đoán đúng rồi, trên người bọn họ thật sự có bí mật. Lúc ấy nàng cảm giác mình rất hèn hạ, lại có thể lợi dụng Hạ Hầu Lưu, chẳng qua đó là chuyện không còn cách nào khác.

Nếu Hoàng hậu trở thành kẻ địch của nàng, như vậy nàng mới đúng là mất nhiều hơn được. Hạ Hầu Lưu ở giữa sẽ càng khó xử hơn, thế thì nàng sẽ đánh cuộc một lần vậy.

"Khuynh Thành tuyệt đối không có ý tứ uy hiếp. Bởi vì Khuynh Thành và Thái tử là bạn tốt, dĩ nhiên cũng muốn cùng Hoàng hậu nương nương chung một đường, như vậy, sức mạnh của chúng ta mới có thể càng cường đại hơn."

Hoàng hậu tức cười nhếch miệng, sau đó chậm rãi buông tay ra. Nữ tử này vẫn còn có tình nghĩa, mặc dù không có ý với Lưu nhi, nhưng lại có nghĩa với nó, nàng sẽ không nói bí mật kia ra, bà có thể chắc chắn là như vậy.

"Người muốn lợi dụng Bồn cung xử lý một số việc cho người, đúng không? Đáng tiếc, người sai lầm rồi, Bồn cung sẽ không giúp người đối phó Đại Công chúa, cho dù chúng ta không phải là người cùng một đường,

nhưng nước giếng không phạm nước sông." Hoàng hậu chậm rãi nói, mưu tính thủ tiêu hoàn toàn ý nghĩ của Tiêu Khuynh Thành.

"Ha ha, thời giờ không còn sớm, Khuynh Thành phải đi Nội Vụ phủ học tập lễ nghi rồi, không ở chỗ này quấy rầy Hoàng hậu nương nương nữa. Buổi tối sẽ trở lại thỉnh an nương nương." Tiêu Khuynh Thành không muốn giải thích thêm.

Bởi vì nàng vô tâm...

Hoàng hậu ngồi ở trên bảo tọa nhìn bóng lưng Tiêu Khuynh Thành, khóe miệng thoáng hiện một nét không cam lòng, quả nhiên là ma nữ Đại Tấn, thủ đoạn và âm mưu đều không giống người thường. Nếu nàng thật làm Thái Tử Phi, tuyệt đối như hổ thêm cánh, đáng tiếc, đã định trước không phải là người chung một đường.

... Phân cách tuyến...

Lúc Tiêu Khuynh Thành đi ra từ Thượng Nghi cục, đã tới giờ Dậu, tiểu thái giám Tiểu Hoàn Tử bên tiểu viện của Thái tử điện hạ đứng chờ ở đó, thấy nàng đi ra, lập tức nịnh nọt nói: "Quận chúa, điện hạ lệnh cho nô tài đón người đi dùng bữa tối ạ."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thử Thích Người Khác

Nàng đã biết Hạ Hầu Lưu sẽ dùng một chiêu như vậy, suy nghĩ một chút, ở lại Dực Khôn cung cũng chỉ khiến cho Hoàng hậu nương nương ngọt ngọt, không bằng đến cung Thái tử giải tỏa phiền muộn, đồng thời tìm hiểu một chút về người gọi là Thái tử điện hạ Đại Dực quốc nọ.

Lúc tới cung Thái tử, Hạ Hầu Lưu đang ngồi trong phòng khách uống rượu giải sầu, thấy Tiêu Khuynh Thành đến, hai mắt lập tức phát sáng, đứng lên nghênh đón: "Người đến rồi, thế nào? Mẫu hậu có làm người khó chịu không?"

"Hoàng hậu nhân hậu, Khuynh Thành sao có thể khó chịu được, Thái tử nghĩ nhiều rồi. Xem người buồn bực không vui, chẳng lẽ là bởi vì sự việc đi sứ?" Tiêu Khuynh Thành liếc thấy liền nhận ra nút thắt trong lòng Hạ Hầu Lưu.

Thái tử điện hạ Đại Dực quốc và Ngữ Luân Công chúa cùng nhau đến đây, vị Ngữ Luân Công chúa nọ nghe nói là vật báu trong tay vua nước Đại Dực. Hoàng hậu nương nương có ý định để cho Thái tử cưới Ngữ Luân Công chúa, hai nước quan hệ thông gia, có lợi rất lớn với đất nước của bọn nàng, thật sự là vẹn cả đôi đường.

"Người hiểu ta, chỉ có Khuynh Thành. Tim ta chưa được bất luận kẻ nào, Ngữ Luân công chúa với ta mà nói, trước giờ không có một chút hứng thú nào." Trong lòng Hạ Hầu Lưu, trong mắt đều chỉ có Tiêu Khuynh Thành, ai cũng không vào được mắt của hắn.

Tiêu Khuynh Thành đích thân thay hắn rót rượu, sau đó lạnh nhạt nói: "Điện hạ, không cần lãng phí thời gian tốt đẹp ở trên người Khuynh Thành.

Khuynh Thành thân mang trọng trách, tạm thời sẽ không nghĩ đến chuyện hôn nhân, càng không dung nạp bất luận thứ gì ở trong lòng. Người thử thích người khác, có lẽ người sẽ gặp được phong cảnh xinh đẹp hơn."

"Khuynh Thành... Ta nói rồi ta không bắt buộc, ta sẽ chờ người, chờ cho đến khi người buông bỏ mọi thứ ngày đó. Ta bởi vì người mà tồn tại, nếu trong lòng mất người, như vậy sự tồn tại này còn có ý nghĩa gì nữa." Thái độ Hạ Hầu Lưu cực kỳ kiên định, đồng thời lộ ra không ít bi thương.

Cuộc đời này hẳn đã quyết định cưới nàng.

Tiêu Khuynh Thành nghe xong những lời nói ấy, liền nảy sinh hổ thẹn trong lòng, tay gặt gao nắm chặt khăn lụa, "Người hà cớ gì phải cố chấp như vậy, nếu trong lòng ta đã có người khác, hoặc gả cho người khác, người vẫn sẽ chấp nhất như thế sao?"

Con người Hạ Hầu Lưu co lại, kinh ngạc nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Thà rằng gả cho người khác, cũng không nguyện ý..." Nhưng, câu nói tiếp theo còn chưa thốt ra, thì đã bị nghẹn lại ở trong cổ họng.

Nàng khép hờ mắt, cười nhạt ra tiếng: "Có người đã định trước chỉ thích hợp trở thành huynh đệ, bằng hữu. Mà điện hạ cũng chính là huynh đệ và bằng hữu Khuynh Thành, chuyện khác không dám nói tới... Ta đến là có chuyện quan trọng, Thái tử Đại Dực quốc đến Đại Tấn, rốt cuộc là có dụng ý gì?"

Hạ Hầu Lưu tự nhiên bỏ qua lời nói đằng trước của Tiêu Khuynh Thành, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, "Đại Dực quốc và nước ta xưa nay giao hảo, có ký hiệp ước hữu nghị, bây giờ hiệp ước đã hết hiệu lực, có lẽ là bởi vì việc này mà đến, lại thêm chuyện liên hôn giữa hai nước."

"Nếu hẳn chọn trúng ta, Ngữ Luân công chúa cũng chọn trúng người, người sẽ từ chối sao?" Nàng hỏi xong có chút hối hận, tại nơi Đại Tấn này, ai có bản lĩnh có thể ép buộc đương triều Thái tử điện hạ?

"Nếu ta không muốn, không ai có thể ép buộc được ta. Ta tin tưởng đến đêm đó sẽ không hề đồ lấy hạnh phúc của muội muội mình để đánh đổi." Cho dù là hãn, hãn cũng sẽ có biện pháp khiến cho Ngũ Luân công chúa không đồng ý.

Trong nội tâm Tiêu Khuynh Thành bị một loại dự cảm không tốt quấy rầy, chuyện lần này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, nàng tin tưởng. Hạ Hầu Lưu, hiện tại người thật sự có thể thành công vượt qua không?

Có phải chỉ cần nàng ra tay, nhắm tâm một phen, mới thật sự có thể lấy bản thân từ trong lòng của hãn ra.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chúng Ta Lại Gặp Mặt

Trải qua mấy ngày học tập, Tiêu Khuynh Thành rất nhanh nắm vững các lễ nghi đón tiếp đại thần đi sứ. Sự việc nghênh đón lần này, càng làm tăng danh tiếng của nàng tại kinh đô, hoàn toàn trở thành đối tượng nói chuyện phiếm ở đầu đường cuối phố.

Một ngày của tháng sáu, Thái tử điện hạ tôn quý Đại Dực quốc và Ngữ Luân công chúa đi sứ sang Đại Tấn, khắp nơi ăn mừng. Tiêu Khuynh Thành yên lặng ngồi trên xe ngựa, mặc lễ phục, đầu đội mũ dung chung với lễ phục, toàn thân trên dưới lộ ra một loại hơi thở cao quý bẩm sinh.

Âm thanh xe ngựa lăn bánh quanh quẩn ở bên tai, phảng phất giống như mộng. Nàng vẫn còn nhớ rõ lúc vừa tới dị giới này chịu bao nhiêu cực khổ, chỗ ở cũ nát, ăn không ngon, ngủ không yên. diễn_đàn_lê_quý_đôn

Nhưng mà nàng vẫn như trước dựa vào đôi tay của mình, xoay chuyển cục diện. Từ nay về sau nàng không còn là Lục tiểu thư vô dụng nữa, mà là một thiên kiêu (con của trời) Vinh Quận chúa, hết thảy những thứ vinh sủng này nàng đều muốn, nhưng lại muốn thêm nữa.

Xe ngựa dừng lại, đã tới cửa thành, đại thần nghênh đón xuống xe ngựa, tạo thành một đường uốn lượn đi về hướng cửa thành. Cửa thành Hậu Trọng chậm rãi mở ra, xông vào tầm mắt là một đội ngũ to lớn long trọng của Đại Dực.

Nam tử ngồi trên ngựa là Thái tử điện hạ Đại Dực quốc Dạ Vô Minh, hấn mặc một bộ trường màu đỏ tía, sắc mặt làm cho người ta có một loại cảm giác nặng trĩu, xuyên thủng trên người hấn, lại mang theo sự kiêu căng và ma quý.

Tiêu Khuynh Thành nghiêng nửa thân, "Đại Tấn Vinh Quận chúa phụng mệnh Hoàng Thượng đến đây nghênh đón Thái tử điện hạ."

Ý cười nơi khóe miệng Dạ Vô Minh càng thêm sâu sắc, đầu hơi cúi, giọng nói trầm thấp đến tận xương vang lên: "Vinh Quận chúa, thực vinh hạnh, chúng ta lại gặp mặt!"

Đột ngột một âm thanh quen thuộc xâm nhập vào màng tai của nàng, nàng lập tức giương mắt, con ngươi sâu thẳm nhìn thẳng về phía hắn, "Là người...?" Cư nhiên lại là nam tử gặp phải ở Thất Phiến Môn.

"Thế nào? Rất ngạc nhiên ư. Chuyện Bản Thái tử đã đề cập, không biết Quận chúa có thể suy xét hay không. Bản Thái nhất định sẽ không làm cho người thất vọng!" Dạ Vô Minh tin tưởng, con người đều là thứ tham lam. Vinh Quận chúa này cũng không ngoại lệ!

Tiêu Khuynh Thành khẽ nhếch miệng, "Cho dù ngài là Thái tử điện hạ, hay là một dân chúng bình thường, Khuynh Thành vẫn sẽ không cân nhắc, bởi vì không cần." Người đến rốt cuộc là người lương thiện, hay không phải lương thiện, hết thầy đều không biết, vì thế phải cẩn thận từng li từng tí.

"Ca ca, huynh nói gì với Quận chúa đó vậy, không phải chúng ta muốn đi vào hoàng cung Đại Tấn sao?" Một cái đầu nhỏ ngây thơ thăm dò về phía bên này, mang theo nét mặt hồn nhiên. Nhìn qua thì tuổi tác xấp xỉ với nàng, chẳng qua nhiều hơn một phần ngây thơ mà thôi.

Tiêu Khuynh Thành liếc mắt liền biết đó chính là Ngũ Luân Công chúa, "Công chúa đã sốt ruột, có lẽ Thái tử điện hạ nên khởi hành tiến về hoàng cung trước. Hoàng Thượng chúng ta sớm đã chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi mọi người rồi."

"Được. Khởi hành!"

Lời của hắn còn chưa dứt, đã lập tức kéo dây cương, bất ngờ tóm lấy Tiêu Khuynh Thành, tính ép buộc nàng ngồi vào trước ngựa của mình, đồng thời đè nặng trên vai của nàng nói: "Cùng tiến cung với Bản Thái tử thôi!"

Tiêu Khuynh Thành tức khắc liền chụp lấy cổ tay Dạ Vô Minh, nhú mào nói: "Như vậy sợ là không hợp lễ nghĩa, thứ cho Khuynh Thành vô lễ!" Thái tử điện hạ bỏ đi này căn bản là đến tìm nàng gây phiền toái đây mà.

Nếu nàng làm như vậy cùng tiến vào kinh đô với hắn, không biết ngày mai toàn bộ kinh đô sẽ nói nàng quyến rũ Thái tử điện hạ nước láng giềng ra sao nữa.

Tiêu Khuynh Thành vươn người nhảy lên, tránh thoát khỏi ràng buộc của hắn, nhún người rơi xuống xe ngựa vốn thuộc nàng. Tiếng nói ngây thơ của Ngữ Luân Công chúa vang lên: "Vinh Quận chúa, cùng ca ca cưới một con ngựa, đó là ao ước của tất cả nữ tử Đại Dực, người ngược lại đặc biệt, dám cả gan từ chối!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Có Người Tập Kích

"Thái tử điện hạ tôn quý, Khuynh Thành không dám trèo cao! Cho nên tự giác trở lại ngồi trong xe ngựa của mình, Công chúa cũng cho rằng như vậy ư?" Tiêu Khuynh Thành ngồi trên xe ngựa, phong thái tao nhã, nghiêm chỉnh.

Công chúa Ngữ Luân khinh thường hất cằm: "Đương nhiên, chỉ có nữ tử Hoàng gia mới xứng đôi với ca ca ta. Mặc dù người có địa vị Quận chúa cao quý, nhưng lại xuất thân từ dân thường, hơn nữa còn là thứ nữ."

Nàng ta vừa đến kinh đô liền biết tất cả mọi chuyện, xem ra đã có người thật sự không chịu từ bỏ ý đồ với nàng rồi, muốn hành hạ nàng cho đến chết, sau đó mới chịu thu tay lại, chẳng qua nàng căn bản khinh thường.

Tiêu Khuynh Thành không nói.

Ánh mắt Dạ Vô Minh đảo qua Ngữ Luân, hắng giọng, khẽ trách mắng: "Ngữ Luân, ở đây là Đại Tấn, không được vô lễ. Quận chúa là do Hoàng Thượng khâm điểm, vậy nên dĩ nhiên cũng là người Hoàng gia. Hoàng huynh đi xem mắt nữ tử, không phải xem bối cảnh, mà là nhìn vào tài đức của họ, hiểu chưa?"

Lời nói trong miệng hắt lộ ra sự cứng chiều, đồng thời thêm một ít nghiêm túc.

Nhưng Ngữ Luân lại xì mũi coi thường, nàng ta vừa mới ra đời thì đã vô cùng cao quý, cho nên tự nhiên sẽ coi thường Tiêu Khuynh Thành, nàng ta ít biết rõ về nàng, chỉ nghe lời đồn đãi vô căn cứ, như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Đội ngũ to lớn chậm rãi đi về phía trước, vào cửa thành, qua đường cái phần hoa, thì vẫn còn một con đường mòn nhỏ hẹp, bởi vì hôm nay Thái tử Đại Dực quốc và Công chúa đi sứ, cho nên tạm thời phong tỏa.

Hai bên đường mòn kinh đô là núi cao, sự sống trải rộng khắp nơi. Đầu hạ, thời tiết không quá nóng bức, gió nhẹ thổi vào mặt, có một loại cảm giác mát mẻ. Nhưng đường mòn bình thường như vậy nhất định là không ổn.

Mặc dù ở kinh đô, nhưng có không ít nghịch tặc dám âm thầm lập tổ chức cướp đoạt của cải. Chỉ có điều đối tượng đều là người bình thường, như vậy vừa được tiền tài, vừa không dấy lên sóng to gió lớn.

Người dám làm chuyện như vậy, tuyệt đối không phải hạng tầm thường, cho nên phần lớn người bị hại chỉ có thể ngậm bồ hòn mà thôi.

Hôm nay đội ngũ đi sứ đi ngang qua, hiển nhiên sẽ phải kiểm tra tầng tầng lớp lớp, đảm bảo tuyệt đối không chút sơ sót nào. Thế nhưng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, có rất nhiều chuyện cũng không phải như ý muốn của con người.

Một làn gió lạnh phất qua, khả năng nghe của Tiêu Khuynh Thành rất cao cho nên liền cảm giác được xung quanh có động tĩnh lạ, bỗng dừng ngòi dậy vén rèm lên, la lớn: "Toàn quân đề phòng, quân địch đang tới đây, cần phải bảo vệ tốt Thái tử điện hạ và Công chúa Ngự Luân."

Toàn bộ người Đại Tấn đều biết Tiêu Khuynh Thành đã biến thành một nhân tài, võ công và tài năng đều không phải người bình thường. Lời nói của nàng không chút giả dối, lập tức đề cao cảnh giác, chuẩn bị nghênh chiến bất kì lúc nào.

Rầm rầm.

Dường như là âm thanh của những tảng đá lăn xuống, đột nhiên nàng trờng lớn hai mắt, "Rút lui! Tiến về sơn cốc đằng trước."

Một giọng nói cứng rắn rơi xuống.

Vô số khối đá lớn rơi xuống từ trên đỉnh núi, Tiêu Khuynh Thành liều lĩnh chạy đến giữa không trung, lấy nội lực đẩy những khối đá kia ra. Dạ Vô Minh híp mắt, thế nào cũng không ngờ nữ tử này không sợ chết như vậy, dám lớn mật đi nghênh chiến như thế.

Hắn huyết sáo, phân phó thị vệ bên cạnh, "Bảo vệ tốt Công chúa, bản Thái tử đi giúp Quận chúa."

"Dạ! Điện hạ."

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, đá rơi xuống không ngừng, lập tức một đám hắc y nhân ùn ùn tấn công tới. Tình huống vô cùng đột ngột, không kịp đề phòng.

Nội lực Tiêu Khuynh Thành đã sớm luyện đến trạng thái Lô Hỏa Thuần Thanh, chống lại mấy hòn đá lớn hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mà vừa phải ngăn cản những tảng đá lớn, vừa phải đánh trả với một đám hắc y nhân công kích, thế lực của nàng đã có phần chống đỡ hết nổi.

Bởi vì có Dạ Vô Minh trợ giúp, cho nên không tốn nhiều thời gian để xử lý xong những loạn tặc nọ. Thị vệ cũng bị thương không ít.

Tiêu Khuynh Thành kiểm tra những sát thủ kia, không người nào còn sống, xem ra đối phương đã có chuẩn bị, chỉ cần thất bại, liền tự sát, tuyệt đối sẽ không lưu lại dấu vết. Nàng cắn môi dưới, lạnh lùng rủa một tiếng: "Chết tiệt..."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Âm Vệ

Dạ Vô Minh chỉ là lẳng lẳng đứng đó khoanh hai tay nhìn Tiêu Khuynh Thành đứng trong đám thi thể, một bộ bạch y phiêu dật được ánh trăng chiếu sáng lúc này nàng như Tiên tử giáng trần động lòng người. Chỉ là thần sắc trên mặt nàng không thể ví như là Tiên tử, chỉ có thể là Yêu tinh. . Một yêu tinh mê hoặc người.

Phút chốc hần nhẹ cau lại lông mày, bỗng dừng xoay người, nâng kiếm trong tay chặn lại mũi tên đánh tới, mũi tên không giống bình thường, trên thân mũi dính đầy chất độc, còn là cực độc! Mũi tên bị Dạ Vô Minh nâng kiếm đánh trả tuy nhiên bay ngược trở lại, không kịp cản cản vào người hần, máu thấm vào trường bào không ít.

Tiêu Khuynh Thành bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy gương mặt trắng bệch của Dạ Vô Minh, nàng cau lại lông mày, một phen phong bế nguyệt đạo của hần, khẽ rủa một tiếng: " Người là Thái tử điện hạ, sao lại thay ta ngăn chặn mũi tên, thật ngu xuẩn."

"Vì người, chết cũng đáng giá, người tin không?" Dạ Vô Minh nở nụ cười đầy thâm ý, Tiêu Khuynh Thành không muốn đi truy cứu, thầm nghĩ trong đây có sự tình, nếu không mục đích của đối phương hoặc giả thật muốn một kiếm hai mạng.

Bảo vệ Thái tử Bắc Chu!

Đồng thời an bài sát thủ diệt nàng ? !

Thật là có đủ tàn độc! Không đúng, này không phải một nhóm người ngựa, phải là hai nhóm người, bọn ngựa bắt ve, chim sẽ núp đằng sau.Thoạt

nhìn nàng đã trở thành mục tiêu của rất nhiều người, được người coi trọng như vậy, thật là không tưởng tượng nổi.

Tiêu Khuynh Thành thế nhưng ôm cả người Dạ Vô Minh giơ roi vọt đi, trước đó không quên đối Ngũ Luân công chúa nói một câu: "Công chúa theo đại đội về kinh trước, Khuynh Thành muốn dẫn Thái tử điện hạ đi tìm thuốc, sẽ mau chóng trở về hoàng cung."

Tình huống bây giờ quá khẩn cấp, nếu không phải độc tố trên người hẳn được khống chế, chắc chắn đã rơi vào hôn mê sâu. Nàng hiểu được không nhiều, nhưng từ trong miệng đệ đệ nên nàng biết được chút ít. Hiện tại đi Ôn Tuyên Đại Tự Sơn giúp hẳn khống chế chất độc, để cho đệ đệ xem một chút có hay không có giải dược.

"Người khuôn trương vì ta sao?" Dạ Vô Minh cứ nhiên không dùng tôn xưng, mà dùng 'ta' để nói.

Tiêu Khuynh Thành thật nhanh quất ngựa, không rảnh trả lời câu hỏi của hẳn, hẳn chỉ có thể một mình lảm nhảm bên tai: "Ai nha. . .Thật ra thì chết, như vậy cũng tốt, người liền thiếu ta một cái ân tình. Ta muốn gia nhập Thất Phiến Môn, người cũng không có lý do cự tuyệt."

"Hắc hắc, thật ra thì con người của ta không sợ chết, thích nhất chính là nhìn người khác vì mình khẩn trương, loại cảm giác đó thật là tuyệt."

"Tiêu Khuynh Thành, hay là vậy đi, người lấy thân báo đáp, cho là báo ân đi!".

Tiêu Khuynh Thành thật là không có lời nào để nói, vì sao mỗi nam nhân đều hướng nàng nói những lời giống nhau, cái gì lấy thân báo đáp, muốn biểu diễn tiết mục rầm rồ không kêu, ở cổ đại, sao có thể tùy ý như vậy.

Dạ Vô Minh nhìn Tiêu Khuynh Thành không thèm để ý đến mình, đang định chuẩn bị nổi giận, bởi vì nguyên nhân cảm xúc không ổn định, huyết mạch xông lên, sắc mặt một trận tái mét, lập tức ngất lịm trong ngực Tiêu Khuynh Thành.

Nàng nhàn nhạt liếc một cái, vô tình hay cố ý nói: "Rốt cuộc an tĩnh, đúng là nam nhân ồn ào."

Nếu trước khi Dạ Vô Minh ngất đi nghe được lời này, tuyệt đối thấy hối hận khi thay cô gái nhỏ này cảm một mũi tên, nàng cư nhiên không cảm ơn, còn nói ra lời nói ác độc như vậy, ghét bỏ hẳn ồn ào, thật vô tình.

Đem Dạ Vô Minh đưa đến Đại Tự Sơn, mệnh A Thiết đem hãn lộ sạch ném vào ao trong, sau đó lạnh nhạt nói: "Như thế nào? Tra ra được rồi sao?".

"Đó là một chi ám vệ, ở Đại Tấn rất thường gặp, người có quyền thế đều bố trí ám vệ cho riêng mình, Thoạt nhìn, ám vệ năng lực đều bình thường. Nếu không sẽ không dễ dàng như vậy bị môn chủ diệt sạch."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ta Muốn Người Chiếu Trách Nhiệm

Tiêu Khuynh Thành đưa ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương, sau đó nhếch môi cười, "Được, ta hiểu rồi. Chuyện này nếu người có thời gian rảnh thì điều tra xem, còn không thì thôi. Lần này ta không có việc gì, người nọ chắc có thể sẽ ra tay với ta lần nữa, cho nên ta không có nhiều thời gian."

"Dạ, Môn Chủ. Vậy thuộc hạ nên rút lui? Hay vẫn canh giữ ở bên cạnh Thái tử điện hạ, thay ngài chăm sóc hãn." Khóe miệng A Thiết khẽ nhếch, chẳng lẽ Quận chúa muốn đích thân canh giữ tại đây?

Tiêu Khuynh Thành lạnh nhạt phất tay, "Không cần, ta sẽ tự mình trông coi chỗ này, độc của hãn vẫn chưa được giải, ta phải tìm thuốc giải cho hãn, hơn nữa hiện tại hãn còn chưa tỉnh, người đi xuống đi." Dẫn đàn _ lê quý đôn

"Dạ, Môn Chủ."

A Thiết chính là một gián điệp, một gián điệp chân chính, hãn vừa xuống núi, liền lập tức đến phủ Dục Vương, bẩm báo đầu đuôi câu chuyện báo cho Hạ Hầu Ý. Đây là lần đầu tiên hãn nhìn thấy trên mặt chủ tử có một tia biểu cảm dao động, lúc bình thường thì lạnh nhạt giống như pho tượng.

Tiểu Dục biết được tin tức, ngay tức khắc chạy đến Đại Tự Sơn, nhìn độc trên người Dạ Vô Minh, mím môi lắc đầu thờ dài: "Thật nhìn không ra người này trúng độc nặng như vậy, tử, hãn còn chưa chết, rõ là vô cùng may mắn."

Tiêu Khuynh Thành ấn nhẹ mi tâm của hắn, "Đệ phải biết rằng nếu không có hắn thay tử cảm mũi tên ấy, đoán chừng tử đã nằm ở chỗ này nửa sống nửa chết rồi. Về mặt đệ như thế rốt cuộc là có thuốc giải hay không?"

Tiểu Dực kêu gào, "Tỷ, đệ mới tám tuổi, cho dù đệ là thiên tài, cũng phải cần có thời gian học tập chứ. Loại độc này, cho đệ một ít thời gian. Tạm thời đệ thử một lần, bất luận thành công hay không, tỷ tỷ có thể đứng trách đệ không." Diễn đàn * lê quý đôn

Tiêu Khuynh Thành lờm tên tiểu gia hỏa nọ một cái, "Đi đi, đệ tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp cho tỷ. Bây giờ người Đại Dực quốc đang nổi điên tìm hắn, nếu hắn có chuyện, đầu tỷ tỷ đệ khó mà giữ được."

"Đã rõ!"

Tiểu Dực lập tức lấy từ trong miệng túi ra một quyển sách được cẩn thận lật xem.

Đến chạng vạng tối, Dạ Vô Minh yếu ớt tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía, không phải như trong tưởng tượng của hắn, hắn cho rằng ít nhất là ở trong khuê phòng của nàng, đáng tiếc không phải. Đây là?

"A..."

Tiếng thét chói tai của Dạ Vô Minh kéo Tiêu Khuynh Thành từ trong khoảnh khắc nghĩ ngơi ngừng tỉnh lại, nàng xoa xoa huyết Thái Dương, đi đến bên cạnh ao, "Người rống to cái gì hả? Một người nam nhân, kêu khó nghe như vậy sao?"

"Sắc ma! Người lại có thể cởi y phục của ta, Tiêu Khuynh Thành! Người phải chịu trách nhiệm với ta!" Dạ Vô Minh từ trong nước đứng lên, nắm quần áo che ở trước ngực, đáng tiếc chiếc mũi chỉ vào Tiêu Khuynh Thành đã lên án hết thảy.

Tiểu Dực lập tức đưa đầu tới, "Thái tử điện hạ Đại Dực quốc, có thể người đã hiểu lầm, quần áo này là do ta cởi, không phải tở ta. Chẳng qua hiện tại người ngược lại tự đem bản thân mình cho tở tở ta nhìn hết..." Nói xong tiểu gia hỏa nọ còn tà ác chỉ vào chỗ nào đó.

Đầu Dạ Vô Minh đầy vạch đen, lập tức nắm trường bào mặc lên người, đi nhanh đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành: "Không được, người phải chịu trách nhiệm. Bây giờ ta hoàn toàn bị người nhìn hết sạch, không chừa một chỗ."

Tiêu Khuynh Thành vô cùng bình tĩnh nhún nhún vai: "Thái tử điện hạ, Khuynh Thành chịu không nổi cái trách nhiệm này, còn nữa là chính người không cần thận để ta nhìn thấy, nào có quan hệ với ta?"

"Tiêu Khuynh Thành, người cái nữ nhân bạc tình này, người bảo bốn điện hạ làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông đây." Bộ dáng Dạ Vô Minh vô cùng uất ức, quả thực không cách nào làm cho người ta nhìn thẳng.

Tiểu Dực bên cạnh chớp mắt vài cái: "Tở, tở cứ chịu trách nhiệm với hãn đi. Dù sao hãn có quyền thế, lại có tiền, nuôi hai chúng ta, tuyệt đối không thành vấn đề. Có lẽ nên suy xét lại".

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dạ Vô Minh Biết Sử Dụng Cổ Thuật

Tiêu Khuynh Thành dùng một ánh mắt giết người nhìn Tiểu Dực, khiến cho nó lập tức ngậm miệng đứng sang một bên, đồng thời thờ ơ nói với Dạ Vô Minh: "Người trúng độc rất nặng, không ngờ Tiểu Dực có thể nghĩ ra phương thuốc để cứu người, người tốt nhất nên ngậm mình ở trong hồ, nếu không khi độc phát ra, người không được nói ta vô tình vô nghĩa."

Dạ Vô Minh giơ tay lên cao nhìn chăm chăm Tiêu Khuynh Thành, thật sự có một loại xúc động muốn bóp chết nàng, hẳn vì cái gì mà cứu nàng, còn nàng thì lại có thể kiêu ngạo như thế chứ, giật giật khóe miệng, "Dù sao thì người vẫn nợ ta một cái nhân tình!"

Tiêu Khuynh Thành không để ý hẳn, chỉ chăm chú nhìn dược liệu trước mắt, hơi sốt ruột, "Tiểu Dực, người có biết người nào giải độc rất lợi hại không, cho dù là trói lại ta cũng phải đem người đó đến giải độc cho hẳn."

Tiểu Dực bất đắc dĩ xoa xoa bàn tay, "Tỷ, việc này đệ không giúp được tỷ rồi. Tỷ biết đó, Tiêu phủ ta thâm sâu, cái gì cũng không biết, làm sao quen biết được cường nhân gì đó, người mạnh nhất cũng chỉ có tỷ thôi."

Tiêu Khuynh Thành khẽ ừ, trên mặt chứa đựng vẻ u sầu trước nay chưa từng có. Giọng nói Dạ Vô Minh vang lên xa xôi: "Chẳng qua là giải độc mà thôi, có gì phải lo chứ? Ta tự mình có thể làm!"

"Cái gì?"

"Tự ta có thể giải độc, bằng không người cảm thấy ta đang nói đùa sao? Ta là ai? Thái tử điện hạ Đại Dực quốc - Dạ Vô Minh, trong toàn bộ Đại Dực của ta thì cổ thuật chính là số một số hai đó." Dạ Vô Minh vừa nói, vừa

cầm trường bào của mình, mở một cái hộp màu vàng, dùng một đầu dẫn cổ trùng (sâu độc) đi ra.

Tiêu Khuynh Thành kinh ngạc nhìn hành động của hắn. Lúc ở hiện đại đã từng nghe nói qua loại vật này, thật không ngờ hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy. Thứ này rất mơ hồ, có thể là dược, cũng có thể là độc.

Dạ Vô Minh cắn ngón tay nhỏ máu xuống trước mặt cổ trùng, nó ngửi được mùi máu tươi lập tức tiến lên, bắt đầu hút máu, kỳ quái chính là, nó hút cả buổi, cũng không hết máu. Dạ Vô Minh thoả mãn gật đầu: "Quả nhiên xứng đáng với việc Bốn điện hạ đã chăm chỉ nuôi người nhiều năm như vậy! Đến đây đi!"

Khi đang nói chuyện, hắn dùng nội lực thổi một đoạn nhạc, cổ trùng lập tức bị mê hoặc bò đến cơ thể hắn. Mạch máu từ từ nổi lên, cổ trùng ghé vào trên mạch máu, chậm rãi hút ...

Sắc mặt Dạ Vô Minh từ từ trắng bệch.

Tiểu Dực cả kinh bịt miệng lại, "Quả thực quá thần kỳ rồi, loại cổ trùng lợi hại này, ta gặp lần đầu tiên. Tỷ, nếu không chúng ta cũng nuôi một con!"

"Tiểu Dực rất thích nó?"

"Dạ!"

"Yên tâm, một ngày nào đó tỷ tỷ nhất định sẽ đem nó tặng cho đệ." Vật kì diệu này, hoàn toàn đã khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của nàng, vô cùng muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Sau khi ăn hai lạng trà, bụng của cổ trùng nọ đã căng ra, sau đó lười biếng chạy về trong hộp của mình. Dạ Vô Minh ngồi im điều tức trong chốc lát, sau đó mặc trường bào lên, nhìn canh giờ: "Đến lúc trở về hoàng cung

rồi, sợ là bọn hãn đã tìm sắp điên lên. Nếu không quay về, bọn hãn sẽ cho rằng người lừa gạt Bốn điện hạ."

Tiêu Khuynh Thành bước đến trước mặt hãn, "Ta thiếu nợ nhân tình của người, về sau sẽ trả. Ta dùng thân phận Môn Chủ Thất Phiến Môn mời người gia nhập, chẳng qua có một điều kiện, người phải nhường cho ta một con cổ trùng, hơn nữa còn dạy Tiểu Dực cách nuôi và sử dụng thứ này."

"Khuynh Thành, cho dù bốn điện hạ rất thích người, rất muốn thành toàn cho người, đáng tiếc thực xin lỗi. Vật này vô cùng đặc biệt với Hoàng gia Đại Dực, cho nên đệ đệ của người không thể chạm tới, hiểu chưa?" Dạ Vô Minh cố ý khó xử lắc đầu, ghé vào trước mặt của nàng, bỗng nhiên chuyển đề tài, "Nếu người gả cho bản Thái tử làm phi, nó liền hợp lẽ trở thành người của Hoàng tộc, dĩ nhiên là có thể học được."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nàng Còn Sống Trở Lại

Sự tình Tiêu Khuynh Thành nghênh đón sứ đại thần gặp nạn đã chuyển khắp cả kinh thành, bây giờ nàng thời thời khắc khắc đều bi nhắc đến, sự tình bị lan truyền khắp dân gian, đồng thời bị người thêm mắm thêm muối, chân tướng triệt để bị bôi đen lai càng đen thui.

"Trời ạ, cái kia Đại Dực quốc Thái tử điện hạ thật là mệnh khổ, cư nhiên bị Tiêu Khuynh Thành cùng nhau bồi táng. Trách nàng ta bình thường kiêu ngạo quá mức phách lối, nên bây giờ kẻ địch mới trả thù."

"Cũng không phải là. . ."

"Không biết có trở về được không, cũng đã qua mấy ngày rồi."

"Nghe nói rằng, người Đại Dực quốc đang rất điên tiết, thề bắt Đại Tấn bồi lại Thái tử, nếu không sẽ kéo binh tấn công Đại Tấn."

"Đều do ả họa thủy đó gây ra chuyện này, thật là không biết dừng. . ."

Ngay lúc mọi người đang cao hứng thảo luận về Tiêu Khuynh Thành, nàng đột nhiên quang minh chính đại cười ngửa xuất hiện ở trên đường cái hoàng thành, bên người nàng chính là vị anh tuấn hết sức đẹp zai Đại Dực quốc Thái tử điện hạ Dạ Vô Minh.

Trời ạ!

Nàng còn sống trở lại!

Cư nhiên! Nữ nhân này có thể hóa mục nát thành truyền kì, quá kinh người.

Bên trong Tiêu phủ.

Hạ Hầu Vân nghe Cẩm Nương kể lại, tay nắm chặt lại: "Hoàn toàn không nghĩ đến chất độc này, cứ nhiên không đem nàng ta độc chết, nàng ta còn sống trở lại, người của chúng ta thì sao?"

Cẩm Nương âm thầm lau lau mồ hôi lạnh," Trải qua mấy ngày tìm kiếm, chúng ta ở vùng hoang vu tìm được một khối thi thể, thoạt nhìn có vẻ là Tiêu Khuynh Thành hạ độc thủ, hơn nữa nàng ta đoán chừng đã biết cái gì rồi."

Ba!

Hạ Hầu Vân bàn tay nặng nề vỗ xuống mặt bàn, buồn bực hừ lạnh: "Nữ nhân đó biết thì thế nào? Hôm nay không chết, cuối cùng có một ngày ta sẽ nghĩ biện pháp giết chết nó!"

"Hừm, chủ mẫu người đây là muốn giết người nào, Khuynh Thành đứng bên ngoài cũng nghe được thanh âm tràn đầy oán khí, là ta sao? Khuynh Thành thật không biết, cùng người có thâm cừu đại hận gì, mà làm người đối ta như vậy." Tiêu Khuynh Thành vẻ mặt vô tội xuất hiện ở chánh đường, cười đến vô hại.

Cẩm Nương bị dọa sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nữ nhân này vừa trở lại, không đi Hoàng cung cứ nhiên trở về Tiêu phủ, thật là quý dị. Hơn nữa nàng đi đường không phát ra âm thanh? Lặng yên không tiếng động xuất hiện!

Hạ Hầu Vân sắc mặt từ xanh đến trắng, so diễn kịch còn đặc sắc hơn, khóe miệng khó khăn mở ra: "Khuynh Thành, chắc là người nghe lầm, ta đang nói mấy lão nhân lắm chuyện, nói Khuynh Thành người chết rồi."

"Đúng nha, Khuynh Thành đã để cho nhiều người thất vọng, còn sống trở về, hơn nữa không có phụ lòng phụ hoàng. Chủ mẫu, ta tới đây là có chuyện quan trọng, thiếu chút nữa quên nói cho người biết. Buổi tối hoàng cung có yến tiệc, phụ hoàng nói ta nói người một tiếng cùng nhau đi." Tiêu Khuynh Thành cười đến làm người không lạnh mà run.

Nói xong, nàng xoay người muốn bỏ đi, thái độ cực kì phách lối.

Nhìn Tiêu Khuynh Thành đã muốn đi, Cẩm Nương lau mồ hôi lạnh, "Công chúa, người không cần sợ nàng ta, nàng ta không là cái gì cả, người là Đại công chúa, thân tử tử của Hoàng thượng!"

Ba!!

Tiêu Khuynh Thành một bàn tay đột ngột xông tới, một cái tát đánh vào mặt Cẩm Nương: "Cẩm Nương, cái tát này ta thay Đại công chúa giáo huấn người. Để người học cách làm miệng mình sạch sẽ một chút, ta không phải là gì cả, vậy người càng không phải là thứ gì."

Cẩm Nương bị đánh phải ngã ngồi trên mặt đất, ôm mặt, ủy khuất nhìn về phía Hạ Hầu Vân, bà ta chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng: "Khuynh Thành giáo huấn thật đúng, bà ta thật không có phẩm cấp, không thể lẫn lớt."

"Ừ, đúng vậy. Chủ mẫu không có ý kiến thật tốt, lần này ta đi thật. Cẩm Nương, người có thể làm loạn mắt chửi người khác, ta tùy thời có thể nghe lén."

Hết chương 56

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khuyên Hãn Nạp Phi

Tiêu Khuynh Thành vừa ra khỏi phòng, liền lắc lắc cánh tay tê dại, lần này thực thật sự hơi dùng sức, mặt Cẩm Nương ma ma đoán chừng phải sưng vài ngày rồi. Cái này chính là thù trước và hận cũ cùng nhau lấy một lần.

Hạ Hầu Vân vội vàng nâng Cẩm Nương đứng dậy, thấp giọng trách mắng: "Đây là một bài học kinh nghiệm, sau này người phải nhớ rõ, không được nghị luận khi có người ở sau lưng, biết không? Đây là thuốc mà Hoàng Thượng đã thưởng cho Bốn Công chúa trước kia, cầm lấy mà dùng."

"Đa tạ Công chúa ban ơn, lão nô chịu trăm cái tát cũng không thành vấn đề, chỉ cần Công chúa không bị gì là được!" Cẩm Nương âm thầm cắn môi, đủ loại hận ý nổi lên, thứ đồ đáng chết đó, lại có thể dám ra tay với bà.

Hạ Hầu Vân nghe xong, hoàn toàn mất bình tĩnh, tức giận chỉ ra ngoài cửa rống to: "Đánh ta! Nàng ta có tư cách gì đánh ta, dám đụng ta một phần, ta liền bẻ gãy cánh tay của nàng ta!"

"Công chúa bớt giận, người như vậy không đáng để người tức giận, tương lai còn rất dài, chúng ta không sợ không có thời gian trừng trị nàng ta! Cho dù lần này thất bại, thì chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội." Cẩm Nương không ngừng giựt giây khơi lên cừu hận giữa Hạ Hầu Vân và Tiêu Khuynh Thành.

Hạ Hầu Vân là một người tự phụ cỡ nào, cho rằng hiện tại có Hoàng thượng làm chỗ dựa, còn có vị Hoàng hậu nọ, lại không biết tình cảnh của mình ở Tiêu phủ này, toàn bộ đồ vật đều đã từ từ biến mất, theo đó tự tin ngày xưa cũng bị chôn vùi không một tiếng động.

Tiêu Khuynh Thành vừa trở lại hoàng cung, Hạ Hầu Lưu liền tóm nàng nhìn kỹ một lần, sau đó thở phào nhẹ nhõm, "Thật tốt là người không có sao, nghe nói có người mai phục các người, hơn nữa toàn quân ám vệ cũng bị diệt hết."

"Ừ. Chẳng qua ta chỉ tra xét được mặt của những tên sát thủ ấy thôi, còn phần đằng trước thì không biết được." Tiêu Khuynh Thành nhìn Hạ Hầu Lưu vì mình mà khẩn trương như vậy, có một chút áy náy.

Hạ Hầu Lưu khẽ gật đầu, "Người yên tâm, chuyện này ta sẽ thay người xử lý, nhất định sẽ bắt được độc thủ ở phía sau màn. Phụ hoàng đang chờ người ở đại điện, người đến đó đi."

"Được."

Lúc Tiêu Khuynh Thành tiến vào đại điện, trùng hợp đụng phải Dạ Vô Minh, trong lòng nàng có một loại dự cảm không tốt, chẳng lẽ người nam nhân này thật sự muốn nạp nàng làm phi, nàng vẫn nghĩ rằng đó chỉ là lời nói đùa.

Mục tiêu của hắn không phải là Thất Phiến Môn của nàng sao?

Nguyên đế nhìn Tiêu Khuynh Thành tới, đánh giá nàng một phen, gật đầu: "Hoàn hảo con không sao, ngồi đi. Gọi con tới là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc..."

"Phụ hoàng là vì chuyện hòa thân sao?" Hắn không phải là chuyện của nàng, đoán chừng là chuyện của Hạ Hầu Lưu. Lúc này lòng nàng rất rối, rốt cuộc có nên nhét nữ tử kia vào trong ngực của hắn hay không. Diễn đàn lê quý đôn

Nguyên đế tán thưởng gật đầu, "Khuynh Thành thật thông minh, con vừa gặp Thái tử điện hạ Đại Dực quốc, liền đã đoán ra. Dân gian đều đồn

đãi con và Lưu Nhi là trời đất tạo nên một đôi, trăm muốn hỏi con, con có tình cảm với Lưu Nhi không?"

"Không ạ, Khuynh Thành vẫn xem Thái tử giống như ca ca ruột của mình, đồng thời cảm kích huynh ấy đã luôn luôn trợ giúp Khuynh Thành. Ngử Luân Công chúa, Khuynh Thành đã thấy qua, là một nữ tử xinh đẹp, Khuynh Thành cảm thấy rất xứng đôi với Thái tử." Cuối cùng Tiêu Khuynh Thành cũng nói ra lời nói ấy, lòng nàng sinh ra một chút đau xót, giống như có thể tưởng tượng được dáng vẻ đau khổ của Hạ Hầu Lưu.

Nguyên đế khẽ ừ, "Tính tình Lưu Nhi mọi người đều biết, chỉ có con mới có thể khuyên được nó thay đổi, nhìn con rất am hiểu. Vậy chuyện này cứ giao cho con đi xử lý đi. Nếu Hoàng hậu biết được, nhất định sẽ hết sức vui mừng." Lê quý đôn

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành hiện lên ý cười chua sót, Nguyên đế rất rõ ràng, nếu người thành công khuyên được Thái tử điện hạ, như vậy quan hệ giữa người và Hoàng hậu sẽ không giống với trước đây, người chẳng khác nào kiếm thêm được một chỗ dựa nữa.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bất Đắc Dĩ Lựa Chọn

Đúng vậy, tại nơi dị giới này, quyền lực, chỗ dựa rất được coi trọng. Thà rằng nhiều hơn một người bạn, cũng không thể dư ra một kẻ thù. Tiêu Khuynh Thành ngẩn ngơ đi ra từ trong đại điện, qua Thượng Lâm uyển, mùa hạ, sen trong hồ đã sớm nở rộ, màu trắng, màu hồng phấn, hết sức động lòng người.

Nàng yên lặng đứng trong nhà thủy tạ, sóng gợn lăn tăn, gió nhẹ lướt qua, cảm giác mát mẻ phủ vào mặt, tay mềm nắm chặt khăn lụa. Quả nhiên ở chỗ này, không thể làm việc theo lòng mình. Tâm tính thiện lương giống như bị trói buộc.

"Người đang suy nghĩ chuyện hòa thân của muội muội ta và Thái tử điện hạ đúng không, những lời người vừa nói mỗi một câu ta đều nghe được hết. Cho dù người không ra mặt thuyết phục, thì Hoàng đế và Hoàng hậu của các người cũng sẽ dùng mọi biện pháp để cho Thái tử các người đồng ý." Giọng nói Dạ Vô Minh sâu kín vang lên ở bên tai, hấn đứng khoanh tay, hai mắt nhìn về phương xa.

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành khẽ nhếch, "Đúng vậy, cho nên ta tình nguyện người đi là ta. Bởi vì..." Bởi vì nếu bọn họ ra tay, chỉ biết ép hấn đến tình thế không lối thoát, còn loại đau đớn nàng đem đến cho hấn chính là tâm.

Dạ Vô Minh dựa vào cây cột điêu khắc tinh xảo, "Từ xưa đến nay người sống ở Hoàng gia đều không được lựa chọn, bởi vì đó là thiên mệnh của người. Cho nên người không cần bi thương, hãy nên bình thản, bởi vì người

hắn lấy chính là Công chúa Ngữ Luân, lại thêm một quốc gia, đều là những thứ có lợi cho hắn."

"Ha ha, người không hiểu hắn." Nàng rất hiểu hắn, những thứ kia không phải là điều hắn muốn. Từ đầu đến cuối, hắn đều không muốn làm vị trí Thái tử này. Vì nàng, hắn mới làm Thái tử, bởi vì hắn nói hắn muốn dùng địa vị ấy để bảo vệ nàng.

Bây giờ nàng mạnh mẽ rồi, nàng không cần hắn bảo vệ, người có thể bảo vệ ở bên cạnh nàng cũng càng ngày càng nhiều, cho nên hắn sinh ra chán nản.

"Hiểu hay không, không sao cả. Chỉ cần ta hiểu người là được, thế nào, chuyện ta đề cập lần trước có phải nên cân nhắc một chút không. Rất là vẹn cả đôi đường đấy." Lần trước nàng không để ý đến hắn, lần này hắn nhất quyết phải truy hỏi đến cùng.

"Vây thôi, người cũng biết ta sẽ không tiếp nhận bất kỳ giao dịch nào, đặc biệt là mua bán chính mình." Tiêu Khuynh Thành mím môi lắc đầu, lúc chuẩn bị rời khỏi, hắn đột nhiên ngăn cản nàng, "Chuyện của Hạ Hầu Lưu, ta có thể giúp người."

"Người?"

"Ừ."

Nàng biết hắn nói là cái gì, rất rõ ràng dễ hiểu.

Như vậy nàng có đồng ý hay không thì, nàng nghĩ... Có lẽ như vậy mới làm hắn giảm bớt được chút ít đau khổ.

"Được, ta đáp ứng người. Ta sẽ nhớ kỹ ân tình này của người, một ngày nào đó, chắc chắn sẽ hoàn trả đầy đủ." Tiêu Khuynh Thành không biết vì

sao nam tử này lại giúp đỡ nàng như vậy, nàng hiếu kỳ hỏi: "Tại sao người phải giúp ta?"

"Bởi vì chúng ta cùng một loại người." Bồng chốc Dạ Vô Minh đến trước mặt nàng, cười giảo hoạt, "Dĩ tâm lớn, muốn rất nhiều, hơn nữa ta rất có hứng thú với người, người và Thất Phiến Môn của người..."

"Có một ngày, người sẽ phát hiện ta và người không giống nhau. Hoàn toàn không giống nhau." Nàng sờ dĩ theo đuổi mọi thứ, đều là do tình thế ép buộc, nàng đi đến bước này, đã không còn đường quay đầu lại, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Dạ Vô Minh nhếch miệng, cười hết sức ma quỷ: "Ta rất chờ mong được nhìn thấy bộ mặt chân chính của người. Chắc có lẽ sẽ không làm cho ta thất vọng."

Tiêu Khuynh Thành chỉ mím môi cười cười, sau đó kéo vạt áo xoay người rời đi. Tóc đen vừa đủ đến thắt lưng, thân hình động lòng người, hoa sen sinh ra theo mỗi bước chân, một cái nhãn mày một nụ cười đều rung động lòng người. Thật sự là một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành.

... Phân cách tuyến...

Cung yến được bố trí rầm rộ ở Quảng Hiền các, nó (Quảng Hiền các) được xây dựng trên hồ nước sâu ngàn thước - Minh Nguyệt, bốn phía dùng cầu cửu khúc thông nhau, sen trồng trong hồ đã sớm nở, bước đến bên hồ, dường như có thể ngửi được một loại hương thơm xúc động lòng người.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ta Đồng Ý Với Người

Phía trước Quảng Hiền Các dựng một đài cao bằng loại gỗ tốt nhất. Đối diện với đài cao là chỗ ngồi của Hoàng đế. Tiếp đó là chỗ ngồi của Hoàng hậu, Quý phi, Hoàng tử, Công chúa. Các phi tần ngồi ở hàng thứ hai, còn hoàng thân quốc thích được sắp xếp ngồi tại hàng thứ ba.

Hôm nay không chỉ là cung yến, mà còn là đại yến chào đón Thái tử điện hạ Đại Dực quốc và Ngữ Luân Công chúa, bọn họ được sắp xếp ngồi ở phía bên phải của Hoàng thượng. Tiêu Khuynh Thành được an bài ngồi bên cạnh Ngữ Luân Công chúa, dẫn đến không ít người ghen ghét.

Ngữ Luân công chúa biết chuyện Tiêu Khuynh Thành giúp đỡ nàng ta, cho nên bớt đi vài phần địch ý với nàng, hơn nữa nàng ta vẫn chưa biết Dạ Vô Minh vì nàng mà ngăn cản một mũi tên, nếu biết được, đoán chừng đã sinh ra cừu hận rồi.

Gương mặt Hạ Hầu Lưu đầy vẻ u sầu ngồi ở bên cạnh Hoàng hậu, "Con thấy rõ chưa? Tiêu Khuynh Thành đã hoàn toàn quên mất con, vì một nữ tử bạc tình bạc nghĩa như vậy, đáng sao?"

Hắn không lên tiếng, mà người trả lời là Đức Lâm, "Hừ, mẫu hậu nói rất đúng. Ca ca huynh thật sự không nên đặt tâm lên người của nàng ta, nàng ta vừa gặp Thái tử nước láng giềng quyền thế cao, liền lập tức nhảy vào, huynh nhìn bộ dáng lẳng lơ của nàng ta xem! Thật là đáng ghét mà."

Hạ Hầu Lưu làm sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ gì, khóe miệng hiện lên ý cười chua sót, sau đó cầm ly rượu một hơi uống hết, Đức Lâm không nhìn được, cướp lấy ly rượu, "Ca ca, huynh là Thái tử điện hạ

của Đại Tấn, là một người có địa vị cao quý, vì một nữ nhân như thế, quả thực là mất hết thể diện mà!"

"Đức Lâm, chuyện của huynh không cần muội lo." Lời nói Tiêu Khuynh Thành vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, giọng nói nhu hòa, mang theo bình tĩnh và lạnh nhạt: "Tim Khuynh Thành đã có chủ, điện hạ không cần đợi Khuynh Thành nữa. Ngử Luân Công chúa mới là lựa chọn tốt nhất của người, để cho thỏa đáng, sau này chúng ta có lẽ không nên gặp mặt thì hơn, ta không muốn Dạ Vô Minh hiểu lầm."

Lời nói của nàng như một lưỡi dao sắt bén tàn nhẫn cắm sâu vào tim hăn, trước đây hăn chẳng qua là có chút hứng thú với nàng, nhưng không ngờ, mỗi ngày gặp nhau, chung đụng với nhau, lại có thể nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy.

Hai con người chậm rãi buông xuống, ngượng lạnh nhìn Dạ Vô Minh ngồi chung một chỗ với Tiêu Khuynh Thành, nàng che mặt cười nhẹ, như một nụ hoa mùa xuân sắp nở, mang theo ngượng ngùng, lại thêm sắc mặt đỏ ửng nhàn nhạt.

Hạ Hầu Ý ngồi ở phía sau nhìn nhất cử nhất động của Tiêu Khuynh Thành, môi mỏng ôn nhuận chỉ giương nhẹ, A Thiết bên cạnh hăn giống như một hòa thượng không hiểu chuyện gì, "Nàng không khỏi..."

"A Thiết, chuyện của chủ tử hạ nhân không được phép phê bình. Bầu không khí ở đây ngọt ngào quá, người dẫn ta ra ngoài một chút đi." Hạ Hầu Ý không thích loại trường hợp này, cho nên mỗi lần qua ba tuần rượu, hăn đều đi đến ngự hoa viên tìm kiếm sự khuây khỏa.

A Thiết chỉ có thể gật đầu nghe theo, phụ giúp Hạ Hầu Ý rời tiệc.

Tiêu Khuynh Thành uống một tí rượu nhạt (lạt), đôi má ửng đỏ, bắt lấy tay Ngử Luân, "Công chúa chúng ta đi đến tiểu các hít thở không khí thôi, ở đây thật ngọt ngào."

Ngữ Luân do dự nhìn Tiêu Khuynh Thành, thoáng suy tư, sau đó đi theo nàng.

Hạ Hầu Lưu thấy Tiêu Khuynh Thành rời tiệc liền lập tức vội vàng đi theo, mắt thấy rõ ràng hai người đã tiến vào tiểu các, nhưng lúc hần xông vào, lại chỉ gặp Ngữ Luân Công chúa, hơn nữa nàng vừa vặn đang đổi lại cung trang.

Ngữ Luân bao bọc thân thể, "Hạ Hầu Lưu... Người..."

Hạ Hầu Lưu không lên tiếng, liền chuẩn bị quay người rời khỏi, đột nhiên phát hiện cửa đã bị người khóa trái. Lòng mày hần nhíu chặt, chán ghét chuyển mắt nhìn Ngữ Luân, "Người nghĩ như vậy thì bốn điện hạ sẽ cười người làm phi tử sao?"

Tính cách Ngữ Luân cực kỳ thẳng thắn, không giống những người thích quanh co lòng vòng, lúc đầu nàng không hề nghĩ sẽ đồng ý hòa thân, nhưng mà sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Lưu, nàng động tâm, làm việc nghĩa không được chùn bước đáp ứng, "Đúng! Ta muốn làm phi tử của người, ta thích người, đây sự thật không sai, thế nhưng đó không phải là cái cớ để người lấy ra sỉ nhục ta."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngự Thú Phổ

"Tốt, ta đáp ứng ngươi! Ngày mai phụ hoàng sẽ hạ chỉ, Đại Tấn cùng Đại Dực sẽ thành công hòa thân, ngươi sẽ trở thành Thái tử phi của Hạ Hầu Lưu ta, ta sẽ cho ngươi hết thảy tất cả, duy chỉ một thứ, ngươi vĩnh viễn không thể với tới được." Thanh âm Hạ Hầu Lưu lộ ra sự bén nhọn cùng lạnh lẽo.

Đứng ở ngoài cửa Tiêu Khuynh Thành mọi tâm tư đang dính chặt một chỗ. Nàng giống như nhìn thấy được tương lai Ngữ Luân công chúa sẽ bị ai như thế nào, nàng nghĩ nàng ta sẽ hối hận đi. Một hôn nhân không có tình yêu, thật có thể hạnh phúc sao?

Nàng tự tay hủy diệt chính là hạnh phúc một đời của một cô gái đấy.

Ngữ Luân không hiểu thấu được, mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng nàng thân là công chúa, luôn kiêu ngạo, ngay cả như vậy cũng không mất đi một phần tôn quý: "Tự ta lựa chọn, vĩnh viễn sẽ không hối hận, hơn nữa ta tin tưởng ta sẽ làm cho ngươi yêu thích ta. Nhất định sẽ. . ."

Kỳ thực không khó.

Ở Đại Dực quốc, có một loại cổ gọi là độc tình, phân ra làm hai cổ, chỉ cần để nam tử ăn cổ đực, nữ tử ăn cổ mái, như vậy hẳn cả đời cũng chỉ có một người trong lòng, cả đời gần nhau không chia lìa.

Nếu một trong hai người đứt tình, nảy sinh tình cảm với người khác, dù là nam tử hay nữ tử, đều sẽ bị cổ độc cắn nuốt toàn thân. Bọn họ là độc nhưng cũng là giải dược của nhau, càng dây dưa càng kéo dài, vĩnh viễn không thể ngăn cách.

Nhưng, nàng thân là Ngũ Luân công chúa, nàng không thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, nàng muốn hẳn tự nhiên nảy sinh tình cảm với nàng, tâm tình nguyện, không có một tia khổ tâm.

Hạ Hầu Lưu chẳng qua là kéo nhẹ khóe miệng, sau đó phá cửa sổ bay ra ngoài.

Tiêu Khuynh Thành một người đi về phía Thượng Lâm Uyển không một bóng người, xung quanh chỉ có tiếng gió chạm đến những cành cây, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập, làm cho người ta có cảm giác hoang mang. Bất kể có thành công hay không, Hạ Hầu Lưu cũng nạp Ngũ Luân vì phi.

Nàng nên hưng phấn mới phải, làm sao một chút cao hứng cũng không có.

"Quận chúa tựa hồ có tâm sự." Thanh âm ôn nhuận của Hạ Hầu Ý vang lên phía sau lưng, trong tay hẳn đang cầm sáo ngọc, phong thái thật nhàn nhã.

Tiêu Khuynh Thành xoay người nhìn đến khuôn mặt nam tử đẹp như trích tiến, tâm tính thiện lương tự nhiên bình tĩnh lại, có một loại cảm giác mát mẻ dễ chịu: "Dục Vương điện hạ thật chỉ nhìn qua đã nhìn xem lòng người khác."

"Không phải là xem thấu, mà là đang trong bữa tiệc lơ đãng phát hiện chút sự tình mà thôi. Nếu chuyện đã y như trong dự định của người thì để cho nó phát triển, Quận chúa nên thoải mái, chưa đến hồi kết thúc, nên chưa thể nói được điều gì." Hạ Hầu Ý vừa dứt lời, liền cầm lên sáo ngọc thổi ra một điệu khúc trầm bổng.

Điệu khúc uyển chuyển du dương, như cao sơn lưu thủy va chạm mạnh mẽ, như những giọt nước róc rách nhỏ giọt, lúc cao lúc thấp, quấn chặt lòng

người. Nàng mặc dù không hiểu âm luật, nhưng cũng đại khái hiểu ý nghĩa điệu khúc.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến mẫu thân lưu lại Ngự Thú phổ, Hạ Hầu Lưu này tựa hồ tinh thông âm luật, thay vì đi tìm một nhân giáo không đáng tin, không bằng nhờ hẳn. Nàng bước tới trước mặt hẳn: "Vương gia, người có biết Ngự Thú phổ?".

Hạ Hầu Ý nghe đến ba từ này, môi khẽ run một cái, sau đó thu lại thần sắc, bình tĩnh nhìn nàng: "Thế nào? Đã nghe qua, bất quá đã thất truyền từ lâu rồi, Quận chúa làm sao biết về nó?"

"Người hãy dạy ta đánh đàn, thối sáo đi. Ta nghĩ muốn học cách lấy âm ngự thú, cùng Vương gia hợp tác, Vương giá cũng đã trợ giúp Khuynh Thành rất nhiều, như vậy Khuynh Thành cũng không muốn giấu diếm, mẫu thân Khuynh Thành có để lại một bản gốc Ngự Thú phổ cho Khuynh Thành, nhưng là Khuynh Thành không hiểu âm luật, cho nên muốn thỉnh giáo Vương gia."

Tiêu Khuynh Thành lựa chọn tin tưởng một người, sẽ đặt hết niềm tin vào người đó, tuyệt đối sẽ không giữ lại.

Hết chương 60

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bái Vương Gia Làm Thầy

Hạ Hầu Ý suy nghĩ một lúc lâu, hai con người nhìn chăm chú trên người nàng. Ngự Thú phổ đã sớm biến mất trên giang hồ, trong tay của nàng lại có một quyển, chẳng lẽ nàng chính người thừa kế của gia tộc?

Tiêu Khuynh Thành nhìn Hạ Hầu Ý không nói lời nào, hơi thoải mái, nói: "Nếu Vương gia không đồng ý, vậy Khuynh Thành cũng không cưỡng ép người."

"Không phải như thế, ta đang nghĩ làm sao để có thể dạy Quận chúa điện hạ. Nếu chúng ta đã hợp tác với nhau, như vậy ta liền lấy danh nghĩa học cách quản lý Thất Phiến Môn. Ở ngoài mặt ta và người vẫn là người xa lạ cho thỏa đáng. Ta chỉ muốn làm một người nhân rồi, không muốn trở thành cái đinh trong mắt người khác." Lời nói Hạ Hầu Ý rất rõ ràng. Diển&đàn*lê#quý^đôn

Mặc dù tình hình hiện tại coi như khá yên ổn, nhưng thực ra là sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt. Đương kim Thánh Thượng có hai người con trai ở phía Bắc trường thành, một người là Thái tử, một người thì tàn phế, may mắn ở lại kinh đô.

Nếu hẳn không phải tàn phế, đoán chừng đã ở Bắc trường thành rồi.

Hoàng hậu nương nương không phải là kẻ dễ bắt nạt, bây giờ Tiêu Khuynh Thành nàng là nhân vật đứng đầu, nếu thân cận quá với bà ta, sẽ chỉ khiến người hiểu lầm nàng có ý đồ dựa hơi của bà ta. Nàng tự giấu cười cười, hóa ra mình chính là một kẻ gây tai họa.

"Được. Ta đồng ý với người. Thời gian không còn sớm nữa, Khuynh Thành phải trở về yến tiệc rồi, cáo từ."

"Không tiễn."

Hạ Hầu Ý nhìn chăm chú vào bóng lưng Tiêu Khuynh Thành, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hẳn đã cảm thấy rất giống, bây giờ nhìn kĩ, bọn họ nhất định có liên quan. Chắc chắn... Thì ra cảm giác trong lòng là đúng.

Tiêu Khuynh Thành trở lại tiệc rượu, chỉ thấy Hạ Hầu Lưu vẫn ngồi ở chỗ kia, trái lại không thấy Công chúa Ngữ Luân đâu. Dạ Vô Minh nhìn nàng quay trở lại: "Người vừa bỏ lỡ một chuyện tốt rồi, Đại Dực quốc và Hoàng đế của các người đã ký kết hiệp nghị, Công chúa của chúng ta cũng hòa thân với Thái tử luôn rồi."

"Thật sao? Chúc mừng điện hạ."

"Mục đích của người đã đạt được, có lẽ ta nên chúc mừng người. Chẳng qua có người, sợ là..." Trong giọng nói Dạ Vô Minh có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, Tiêu Khuynh Thành nghe được không thể nào thoải mái, trừng mắt liếc hẳn một cái, liền rời tiệc.

Trở lại Tây Noãn các của Dực Khôn cung, nàng vừa mới vào điện, liền thấy Hoàng hậu nương nương đang ngồi ở trên bảo tọa chờ đợi nàng, nghe âm thanh bước chân của nàng, bà không chút để ý mở miệng, "Trở lại rồi, chuyện ngày hôm nay may mắn nhờ có người."

"Khuynh Thành chỉ làm chuyện nên làm, không cần Hoàng hậu nương nương cảm tạ." Nàng chỉ không muốn liên lụy đến Hạ Hầu Lưu mà thôi, càng không muốn hẳn bởi vì nàng, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Hoàng hậu đứng dậy từ trên bảo tọa, chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành, lúc đưa tay muốn vuốt mấy sợi tóc của nàng, nàng cực nhanh lui ra phía sau một bước, nhắm hai mắt lại, "Hoàng hậu nương

nương, việc lớn trong lòng người đã được giải quyết, có lẽ người nên nghỉ ngơi một đêm."

"Khuynh Thành, người thật sự là một người rất khả ái, tính tình kiêu ngạo như vậy, Bốn cung cực kì thích, đáng tiếc người không muốn làm con dâu của ta, nếu không chúng ta sẽ là một đôi mẹ chồng nàng dâu vô cùng tốt." Hoàng hậu thực thật sự cảm thấy tiện nghi cho Dạ Vô Minh nợ.
diễn@đàn^lê&quý*đôn

Tiêu Khuynh Thành chẳng qua bình tĩnh nhếch miệng, "Khuynh Thành trèo cao không nổi, đời này cũng vô duyên cùng Hoàng hậu nương nương làm mẹ chồng nàng dâu, thầm nghĩ sống hòa bình với Hoàng hậu, càng không liên quan gì với người. Sự tình sứ thần cũng đã xong. Hoàng hậu nương nương có thể để Khuynh Thành hỏi Tiêu phủ không?"

Hoàng hậu nương nương đờ tay nàng lại, "Không cần phải gấp, người giúp Bốn cung một lần, Bốn cung tự nhiên cũng phải giúp người một tay. Coi như là báo đáp điều kiện của người, người không phải rất muốn biết chuyện của mẫu thân người sao, như vậy ta sẽ chính miệng nói cho người biết."

Tiêu Khuynh Thành có chút kinh ngạc, Hoàng hậu đã tự nhiên mở miệng, "Mẫu thân của người không phải người Đại Tấn, mà là đến từ một dân tộc khác ở ngoài Bắc trường thành, nàng là một tiểu nha đầu được Đại Công chúa cứu về, lúc ấy ta vẫn còn là vũ nữ của Đại Công chúa."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Yêu Người Chỉ Cần Một Cái Liếc Mắt

"Mẹ người rất cẩn thận, từng li từng tí hầu hạ Đại công chúa, chỉ vì cảm kích. Nhưng không ai nghĩ đến ngày đó chỉ một cái ngoái đầu nhìn lại, đã khiến mẹ người trầm luân. Mẹ người yêu phụ thân người, yêu đến hèn mọn, đồng thời còn muốn giấu Đại công chúa. Bọn họ vụng trộm gặp nhau, yêu rất sâu, cuối cùng đến một ngày, chuyện này lọt đến tai Đại công chúa. Nàng ta rất thống khổ, đồng thời rất hận! Bởi vì nàng ta bết không thể chiếm được tình yêu của phụ thân người, mà lại do một tỳ nữ hèn mọn chiếm được, cho nên nàng ta không cam lòng, nhưng lại không thể không giả bộ nhân từ, liền chủ động để phụ thân người nạp mẹ người làm thiếp."

"Bên ngoài là như thế, nhưng không ngừng làm tổn thương mẹ người, mẹ người chết cũng không phải là ngoài ý muốn, trước kia người bị ngu dại, cũng là có nguyên nhân."

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, hai tròng mắt hơi trợn to, lại như hiểu ra mọi chuyện, nâng khóe miệng nói: "Quả nhiên nữ nhân là độc nhất, vì một người đàn ông, trăm phương ngàn kế tính toán, quay đầu lại cũng là công dã tràng, ha ha."

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Tiêu Khuynh Thành, thần sắc của nàng được che dấu rất khá, cơ hồ không thấy một tia sơ hở, hơn nữa nhất cử nhất động của nàng, hoàn toàn không giống như một thiếu nữ mười bảy tuổi nên có.

"Đa tạ Hoàng hậu đã nói cho Khuynh Thành biết nhiều như vậy, người không nợ Khuynh Thành, Khuynh Thành cũng không cần người trả ta cái gì. Lần này ta xuất thủ, bất quá là vì chính điện hạ mà thôi. Hi vọng Hoàng hậu nương nương không nên đối hấn tạo áp lực quá lớn, áp lực quá nặng,

người sẽ hỏng mất." Nói xong, Tiêu Khuynh Thành liền nhanh như gió xoay người rời đi.

Hoàng hậu giật mình tại chỗ, sửng sốt một hồi, lúc sau mới bình tĩnh lại. Tiêu Khuynh Thành tựa hồ nhắc nhở bà, bà làm như vậy, đến cuối cùng chỉ đem nhi tử của mình bức tử.

Tiêu Khuynh Thành trở lại Tây sương phòng, Dạ Vô Minh đang vô lại nằm trên tháp quý phi của nàng, nhìn thấy nàng liền lên tiếng: "Nhìn người có vẻ không cao hứng? Chẳng lẽ người thật sự đối với Hạ Hầu Lưu có tình cảm? Ta sẽ ghen đấy!."

"Người vào bằng cách nào? Chỗ này của ta không hoan nghênh người, đêm đã khuya, mời trở về." Tiêu Khuynh Thành không có tâm tình để ý đến Dạ Vô Minh, hiện tại nàng chỉ muốn uống rượu!

Dạ Vô Minh chỉ liếc qua nàng cũng biết nàng đang nghĩ muốn gì, từ ghế quý phi đứng lên, nhảy đến trước mặt nàng, ngăn cản gót chân của nàng, đem một cái bình ngọc đưa đến trước mắt nàng: "Đến đây, ta biết người bây giờ rất cần vật này."

Tiêu Khuynh Thành nhanh tay lẹ mắt nhận lấy, mở ra nút lọ, một cỗ mùi thơm ngát tràn ngập mũi, không chút nghi ngờ nhìn hẩn cười nói: "Thật là nhìn không ra, người rất hiểu ta?"

"Đó là tất nhiên, đêm nay ta không say không về, thế nào?" Dạ Vô Minh rất biết thưởng thức Tiêu Khuynh Thành, hữu tình có nghĩa, Hạ Hầu Lưu đối nàng một tấm chân tình, nàng không thể đáp trả hẩn, chỉ có thể âm thầm giúp hẩn.

"Tốt."

Tiêu Khuynh Thành lập tức cùng Dạ Vô Minh bước ra khỏi phòng, tư thái cực kỳ tiêu sái.

Hai người cùng đi đến lương đình nghĩ mát gần đó, người một chén, ta một chén, lấy việc uống rượu làm vui. Nàng hăng say uống đến mức Dạ Vô Minh giơ ngón tay cái lên: "Người thật không hổ là nữ trung hào kiệt!."

"Ha.ha...Đó là tất nhiên, tiếp tục, ta không tin không khiến người ngã trước!"

"Tốt."

Hạ Hầu Lưu không đi tiếp vào, mà chỉ đứng bên ngoài nghe hai người nói qua cười lại, tâm đau như bị dao cắt. Hắn nhớ đến một câu "Yêu người chỉ cần một cái liếc mắt" Nếu yêu người, một cái liếc mắt đã đủ, nếu không yêu người, bên cạnh cả đời, cũng không có thể!

Hắn chính là một ví dụ điển hình.

Ngữ Luân xuất hiện phía sau hắn lên tiếng: "Người bây giờ nên tin đi. Ca ca cùng Tiêu Khuynh Thành căn bản không phải diễn trò, ca ca là con cưng Thiên tử, Tiêu Khuynh Thành coi trọng chẳng có gì là lạ."

Hết chương 62

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đại Hôn Hạ Hầu Lưu

Hạ Hầu Lưu hờ hững quay người đi, không nói một câu.

Ngữ Luân nhìn theo bóng lưng của hắn, tay gặt gao nắm chặt khăn lụa, trong mắt là sự cố chấp và kiên định. Mặc kệ thế nào? Nếu nàng đã xem trọng, thì tuyệt đối phải chiếm cho bằng được, nàng nhất định sẽ có được hắn.

.....Phân cách tuyến.....

Chuyện hôn nhân giữa Hạ Hầu Lưu và Công chúa Ngữ Luân được truyền khắp cả kinh đô, một mảnh thốn thức, hoàn toàn chẳng nghĩ tới Thái tử điện hạ sẽ đột ngột cưới Công chúa nước láng giềng, mà không phải là Vinh quận chúa, thật sự vô cùng kỳ quái.

Nhưng mà ở một góc đường khác lại có một phiên bản mới, nghe đồn Vinh quận chúa vứt bỏ Thái tử điện hạ, chọn Thái tử nước láng giềng. Chỉ vì Thái tử điện hạ nước láng giềng, tay cầm trọng binh (lực lượng quân đội hùng hậu), đẹp đẽ như thiên thần.

Vì thế, thanh danh Tiêu Khuynh Thành lại bị đeo lên hai chữ "Hoa tâm."

Nguyên để muốn rèn sắt khi còn nóng, sợ việc này gây sức ép khiến cho nhi tử làm ra chuyện không nên làm, nên lập tức cho hai người thành hôn, không dám chậm trễ dù chỉ một phút. Dạ Vô Minh cũng cực kì tán thành.

Ngày 15 tháng 6, vừa là ngày tốt của Hoàng gia, vừa là ngày đại hỉ Thái tử điện hạ đương triều lập Thái Tử Phi.

Hoàng cung.

Ngữ Luân lảng lạng ngồi trước gương đồng, tay thon dài khẽ vuốt những sợi tóc mai, nụ cười trên môi mang theo mùa xuân điểm thêm một chút ngượng ngùng. Ma ma bên cạnh vừa cẩn thận búi tóc cho nàng, vừa cười nói: "Công chúa thật đẹp."

"Vậy sao?"

"Đương nhiên, lão nô ở trong cung chải đầu cho Công chúa, Hoàng hậu, phi tần lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không nói lung tung. Đây là ngày đẹp nhất của nữ tử, cho nên lão nô sẽ dùng một đời tâm huyết làm cho Công chúa một kiểu tóc đẹp tuyệt thế." Ma ma nói chuyện chính là Thượng nghi cực, bà đã là một lão cung nhân, chuyên thực hiện công việc búi tóc.

Hơn nữa phải là phi tần Tam phẩm trở lên mới có tư cách được bà búi tóc, cho nên đôi tay của bà cực kì khéo léo.

Ngữ Luân cũng không phải là người đối xử tệ với người hầu cho nên liền lấy ra một chiếc vòng ngọc từ trong hộp nữ trang, "Đây là phần thưởng của Bồn công chúa cho người, nhận lấy đi. Kiểu tóc này nhất định phải động lòng người đó, biết không?"

"Cái này... Công chúa, cho dù người không cho vòng ngọc, lão nô vẫn sẽ dùng hết tâm để làm. Lão nô vạn lần không thể nhận đồ của người..." Ma ma sợ hãi nhìn vòng tay cực kì trân quý kia, liên tục lắc đầu từ chối.

Ngữ Luân bỗng nhiên đứng dậy, cứng rắn nhét chiếc vòng vào trong tay của bà, "Người Đại Tấn các người thật là kỳ lạ, luôn khách sáo như vậy, chủ tử ban thưởng đồ vật, cũng dám từ chối."

"Đa tạ Công chúa ban ân."

Bà chỉ có thể đành thu hồi vòng ngọc, trong mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Giờ lành đã đến, ma ma lập tức cầm khăn voan đỏ phủ lên, lúc chuẩn bị diu công chúa lên kiệu, bà đột nhiên tóm cổ tay Công chúa: "Công chúa, đọi đã, chỗ này thiếu mất một hạt châu, lão nô đi đổi một cái khác cho người."

"Không sao, sẽ không có người nhìn kỹ. Không nên lãng phí thời gian nữa." Nói xong, Ngử Luân lập tức bước đi.

Ma ma đứng nguyên tại chỗ, trong mắt chứa đựng sự thương xót, tiêu thái giám bên cạnh nhíu mày đi lên phía trước, "Ma ma, chúng ta làm nô tài cũng không dễ dàng, không nên suy nghĩ nhiều, nếu chủ tử đã phân phó, vậy thì làm theo thôi."

"Ừ. Ta biết rồi." Ma ma chỉ có thể đau thương xoay người rời khỏi.

Kiệu liễn trải qua trùng trùng điệp điệp thủ tục, rốt cục cũng tới cung Thái tử, Hạ Hầu Lưu mặc một bộ áo bào đỏ xinh đẹp yên lặng đứng dưới mái hiên, hần đi đến bên kiệu tay khẽ dùng lực đón nhận bàn tay nhỏ bé của Ngử Luân...

Ngử Luân hơi đau, thân thể thoáng co rúm lại, nhỏ giọng nói: "Lưu, chàng cầm tay ta đau quá."

Hạ Hầu Lưu giống như không nghe thấy, lập tức đi lên phía trước. Ngay tại lúc chân trước sắp bước vào cánh cửa, đột nhiên khăn voan đỏ của nàng rơi xuống. Tiêu Khuynh Thành phát hiện búi tóc của nàng lung lay sắp đổ, lập tức bước xa tiến lên, đỡ lấy thân thể Ngử Luân, "Thái tử điện hạ, khăn phủ đầu của Thái Tử Phi bị mất, nhặt lên rồi nói sau."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nàng Là Người Vô Tội

Hạ Hầu Lưu ngậy người trong chốc lát, sau đó ra lệnh với tiểu thái giám bên cạnh, "Đi nhặt khăn lên cho Thái Tử Phi".

"Dạ, điện hạ."

Tiêu Khuynh Thành nhìn thoáng qua Hạ Hầu Lưu, tiếp theo rút trâm trâm châu của mình xuống cắm vào trong búi tóc của Ngữ Luân, chậm rãi nói: "Thái Tử Phi chỗ này thiếu mất một hạt châu, Khuynh Thành đổi cho người một cây trâm ngọc khác, người không ngại chứ."

Ngữ Luân khó hiểu nhìn nàng, lúc đang chuẩn bị nói gì đó, thì giọng nói Dạ Vô Minh lại sâu kín vang lên: "Ngữ Luân, cây trâm này chính là vật do Hoàng đế Đại Dực ban tặng khi Khuynh Thành được sắc phong Quận chúa."

Nàng không rõ nguyên do trong đó, nhưng mà ca ca đã giúp nàng ấy nói chuyện, hơn nữa nàng tin tưởng nàng ấy sẽ không hại mình, cho nên không lên tiếng nữa, im lặng tiếp nhận hết thảy. Sau đó nhìn Tiêu Khuynh Thành, thờ ơ nói hai chữ "Cảm ơn."

Đại hôn của Công chúa Ngữ Luân và Hạ Hầu Lưu rốt cục cũng kết thúc yên ổn. Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng đứng trong Thượng Lâm uyển, nhìn ngắm bầu trời xanh thẳm, thở dài một hơi, tính tình của hãn chung quy vẫn cố chấp như vậy.

"Hôm nay đa tạ người đã ra tay." Giọng nói Dạ Vô Minh vang lên ở bên tai.

"Hết thấy đều do ta dựng lên, nếu ta không ra tay, chẳng lẽ mặc cho hắn tiếp tục đi xuống như thế?" Trong giọng nói Tiêu Khuynh Thành chứa đầy sự ưu thương, nàng thật sự không muốn làm những chuyện này, vì sao cố đại lại rắc rối như vậy.

Dạ Vô Minh lạnh lùng nhếch môi: "Ta chỉ có một người muội muội, ta yêu thương nó như trân bảo, cho nên ta sẽ không để cho nó chịu tổn thương dù chỉ một chút. Khuynh Thành, nể mặt người, ta cho hắn một cơ hội."

"Người có ý gì?" Tiêu Khuynh Thành bỗng dừng chuyển mắt trừng Dạ Vô Minh, bởi vì trong giọng nói hắn có loại hơi thở nguy hiểm.

Dạ Vô Minh đi đến trước mặt nàng, "Người quả nhiên đang sợ hãi, người thật sự không có tình cảm gì với Hạ Hầu Lưu, có chăng chỉ là cảm kích thôi? Hay là?" Giọng nói của hắn mang theo nghi ngờ.

Tiêu Khuynh Thành khó hiểu nhìn Dạ Vô Minh, "Ta có tình cảm với hắn hay không dường như không có quan hệ gì với người. Chẳng qua ta cũng nói một câu, hắn bảo vệ ta lâu như vậy, cũng đã đến lúc ta bảo vệ hắn rồi."

"Khuynh Thành người..."

"Sao thế? Người sợ?"

"Ta không muốn ra tay với người, hơn nữa lời ta nói rất rõ ràng, nếu như hắn biết quý trọng muội muội của ta, thì sẽ sống một cách bình an vô sự, còn ngược lại, dám tổn thương muội muội của ta, như vậy..." Giọng nói Dạ Vô Minh mang theo kiên quyết.

Tiêu Khuynh Thành thoáng suy tư, nếu tiếp tục giằng co hắn như vậy nữa, hoàn toàn không có tác dụng, bước đến trước mặt hắn, "Thất Phiến Môn của người không thể gia nhập, nhưng cũng không có nghĩa là ám vệ của ta người không thể gia nhập."

"Người dụ dỗ ta?" Dạ Vô Minh có chút ghen tị: "Người cao ngạo như vậy, lại có thể vì hấn mà dụ dỗ ta."

"Ta đối xử với hấn giống như ca ca, ta bảo vệ hấn như vậy, đó chính là thói quen. (diễn*đàn%lê*quý\$đôn) Người hiểu không? Giống như ta coi người là bằng hữu của mình." Tiêu Khuynh Thành thật sự đau đầu, trong mắt người cổ đại, chẳng lẽ giữa nam nữ vốn không có tình cảm bạn bè đơn thuần sao?

Dạ Vô Minh cười rất quái dị, "Hiểu, bằng hữu? Ừ. Thật là hai chữ không sai." Nói xong, có người mang theo tươi cười quái dị xoay người rời đi.

Tiêu Khuynh Thành yên lặng đứng nguyên tại chỗ, nhìn phương hướng cung Thái tử, nói lầm bầm: "Cho dù người không có tâm với ngôi vị Thái tử, nhưng vì chính mình, người phải kiên trì. Bởi vì con đường này người đã không còn cơ hội quay đầu lại rồi."

Ở hiện đại vẫn có rất nhiều điều bất đắc dĩ, hướng chi tại nơi cổ đại phong kiến này, khắp nơi đều là nguy cơ, làm gì có được tự do.

Chuyện Hoàng cung cuối cùng cũng được xử lý xong. Tiêu Khuynh Thành rốt cục có thể trở lại Tiêu phủ, mấy ngày rồi nàng không trở về, lại có chút nhớ nhung vị mẫu thân kia, rất muốn nhìn xem bà ta đau khổ thế nào rồi.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Toàn Gia Vinh Hiển

Kinh đô đã hoàn toàn vào hạ, ngồi trong xe ngựa có chút oi bức. Hoàng hậu sợ Tiêu Khuynh Thành bị nóng, cho nên sắp xếp người đặt một khối băng ở bên trong, hơn nữa còn để cho nha hoàn thân cận của nàng - A Doanh tới đón nàng hồi phủ.

Ngồi trong xe ngựa lưng lay, A Doanh vui mừng quạt khối băng cho hơi lạnh trên đó tản ra, cười tí mắt nói: "Bây giờ Quận chúa đúng là đã khác xưa, tất cả mọi người đều nịnh bợ lấy lòng người."

Tiêu Khuynh Thành giật giật khóe miệng, thờ ơ hỏi: "Gần đây quý phủ thế nào rồi?"

"Toàn bộ đều yên ổn, vị chủ mẫu nọ vẫn chủ quản hết thảy, chẳng qua gần đây nghe nói quý phủ sắp phát sinh chuyện lớn gì ấy." A Doanh dí dỏm thè lưỡi, bộ dáng úp mở đáng đánh đòn.

Tiêu Khuynh Thành hơi nhíu mày, "Nha đầu, khi nào thì ở trước mặt ta học cách úp mở rồi, nói xem, tóm lại là chuyện lớn gì. Có liên quan đến người kia à?"

Biết rõ người nọ là kẻ thù, nàng hơi cắn môi, không thể không thay mẫu thân báo thù.

"Không tính là có quan hệ, nhưng mà người bị thương đúng là bà ta. Lúc trước nô tỳ nghe bà tử trong đại viện nói lão gia đã nuôi một nữ nhân ở bên ngoài, hơn nữa còn sinh ra một đứa bé. Lần này Đại Công chúa thất thế, lão gia hình như muốn mang nữ nhân kia trở về." A Doanh nhớ lại, xem ra sắp có trò hay để nhìn rồi.

Tiêu Khuynh Thành thoáng suy tư, ý cười trên khóe miệng càng thêm sâu sắc, dựa theo tính tình Tiêu Thiên Kính, hẳn là đã sớm thu nhận nữ nhân kia rồi. Hẳn đã đón không ít nữ tử vào cửa, chuyện này từ lâu đã làm cho trong lòng Hạ Hầu Vân không được thoải mái.

Sau lưng người này rốt cuộc đang che giấu thứ gì? Chẳng lẽ nàng ta có quan hệ rất lớn với Đại Công chúa, cho nên hẳn mới không dám tùy tiện đón nữ nhân nọ vào phủ?

"A Doanh nếu có thời gian, chúng ta đi nhìn một lần nhân vật chính kia đi." Nàng rất muốn biết nàng ta là ai? Tại sao phụ thân lại kiêng kị Đại Công chúa như thế, không dám đón nàng ta vào phủ.

A Doanh nghe Tiêu Khuynh Thành nói như thế, liền vui vẻ đồng ý, "Dạ, nếu nô tỳ nghe ngóng được địa điểm tốt, nhất định sẽ nói cho Quận chúa biết trước, sau đó tìm thời gian thích hợp đi thăm hỏi vị Tấn di nương mới ấy."

"Nha đầu, nhìn bộ dạng này của ngươi, nhiều chuyện như vậy, về sau có nhà nào dám lấy ngươi chứ?" Tiêu Khuynh Thành nhin không được chỉ chỉ mi tâm A Doanh, gợi lên không ít hứng thú.

A Doanh sờ trán, "Cho dù ai A Doanh cũng sẽ không lấy, chỉ muốn cả đời ở bên cạnh Quận chúa, hầu hạ người cả đời. Đây là may mắn A Doanh đã tu luyện kiếp trước, mới có cơ hội hầu hạ Quận chúa."

Tiêu Khuynh Thành biết rõ tư tưởng cố hủ của cố nhân, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, không nói thêm nữa.

Xe ngựa từ từ dừng lại, A Doanh vén màn xe lên, xa phu cầm qua một cái ghế nhỏ, tiếp nhận tay Tiêu Khuynh Thành, vịn nàng xuống xe. Làm cho nàng kinh ngạc chính là, đương kim Đại Công chúa lại có thể dẫn đầu gia quyến của quý phủ ở chỗ này nghênh đón nàng trở lại.

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi đến trước mặt Hạ Hầu Vân, "Chủ mẫu, bây giờ trời đang nắng, vẫn nên trở về thôi. Về sau không cần giữ lễ tiết tới đón con như vậy, con thật sự nhận không nổi phần lễ lớn này."

"Vinh Quận chúa trở về nhà, Bốn Công chúa thân là đương kim chủ mẫu tất nhiên phải đến đây nghênh đón, đây là lễ tiết, không thể bỏ qua. Thiển Nguyệt đã chuẩn bị nước ở Lâm Thủy uyển, cho Quận chúa tắm gội sạch sẽ, nghỉ ngơi một phen." Bà một lần nữa đứng trước mặt Tiêu Khuynh Thành, điều này nói lên việc bà đã vùng lên, không hề sợ hãi nha đầu này. Thề phải đấu đến cùng với nàng!

Tiêu Khuynh Thành chỉ nhìn bà ta một cái, yên lặng trở lại Lâm Thủy uyển của mình, cũng không nhiều lời. Phong thái cuồng vọng lạnh như băng...

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Sáo Ngọc Bích

Cầm Nương bên cạnh cầm gận nói: "Thực sự coi mình là nhất sao, cái quái gì vậy chứ!"

"Câm miệng, chúng ta không trực tiếp so đo với nàng ta, tương lai còn dài, Bốn Công chúa không tin không chế phục được nha đầu này." Đáy mắt Hạ Hầu Vân đáy mắt lóe ra sự hung ác tàn độc, nàng ta trở về, đồng nghĩa với việc cuộc chiến giữa các nàng cũng đã bắt đầu.

Cầm Nương nắm chặt quả đấm nặng nề gật đầu, "Lão nô sẽ luôn túc trực bên cạnh Công chúa, nhìn nha đầu đó chết như thế nào!"

Tay Hạ Hầu Vân gắt gao nắm lấy làn váy, giễu cợt mở miệng, "Mẫu thân người là bại tướng dưới tay ta, người cũng không ngoại lệ! Chờ xem, ngày chết của người sẽ đến nhanh thôi!"

Ha ha.

Khi đó mẫu thân quá mức tin tưởng người, coi sài lang như tỷ muội, mới có thể năm lần bảy lượt mắc mưu người, bị người tính kế. Hiện tại Tiêu Khuynh Thành đã biết rõ hết thảy, nàng sẽ từng bước một làm cho người mất hết tất cả.

Tiêu Khuynh Thành vừa trở về Lâm Thủy uyển, đúng lúc gặp tiểu gia đình Lai Phúc đi tới, khom người nói: "Quận chúa, bên ngoài có một vị công tử gọi là A Thiết đến tìm người, nói là có đồ vật quan trọng gì đó muốn cho người."

"Để cho hắn vào đi."

Chỉ một lát sau, A Thiết đã tiến vào trong chính đường, chấp tay làm lễ nói: "Thuộc hạ bái kiến Quận chúa điện hạ, có người nhờ thuộc hạ đưa cho Quận chúa vật này." Lúc nói chuyện, hai tay dâng lên một cái hộp gấm.

Dục Vương?

Lai Phúc đón nhận hộp gấm, A Doanh mở ra tại chỗ, Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy bên trong là một cây sáo toàn thân đều làm bằng ngọc bích, xem ra là đồ quý giá, nàng khẽ nhếch miệng, gật đầu: "Bản Quận chúa nhận nó, ta rất thích."

"Vậy A Thiết trở về báo cáo nhiệm vụ được rồi, xin cáo từ Quận chúa."

"Lai Phúc tiễn A Thiết ra ngoài."

"Dạ!"

A Doanh thấy tất cả mọi người đi rồi, kinh hỉ cầm lấy sáo ngọc, tò mò hỏi: "Quận chúa, người tặng cây sáo này là ai vậy, chế tác thật tinh xảo, hơn nữa còn sinh ra hơi ấm khi chạm đến, là ngọc thượng đẳng đó."

"Thật không ngờ A Doanh lại có hiểu biết về ngọc như thế, thứ này quả thực là đồ tốt. Của một người bạn tặng ..." Không nghĩ tới Dục Vương tìm được thứ tốt như vậy, trước tiên lại tặng cho nàng.

Lúc A Doanh hiếu kỳ muốn truy hỏi đến cùng là ai tặng, nhưng nghĩ lại nếu Quận chúa không muốn nói, nhất định là có nguyên nhân, nàng không hỏi tới nữa. Mặc dù nàng không thông minh, nhưng chưa đến mức ngu dốt.

Sau khi A Thiết từ Tiêu phủ đi ra, liền trực tiếp trở về phủ Dục Vương. Hạ Hầu Ý nghe A Thiết bẩm báo xong, khẽ nhíu mày: "Chỉ có ba chữ như vậy thôi ư? Nha đầu kia không nhìn ra được hàng sao?"

"Quận chúa không phải không biết, mà là vừa nhìn thấy liền thích ngay, thuộc hạ dựa theo nét mặt của nàng đã nhìn ra được điều ấy. Vương gia thật tốt với Quận chúa..." A Thiết thoáng nghi ngờ, bởi vì Quận chúa và Thái tử điện hạ đã chán ghét nhau, hiện tại lại lôi kéo quan hệ với Thái tử nước láng giềng, Vương gia vì như vậy mà yêu mến nàng sao?

Hạ Hầu Ý liếc thấy liền biết A Thiết đang suy nghĩ gì, hắng giọng, "Đầu óc của người chung quy chỉ nghĩ lung tung, không có việc gì đâu, người đi xử lý một chút chuyện Âm Dạ trong cung đi, gần đây phát sinh không ít chuyện."

"Dạ. Vương gia."

"Đi đi."

Ngón tay Hạ Hầu Ý khẽ lướt qua chậu hoa bên cạnh, một chậu hoa xinh đẹp, không phải chỉ trồng xong rồi bỏ, mà còn phải cẩn thận chăm sóc, phải có kiên nhẫn, mới có thể từng bước một đi vào trong lòng của nàng.

Mà Tiêu Khuynh Thành chính là một chậu hoa tinh phẩm trong tinh phẩm, cho nên không phải chỉ cần trồng và chăm sóc thôi là có thể làm cho muôn hoa nở rộ, bỏ vào không những là tâm, mà còn phải trả giá cực kì lớn.

... Phân cách tuyến...

Tiêu Khuynh Thành tổn không ít tâm huyết, rốt cục cũng thăm dò được Tiêu Thiên Kính giấu vị Tấn di nương mới đó ở đâu. Khiến cho nàng kinh ngạc chính là, sự tình hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của nàng!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ngọc Di Nương

Tiêu Khuynh Thành lẳng lẳng đứng trên con đường mòn trong vườn, A Doanh ở một bên che miệng, như không thể tin được vào mắt mình thì thào trong miệng: "Sao. . .có thể. . .giống quá. . .thật sự quá giống. . . chẳng lẽ lão gia muốn đem nàng ta giấu đi."

"Dân phụ bái kiến Quận chúa, Quận chúa vạn phúc." vị phu nhân với tà áo trắng bước đến trước, nhẹ nhàng làm lễ, tư thái hết sức động lòng người, thật là một tuyệt thế giai nhân, mặc dù dấu vết năm tháng đã xuất hiện trên khuôn mặt người phu nhân này, nhưng lại hoàn toàn không ảnh hưởng.

"Người là ai?" Trục giác nói cho Tiêu Khuynh Thành, người này cùng mẫu thân nàng tuyệt đối có quan hệ, nếu không gương mặt sẽ không giống nhau đến thần kỳ như vậy, hoàn toàn làm cho người ta có cảm giác không mở mắt nổi.

Phụ nhân nâng khóe miệng, ôn hòa cười một tiếng: "Dân phụ Văn Ngọc."

"Văn Ngọc?" Tiêu Khuynh Thành thì thầm hai chữ trong miệng, trong trí nhớ của nàng không hề tồn tại cái tên này. Thật sự là chỉ trùng hợp giống nhau thôi sao, nàng đã suy nghĩ nhiều quá chẳng?

Trong trí nhớ Tiêu Khuynh Thành, khuôn mặt mẫu thân vẫn còn hiện rõ, bởi vì là một tuyệt đại vũ vật, xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nam tử chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ rơi vào bể trầm mê, cho nên đến bây giờ Thánh thượng, Tiêu Thiên Kính vẫn yên lặng ở trong bể đó.

Văn Ngọc gật đầu nói: "Đúng vậy, mời Quận chúa vào bên trong ngôi."

Tiêu Khuynh Thành nghe thấy vậy cũng gật đầu, từ từ bước tới nội đường, vừa đi vừa đánh giá xung quanh, một cặp sinh đôi từ bên trong đi ra nhìn thấy, sợ sệt nhìn Văn Ngọc: "Mẹ, vị tỷ tỷ xinh đẹp này là. . . .?"

Văn Ngọc lập tức nắm lấy tay hai đứa con mình: "Đây là Quận chúa đương triều, chào tỷ tỷ đi."

"Tỷ tỷ." Hai đứa trẻ cùng đồng thanh chào.

Tiêu Khuynh Thành gật đầu, hướng về phía A Doanh nói: "A Doanh mang theo hai đứa bé vào vườn chơi một chút đi. Bản quận chúa có lời muốn nói với Ngọc di nương"

A Doanh vâng một tiếng, liền dắt hai đứa trẻ đi vào vườn. Văn Ngọc có chút không yên lòng nhìn bóng lưng hai đứa trẻ, Khuynh Thành thấy vậy liền mở miệng: "Người không cần lo lắng, ta sẽ không làm tổn thương bọn họ. Bọn họ dù sao cũng là đệ đệ của ta, mà ta và người cũng không có thù oán gì."

"Không biết Quận chúa giá lâm có chuyện gì? Dân phụ không nghĩ sẽ vào Tiêu phủ, chỉ muốn một chỗ yên tĩnh sống qua hết cuộc đời này. Tuyệt đối không đến quý phủ quấy rầy các vị." Văn Ngọc cẩn thận nói từng câu từng lời.

Tâm Tiêu Khuynh Thành một trận rung động, sao lại giống mẹ nàng đến thế, ngay cả tư thái đều giống nhau, mẫu thân cũng đã từng cẩn thận như vậy sao? Bởi vì cảm thấy có lỗi với Hạ Hầu Vân, cho nên phải hèn mọn hạ mình.

Mẫu thân cũng không biết, cái người người tín nhiệm nhất lại từng bước từng bước đẩy người xuống vực sâu.

"Người là người của phụ thân, đệ đệ cũng là người Tiêu gia, há có thể để người lưu lạc bên ngoài, như thế còn đạo lý gì nữa. Ta hi vọng người vào

Tiêu phủ, ta sẽ giúp ngươi, ngươi tin tưởng ta không? Bất quá phiền toái ngươi vì ta diễn một tuồng kịch." Tiêu Khuynh Thành có lúc cảm thấy bản thân cũng thật hèn hạ.

Vãn Ngọc không một tia chần chừ, liền vội vàng lắc đầu: "Tiêu phủ là một nơi không tốt để ở, ta cũng không muốn đặt chân, Quận chúa mời ngài trở về đi. Ta sẽ không đáp ứng ngươi bất cứ yêu cầu gì!".

"Ngươi thật cứ như vậy ích kỷ sao? Ngươi sợ bị khi dễ, cho nên mang theo hai đứa bé trốn đến nơi này, còn không vì bọn họ suy nghĩ qua. Bọn họ nếu không vào Tiêu phủ, vĩnh viễn bị mang tiếng Tư sinh tử, không có cha. Hơn nữa còn chưa nhắc đến tiền đồ, nếu bọn họ là người Tiêu phủ, được giáo dục tốt, tương lai sẽ sáng lạng, nhất định thành tài. Giống như con trai trưởng của phụ thân, Thiếu tướng quân, nghĩa khí phẫn chấn, được người người tôn trọng. Chẳng lẽ ngươi không muốn sao? Ngươi muốn hai đứa con trai ngươi tầm thường không có ý tiến thủ sao?" Tiêu Khuynh Thành không ngừng lí lẽ hàng loạt, nói xong Vãn Ngọc á khẩu không trả lời được.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Liên Kết Làm Một

Mỗi người mẹ đều có thể vì con của mình mà bằng lòng vứt bỏ hết thảy, tự nguyện chịu đựng đau khổ. Tiêu Khuynh Thành chọn trúng điểm này để công kích, nàng tin tưởng nàng chỉ cần một kích là có thể đánh trúng nó!

"Sống cẩn thận từng li từng tí như vậy, chẳng qua chỉ vì muốn bảo vệ hai đứa trẻ. Thực ra để chúng nó ở Tiêu phủ, càng an toàn hơn. Người cho rằng phụ thân sẽ để cho bà ta càn quấy dưới mí mắt của mình sao? Huống chi còn có ta ở đây, người ưng thuận ta, ta sẽ bảo vệ mẹ con ba người các người!" Tiêu Khuynh Thành bước từng bước tới gần Văn Ngọc, mỗi một chữ nói cực kì rõ ràng.

Văn Ngọc đột nhiên ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Tiêu Khuynh Thành, bà không thể không thừa nhận, mỗi một chữ của nàng đều nện vào trong lòng của bà. Bà thật rối rắm, cũng rất khổ sở, tay bất an xoắn khăn lụa, đôi môi phẫn nộ khẽ mấp máy, sau hồi lâu thì không còn âm thanh gì nữa.

Tiêu Khuynh Thành nhìn bà do dự như vậy, cuối cùng quyết định tung ra một kích trí mạng, đưa tay nắm lấy tay mềm của Văn Ngọc, "Người cho rằng với một nơi như thế này, nữ nhân đó sẽ không tìm được người, không ra tay với người sao? Người quá ngây thơ rồi, ta vậy mà vẫn có thể biết được chỗ này, huống chi là bà ta!?"

"Không... Không không..." Văn Ngọc hoảng sợ rút tay lại, hai mắt trừng trừng thật lớn nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Ta thật sự không có lựa chọn khác sao? Chỉ có phản kích, mới có thể bảo vệ tốt con của ta?"

"Đúng, thế giới này chính là mạnh được yếu thua, nếu người cứ một mực nhường nhịn, sẽ chỉ làm cho người ta giẫm đạp trên đầu của người mà

thôi. Nếu người biết phản kích, thì tuyệt đối sẽ không bị người ta ức hiếp nữa. Chỉ cần người đồng ý với ta, ta hứa sẽ cho người vị trí chủ mẫu của Tiêu phủ. Thế nào?" Tiêu Khuynh Thành biết rõ, chỉ cần nàng trợ giúp bà ấy, dìu đỡ bà ấy, bà ấy sẽ vĩnh viễn đứng về phía nàng.

Vãn Ngọc chậm rãi nâng mắt lên, hai mắt chăm chú khóa trên người Tiêu Khuynh Thành, sau đó hé môi, "Được, ta đồng ý với người, muốn làm thế nào, người nói cho ta biết. Chẳng qua người phải bảo đảm hài tử của ta được an toàn."

"Được, ta cam đoan với người chúng nó sẽ không có bất cứ chuyện gì. Nếu chúng nó bị thương một phần, ta cũng sẽ bị thương một phần." Toàn thân Tiêu Khuynh Thành tản ra một mùi vị hết sức tự tin và khinh cuông, sâu sắc làm cho người ta bị khuất phục.

Vãn Ngọc nhẹ gật đầu, "Được. Về sau Vãn Ngọc mẫu tử ba người sẽ dựa vào Quận chúa mà sống."

"Người qua đây..." Tiêu Khuynh Thành phát phát tay, để Vãn Ngọc đến trước mặt mình, sau đó nói nhỏ vài câu ở bên tai của bà, tiếp theo cười nói: "Lúc thích hợp, ta sẽ để cho người tới tiếp ứng người."

"Ừ."

"Đừng sợ, người sẽ không gặp chuyện gì đâu, tin tưởng ta. Ban ngày ban mặt, bà ta sẽ không làm gì người. Bởi vì bà ta đường đường là Đại Công chúa, sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc chứ." Tiêu Khuynh Thành biết rõ Vãn Ngọc đang sợ cái gì, cho nên vỗ vỗ tay an ủi bà.

Vãn Ngọc khẽ gật đầu.

Tiêu Khuynh Thành thấy thời gian không còn sớm, không tiếp tục quấy rầy nữa, cho bà một ánh mắt an ủi, liền thừa lúc xe ngựa trở về ngồi trở lại

trong xe, A Doanh nghi ngờ mở miệng, "Thật không ngờ trên đời này lại có người giống người đến như thế, Quận chúa người cảm thấy giống không?"

"Giống... Người có biết mẫu thân ta có tử muội nào khác không?" Trong lúc đó, bỗng nhiên Tiêu Khuynh Thành hi vọng bà ấy là tử muội gì đó của mẫu thân, như vậy ít nhất nàng còn có một thân nhân, hoàn toàn lôi kéo bà ấy đến bên người mình, càng làm cho nàng được vững chắc hơn.

A Doanh mờ mịt lắc đầu, "A Doanh không biết, lúc theo phu nhân A Doanh vẫn còn nhỏ, hơn nữa lúc ấy phu nhân đã là tiểu thiếp của lão gia, cho nên hết thấy những gì liên quan tới phu nhân, nô tỳ đều không biết."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hương Thơm Trên Người Hân

Tiêu Khuynh Thành khẽ ừ một tiếng, không nói gì thêm, xe ngựa đi được nửa đường, nàng liền bảo A Doanh đi về trước, nàng tự mình đến Thất Phiến môn xử lý một ít chuyện vụn vặt. Lúc sau thì để cho A Thiết giúp mình một tay, sau khi giải quyết xong, nàng lập tức cải trang đi tới Dục Vương phủ. d

A Thiết bước lên trên nhà thủy tạ, thấy Hạ Hầu Ý đang gảy đàn: "Chủ tử, thuộc hạ đã xử lý tốt mọi chuyện cần thiết, hơn nữa còn dẫn theo một người tới gặp người."

"Ừ. Quận chúa ngồi đi." Về mặt Hạ Hầu Ý vẫn đạm phong khinh (*), cảm giác dường như có một lực hút lơ lửng từ trong giọng nói truyền ra.

(*). Chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác.

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành co rút lại, ngồi đối diện Hạ Hầu Ý, nghi ngờ hỏi: "Người nhìn cũng không nhìn một cái, liền biết là ta đã đến đây? Không khỏi quá thần kỳ rồi, chẳng lẽ sau lưng người có mọc thêm một con mắt."

Hạ Hầu Ý cười nhạt, đẩy Phượng Vĩ Cầm tới trước mặt nàng, "Quận chúa thật biết nói giỡn, chẳng qua là Ý đã quen thuộc với mùi hương trên người nàng, cho nên nàng ở ngoài ba thước, bốn vương cũng biết là nàng đã đến rồi."

Tiêu Khuynh Thành đành phải giơ ngón tay cái lên: "Cao thủ đúng là cao thủ, lần sau trước khi ta tới, nhất định phải ngâm mình trong bồn hoa,

để mùi hương trên cơ thể ta trộn lẫn vào nhau, như vậy người sẽ không phát hiện được."

"Vậy thì thử xem. Đây là Phượng Vĩ Cầm, hôm nay trước tiên ta sẽ dạy nàng những âm điệu đơn giản." Hạ Hầu Ý có chút kinh ngạc, thật không ngờ ngày thường Tiêu Khuynh Thành bình tĩnh ấy mà cũng có lúc hoạt bát như thế. Thật sự là một tiểu nữ tử động lòng người.

Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy vật nọ, thật sự không hứng thú, lấy sổ sách ra, "Trước tiên là nói về chính sự, phải học tập thứ này nữa à. Đàn này, thật sự có ý nghĩa với ta, nhưng ta lại vô tình với nó ạ!?"

"Rất đơn giản không cần cho mình quá nhiều áp lực, chờ sau khi nàng bắt đầu, nàng sẽ phát hiện ra được đắm chìm trong một giai điệu đẹp là điều hạnh phúc tới nhường nào." Hạ Hầu Ý vừa nói vừa lật quyển sổ, sau khi đã xem qua vài trang, liền đẩy tới trước mặt nàng, "Thu hoạch không tệ, phần còn lại bốn vương không cần nhìn, bởi vì bốn vương tin tưởng nàng."

"Được rồi. Theo ý của người vậy."

Hạ Hầu Ý ừ một tiếng, bỗng nhiên vươn tay cầm lấy tay mềm của nàng, đặt lên dây đàn, tay cầm tay dạy nàng khảy đàn thế nào, để không cho nó làm mình bị thương. Tay của hắn lạnh như băng, trên người còn có một mùi thuốc nhàn nhạt.

Mùi hương trên người hắn không giống với Hạ Hầu Lưu, cuồng vọng như vậy. Lại càng không giống như Dạ Vô Minh, mang một loại hương vị xảo quyệt trên mình, mùi hương của hắn dễ chịu hơn, làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh trong lòng.

Hơi thở ấm áp của Hạ Hầu Ý phun vào gáy ngọc của nàng, bỗng nhiên trong lúc đó giữa hai người xuất hiện một loại không khí mập mờ không rõ ràng. Hô hấp của hắn giống như càng lúc càng nhanh, càng phát ra nặng nề.

Lòng của nàng bỗng dưng căng thẳng, nhúu mảy, một tay vỗ vào dây đàn, "Cái thứ đồ bỏ đi này khó học quá, ta không học nữa, mai ta sẽ trở lại, ta cáo từ trước đây!" Lời nàng còn chưa dứt, người đã bay qua Phượng Vĩ Cầm, chuẩn bị tẩu thoát.

Ngay tại lúc nàng gần như đã bước qua cánh cửa, bỗng nhiên cảm giác được có cái gì đó kỳ quái, xoay người, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hầu Ý đau đớn nằm trên mặt đất, cơ thể không ngừng run rẩy.

Trái tim Tiêu Khuynh Thành lập tức nhảy chậm nửa nhịp, như mũi tên bay đến trước mặt của hắn, nâng cơ thể hắn dậy, lo lắng hỏi: "Hạ Hầu Ý, người sao thế? Ta nên xử lý như thế nào?"

Hạ Hầu Ý gắt gao nắm chặt tay nàng, "Thuốc... Thuốc... Trong túi của ta."

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, lập tức vén trường bào của hắn lên, tìm thuốc khắp nơi, chỉ thiếu chút nữa là lột sạch cơ thể hắn, nhưng vẫn không tìm thấy thuốc, nàng sắp điên mất rồi, "Hạ Hầu Ý, có thuốc nào đâu à!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lòng Dạ Đen Tối

Hai mắt Hạ Hầu Ý gần như đã trắng dã, tay vô lực chỉ trong góc bàn.

Tiêu Khuynh Thành nhìn theo, lập tức nhặt bình ngọc lên, mở nút ra, nhét thuốc vào trong miệng hẳn, tiếp theo cầm lấy ly trà trên bàn thô bạo đổ nước trà vào "Khụ khụ..." Hạ Hầu Ý vỗ vỗ lồng ngực đau đớn, "Khuynh Thành, bốn vương không phát bệnh mà chết thì cũng bị sự thô lỗ của nàng giết chết!"

Tiêu Khuynh Thành bất đắc dĩ mở hai tay ra, nhún vai: "Vừa rồi người không biết bộ dạng của mình có bao nhiêu dọa người đâu? Ta thừa nhận là ta có hơi thô lỗ một chút, chẳng qua người cũng không có việc gì, không phải sao?"

Hạ Hầu Ý làm động tác nuốt xuống, uống thêm chút nước trà, lúc này mới bình tĩnh nuốt thuốc vào bụng, nhẹ nhàng xoa ngực, "Ừ, đúng là vô cùng may mắn..." Chưa từng nghĩ rằng, nàng ngoại trừ hoạt bát ra, lại còn cực kì dũng mãnh nữa chứ.

Tiêu Khuynh Thành nghĩ đến xấu hổ vừa rồi, nói "Sắc trời không còn sớm, Khuynh Thành xin cáo từ trước. Thân thể Vương gia không khỏe, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Ngày khác Khuynh Thành lại đến." nói xong, nàng không đợi hẳn trả lời, liền nhẹ nhàng lướt đi.

Hạ Hầu Ý nhìn theo bóng lưng Tiêu Khuynh Thành, khóe môi khẽ nhếch, nở một nụ cười đầy thâm ý.

"Chắc chắn, thật sự nhìn không ra, người là người như vậy." một bộ trường bào màu đỏ tía bay xuống, Dạ Vô Minh giống như một yêu tinh,

nằm nửa người trên ghế dài bên trong nhà thủy tạ, lẳng lơ nhìn Hạ Hầu Ý.

hắn quét nhẹ qua người nằm trên ghế dài mỹ nhân nọ: "Người đã xem diễn trò bao lâu rồi?"

"đã xem hết toàn bộ, nhưng mà không ngờ người khiến cho ta được mở rộng tầm mắt, nếu có lần sau ta cũng sẽ như vậy, xảo trá một chút mới có thể ôm được mỹ nhân về." Dạ Vô Minh nâng nửa người lên, lấy Phượng Vĩ Cầm ra để đùa nghịch.

Hạ Hầu Ý không khách khí đoạt lại Phượng Vĩ Cầm, "Đó là vật phẩm hiếm thấy, mà người lại là một người không thể hiểu âm luật, thì đừng có đụng vào!"

"Tiêu Khuynh Thành cũng không hiểu âm luật, vì sao người lại cho nàng chạm vào!? Chẳng lẽ ta ở trong mắt của người, không quan trọng bằng nàng. Hừ hừ, uống công cho ta còn đồng ý giúp người làm chuyện xấu! Bây giờ ngực Bốn điện hạ rất đau đấy!" Dạ Vô Minh nhớ lại chuyện đó, liền có chút hối hận.

"Khéo diễn trò, sao bốn vương có thể không biết với trình độ cổ thuật của người, độc trên mũi tên đó, chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Còn có Bốn vương tuyên bố với người một câu, nàng là của Bốn vương!" Hạ Hầu Ý từng bước tới gần Dạ Vô Minh, khí phách tuyên bố.

Bỗng nhiên Dạ Vô Minh đứng dậy, túm lấy cổ áo của hắn, "Biết biết, ta biết rõ nàng là của người, vậy người chính là của Bản điện hạ! Người nhìn cái vẻ mặt tiêu tụy vì bệnh này của mình xem có bao nhiêu khiến người ta thương tiếc!"

Cơ mặt Hạ Hầu Ý co giật liên tục, không khách khí đẩy Dạ Vô Minh văng ra bên ngoài nhà thủy tạ, bay thẳng xuống hồ, vang lên hai tiếng "đùng đùng": "Người... Hạ Hầu Ý... Ta muốn đi tìm Tiêu Khuynh Thành, tố giác bí mật của người!"

Nhưng mà người nọ chỉ im lặng thưởng thức bánh ngọt, hoàn toàn không để ý tới Dạ Vô Minh đang đau khổ giãy dụa trong hồ, mãi cho đến khi người nọ đó tự mình thống khổ bò từ trong hồ lên, hấp hối nhìn hẳn: "Ta chết cũng sẽ tìm người báo thù, Hạ Hầu Ý!"

"Đợi người chết rồi nói sau."

"Ồ vô lại.... Người quả thực đã làm trái tim ta tổn thương thành từng mảnh..." Dạ Vô Minh đoạt bánh ngọt trong tay hẳn, há mồm ăn từng miếng, bỗng nhiên nghiêm mặt lại nói: "Sao ngươi lại có thể thích tiểu nữ tử đó, đoán chừng trong lòng của nàng vẫn còn để ý đến Hạ Hầu Lưu."

Hạ Hầu Ý nhìn hẳn một cái, "Đó là chuyện của nàng, ta muốn thế nào, không cần thiết bắt nàng phải như thế đấy? một ngày nào đó, nàng sẽ hoàn toàn thuộc về ta, chỉ là hiện tại còn không phải lúc."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Linh Hồn Của Nàng Đã Trở Lại Rồi

"À... Được rồi, vậy khi nào người bắt được nàng, nhớ thuận tiện thu nhận ta luôn. Thứ nàng có nhiều lắm cũng chỉ là một tòa Kim Sơn (núi vàng), mà ta thì lại có cả một quốc gia đó." Dạ Vô Minh đưa gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt đến gần hẳn, cười tà, không đứng đắn nói.

Hai người đều giống như yêu nghiệt tập trung vào cùng một chỗ, thật sự khiến người điên cuồng mà.

Lập tức Hạ Hầu Ý giáng một cái tát nặng nề vào khuôn mặt nịnh hót của Dạ Vô Minh, "Được rồi, người có thể trở về Hành cung rồi. Bốn vương muốn nghỉ ngơi, mấy ngày nữa, người phải cút trở về Đại Dục quốc cho ta."

"Người ta khó khăn lắm mới được một lần đến đây, người lại đối xử với ta như thế. Người và Tiêu Khuynh Thành thật đúng là cùng một loại người đều nhẫn tâm như nhau. Bốn điện hạ sẽ nhớ ký!" Dạ Vô Minh ai oán trừng mắt Hạ Hầu Ý, sau đó phất áo rời đi.

Hạ Hầu Ý nhìn theo bóng lưng của hắn, lắc đầu thờ dài. Có bằng hữu như vậy, thật đúng là bất hạnh ba đời.

.....Phân cách tuyến.....

Đảo mắt đã đến tháng bảy, nắng hè chói chang, Hạ Hầu Vân có thói quen, vào ngày mùng một tháng bảy hàng năm đều đến am Tử Vân để cầu phúc. Năm nay quá nhiều chuyện xảy ra, bà ta sớm đã lên đường đến am Tử Vân.

Xe ngựa lắc lư tiến về phía trước, trải qua mấy canh giờ lộ trình, cuối cùng cũng đã tới am Tử Vân. Trong am, ni cô sớm đã đứng ở trước cửa nghênh đón vị Công chúa tôn quý.

Bước vào trong đại điện, tiếng người ồn ào không dứt, mặc dù ngày hè nắng nóng, nhưng vẫn không ít thiện nam tín nữ đến đây cầu nguyện. Bởi vì Tử Vân am là địa danh nổi tiếng của kinh đô, cho nên toàn bộ người trong kinh đô đều đây để cầu phúc.

Cẩm Nương vừa chịu đựng sự oi bức đến mức muốn chảy mồ, vừa nâng bà ta bước qua cánh cửa. Hạ Hầu Vân chấp tay trước ngực, thành tâm đi đến trước mặt Bồ Tát, nhưng không ngờ lại va chạm phải một vị phu nhân, phu nhân nọ liền cúi người xin lỗi: "Phu nhân, có làm người bị thương không?"

"không có gì đáng ngại." Hạ Hầu Vân thờ ơ trả lời một tiếng, nhưng không ngờ trong khoảnh khắc nâng mắt lên nhìn vị phu nhân đó, tim bà ta liền đập mạnh và loạn nhịp, toàn thân run rẩy đứng nguyên tại chỗ, tay gắt gao nắm chặt vạt áo Cẩm Nương.

Vân Ngọc thoải mái cười nói: "Phu nhân không có việc gì thì tốt rồi." nói xong, bà liền xoay người rời đi.

Quần áo đó, tấm lưng đó, búi tóc đó... Quả thực giống hệt nàng ta... Là nàng ta sao? không không... không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng! Nàng ta đã chết cách đây tám năm rồi! Tự tay bà tiễn nàng ta lên đường mà, làm sao có thể là nàng ta chứ?

Thế nhưng thiên hạ có người giống nhau đến như thế sao?

Làm sao có thể?

Sau đó bà ta liền trở về phòng nghỉ ngơi, Hạ Hầu Vân vẫn chưa kịp phản ứng, hốt hoảng bắt lấy tay Cẩm Nương hỏi: "Tại sao lại giống nhau đến như

vậy, là nàng ta đã trở về rồi sao? Cầm Nương, người nói cho ta biết!"

Cầm Nương mở cửa nhìn xung quanh, xác định không có ai, lúc này mới thần bí đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: "Công chúa, người bình tĩnh một chút! Người kia đã đi tám năm rồi, sao có thể trở về, chỉ là người giống người mà thôi. Công chúa chớ nên suy nghĩ nhiều."

"Nếu chỉ là giống nhau, thì tại sao mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười, còn có quần áo, đều giống y chang nhau. Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, có phải chính là nàng ta đang tác quái hay không. Cầm Nương, không được, tìm được nàng ta! Nhất định phải cho ta tìm được nàng ta! Làm cho nàng ta biến mất hoàn toàn trên thế giới này, ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa!" Hai tay Hạ Hầu Vân dính đầy máu tươi, bà ta không sợ quỷ! Mà là sợ nàng ta!

Bởi vì năm đó nữ nhân đó xuất hiện, hủy diệt rất nhiều thứ của bà, cho nên bà hận nàng ta, hận đến cực hạn.

Cầm Nương có chút khó xử nhìn Hạ Hầu Vân, thấp giọng an ủi: "Công chúa, người không được phép rối loạn, chẳng qua là một nữ tử giống nhau mà thôi, người vốn không cần phải sợ. Gần đây có rất nhiều chuyện phát sinh, tất cả đều do Tiêu Khuynh Thành đang tác quái, hoàn toàn không có liên quan đến cái chết của người nọ?!"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nàng Ta Tuyệt Đối Không Có Khả Năng Trở Về

Hạ Hầu Vân nghe Cẩm Nương nói như vậy, sắc mặt khẽ biến, túm lấy cổ tay của bà, "Cẩm Nương, người không nghe ta nói sao? Ta nói cái gì thì chính là cái đó! Biết chưa? Lập tức đi dò la cho ta! Ta nhất định phải biết rõ thân phận của nữ nhân đó, nhất định phải như vậy."

Cẩm Nương sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, "Công chúa, lão nô luôn luôn trung thành với người, tuyệt đối không hai lòng, lão nô sẽ lập tức cho người đi thăm dò."

"đi đi!"

"Dạ!"

Cẩm Nương chán nản từ trong phòng đi ra, chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Tiêu Khuynh Thành đứng ở một nơi bí mật gần đó, nghe xong nàng khẽ nhếch miệng cười, sau đó nói nhỏ vào tai Vân Ngọc bên cạnh: "Nghe thấy chưa? Đại Công chúa gì chứ? Cùng lắm cũng chỉ có như vậy, mới trúng một kích đã không chịu được rồi, chỉ cần người hơi dùng sức một cái, không chừng còn có thể hù chết bà ta!"

Vân Ngọc có chút khiếp đảm nắm chặt khăn lụa, nhỏ giọng nói: "Đó là vì bà ta chột dạ, cho nên hôm nay mới sợ sệt như vậy, hết thầy đều do bà ta gieo gió gặt bão mà thôi!" Trong lời nói của bà lộ ra nồng đậm hận ý.

Tiêu Khuynh Thành thoáng hơi ngơ ngác nhìn gương mặt tràn đầy thù hận của Vân Ngọc, "Người quen biết Tiên Tố Ca?"

Vân Ngọc nhìn lại Tiêu Khuynh Thành, lắc đầu, "không biết, chẳng qua khi nghe được chuyện của nàng, cho nên có chút xúc động. Kế tiếp muốn ta làm thế nào, người dặn dò đi. Ta sẽ nghe theo lời người."

"hiện tại vẫn còn sớm, nên nghỉ ngơi một chút. Buổi tối chúng ta lại hành động tiếp, nhất định phải khiến cho bà ta sợ tới mức gần chết mới được!" Vốn nàng chỉ muốn hù cho bà ta sợ hãi sau đó để Vân Ngọc ra tay. hiện tại xem ra, có lẽ nàng nên xuất chiêu rồi, như vậy mới hả được cơn giận.

Vân Ngọc khẽ gật đầu. Nhìn theo bóng lưng Tiêu Khuynh Thành, thu tay vào, có rất nhiều chuyện, vì thời cơ chưa đến nàng biết cũng không có lợi, chờ đến khi đến lúc, tự nhiên tất cả mọi chuyện sẽ được phơi bày rõ ràng.

..... Phân cách tuyến .....

Ban đêm.

trên đỉnh núi Tử Vân am gió mát hiu hiu, không hề có một chút nóng bức nào, Hạ Hầu Vân cầu phúc xong liền trở về phòng, lúc này tâm trạng mới bình tĩnh được vài phần. Cấm Nương xuống dưới thay bà ta chuẩn bị nước tắm rửa, để một mình bà ta ở lại trong phòng.

Bà ta ngồi trước bàn, tay không ngừng vân vê Phật châu, giống như để xoa dịu bất an trong lòng. Bỗng chốc, một làn gió mạnh thổi qua, cửa sổ bị va đập phát ra âm thanh cực lớn, bởi vì gió lớn, nên nển cũng bị thổi tắt, Hạ Hầu Vân kinh hãi hét lên một tiếng.

một luồng sét xẹt ngang qua bầu trời, chiếu sáng bốn phía Hạ Hầu Vân hoảng sợ trốn trong góc phòng, ôm lấy thân thể, không dám phát ra âm thanh gì, trong tia chớp tích tắc ấy chợt hiện lên một thứ gì đó, hình như bà ta đã nhìn thấy được một bóng dáng màu trắng, bà ta có chút sợ hãi hỏi: "Cấm Nương là người sao?"

Người tới không trả lời.

Rầm!

một tiếng sấm vang lên, nương theo tia chớp xẹt qua, người tới chợt xoay người lại, gương mặt trắng bệch xâm nhập vào trong tầm mắt của bà ta, trong con ngươi tất cả đều là oán hận, căm thù, một giọng nói như có như không vang lên: "Tỷ tỷ... Tổ Ca rất nhớ người, thật sự rất nhớ người... Người sống có tốt không?"

"Á á... Ta không muốn gặp người, dứt ngay... Tiễn Tổ Ca, dứt ngay, ta không muốn thấy người..." Hô hấp của Hạ Hầu Vân gần như đã ngừng lại trong tích tắc ấy, tay nắm chặt lấy góc áo, thậm chí cả giọng nói cũng run rẩy theo.

"Tỷ tỷ... Chúng ta là tỷ muội tốt... Tại sao lại vô tình với ta như vậy..."

"Người đáng chết! Chết cũng đã chết rồi, còn tới tìm ta làm gì? Bốn Công chúa không sợ người... Hôm nay Bốn Công chúa sẽ cho người tới biến người tan thành mây khói!" Hạ Hầu Vân chống đỡ lồng ngực, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại.

Tiêu Khuynh Thành cảm giác được sự thay đổi của bà ta, lập tức kêu Vân Ngọc dừng lại, tiếp theo còn nói thêm: "Tan thành mây khói...? Tỷ tỷ, người hận ta như vậy... Hại nữ nhi của ta, hại chết ta.... Bao nhiêu đó còn chưa đủ sao?"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tân Di Nương

"Không đủ, toàn bộ đều không đủ. Người đã đoạt trượng phu của ta, phá hủy hết thảy những gì thuộc về ta. Nữ nhi của người còn làm hại ta phải chịu bao nhiêu đau khổ, người đáng chết! Nữ nhi của người cũng đáng chết!" Hạ Hầu Vân lại có thể dám cả gan bước từng bước một đến gần Văn Ngọc.

Trong lòng Tiêu Khuynh Thành đột nhiên trở nên căng thẳng, tuyệt đối không thể để cho bà ta làm Văn Ngọc bị thương, lập tức điều khiển lời nói, "Đáng chết... Tỷ tỷ mới là người đáng chết nhất ... Nhân quả báo ứng! Tỷ tỷ chắc chắn sẽ bị báo ứng! Ha ha... Ha ha. . ."

Tiếng cười điên cuồng xa dần, bóng dáng màu trắng cũng từ từ khuất dạng. Hạ Hầu Vân đuổi theo, nhưng vẫn không chạm được dù chỉ là một góc áo. Bà ta vô lực ngồi bệt trên bậc cửa, giọt mưa to như hạt đậu giáng từ trên trời xuống, va vào người gây ra không ít đau nhức.

Tay Hạ Hầu Vân thoáng nắm chặt góc áo, những việc năm xưa lần lượt hiện ra trong đầu, trái tim đau đớn như vậy. Con người rủ xuống, mang theo một tia hận ý.

Tiền Tố Ca.

Người có thể gả cho bất kì kẻ nào cũng được, thế mà tại sao người lại cố ý lựa chọn nam nhân của ta. Tại sao vậy? Ta thật sự đã từng coi người như tỷ muội, nhưng mà người thì sao? Đoạt trượng phu của ta, phá hủy gia đình của ta, người thật đáng chết! Đáng chết mà!

Ba ngày ở am Tử Vân, Hạ Hầu Vân đều sống trong lo sợ, mỗi ngày trong mộng đều là hình bóng của Tiễn Tố Ca. Hoặc là đẹp đẽ trước kia, hoặc là thống khổ lúc chết, bộ dạng tràn ngập oán hận.

Đủ loại...

Xe ngựa đứng ở trước cửa ra vào của Tiêu phủ. Cấm Nương đỡ Hạ Hầu Vân từ trên xe xuống, đi vào phủ, nhưng không nghĩ tới sẽ đụng phải Tiêu Khuynh Thành ở hành lang, nàng mặc một bộ quần áo đỏ tươi, giống như một con Phượng Hoàng lửa, xinh đẹp động lòng người.

"Chủ mẫu, nhìn sắc mặt của người hình như không được tốt lắm, có chuyện gì xảy ra ở am Tử Vân sao?" Tiêu Khuynh Thành đi đến trước mặt bà ta, nở một nụ cười đầy thâm ý.

Hạ Hầu Vân khẽ gật đầu, mang theo dáng vẻ đoan trang nên có, "Đa tạ Quận chúa quan tâm, cuộc sống của ta ở am Tử Vân rất tốt, có lẽ do trời nóng, nên tâm trạng không được thoải mái. Ngược lại là Quận chúa chắc phải lo âu nhiều chuyện trong mấy ngày nay, nên trên mặt người đã có phần hốc hác rồi."

"Việc đó là đương nhiên, chủ mẫu đi rồi, Khuynh Thành phải thay phụ thân chia sẻ nhiều việc." Lời của nàng giống như có chút chỉ điểm, cố ý dẫn dắt Hạ Hầu Vân biết rõ cái gì đó.

Hạ Hầu Vân chỉ bình tĩnh cười, sau đó đi lướt qua người nàng, trong lòng chứa đầy căm hận. Cấm Nương ở bên cạnh cẩn thận nói: "Công chúa, người lớn không so đo với con nít, nhìn nàng ta có thể kiêu ngạo được bao lâu."

"Nàng ta vừa mới nói gì? Tiêu Thiên Kính có thể giao nàng ta đi làm chuyện gì chứ? Chẳng lẽ là chuyện cho nàng ta đi huấn luyện, lần trước ta có nghe hần nhắc tới, nếu nàng ta đi, có thể sẽ chiếm lấy danh tiếng của con ta hay không?" Bây giờ người bà ta có thể dựa vào chính là đứa con trai

trường này, nếu tất cả của hắn đều bị nữ nhân ấy cướp đoạt, như vậy bà ta sẽ thật sự trắng tay rồi.

Cầm Nương ách một tiếng, suy tư một lúc lâu, có lẽ nên nói rõ sự thật: "Vài ngày trước, quý phủ xuất hiện một lời đồn đãi, nói là lão gia muốn nạp tân di nương, không biết có phải là thật không? Rất có khả năng thừa dịp chúng ta đi ra ngoài, sai Tiêu Khuynh Thành đi xử lý chuyện này."

"Tân di nương!?" Hạ Hầu Vân nghe xong, hai mắt trừng thật lớn, rõ ràng cực kì để ý chuyện Tiêu Thiên Kính có nạp tân di nương hay không.

"Dạ! Còn nghe nói có thêm hai hài tử nữa, không biết việc đó đã xảy ra bao lâu rồi. Công chúa, người trước hết không nên gấp gáp, chúng ta cần thận điều tra rõ chuyện này, sau đó sẽ nghĩ biện pháp đối phó. Nếu đả đảo kinh xà, sẽ khiến cho lão gia nghĩ rằng là do người cố ý gây sự, như vậy những cố gắng của người trong mấy năm nay đều uổng phí rồi." Trên thế gian này, e rằng chỉ có Cầm Nương là người hiểu rõ Hạ Hầu Vân nhất.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Lại Là Nàng Ta!

Hạ Hầu Vân áp chế tính khí nóng nảy của mình xuống, "Được, mau chóng tra ra kết quả cho ta. Hơn nữa thuận tiện điều tra luôn cả nữ nữ mà chúng ta đã gặp ở am Tử Vân vài ngày trước."

"Dạ, Công chúa."

Tiêu Khuynh Thành trở về viện, nhàn nhã nằm ở trên giường thưởng thức trà ngon, khéo miệng mang theo một cười thản nhiên, hoàn toàn không ngờ sự việc sẽ tiến triển thuận lợi như vậy, thế thì kế tiếp, cứ ngồi đợi trò hay thôi.

Ba ngày sau, vừa mới dùng xong bữa trưa, trò hay liền bắt đầu rồi. A Doanh vui mừng chạy vào trong viện, đề thấp âm thanh nói nhỏ bên tai của nàng: "Quận chúa, trò hay bắt đầu rồi! Đại Công chúa không để ý trời bên ngoài nóng như vậy, ngồi xe ngựa đi ra ngoài rồi. Sắc mặt cực kỳ khó coi..."

Ý cười nơi khéo miệng Tiêu Khuynh Thành càng thêm sâu sắc, đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, thì A Thiết giống như gió lốc thổi tới, "Quận chúa, trò hay được trình diễn. Đại Công chúa đã đến Tiểu Uyển, e rằng Văn Ngọc phu nhân sẽ gặp nguy hiểm."

"Được rồi, ta đã biết. Người đi bảo vệ mẫu tử ba người các nàng, chuyện kế tiếp sẽ do ta xử lý." Nàng nhìn thời giờ, có lẽ Tiêu Thiên Kính đang ở bên trong trại huấn luyện.

"A Doanh lo trông coi viện, ta đi ra ngoài một lát..." Tiêu Khuynh Thành lập tức rời khỏi Tiêu phủ, cỡi ngựa A Thiết tiến về trại huấn luyện. Tiêu

Thiên Kính đã sớm bảo nàng đi trại huấn luyện, nhưng nàng vẫn không có cơ hội, thật không ngờ chuyến đi lần này, lại mang theo mục đích như vậy.

Vó ngựa sinh phong, ngựa A Thiết quả nhiên không tầm thường, chỉ cần thời gian hai ly trà đã tới trại huấn luyện.

"Xuyyyyy..." Ghì chặt dây cương, Tiêu Khuynh Thành lập tức nhảy xuống, tướng sĩ nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành, lập tức ngăn cản đường đi của nàng, "Người đến là ai? Nữ tử không được phép vào quân doanh."

"Bản Quận chúa chính là con gái của đại Tướng Quân-Tiêu Khuynh Thành, là Vinh Quận chúa đương triều, thức thời lập tức tránh ra cho bản Quận chúa!"

Hai tướng sĩ nghe xong thì ra là Vinh Quận chúa đương triều, lập tức lui ra phía sau hai bước, "Tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, lỡ tay đụng phải Quận chúa, xin lượng thứ. Tiểu nhân lập tức dẫn ngài đi gặp Tướng Quân."

Tiêu Khuynh Thành khẽ ừ, bước theo vị tướng sĩ này đến quân doanh, Tiêu Thiên Kính nhìn lên nhận thấy người tới là nàng, liền vui sướng nở nụ cười, "Đã sớm cho con đến đây, nhưng không ngờ còn còn nghĩ ngợi, bây giờ đã chịu tới rồi à?"

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trưởng tử của Tiêu gia-Tiêu Mạc Hàn, hẳn quanh năm ở bên ngoài, rất ít khi hồi phủ.

"Khuynh Thành bá kiến phụ thân và ca ca, Khuynh Thành đến đây là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo phụ thân, sau khi ăn trưa xong, lúc Khuynh Thành đang chuẩn bị ngủ, thì phát hiện sắc mặt của chủ mẫu trắng bệch rời khỏi Tiêu phủ, đáng đi vội vàng, Khuynh Thành cho rằng do thân thể của chủ mẫu không được khỏe, liền đi theo người, mới biết được chủ mẫu đi Tiểu Uyển..." Nàng nói đến đây, bỗng dừng bị Tiêu Thiên Kính cắt ngang, "Cái gì? Nàng đi Tiểu Uyển!?"

"Đúng vậy!"

Sắc mặt Tiêu Thiên Kính phát lạnh, bất chấp tất cả chạy ra khỏi quân doanh.

Tiêu Mạc Hàn đứng nguyên tại chỗ, tròn mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành đầy địch ý, "Khuynh Thành muội muội, thật sự chỉ là trùng hợp sao?"

"Ca ca nghĩ sao?" Tiêu Khuynh Thành biết rõ Tiêu Mạc Hàn không phải kẻ dễ bắt nạt, do phụ thân đang sốt ruột, cho nên không phát hiện ra manh mối gì, hãn thì khác! Chẳng qua nàng không cần sợ hãn...

Tiêu Mạc Hàn cất bước tiến lên, chậm rãi cúi người xuống, "Tiêu Khuynh Thành, đừng tưởng rằng ta không biết những chuyện mà người đã làm. Nếu người dám đụng đến một sợi lông của mẫu thân ta, ta sẽ cho người trả một cái giá thật lớn!"

"Lời nói của ca ca chứa đầy thù địch, bà là mẫu thân của huynh, cũng là chủ mẫu của ta. Sao ta có thể động đến người trong nhà, xin ca ca yên tâm. Chủ mẫu rất tốt, nhất định sẽ..." Tiêu Khuynh Thành cười giả hoạt giống như một con hồ ly.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hạ Hầu Vân Phát Điên

Bàn tay Tiêu Mạc Hàn không khỏi nắm chặt bảo kiếm bên hông, khẽ dùng lực, "Tốt nhất là như vậy, nếu không ta sẽ khiến cho người chết không toàn thây."

"Ca ca, huynh đừng quên, ta là Vinh Quận chúa do đích thân Hoàng Thượng ngự phong, nếu huynh dám đụng đến ta, đó chính là tội chết. Làm võ tướng, cũng cần phải học được chữ nhẫn, nếu không những gì mà huynh đã gây dựng, đều sẽ hóa thành hư ảo! Ha ha..." Tiêu Khuynh Thành cười hết sức thoải mái.

Mây kiếm Tiêu Mạc Hàn chau lại, cố nén phần nộ trong lòng, phút chốc, rút trường kiếm ra, "Nếu người dựa vào Hoàng Thượng và Thái tử thì không có tư cách cuồng vọng ở đây, có dũng khí cùng nhau phân cao thấp đi."

Tiêu Khuynh Thành nhẹ nhàng di chuyển thân hình, đáy mắt mang theo sự khinh thường, khẽ nhếch miệng, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, bỗng chốc ám khí bắn ra vèo vèo. Tiêu Mạc Hàn hoàn toàn không phản ứng kịp...

"Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dưỡng, người vậy mà lại có thể ám sát ta!" Tiêu Mạc Hàn lách mình cực nhanh tránh thoát ám khí, 5 cái ám khí vẫn như cũ cắt đứt mấy sợi tóc của hắn, làm cho hắn không kìm được tức giận thấp giọng trách mắng.

Tiêu Khuynh Thành bước đến trước mặt hắn, đoạt lấy trường kiếm đặt trên cổ của hắn, "Bản Quận chúa khinh thường giao tranh với người, nếu muốn, ngày mai, vị trí Thiếu Tướng Quân này của người sẽ rơi vào trong tay của ta."

Nói xong, Tiêu Khuynh Thành phất áo rời đi.

Tiêu Mặc Hàn cầm phần ném trường kiếm xuống, hẳn tập võ mười năm, lại bị một tiểu nha đầu ô nhục!

Cùng lúc đó.

Tiểu Uyển.

Vãn Ngọc hoảng sợ che chở hai hài tử, sợ hãi nhìn Hạ Hầu Vân trước mắt, "Đại Công chúa, rốt cuộc người muốn thế nào? Mẫu tử ba người chúng tôi đã ở ẩn trong này, sống cẩn thận từng li từng tí, sao người không để cho chúng tôi được sống an bình chứ?"

Hai mắt Hạ Hầu Vân hung ác khóa chặt trên người Vãn Ngọc, gương mặt đó rất quen thuộc, giống như một thanh đao bén nhọn hung hăng cắm vào trái tim của bà ta, khiến cho bà ta vô cùng thống khổ.

Không được!

Bà ta nhất định phải nhổ bỏ cái gai này, bà ta không thể giữ nó lại, tuyệt đối không thể!

Bà ta bước từng bước tới gần Vãn Ngọc, "Người đã đoạt trượng phu của ta, lại trốn ở chỗ này, người cho rằng có thể bình an vô sự sao? Người không khỏi quá ngây thơ rồi, hai hài tử của người thật động lòng người, có lẽ là song sinh, rất có phúc khí đấy!"

"Đại Công chúa, hài tử vô tội, van cầu người thả chúng nó ra, người muốn thế nào, ta đều nhất nhất nghe theo, được không? Ta van cầu người, bỏ qua cho chúng nó." Tay Vãn Ngọc gắt gao nắm chặt lấy vạt áo, lo sợ cầu xin.

Hạ Hầu Vân bước xa đến trước mặt Văn Ngọc, bồng chốc nắm tóc của bà, "Vô tội ư? Chúng nó căn bản chính là nghiệt chủng, người không danh không phận cùng một người nam nhân sinh hạ hài tử, nên bị dìm chết bằng lông heo!"

"Không được... Đại Công chúa, ta thật sự không biết chàng ấy là trượng phu của người, thật sự không biết... Tha mạng... Nếu dân phụ biết rõ, tuyệt đối sẽ không thân cận với Tướng Quân..." Nước mắt Văn Ngọc chảy đọt xen trên gương mặt, nhìn vô cùng đáng thương.

Nhưng Hạ Hầu Vân lại không có một tia thương tiếc nào, dùng sức kéo căng tóc của bà, "Không biết hẳn là nam nhân của Bốn công chúa, vậy tại sao người gọi hẳn là Tướng Quân, người cho rằng Bốn công chúa là người ngu sao? Ngày hôm nay Bốn Công chúa sẽ cho người hiểu được, cái gì gọi là kết cục!"

"Không... Tha mạng... Không được..." Văn Ngọc khóc nước mắt như mưa trút xuống, rửa sạch đôi má hơi già nua của bà.

Bốp!

Tính tình của Hạ Hầu Vân hoàn toàn bị mất khống chế, nhất là khi nhìn đến khuôn mặt đó, giống y chang Tiễn Tố Ca, bà ta hoàn toàn sụp đổ, giáng một cái tát thật mạnh lên gương mặt của Văn Ngọc, khàn giọng gào thét: "Hay cho người dám quyến rũ nam nhân của Bốn công chúa!"

"Á..." Bồng dưng trán của Văn Ngọc đụng vào góc bàn, máu tươi chảy ra ồ ạt, bà che cái trán lại, "Đại công chúa, người muốn làm gì ta cũng được, nhưng không thể đối xử với con ta như vậy, chúng nó còn nhỏ, cầu xin người hạ thủ lưu tình!"

Hạ Hầu Vân nghe xong, ngoan độc nhếch miệng, "Được, chỉ cần người đâm đầu vào cột tự vẫn, Bốn công chúa sẽ giữ lại tính mạng của hai tiểu

tiện chúng đó! Đụng đi! Bồn công chúa muốn tận mắt nhìn thấy! Nhanh lên!"

Văn Ngọc khẽ cắn môi dưới, tay gắt gao nắm chặt vạt áo, yên lặng đứng dậy. Hai hài tử sợ hãi khóc lớn, "Mẫu thân, không được... Mẫu thân, không được bỏ rơi chúng con, van cầu người..."

Văn Ngọc nhịn đau không dám chuyển mắt, bà sợ nếu nhìn thấy hài nhi của mình, lòng của bà sẽ càng thêm đau xót. Chân ngọc run rẩy bước về phía trước, vừa cực nhọc vừa thống khổ. Khuynh Thành, người thật sự sẽ giúp đỡ chúng ta sao? Thật sự có thể sao? Ta không muốn chết, ta muốn sống thật tốt, muốn nhìn thấy con của ta thành tài!

Trước kia bà cho rằng cứ một mực nhường nhịn, có thể đổi lấy gió êm sóng lặng. Hôm nay mới phát hiện, thì ra không phải như vậy. Người như Hạ Hầu Vân, nhất định sẽ cho rằng sự tồn tại của bà chính là một cây gai ở trong lòng của bà ta.

Hạ Hầu Vân nhìn Văn Ngọc bước từng bước đến gần cây cột, diên cuồng cười to: "Đụng đi! Tiện nhân, lập tức đụng chết ở đây đi! Đụng cho ta! Nhanh lên, nếu không ta sẽ bóp chết hai hài tử của người!"

Khăn lụa trong tay bị Văn Ngọc vụn ra thành rất nhiều nếp nhăn, ngay tại lúc bà muốn cất một bước cuối cùng, đột nhiên cửa bị người đá văng ra thật mạnh, Tiêu Thiên Kính nổi giận đùng đùng xuất hiện ở bên trong chánh đường.

Văn Ngọc rơi lệ đầy mặt chuyển mắt nhìn nam tử trước mặt, liều lĩnh xông vào trong ngực của hắn, "Tướng Quân, cứu thiếp, cứu thiếp và hài nhi..."

Tiêu Thiên Kính ôm chặt thân thể Văn Ngọc, tiến lên một bước xa, đem hai đứa con bảo vệ ở sau lưng, hai mắt đỏ ngầu nhìn Hạ Hầu Vân, tức giận đến mức gân xanh nổi cộm trên trán, "Hạ Hầu Vân, nếu người dám động

nhi tử của Tướng Quân, ta sẽ khiến cho người ngay cả hài cốt cũng không còn!"

"Hay cho câu hài cốt cũng không còn! Tiêu Thiên Kính, Bồn Công chúa thân là đương triều Đại công chúa, là người người có thể động đến sao? Hôm nay Bồn Công chúa phải diệt trừ tiện nhân này, nhất định phải như vậy!" Đầu của Hạ Hầu Vân đã hoàn toàn bị u mê, không còn một chút lí trí nào cả.

Tay Tiêu Thiên Kính không khỏi nắm thành quả đấm, hăn nắm trọng binh, ngay cả Hoàng đế vẫn phải kiêng kị hăn ba phần, nàng ta lại có thể dám cuồng vọng với hăn như thế, cười lạnh: "Uất ức nhiều năm như vậy, rốt cục cũng bộc phát rồi, Đại Công chúa."

Cơ thể Hạ Hầu Vân bỗng nhiên run lên, Cẩm Nương từ bên ngoài tiến vào, ôm lấy thân thể của bà ta, nhỏ giọng trách móc, "Công chúa, không thể vọng động. Đại Tướng Quân không thể đắc tội, không thể..."

Bà thật là quá mức xúc động rồi.

Người nam nhân trước mắt này, nắm trọng binh trong tay, lúc đầu hoàng huynh gả mình cho hăn, chính là để áp chế sự kiêu ngạo của hăn, nhưng thật không ngờ, bà lại để cho hoàng huynh thất vọng rồi, bởi vì bà đã yêu! Bà chẳng những không áp chế được hăn, ngay cả tâm của hăn bà cũng không chiếm được, mặc cho hăn nạp tam thê tứ thiếp.

Ha ha.

Nước mắt không tiếng động theo khóe mắt chảy xuống, bà buồn bã nhìn Tiêu Thiên Kính trước mặt, "Tướng Quân, người cũng đã biết những năm gần đây Bồn Công chúa sống rất khổ sở, yêu người thật khổ."

"Đây chính là lý do người giết nhi tử của bản Tướng Quân sao? Hạ Hầu Vân! Bắt đầu từ ngày mai, nàng chính là Ngọc di nương của bản Tướng

Quân! Ai cũng không thể đụng vào!" Tiêu Thiên Kính hoàn toàn thất vọng với Hạ Hầu Vân, nhìn thấy bà ta rơi lệ, hẳn vẫn không đau lòng dù chỉ là một chút.

"Dạ, Tướng Quân muốn thế nào? Thì là cái đó? Bốn Công chúa mệt mỏi, không muốn xen vào bất cứ chuyện gì nữa, Tướng Quân yêu cầu thế nào thì sẽ như thế đó!" Hạ Hầu Vân ra nước cờ lấy lui làm tiến.

Hạ Hầu Vân đi ra khỏi Tiểu Uyển hoang tàng, trên con đường mòn, ngoái đầu nhìn lại bên trong chánh đường, ở nơi đó có cái gọi là một nhà ấm áp, tay âm thầm nắm chặt lại, bà ta chẳng qua là bình tĩnh nhất thời mà thôi. Bà sẽ không thất bại, tuyệt đối sẽ không!

Tiêu Thiên Kính đỡ Văn Ngọc ngồi xuống, xoa xoa vết thương trên trán của bà: "Đau không?"

Văn Ngọc lau lệ nơi khóe mắt, "Không đau, Tướng Quân, chàng nhất định phải bảo vệ con của chúng ta. Tính mạng Văn Ngọc không quan trọng, số mệnh hèn hạ, vốn đã thuộc về Tướng Quân chàng rồi."

Tiêu Thiên Kính đau lòng ôm chặt thân thể của bà, "Cái gì mệnh hèn với không hèn! Sau này không cho phép nói những lời này nữa, tiến vào Tiêu phủ, sẽ bình an vô sự. Con của chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì đâu."

Hắn đồng thời ôm lấy hai đứa con của mình, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Nhưng Văn Ngọc chỉ cười chua xót, màn kịch cuối cùng cũng đã kết thúc. Bà không biết tiến vào Tiêu phủ, là đúng hay sai? Chẳng qua bà hiểu được, không đi vào, mới thật sự sẽ phải hối hận.

Có lẽ thật sự như lời nói của Khuynh Thành, vận mệnh là do chính bản thân mình nắm giữ. Nếu lựa chọn số mệnh bị hành hạ, như vậy người vĩnh viễn vẫn là kẻ yếu, vĩnh viễn không có khả năng đạt được thứ mình muốn.

Di nương mới vào cửa của Tiêu phủ, chính là bảo vật trong tay Đại Tướng quân, cư ngụ ở đại viện Tây Phong các, theo vào còn có một đôi hài tử sinh đôi, mới có năm tuổi, nhưng lại cực kỳ thông minh, khiến cho người khác yêu thích không thôi.

Tiêu Khuynh Thành bảo A Doanh lựa một hộp điếm tâm từ trong cung mang qua Tây Phong các. Văn Ngọc nhìn thấy nàng tới, lập tức đứng dậy, "Dân phụ tham kiến Vinh Quận chúa, Quận chúa vạn an."

"Đứng lên đi. Di nương, Khuynh Thành biết người mới vào đây, cho nên cố ý cầm điếm tâm trong cung tới thăm hỏi người. Văn chưa quen sao?" Tiêu Khuynh Thành xoay người liền hóa thành một tiểu thư khuê các uyển chuyển tự nhiên.

Văn Ngọc nhớ tới lời của nàng, không thể để cho người trong phủ biết các nàng đã quen biết nhau từ trước, nếu không nhất định sẽ bị người khác nhìn thấu, cho nên chỉ có thể làm bộ như lần đầu tiên gặp nhau.

"Dân phụ nhận không nổi điếm tâm trân quý như vậy, tuyệt đối không thể."

Tiêu Khuynh Thành khẽ liếc bà một cái, bắt lấy tay bà, cứng rắn nhét điếm tâm vào, "Người cứ nhận lấy, cho hai vị đệ đệ ăn đi. Ở bên ngoài các người nhất định chịu không ít khổ cực rồi."

"Không có, đa tạ Quận chúa quan tâm, Tướng Quân luôn đối đãi chúng ta rất tốt." Văn Ngọc lắc đầu đáp.

"Vậy là tốt rồi, bây giờ người đã đến ở trong Tiêu phủ này, người cứ coi như đây là một gia đình, cần gì, cứ việc nói cho ta biết, được không? Thời giờ cũng không còn sớm, ta không làm phiền người nữa." Dứt lời, Tiêu Khuynh Thành đứng lên chuẩn bị rời đi.

Nàng xuất môn liền trùng hợp đụng phải Tiêu Thiên Kính, hần nhìn nàng cười từ ái, "Đến viếng thăm di nường sao? Sao không ngồi lâu thêm chút nữa, thấy phụ thân tới đây, lại vội vã đi rồi."

"Phụ thân nghĩ nhiều rồi, không phải nữ nhi đang ở chung một chỗ với di nường sao? Nếu để mặt trời lên cao, Khuynh Thành sẽ không về được, con rất sợ phải phơi nắng." Tiêu Khuynh Thành cười khẽ.

"Vậy con nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

"Nữ nhi cáo lui."

"Ừ."

Tiêu Thiên Kính bước đến chánh đường, nắm tay Văn Ngọc, "Ở trong này có tốt không. Lúc ta không có ở đây, nàng cứ trực tiếp tìm Khuynh Thành, nó sẽ làm chủ cho nàng. Nơi này không có người nào có thể tin tưởng, chỉ có Khuynh Thành là ngoại lệ."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngọc Di Nương

Hắn hiểu rõ, bởi vì gương mặt nàng và Tố Ca giống nhau, chắc chắn Khuynh Thành sẽ bảo vệ nàng được chu toàn.

"Khuynh Thành vừa nhìn liền biết là một người dễ chung sống, nàng rất tốt, có việc thiếp sẽ tìm nàng. Chàng cũng thế, không nên đối địch Công chúa như vậy, nàng ta đầu gối cũng là Công chúa của một nước, như vậy sợ là..." Văn Ngọc đúng chuẩn là một nữ nhân dịu dàng lương thiện.

Tiên Thiên Kính nghe Văn Ngọc nói như thế, càng thêm đau lòng. Tì cầm lên đỉnh đầu của bà, nói lẩm bẩm: "Nếu đã đón nàng vào đây, thì sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa. Ta sẽ cho nàng một mùa xuân đúng nghĩa."

"Đa tạ Tướng Quân."

Hắn vất vả che dấu mấy năm nay, chính là sợ nàng ta sẽ thương tâm, nhưng thật không ngờ nàng ta lại quá phận đến mức như thế, vậy thì hắn cũng không cần phải lưu tình với nàng ta nữa. Một người vô tình, không xứng nhận được tình yêu của người khác.

Đại viện, bên trong chánh đường

Hạ Hầu Vân ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, Cẩm Nương đứng bên cạnh sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, "Đại Công chúa, nếu người cứ tiếp tục như vậy, chỉ làm cho bản thân người bị tổn thương. Nhìn xem Tướng Quân đã bao nhiêu ngày không đến đây rồi, người..."

"Khi nào thì Mạc Hàn trở về?" Hiện tại Hạ Hầu Vân chỉ có thể dựa vào người con trai trưởng này thôi. Nữ nhi duy nhất điên rồi, hơn nữa sự quan tâm cuối cùng của Tiêu Thiên Kính cũng bị chính tay bà hủy diệt.

Cầm Nương nhìn thời giờ, "Sẽ nhanh thôi. Công chúa, người cứ nghỉ ngơi một lát, Thiếu Tướng Quân nói muốn dùng bữa với người, thì nhất định sẽ trở lại."

"Ừ."

Két... Tiêu Quân Nhi đẩy cửa vào, chu miệng, "Mẫu thân xấu, mẫu thân xấu, sao người có thể tàn nhẫn như vậy, người đã nói sẽ chơi đá cầu với con. Đi thôi, chúng ta đi đá cầu."

Cầm Nương lập tức kéo Tiêu Quân Nhi lại, "Tiểu thư, Công chúa bị bệnh rồi. Không thể chơi đá cầu với người, lão nô và người đá được không? Ngoan nào."

Tiêu Quân Nhi đẩy Cầm Nương ra, "Không được, ta muốn mẫu thân đá với ta."

Hạ Hầu Vân nghe lời nói của Tiêu Quân Nhi, nước mắt không ngừng chảy xuống, đó là chuyện đã xảy ra lúc nó được sáu tuổi. Nó kiên quyết bắt bà phải đá cầu với nó, cũng là dưới cái nắng mùa hè nóng bức như vậy.

Tiêu Khuynh Thành!

Đều là tại nó, cho nên tất cả hạnh phúc của nữ nhi đều hóa thành hư ảo, hết thảy đều không còn. Không còn rồi!

Tiêu Quân Nhi không đồng ý, đứng ở phía sau rèm không ngừng dậm chân khóc rống. Cầm Nương dỗ thế nào cũng không được, nàng ta giống như một đứa trẻ sáu tuổi, ngồi dưới đất không ngừng đá chân, nhằm trút hết sự mất hứng của mình.

Tiêu Mạc Hàn từ bên ngoài tiến vào chứng kiến một màn như thế, tim nhói đau, vội vàng nâng muội muội trên mặt đất đứng dậy, cứng chiều nói: "Chờ ca ca ăn cơm xong, ca ca sẽ đá cầu với muội, được không?"

"Được! Được! Ca ca..."

Cuối cùng Tiêu Quân Nhi cũng chịu an tĩnh lại, lúc này mới ngoan ngoãn theo Cẩm Nương đi ra ngoài.

Tiêu Mạc Hàn bước đến sau lưng Hạ Hầu Vân, nhìn bà ta tiều tụy như vậy, đau lòng nói: "Mẫu thân, vì sao người không dùng bữa, phụ thân vô tình như vậy, người cần gì phải để ở trong lòng."

"Vô tình? Chỉ với hai từ vô tình có thể đủ để hình dung sao? Hãn đã từng thề non hẹn biển với ta, nhưng hai mươi năm trước lại tổn thương ta, hiện tại vẫn tiếp tục làm ta bị thương, tim mẫu thân đã vỡ thành từng mảnh vụn rồi, nhi tử của ta, con có biết không?" Hạ Hầu Vân dựa vào lồng ngực Tiêu Mạc Hàn, khóc thút thít.

Tiêu Mạc Hàn nghe như thế, nhíu mày, nắm đấm xiết chặt lại kêu ken két, vỗ vỗ vai của bà ta, "Mẫu thân, người yên tâm. Con sẽ lấy lại công đạo cho người, ai dám đụng tới người, con sẽ để cho nàng ta trả giá gấp 10 lần!"

"Bây giờ mẫu thân chỉ có con thôi, con trai..." Hạ Hầu Vân hoàn toàn đau khổ đến cực hạn, ở đâu nghe được dụng ý trong lời nói của Tiêu Mạc Hàn.

"Con trai cũng chỉ có mẫu thân thôi."

"Ừ. Dùng cơm trưa, con cũng đói bụng rồi."

Trong suốt bữa cơm Tiêu Mạc Hàn vẫn một mực không lên tiếng, sau khi ăn cơm xong, ở lại một chút với bà ta, sau đó rời khỏi chính viện đi

thăng đến Tây Phong các. Lúc này Văn Ngọc đang ngồi ở trên giường may y phục cho hai hài tử của bà.

Văn Ngọc nhìn nam tử trước mắt, đoán chừng hẳn chính là Đại thiếu gia của Tiêu gia, bởi vì ánh mắt của hắn và Hạ Hầu Vân có vài phần giống nhau, bà khẽ nhếch miệng, "Đại thiếu gia, ngồi đi."

"Không cần, người nói đi. Rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng rời khỏi Tiêu phủ. Chỉ cần người nói ra, ta nhất định sẽ đáp ứng!" Xem ra, chỉ khi bà ta ra đi, mẫu thân mới có thể sống yên ổn.

Văn Ngọc cũng không xem trọng lời nói của Tiêu Mặc Hàn, "Tướng Quân đến thư phòng, lập tức sẽ trở lại, thừa dịp người còn chưa trở về, người đi trước đi. Lời người vừa nói, cái gì ta cũng không nghe thấy."

"Ta không cần người thương hại, mục đích của ta chưa đạt được, ta sẽ không rời khỏi đây." Tiêu Mặc Hàn căn bản không muốn nhận ý tốt của bà.

Văn Ngọc buông đồ vật trong tay ra, chỉ hai đứa trẻ ở bên trong, "Hai đứa trẻ ở bên trong là đệ đệ ruột của người, người thì mặc hoa phục sống ở Tiêu phủ, còn bọn chúng chỉ vì là con riêng mà phải sống lưu lạc ở bên ngoài sao?"

"Đó là số phận mà người đã ban cho chúng nó, chúng nó nên tiếp nhận. Người tạo thành hết thấy là người, người cảm thấy người có tư cách nói những lời này sao?" Lời nói Tiêu Mặc Hàn vô cùng sắc bén.

Văn Ngọc nghẹn lời, hoàn toàn không biết nói gì cho phải. Sau khi suy tư một lúc lâu liền nói, "Sự việc cũng đã xảy ra rồi, ta sẽ không rời khỏi nơi đây. Vì con của ta, vì người ta yêu!"

"Thật nực cười!" Tiêu Mặc Hàn trào phúng nhếch miệng, lời còn chưa dứt, người đã tiến lên một bước xa, tóm lấy cổ tay của bà: "Đi theo ta, người phải rời khỏi Tiêu phủ!"

Vãn Ngọc nhíu mày, đôi mắt đẹp trừng to, "Thả ta ra, ta không sẽ rời đi. Nếu phụ thân người đến đây, người sẽ giải thích sao với người, buông tay! Xin người tôn trọng ta!"

"Nếu phụ thân đến đây, ta sẽ nói cho phụ thân biết, là người quyến rũ ta. Đến lúc đó người nhất định sẽ bị phụ thân đuổi đi, người chọn đi, yên lặng rời khỏi, hay là bị đuổi ra." Tiêu Mạc Hàn không nghĩ nhiều như vậy, hắn từ nhỏ đã tập võ, cho nên suy nghĩ khá đơn giản.

Vãn Ngọc tức giận vứt tay của hắn ra, "Tiêu Mạc Hàn, đừng càn quấy nữa, nếu người không rời khỏi đây, ta sẽ kêu người đến!"

"Kêu đi! Ta sẽ nói lại cho bọn họ nghe những lời ta vừa nói," Khuôn mặt Tiêu Mạc Hàn tràn đầy ý lạnh, vô tình đến cực điểm.

Ầm!

Đột nhiên cửa bị người đẩy mạnh ra, Tiêu Khuynh Thành nở một nụ cười giống như hoa anh túc xinh đẹp động lòng người, "Vừa mới vào cửa chợt nghe ca ca nói làm nhảm gì thế, chẳng lẽ huynh muốn hãm hại di nương sao?"

"Ở đây không có chuyện của người, lập tức rời khỏi cho ta." Tiêu Mạc Hàn nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành, thì nhớ đến nhục nhã ngày ấy, liền có một loại cảm giác bị thất bại, nữ tử này quá mạnh mẽ.

Tiêu Khuynh Thành không chỉ không rời đi, trái lại còn tiến lên một bước, nắm tay Vãn Ngọc: "Không được, mẫu thân Khuynh Thành mất sớm, ngày hôm qua phụ thân đã đồng ý để cho ta làm nữ nhi của di nương, cho nên ta sẽ mặc cho huynh ức hiếp mẫu thân của ta sao?"

"Tiêu Khuynh Thành! Người đừng hồ đồ! Ra ngoài!"

"Mẫu thân, người đi vào nghỉ ngơi, hôm nay ca ca uống hơi nhiều, cho nên người không cần để lời nói của huynh ấy ở trong lòng." Tiêu Khuynh Thành đẩy Văn Ngọc ra xa, khẽ giương cằm nhìn Tiêu Mạc Hàn.

Tiêu Mạc Hàn cảm phần trừng mắt nhìn theo bóng lưng Văn Ngọc, Tiêu Khuynh Thành đi từng bước đến trước mặt hẳn, "Ta gọi người một tiếng ca ca là tôn trọng người, xin người cũng tôn trọng chính mình, những lời người vừa mới nói với di nương, ta đã nghe hết, trở về đi. Phụ thân vĩnh viễn sẽ không biết chuyện này!"

"Ta không cần người thương hại, nữ nhân đó phải rời đi. Bởi vì bà ta làm tổn thương tâm của mẫu thân ta!" Tiêu Mạc Hàn cảm thấy hành động lần này của Tiêu Khuynh Thành là một sự ô nhục lớn đối với mình, lần trước còn chưa đủ, bây giờ thì càng nghiêm trọng hơn rồi!

Tiêu Khuynh Thành mất hết kiên nhẫn, buồn bực trừng hẳn, "Người, cái người ngu ngốc này, người có biết mẫu thân của người đã làm cái gì không? Tình trạng ngày hôm nay, đều là do bà ta gieo gió gặt bão, chẳng trách bất luận kẻ nào! Cho người một cơ hội cuối cùng, lập tức rút!"

Vẻ mặt Tiêu Mạc Hàn cứng đờ, ngơ ngác nhìn sự cường thế của Tiêu Khuynh Thành, không nói gì, sau đó yên lặng lựa chọn rời khỏi. Nhìn theo bóng lưng của hẳn, rốt cục nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Văn Ngọc chạy vội từ trong phòng khách ra, lo lắng nói: "Khuynh thành, người đối xử với nàng ta như vậy, nếu hẳn lại trả thù thì sao, sợ là chúng ta sẽ gánh lấy thêm không ít phiền toái." Bà thấy có lẽ cần thận vẫn hơn.

Tiêu Khuynh Thành điềm tĩnh vỗ vỗ vai của bà, "Người không cần lo lắng, hẳn đường đường là một Thiếu Tướng Quân chứ không phải kẻ sáo rỗng không phân rõ phải trái. Hơn nữa những lời con vừa nói đều là sự thật. Người sẽ không nỡ từ chối đúng không...?"

Vãn Ngọc kinh ngạc nhìn Tiêu Khuynh Thành, sợ hãi xua tay: "Dân phụ nhận không nổi, tuyệt đối không thể!"

Tiêu Khuynh Thành bước đến bên cạnh bà, nắm chặt bàn tay mềm mại của bà, nghiêm túc nhìn vào hai mắt của bà, "Người không nên khách sáo với con như vậy, con nói cái gì thì là cái đó, sau này người sẽ giống như mẫu thân của Quận chúa, như vậy sẽ không có người nào ở trong phủ này dám ức hiếp người và hai vị đệ đệ, hơn nữa đệ đệ của ta tuổi cũng còn quá nhỏ, vẫn cần người chăm sóc."

Vãn Ngọc suy tư một lát, rũ mắt xuống, "Được, dân phụ nhất định sẽ không phụ lại sự kỳ vọng của Quận chúa, chăm sóc tốt Tam thiếu gia, coi nó giống như con ruột của mình."

"Nương..."

Vãn Ngọc kích động lệ rơi đầy mắt, vội vàng nâng Tiêu Khuynh Thành dậy, "Nữ nhi ngoan, ngoan... Đứng lên đi..."

"Dạ. Giờ Dậu Khuynh Thành sẽ đi đến chỗ phụ thân giải thích rõ việc này, chọn ngày tốt là để tiến hành. Nương, thời giờ cũng không còn sớm, người nghĩ ngơi đi!" Tiêu Khuynh Thành vỗ vỗ tay Vãn Ngọc.

Vãn Ngọc gật đầu nhẹ, đích thân tiễn nàng ra khỏi Tây Phong các. Sau đó nét mặt đầy vui mừng nhìn chiếc vòng trân châu trên cổ tay, "Tỷ tỷ, thật không ngờ, Khuynh Thành đã trưởng thành, hoàn toàn trưởng thành rồi. Hơn nữa còn ngày càng xinh đẹp động lòng người, nó sẽ từng bước hoàn thành tâm niệm của người."

Bí mật nọ, hiện tại vẫn chưa đến lúc nói cho nàng biết.

Tiêu Khuynh Thành ra khỏi Tây Phong các, đi đến đình giữa hồ của Tiêu phủ, bởi vì đình được xây ở trên hồ, cho nên có một loại cảm giác mát mẻ. Nàng khẽ nắm khăn lụa, miệng nở một nụ cười xảo trá.

Một nước cờ này đi có chút gấp, có chút nguy hiểm.

Gần đây Hạ Hầu Vân quá yên ổn, khiến cho bọn họ có chút không quen, cho nên nàng mới cố ý nhận Văn Ngọc làm nghĩa mẫu, như thế nhất định sẽ làm cho bà ta nghĩ đến một số chuyện, chắc chắn tức giận đến hộc máu mất thôi.

Hô hô...

Chắc chắn, vào một ngày không xa, nàng sẽ lật đổ Tiêu phủ này, như thế vương phủ sẽ cần phải có người xử lý, Văn Ngọc chính là người mà nàng lựa chọn. Mục tiêu của nàng nhất định sẽ từng bước một được thực hiện!

Tiểu Dực biết chuyện Khuynh Thành muốn nhận Văn Ngọc làm nghĩa mẫu, khiến cho bé có chút rối rắm, nhíu mi, nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, việc này không đơn giản, chắc chắn tỷ có mục đích gì đó đúng không?"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Âm Vệ Bạch Hi

Mấy ngày nay, Tiêu Khuynh Thành quang minh chính đại đối địch với Hạ Hầu Vân, bé cũng hiểu được, nên âm thầm vỗ tay khen hay. Chẳng qua đi nước cờ này, bé có chút không rõ. Tại sao phải như thế, như vậy có lợi cho tỷ tỷ sao?

"Tiểu hài tử gia gia, không cần phải nhiều chuyện như vậy, cứ làm tốt bốn phận Tam thiếu gia của đệ là được rồi. Biết chưa?" Tiêu Khuynh Thành không muốn cho Tiểu Dực biết nhiều, bởi vì với tuổi của nó, vốn nên phải không phiền không lo.

Tiểu Dực mím môi, "Tỷ tỷ thật nhỏ mọn."

"Đúng vậy! Tỷ tỷ là người nhỏ mọn. Được rồi, tỷ tỷ phải nghỉ trưa một lát, thật sự quá mệt mỏi mà." Suy nghĩ nhiều việc như vậy, quả là có chút đau đầu rồi.

Tiểu Dực đành phải rời khỏi.

... .. Phân cách tuyến.....

Tiêu Thiên Kính không có ý kiến gì với mỗi văn kiện mà Tiêu Khuynh Thành xử lý, nghe nàng nói muốn làm con thừa tự cho Văn Ngọc, thoáng kinh ngạc một phen, sau đó gật đầu, "Vi phụ hiểu rõ tâm tình của con, mẫu thân của con đã ra đi nhiều năm như vậy rồi, bây giờ con khao khát có một mẫu thân cũng là điều dễ hiểu. Hơn nữa hình dáng của Văn Ngọc thật sự rất giống nàng ấy, có khi phụ thân cũng nhầm nàng là mẫu thân của con."

"Phụ thân biết rõ lòng của nữ nhi, vậy thì nữ nhi an tâm rồi. Còn sợ phụ thân không đồng ý việc này, chẳng qua khi bà đã là nghĩa mẫu của nữ nhi, như vậy địa vị sợ là phải được nâng lên, không thể làm một di nương nhỏ nhỏ, như thế..." Tiêu Khuynh Thành trực tiếp nói thẳng.

Tiêu Thiên Kính vỗ vỗ vai của nàng, "Dụng ý của con, vi phụ hiểu! Như vậy đi. Nâng lên vị trí phu nhân, Ngọc phu nhân thế nào? Con cũng biết, không thể trực tiếp thay thế vị trí Nhị phu nhân. Mặc dù Nhị nương con không có chỗ trọng dụng cho phụ thân, nhưng mà tốt xấu gì cũng đã thay phụ thân sinh ra hai đứa con trai, hơn nữa còn an phận sống ở trong phủ, ta không muốn khiến cho nàng ấy chịu uất ức."

Phụ thân này thật sự là loại người đa tình, chẳng qua là một trác phu nhân nhưng lại khiến cho ông ta nhớ mong đến vậy, khó trách trước kia hạ thủ lưu tình với Hạ Hầu Vân như thế. Thực ra nàng rất muốn biết, nếu ông ta biết được mẫu thân bị Hạ Hầu Vân hại chết, thì ông ta sẽ có phản ứng như thế nào.

"Vậy phiền phụ thân sắp xếp. Phụ thân, nữ nhi có một chuyện muốn hỏi người, cái chết của mẫu thân, người có từng hoài nghi điều gì không?" Tiêu Khuynh Thành cố ý đề cập chuyện này, muốn xem phản ứng của ông ta.

Tiêu Thiên Kính mấp má môi, trên mặt mang theo sự thương tiếc, sau đó thở dài một tiếng, "Mẫu thân của con chết do khó sinh, ở đây mọi người đều biết, chẳng lẽ con phát hiện có chỗ không đúng sao?"

Cho dù ông ta che dấu rất khéo, nhưng nàng vẫn thấy được một tia manh mối. Tám năm trước, lúc ấy Tiêu Thiên Kính hình như còn chưa có quyền thế lớn như bây giờ, có lẽ khắp nơi đều dựa vào Hạ Hầu Vân, cho nên dù rằng ông ta biết rõ cái chết của mẫu thân có quan hệ với bà ta, ông ta cũng sẽ giữ im lặng.

Ha ha.

Mấy năm này, quyền thế của ông ta lớn hơn, đồng thời cũng dần dần quên mất tình cảm đối với mẫu thân, cho nên để chuyện đó trôi qua mà không chịu giải quyết. Cửa hầu môn sâu giống như biển, hiện tại rốt cuộc nàng đã hoàn toàn hiểu rõ loại cảm giác này.

Tiêu Thiên Kính thấy Tiêu Khuynh Thành không nói lời nào, có chút không yên hỏi: "Sao thế? Đang suy nghĩ gì à?"

"Không, nữ nhi chỉ đang nghĩ phải xếp đặt yến tiệc thế nào, để cho tất cả mọi người đều biết rõ, Lâm Văn Ngọc là mẫu thân của con, bà sẽ không bị bất luận kẻ nào ức hiếp." Tiêu Khuynh Thành cố ý chuyển đề tài.

Tiêu Thiên Kính gật đầu nhẹ, "Chuyện này, ta sẽ giao cho Quản gia trong phủ đi xử lý, con không cần quan tâm đến. Thời gian không còn sớm, đến phòng khách dùng bữa thôi."

"Dạ thưa phụ thân."

Nàng tin tưởng Tiêu Thiên Kính nhất định có thể giải quyết tốt chuyện này, bởi vì hiện tại khắp nơi đều nịnh bợ lấy lòng nàng.

Sau khi dùng xong bữa tối, bên ngoài gió thổi mát rượi, đúng là thời điểm tốt để làm chuyện đại sự. Nàng thay đổi trang phục của nam nhân, đi từ cửa sau của Tiêu phủ ra ngoài, sáng sớm A Thiết đã dắt ngựa đến chỗ đó đợi nàng, nhưng không ngờ nàng vừa mới bay lên lưng ngựa, thì cái tên Dạ Vô Minh da mặt dày nọ mặc một bộ quần áo đỏ tía ngồi lên trên ngựa của nàng, từ phía sau ôm lấy vòng eo của nàng, "Ấy da, mặt trắng tròn quá, tiểu Khuynh Thành người sẽ không phải là đi làm chuyện xấu chứ!"

Tiêu Khuynh Thành thúc cùi chỏ vào ngực hắn, lạnh lùng cười: "Hiện tại ta cũng đang muốn làm chuyện xấu đây, đó là đá người rớt xuống ngựa!" Lời còn chưa dứt, Dạ Vô Minh không kịp đề phòng, nàng đã thô lỗ đẩy hắn xuống ngựa.

Có người rớt xuống đất bị đau suýt chút nữa đã ngất xỉu, một tiếng gào thét vang lên, "Ta nói nè Tiêu Khuynh Thành, rốt cuộc có phải lòng của người làm bằng đá không, sao có thể nhẫn tâm như thế? Dù thế nào, chúng ta cũng là một đôi đó!"

Đáng chết, tiểu nữ tử này và tên tàn phế đó đúng là một đôi, đều nhẫn tâm như nhau, hẳn là người đáng thương, luôn bị thương, thực sự rất đáng thương mà.

Tiêu Khuynh Thành không tim không phổi nhìn Dạ Vô Minh, "Chúng ta đã sớm kết thúc trò diễn kia rồi. Bây giờ người và ta không quan hệ gì với nhau. Còn nữa người nán lại Đại Tấn lâu quá vậy, sao không trở về? Chẳng lẽ người không sợ quốc gia của người bị người khác xâm chiếm?"

"Người, nữ nhân không có lương tâm này, ta không có công lao cũng có khổ lao! Sao người không thể đối xử dịu dàng với ta một chút vậy, còn miệng quạ đen nói lung tung." Dạ Vô Minh phiền muộn ngồi ở trên ngựa, ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm vào Tiêu Khuynh Thành.

Ánh mắt của hắn còn chốc chốc lại lướt qua A Thiết bên cạnh, đúng là gián điệp, nói không chừng còn bảm báo những chuyện xảy ra trong hôm nay cho tên Hạ Hầu Ý đó biết nữa chứ.

Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu, "Chúng ta giao dịch đôi bên cùng có lợi, cho nên giữa chúng ta cũng không tồn tại chuyện ai thiếu nợ ai, biết chưa?"

"Người..."

"Ta nói đúng sự thật thôi mà!"

"Dạ dạ! Đó là sự thật... Lại nói kế tiếp, chúng ta đang đi đâu đây? Sẽ không phải là đêm hôm khuya khoắt bay lơ lửng ở trên con đường này chứ?" Dạ Vô Minh hiếu kỳ dò xét nhìn về phía Tiêu Khuynh Thành.

Ai ngờ nàng không thương tiếc tặng cho hắn một cái tát thật mạnh, "Người có thể nhỏ tiếng một chút được không, đến nơi người sẽ biết."

Trước đó nàng đã sớm kêu A Thiết lén lút mua một địa đạo ám thất, đồng thời còn đào tạo một lượng lớn ám vệ, mỗi người đều là tinh anh, đều do nàng tỉ mỉ chọn lựa. Hơn nữa vì để cho ám vệ nhất mực trung thành, nên để cho Tiểu Dực điều chế độc Xuyên Tràng hoàn.

Mỗi ngày Tiểu Dực đều sống chết nghiên cứu dược lý, không quá ba ngày, đã nghiên cứu ra một loại thuốc độc cực mạnh, hơn nữa còn chia thuốc giải ra thành mười viên.

Những ám vệ này nhận được đãi ngộ vô cùng tốt.

Sau khi Dạ Vô Minh được mở mang kiến thức, cũng nhịn không được giơ ngón tay cái lên, sau đó lại lắc đầu, "Quả thực là chênh lệch quá xa so với ám vệ của Bốn điện hạ!" Dứt lời, vỗ vỗ tay!

Một cơn gió đánh úp tới, ba bạch y nữ tử xuất hiện nhanh như gió trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nữ tử nghiêng nửa thân, "Bái kiến chủ nhân!"

Dạ Vô Minh vui vẻ tiến lên kéo lấy một trong ba nữ tử ấy, "Không cần khách khí, không cần khách khí, Bốn điện hạ cần mượn tuyệt chiêu đặc biệt của các người, để cho Vinh Quận chúa được mở mang kiến thức. Đến..."

"Dạ, chủ nhân!"

Sau khi ba bạch y nữ tử nhận mệnh lệnh, lập tức quay người, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi! Chẳng qua trong chốc lát, ngọc quan của Dạ Vô Minh đã bị người nào đó lấy mất, tóc đen rơi xuống, hắn phóng khoáng lắc lắc đầu tóc đen của mình, "Người nhìn thấy ám vệ của ta ở chỗ nào chưa?"

Ấn thân?

Thật hiếm có, trước đây đã từng gặp qua trong phim ảnh, nhưng không ngờ có thể được tận mắt nhìn thấy ở chỗ này, đúng là quá thần kỳ mà.

Tiêu Khuynh Thành thoáng lâm vào suy tư, sau đó đột nhiên xoay người, bỗng chốc tóm được vạt áo của một nữ tử, nàng ấy lập tức hiện thân, "Vinh Quận chúa thật lợi hại, tiểu Liên chỉ cho người một chút tín hiệu, người liền đã nhận ra."

"Vẫn không bằng sự lợi hại của ba tỷ muội Bạch Liên Hoa."

"Quận chúa quá khen."

Dạ Vô Minh vui sướng kéo ba nữ tử vào trong ngực, đắc chí nường mào, "Khuynh Thành, thế nào? Rất thích đúng không, nếu người gọi ta một tiếng ca ca, ta sẽ cho người một người!"

Lập tức Tiêu Khuynh Thành liếc hắt một cái, "Vô vị!" Nhưng mà một giây sau, liền nhỏ giọng gọi: "Ca ca..." Lời nói còn chưa dứt, gương mặt đã thay đổi rồi, bất ngờ kéo Đại tỷ Tiểu Bạch về bên cạnh mình, "Được rồi, ta sẽ thu nhận Tiểu Bạch."

Tức khắc Đầu Dạ Vô Minh xuất hiện đầy vạch đen, có nữ tử ghê tởm như vậy ư!? Thực là không có một chút đạo lý mà, lòng đau như cắt, "Không được, Tiểu Bạch là lợi hại nhất, người chỉ có thể lấy Tiểu Hoa!"

"Không được, ta chọn Tiểu Bạch, Đại Dực Thái tử điện hạ, người sẽ không nói mà không giữ lời chứ!" Tiêu Khuynh Thành bước nhẹ đến trước mặt Dạ Vô Minh, cười vô hại,

Khóe miệng Dạ Vô Minh khẽ co giật. Lúc đầu hắt vốn nghĩ rằng cho dù là thế nào nữ tử ngạo mạn này nhất định sẽ không gọi hắt buồn nôn như vậy, nhưng mà nhưng mà! Hắt thật sự quá xem nhẹ năng lực của người này!

Lại có thể co được dân được!

Được!

Được được.

"Được rồi. Một khi đã như thế, vậy thì Bản Điện Hạ chỉ có thể bỏ những thứ yêu thích của mình, dù sao Bản Điện Hạ vẫn còn hai người. Làm sao cũng mạnh hơn so với người một bậc!" Dạ Vô Minh lên mặt nói thăm.

Tiêu Khuynh Thành không sao cả nhún vai: "Ta chỉ cần một người như vậy thì đã thỏa mã rồi, đa tạ Điện hạ đã bỏ những thứ yêu thích của mình! Tiểu Bạch, tên này không được xuôi tai cho lắm, từ nay về sau người sẽ là Bạch Hi!"

Sau khi Bạch Hi nghe thấy, mừng rỡ nghiêng nửa thân, "Bạch Hi bái kiến chủ nhân, sau này chắc chắn cúc cung tận tụy với chủ nhân, chết không từ".

Tiêu Khuynh Thành đỡ nàng ấy đứng dậy, "Không cần đa lễ như vậy, Bản Quận chúa đối xử với người, nhất định tốt hơn Dạ Vô Minh gấp một trăm lần! Sau này người sẽ dùng thân phận nha hoàn Bạch Hi, đi theo sau lưng ta. Nếu không có thể ẩn thân bất cứ lúc nào, rất vất vả đấy!"

"Dạ! Chủ nhân!" Bạch Hi bỗng cảm thấy bản thân như được giải phóng, Vinh Quận chúa đúng là chủ nhân tốt nhất thiên hạ.

Dạ Vô Minh thống khổ gào lên, thật sự có một loại cảm giác đang nhỏ máu.

Tiêu Khuynh Thành cười nhạt một tiếng.

Ban đêm trở lại Lâm Tử uyển, tiểu A Doanh nhìn lên, thấy phía sau lưng nàng có nhiều hơn một nữ tử tuyệt sắc, giật mình hỏi: "Quận chúa, vị tỷ tỷ

này là ai vậy? Sao trở về chung với người?".

Tiêu Khuynh Thành ách một tiếng, tùy tiện bịa ra một câu chuyện xưa, "Hoàn cảnh Bạch Hi rất đáng thương, cho nên ta đã thu nàng làm nha hoàn, sau này nàng ấy sẽ là Bạch Hi tỷ tỷ của ngươi, chung sống tốt với nhau đấy!"

A Doanh vừa nghe, tức khắc trừng lớn hai mắt, "Quận chúa, không chắc nàng ta là tỷ tỷ, nô tỳ là muội muội." Trong giọng nói của người nào đó rõ ràng mang theo nồng đậm ghen tuông.

Nhưng tính tình Bạch Hi trái lại vô cùng tốt: "Sau này ta sẽ gọi A Doanh là tỷ tỷ, tỷ cũng gọi ta là Hi muội muội."

A Doanh khoanh hai tay lại, khẽ liếc nàng ấy một cái, hừ, ở trước mặt Quận chúa giả vờ yếu đuối, không biết sau lưng thì hung hãn thành bộ dáng gì nữa. Đây rõ ràng là muốn mình khó xử mà!

Tiêu Khuynh Thành thật sự không phát hiện A Doanh nhà nàng lại có một mặt đáng yêu như vậy, ho khan hai tiếng, "Tiểu A Doanh, không nên nhỏ mọn như vậy! Tính tình Bạch Hi rất tốt, các người đều là bảo bối trong lòng Bản Quận chúa."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Con Thừa Tự

A Doanh bĩu môi, "A Doanh đi theo Quận chúa chịu không ít cực khổ, mới đạt được thành tựu như hôm nay. Bạch Hi vừa tới liền được hưởng phúc, nàng ta có thể trung thành với người sao?"

Tiêu Khuynh Thành nghe xong không khỏi đau đầu, lập tức cảm thấy nàng không còn đáng yêu nữa, bước lên bẹo má nàng, sau đó bỏ tay nàng vào trong tay Bạch Hi, nghiêm túc nói: "Bạch Hi là người bảo vệ ta, người là người chăm sóc ta, các người là chị em tốt của nhau, ta không thích người của ta đấu tranh nội bộ. Hiểu chưa? A Doanh."

A Doanh nghe xong, liền bình thường trở lại, hưng phấn nhìn Bạch Hi, "Hi tỷ tỷ, thì ra tỷ còn biết võ công à? Vậy hôm nào rảnh rồi dạy cho muội một ít đi!"

Tiêu Khuynh Thành lập tức hộc máu, nha đầu đó không thể khiêm nhường một chút sao? Nàng cố ý để cho Bạch Hi dùng thân phận nha hoàn, không phải là muốn che dấu sao? Xem ra lần này đúng là mọi người đều biết hết rồi, thật xấu hổ...

Ban đêm, Bạch Hi lẳng lặng đứng ở trước giường, Tiêu Khuynh Thành khó hiểu nhìn nàng ấy một cái, bỗng nhiên nhớ tới chức trách ám vệ kia, có chút không đành lòng vỗ vỗ vai nàng ấy: "Đến đây..."

Bạch Hi lắc đầu, "Không... Nô tỳ không thể ngủ trên giường của chủ tử."

"Lên đây đi."

"Không thể..."

Tiêu Khuynh Thành phiền muộn nói vọng ra A Doanh đang ở bên ngoài: "A Doanh đem vào một bộ chăn bông cho Bạch Hi tỷ tỷ của người, nàng ấy muốn ngủ dưới đất."

A Doanh a một tiếng, sau đó nói: "Hi tỷ tỷ, tỷ ngủ ở chỗ của muội đi. Muội sẽ sang phòng bên cạnh ngủ."

"A Doanh, không được. Bất cứ lúc nào tỷ cũng phải ở bên cạnh chủ tử, vì vậy muội tìm cho tỷ một bộ chăn bông là được rồi, tỷ sẽ nằm ngủ ở bên giường của chủ tử." Bạch Hi thực sự bị người nọ đầu độc quá nặng rồi.

A Doanh nhìn thoáng qua Tiêu Khuynh Thành, thấy nàng khẽ gật đầu, lúc này nàng ấy mới đi lấy chăn bông.

Tiêu Khuynh Thành nằm ở trên giường trần trọc không yên, làm sao cũng không ngủ được. Bạch Hi lo lắng hỏi: "Chủ tử có tâm sự gì ư? Cho nên mới khó đi vào giấc ngủ như vậy?"

"Không có, Bạch Hi, tính tình A Doanh thẳng thẳng, người chớ để những lời nói của nàng ấy ở trong lòng. Hơn nữa bình thường chú ý nàng ấy nhiều một chút, có rảnh thì giúp đỡ nàng ấy. Nàng ấy là người duy nhất có thể hoàn toàn tin tưởng ở trong viện này."

"Bạch Hi đã hiểu."

"Vậy thì tốt rồi, người mau ngủ đi."

"Dạ, chủ nhân."

... .. Phân cách tuyến.... ..

Sự việc Tiêu Khuynh Thành muốn làm con thừa tự cho Văn Ngọc, lập tức truyền khắp toàn bộ Tiêu phủ. Bay đến tai Hạ Hầu Vân, sắc mặt bà ta

khẽ biến hóa, ly trà trong tay ngã đổ trên bàn lúc nào không hay.

Cầm Nương cẩn thận đổi một ly trà khác, đồng thời dè dặt nói: "Thật không ngờ, Quận chúa điện hạ đó chỉ nhìn thấy Ngọc phu nhân có vài lần, liền hào phóng nhận người ta làm nghĩa mẫu rồi."

"Ha ha, chúng ta thật sự quá coi thường nàng ta. Ngày ấy bởi vì ta đang tức giận, hoàn toàn không nghĩ đến điểm này. Thật không ngờ lá gan nàng ta lớn như vậy, dám cùng tiện nhân đó tính kế Bồn Công chúa!" Hễ là người có não, đều sẽ nghĩ tới chỗ này. Huống chi người thông minh như Hạ Hầu Vân.

Cầm Nương thoáng kinh ngạc một phen, "Công chúa nói, sự việc ngày ấy là do nàng ta và tiện nhân đó hợp lại với nhau tính kế Công chúa? Mục đích là châm ngòi ly gián quan hệ giữa người và Tướng Quân!? Kéo tiện nhân đó về phe của nàng ta?"

"Ừ. Nàng ta đã có ý định này từ lâu. Đáng tiếc, Bồn công chúa sẽ không để cho nàng ta thực hiện được" Nàng ta muốn bà làm như vậy, thì bà càng không muốn làm như vậy. Bà không cần phải sợ nàng ta.

Ba ngày sau

Tiêu Thiên Kính thật sự xem trọng lời nói của Tiêu Khuynh Thành, mở một tiệc rượu rất lớn để chúc mừng chuyện nhận con thừa tự của Văn Ngọc, đồng thời còn mời phu thê Hạ Hầu Lưu đến, ngay cả Dục Vương điện hạ vốn không có qua lại vẫn được mời tới, đương nhiên Dạ Vô Minh cũng ở trong hàng ngũ đó.

Tiêu Khuynh Thành yên lặng đứng trước cửa sổ, cầm lược gỗ đàn hương chải tóc cho Văn Ngọc, khiến nàng không ngờ chính là tóc bà đã có sợi bạc, "Mấy năm nay, người sống rất cực khổ phải không?"

"Con đang nói chuyện tóc ta bạc à?"

"Dạ."

"Không khổ, đó là việc ta cam tâm tình nguyện. Bây giờ không phải đã khổ tẫn cam lai đó sao? Có nữ nhi ngoan như vậy, rốt cuộc ta đã có thể sống cuộc sống không lo nữa rồi!" Văn Ngọc nở nụ cười dịu dàng.

Tiêu Khuynh Thành khẽ mỉm cười, rất nghiêm túc quăn một búi tóc cho Văn Ngọc, nói lẩm bẩm: "Sự việc lần này, mẫu thân sẽ không trách Khuynh Thành chứ? Bên đó chắc chắn sẽ liên tưởng đến nhiều thứ, không thể phủ định là Khuynh Thành đã đẩy mẫu thân lên đầu sóng ngọn gió."

Văn Ngọc nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, "Không mạo hiểm, làm sao để có thể lấy được thứ mình muốn, thì con cứ làm, mẫu thân đều dựa hết vào con, cho nên ta sẽ nghe theo con."

"Mẫu thân, cảm ơn người. Cuối cùng sẽ có một ngày, người được sống một cuộc sống bình yên thật sự, chẳng qua hiện tại có người không muốn cho người sống yên ổn, như vậy con gái liền thay người diệt trừ ạ!" Tiêu Khuynh Thành cười dịu dàng, nàng có vài phần nhiệt tình, nhưng chỉ chính nàng mới biết được, đó là sự thành tâm đến cỡ nào.

Bởi vì ở hiện đại nàng không có cha mẹ, từ khi ra đời đã bị vứt bỏ, Văn Ngọc quan tâm mình, đó đều là thật lòng, nàng hiểu rõ, cho nên nàng cũng đối xử chân thành với bà. Ở thời đại này, tất cả mọi người đều như thế, vì để đạt được mục đích của mình, ngay cả người thân nhất vẫn có thể lợi dụng, nàng cũng như vậy.

Văn Ngọc vỗ vỗ tay của nàng, "Ta tin tưởng con."

Đến Giờ Dậu, đại yến bắt đầu.

Bởi vì mùa hè rất nóng, cho nên yến hội được bày trí ở Thiên hồ của Tiêu phủ. Xây dựng phức tạp như vậy, đã thể hiện Tiêu phủ giàu có đến mức nào, không thua kém bao nhiêu so với hoàng cung

Người không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Khuynh Thành từ trong đình đi ra, liền nhìn thấy Hạ Hầu Lưu. Mới mấy ngày không gặp, hăn giống như gầy đi không ít, hăn bước đến trước mặt nàng, "Chúc mừng Quận chúa muội muội, hôm nay tìm được mẫu thân."

Nàng cười gượng gạo, "Nếu Thái tử ca ca đã đến đây, vậy thì ngồi xuống đi. Lời chúc mừng của người, muội muội xin nhận." Thời điểm ấy, nàng có thể cảm giác được sự bi thương của Hạ Hầu Lưu.

Lúc Hạ Hầu Lưu còn muốn lên tiếng, thì trùng hợp Dạ Vô Minh xuất hiện, bước đến chính giữa hai người: "Khuynh Thành, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi. Thế nào, qua đây chia sẻ cảm giác có mẫu thân với bốn điện hạ nào."

Tiêu Khuynh Thành thật sự cảm thấy người nam nhân này vô sỉ tới cực điểm. Nếu không phải vì e ngại có nhiều người ở đây, nàng đã thưởng cho hăn một quả đấm rồi, cho hăn hiểu được cái gì gọi là hung ác! Được rồi, nhưng mà quả thực là hăn đã giúp nàng hóa giải cục diện xấu hổ này.

Hạ Hầu Ý cũng không đến, nàng biết, giữa bọn họ tốt nhất không nên lui tới. Tiêu Khuynh Khánh vĩnh viễn không biết. Lúc ấy nàng thương tổn Hạ Hầu Lưu chỉ là rất nhỏ. Nhưng sau đó sự phát triển của nó mới là lớn nhất, mỗi lần nghĩ đến nàng đều đau lòng.

Khi khách khứa đã đến đông đủ, tân Ngọc phu nhân cực kì lễ độ chào hỏi tất cả khách mời. Điều làm cho Tiêu Khuynh Thành kinh ngạc chính là, từng cử chỉ của bà đều lộ ra sự tao nhã, vừa nhìn liền biết là đến từ danh môn.

Đối với quá khứ của bà, nàng chưa từng hỏi qua, mà cũng không muốn hỏi tới.

Tiệc rượu đến một nửa, một chiếc khăn tay đột nhiên bay đến giữa hồ,
Tiêu Thiên Kính cực nhanh tiếp được khăn tay, nét chữ quen thuộc đập vào
mắt:

"Ngọc giám trần sinh,

Phượng liêm hương trần.

Lãn thiên mấn chi xảo sớ,

Bế lữ y chi khinh luyện.

Khố tịch mịch ư thông cung,

Đãn chú tư hồ lan điện.

Tín tiêu mai chi tận lạc,

Cách Trường Môn nhi bất kiến.

Huống nãi:

Hoa tâm dương hận,

Liễu nhân lộng sầu.

Noãn phong tập tập,

Xuân điệu thu thu.

Lâu thượng hoàng hôn hê, thính phượng xuy nhi hồi thủ,

Bích vân nhật mộ hê, đối tố nguyệt nhi ngưng mâu.

Ôn tuyền bất đáo, ức thập thủy chi cựu sự,

Nhàn đình thâm bế, ta thanh điều chi tín tu.

Miễn phù:

Thái Dịch thanh ba,

Thuỷ quang đấng phù.

Lạp ca thưởng yển,

Bồi tòng thần tu.

Tấu vũ loan chi diệu khúc,

Thừa hoạ nghịch chi tiên chu.

Quân tình khiến quyển,

Thâm tự trừu đoạn.

Thệ sơn hải nhi thường tại,

Tự nhật nguyệt nhi mị hữu.

Hà kỳ:

Tật sắc dung dung,

Đố tâm xung xung.

Đoạt ngã chi ái hạnh,

Xích ngã hồ u cung.

Tư cự hoan nhi bất đắc,

Tương mộng trước hồ mộng lung.

Độ hoa triêu dữ nguyệt tịch,
Dung độc đối hồ xuân phong.
Dục Tương Như chi tấu phú,
Nại thế tài chi bất công.
Thuộc sầu ngâm chi vị cánh,
Dĩ hưởng động hồ sơ chung.
Không trường thán nhi yếm duệ,
Bộ trừ trừ hồ lâu đông."

Tạm dịch:

“Gương ngọc bụi bám,
Hộp phượng hương phai.
Mái tóc mây thưa chải,
Tấm áo thêu biếng cài.
Khổ vắng vẻ nơi huệ các,
Riêng nhớ nhung chốn lan đài.
Tin hoa mai đang rơi rụng,
Nhìn Trường Môn nào thấy ai.

Hơn nữa:

Lòng hoa khơi hận,

Mắt liễu vương hờn.

Gió ấm man mác,

Chim xuân ran ran.

Trên lầu hoàng hôn chừ, nghe phượng thổi ngoảnh đầu lơ lảo,

Bông mây chiều tối chừ, nhìn trăng sáng ngược mắt ngùi than.

Suối ấm không tới, nhớ buổi nhật cỏ xanh hân hoan,

Trường môn đóng chặt, thương nỗi tin chim nhận khó khăn.

Nhớ xưa:

Thái Dịch sóng gợn,

Nước sáng lập lờ.

Sênh ca yến tiệc,

Theo hầu đức vua.

Tâu khúc loan múa,

Lên thuyền rồng khua.

Tình vua quyến luyến,

Xoắn xuyết duyên tơ.

Thề non nước vững vàng muôn thuở,

Cùng nhật nguyệt sáng tỏ ngàn thu.

Cớ sao:

Ghét sắc đùng đùng,
Lòng ghen hung hung.
Cướp ta niềm ân sủng,
Bỏ ta nơi u cung.
Mong vui xưa khó được,
Những mơ tưởng lung tung.
Nhìn trăng chiều cùng hoa sớm,
Thẹn gió xuân thêm lạnh lòng.
Muốn Tương Như dâng phú,
Sợ đời kém tài hùng.
Nỗi buồn ngâm chưa dứt,
Đã vắng tiếng chuông đồng.
Uống than dài nhỏ lệ,
Lần bước trên lầu đông.”

Tiêu Khuynh Thành nhìn lướt qua, đúng lúc nhìn thấy câu cuối cùng, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu, Lâu đông phú! Thật không ngờ bà ta lại có thể biết dùng chiêu này để kéo tâm Tiêu Thiên Kính trở về.

Mai phi bị lạnh nhạt, đã dùng một bài Lâu đông phú kêu gọi tâm Hoàng đế trở về.

Lập tức một loại dự cảm không tốt xuất hiện, đồng thời vẻ mặt Tiêu Thiên Kính cũng công kích trái tim nàng, nàng biết, bà ta đã thành công rồi! Tay khẽ nắm chặt lại, đè nén sự nóng nảy trong lòng.

Quả nhiên đêm đó Tiêu Thiên Kính đi đến Chính uyển, cho tới sáng sớm hôm sau mới chịu rời khỏi để đi đến quân doanh. Tiêu Khuynh Thành sớm đã chờ ở bên ngoài, cửa Chính uyển vừa mở, liền cười khanh khách bước vào, "Khuynh thành sang đây thỉnh an chủ mẫu."

Cẩm Nương thừa biết nàng không có lòng tốt như thế, nhưng không thể không chừa lại cho nàng chút mặt mũi, "Quận chúa, Bây giờ Công chúa vẫn chưa thức, có lẽ người nên trở về thôi. Chờ sau khi Công chúa ngủ dậy, lại đến thỉnh an cũng không muộn."

Bởi vì Hạ Hầu Vân là Đại Công chúa đương triều, lại là đương gia chủ mẫu Tiêu phủ, cho nên Vinh Quận chúa như nàng theo lẽ thường phải đi thỉnh an bà ta.

Tiêu Khuynh Thành ...ai, thở dài một tiếng, "Vậy Khuynh Thành trước hết đi thỉnh an mẫu thân." Nàng biết, Hạ Hầu Vân không muốn thua Văn Ngọc, vì thế mới cố ý nói một câu như vậy để kích thích bà ta.

Quả nhiên Hạ Hầu Vân ở bên trong nghe được lời này, lập tức chậm rãi nói: "Nhũ mẫu, cho Khuynh Thành vào đi. Ta đã dậy rồi, nàng tới cũng đã tới rồi, đừng để cho người ta uổng công một chuyến."

"Dạ, Công chúa."

Tiêu Khuynh Thành đi vào hậu đường, hơi thở ái muội vẫn còn lẫn quẩn ở xung quanh, xem ra tối hôm qua đã có người hưng phấn mây mưa lắm đây, mãi cho đến sáng cũng không quên triền miên một phen. Nghĩ mà cảm thấy có chút ghê tởm!

"Khuynh Thành thỉnh an chủ mẫu." Nàng vẫn duy trì tác phong nhanh nhẹn, nghiêng nửa thân vẫn an.

Hạ Hầu Vân làm ra vẻ mệt mỏi, dựa vào ghế quý phi, lười biếng nói: "Khuynh thành ngồi đi. Chủ mẫu hơi mệt, cho nên muốn nghỉ ngơi thêm một lát. Hôm qua không đến được tiệc rượu nhận làm con thừa tự của người, người không trách ta chứ?"

Tiêu Khuynh Thành cầm một ly trà ở trên bàn lên, lắc đầu: "Không sao, sức khỏe chủ mẫu mới là quan trọng. Mẫu thân làm thiệp, ở đâu có đạo lý yêu cầu vợ cả ra mặt." Ý tức trong lời nói của nàng rất rõ ràng, người là chủ nhân cao quý.

"Coi, lời này của Khuynh Thành, trái lại làm cho trong lòng chủ mẫu khó chịu rồi. Trước đó vài ngày ta có đến Mạc Hàn tìm được một cây trầm, dùng ngọc tốt nhất tạo thành, chạm vào sinh ra độ ấm, bản Công chúa tặng cho người, coi như nhận lỗi với người." Khi nói chuyện, bà ta đưa mắt ra hiệu cho Cẩm Nương.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Trâm Ngọc Làm Nên Sóng Gió

Editor: thuyvu115257

Ngay tức khắc Cẩm Nương rất biết điều chạy tới hộp nữ trang cầm lấy một cây trâm ngọc, hai tay dâng đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành. Nàng đảo mắt liếc cây trâm ngọc nọ, nhìn ra được đó là đồ tốt, nhưng mà nàng vẫn tin tưởng nữ nhân này sẽ không tốt như vậy, trong đây nhất định có biến.

Lúc nàng duỗi tay chuẩn bị cầm nó, cố ý nghiêng người, ra hiệu cho Bạch Hi bên cạnh, nàng ấy cũng đồng thời đưa tay ra lấy, trong lúc tay hai người chạm nhau, trâm ngọc “bộp” một tiếng rơi xuống đất!

"A... Bạch Hi, người làm sao thế! Nhìn xem, một cây trâm ngọc tốt như vậy mà bị rơi hỏng mất rồi!" Tiêu Khuynh Thành nhìn trâm ngọc rơi xuống đất, đau lòng không thôi.

Bạch Hi sợ hãi phủ phục trên mặt đất, "Công chúa, Quận chúa tha mạng... Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết..."

Bỗng dưng Tiêu Khuynh Thành đứng dậy, một tay tóm lấy trường bào Bạch Hi, tay còn lại giương cao chuẩn bị giáng cho nàng ấy một cái tát, đột nhiên giọng nói của Hạ Hầu Vân vang lên: "Khuynh Thành, chỉ là một cây trâm ngọc nho nhỏ hà tất phải tức giận như vậy, tha cho tiểu tỳ nữ đó đi."
diễn\$đànlê^quý#đôn

"Không được! Chủ mẫu, lỗi do nàng ta không cẩn thận, nếu không dạy dỗ, sẽ còn có lần sau! Chỉ có giáo huấn tốt, mới có thể nhớ rõ đau đớn lần

này, để tránh vết sẹo tốt lên rồi đã quên đau!" Giọng nói của nàng lộ ra sự bén nhọn, nghe vào trong tai Hạ Hầu Vân lại vô cùng chói tai.

Hạ Hầu Vân chỉ cười nhạt, "Coi như nể mặt chủ mẫu đi."

Tiêu Khuynh Thành thấy bà ta câu nệ như thế, trừng mắt nhìn Bạch Hi, "Còn không mau cảm tạ ân cứu mạng của Đại Công chúa, nếu sau này còn tái phạm, Bản Quận chúa sẽ cho người trả giá lớn!" diễn%đàn#lê.quý*đôn

"Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám nữa. Đa tạ Công chúa cứu mạng, đa tạ Quận chúa tha mạng." Bạch Hi diễn hết sức sinh động, giọng nói mang theo sự đau xót.

Tiêu Khuynh Thành cau mày, đau lòng nhìn cây trâm trên mặt đất, cúi người xuống, nhặt từng mảnh nhỏ đặt vào khăn tay cẩn thận gói lại, "Tâm ý chủ mẫu, Khuynh Thành vô phúc hưởng thụ, cho nên đành nhặt những mảnh vỡ làm kỷ niệm ạ."

Hạ Hầu Vân không nói chuyện, chỉ ngậm cười lạnh: Tuồng vui này diễn rất tốt.

Thấy Hạ Hầu Vân không nói chuyện, cũng biết bà ta đã hiểu ra nàng đang hát tuồng gì, trình diễn bao nhiêu đó cũng đủ rồi, vậy thì nàng nên ra khỏi nhà hát thôi, nhìn thời giờ, đỡ trán, mệt mỏi nói: "Chủ mẫu, thờ gian không còn sớm, Khuynh Thành không ở chỗ này quấy rầy người nữa, con đi thỉnh an mẫu thân đây, người cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nắng nóng khó nhịn ạ!"

"Cấm Nương tiễn Khuynh Thành ra ngoài."

"Dạ, lão nô tuân mệnh."

Sau khi Tiêu Khuynh Thành rời khỏi, Cấm Nương từ bên ngoài tiến vào lạnh lùng hừ một tiếng, "Nữ tử này thật có gan lớn, dám đập vỡ trâm ngọc

của người, hơn nữa còn nói chẳng biết tại sao."

"Hừ, ý tứ của nàng ta là, bất cứ lúc nào nàng ta cũng có thể xuất chiêu, để cho ta tiếp chiêu. Ha ha, xem ra ta đã quá coi thường nàng ta. Có Thái tử, Hoàng Thượng, còn có thứ ma quỷ nọ làm chỗ dựa, lá gan của nàng ta ngày càng lớn hơn! Quả thực!" Tâm tình Hạ Hầu Vân rất tệ, trong lòng khó chịu đến cực điểm.

Cầm Nương thoáng suy tư, vỗ vỗ tay của bà ta, "Công chúa đừng nên lo lắng, nô tỳ đã sớm động tay động chân ở bên trong cây trâm, nàng ta nhìn không ra thứ gì đâu. Nếu vật đó ở một mình thì hoàn toàn không có độc, nhưng khi ở cùng một chỗ với thảo dược trồng trong vườn, vậy thì..."

Hạ Hầu Vân nghe xong, khẽ nhếch môi, "Vẫn là người thông minh, sớm chuẩn bị kỹ càng, lần này Bốn Công chúa cũng không tính là thua. Trong cung có tin tức gì không, Hoàng hậu nương nương đã hỏi cung chưa?"

Cầm Nương lắc đầu, "Công chúa, Hoàng hậu vốn không có rời kinh đô, vẫn luôn ở đó. Bà ta muốn tránh mặt Công chúa thôi ạ. Lần này Thái tử điện hạ và Công chúa Ngữ Luân thành đôi, đều nhờ tiểu tiện nhân ấy, cho nên... Đoán chừng Hoàng hậu nương nương muốn..."

Hạ Hầu Vân nghe xong, tay gặt gao nắm lại cùng một chỗ, trong mắt chứa đầy hận ý.

"Cái tiểu tiện nhân đáng ghét đó, lại có năng lực lôi kéo Hoàng hậu về phe mình. Chẳng qua trong mấy năm nay, rõ ràng Hoàng hậu đã kéo xa quan hệ với Bốn Công chúa. Nguyên nhân nằm ở chỗ ca ca, vì Tướng Quân nắm quyền, cho nên ca ca sẽ không để cho Bốn Công chúa tiếp tục lớn mạnh. Nhưng..." Bà ta không rõ, đã như vậy, vì sao lại để cho Tiêu Khuynh Thành phát triển thế lực như thế.

Nguyên do ở trong đó mãi cho đến ngày chết bà ta mới hoàn toàn hiểu được. Tất cả mọi người đều là quân cờ trong tay Hoàng đế, đều bị đùa bỡn!

Đương nhiên đây là chuyện của sau này...

Tiêu Khuynh Thành trở về Lâm Thủy uyển, đúng lúc Tiểu Dực tới chuẩn bị dùng cơm trưa, nàng nhìn thấy bé, ném đồ vật trong tay lên trên bàn, "Tiểu Dực, mau giúp tỷ tỷ nhìn xem đây là thứ gì."

Tiểu Dực mở khăn tay ra, lúc nhìn đến những mảnh ngọc vỡ nát kia, hơi nhíu mày, toàn bộ gương mặt nhỏ xoắn xuýt lại, "Thứ này bản thân không có độc, nếu ở cùng nơi với những thực vật bên ngoài kia, sẽ sinh ra độc."

"Ha ha, tỷ đoán bà ta sẽ không có lòng tốt như thế, rất tốt. Thật sự là một chủ mẫu tốt, lễ lớn như vậy, tỷ nhận được. Tỷ sẽ nhớ kỹ!" Tiêu Khuynh Thành cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, chậm rãi nói.

Tiểu Dực kéo kéo vạt áo Tiêu Khuynh Thành, "Tỷ tỷ, có Tiểu Dực ở đây. Mặc kệ bà ta bỏ độc gì, Tiểu Dực đều thay tỷ đón nhận, đừng sợ! Đệ sẽ bảo vệ tỷ tỷ ..."

Cách đây không lâu, nàng cũng đã nói lời này, hứa bảo vệ nó, nó nhanh như vậy đã học được. Tốc độ thật sự không tầm thường.

Mấy ngày nay, Tiêu Khuynh Thành biết rõ Hạ Hầu Vân vẫn luôn tiến cung cầu kiến Hoàng hậu nương nương, nhưng bà đều tránh mặt, nhớ lại, lần trước bà ta đã từng nói qua sẽ khiến cho nàng tiến cung uống một ít trà, vì vậy nàng cũng chỉ có thể ở nơi đây tiêu khiển cùng với Hạ Hầu Vân thôi.

Ngồi trong xe ngựa, Tiêu Khuynh Thành chuyển mắt nhìn vết đỏ trên mặt Bạch Hi, khẽ vượt qua gương mặt của nàng ấy, "Bạch Hi, còn đau không? Thật sự uất ức cho người rồi, vì diễn một tuồng kịch, để cho người chịu đau."

Bạch Hi mỉm cười lắc đầu, "Có thể giúp đỡ chủ nhân, đó là may mắn của Bạch Hi. Chủ nhân không nên để ở trong lòng, chút đau đớn này đối với Bạch Hi mà nói không tính là gì."

Đúng vậy.

Làm sát thủ, đúng là một công việc liều chết. Bất kỳ lúc nào

cũng có thể hi sinh, suy nghĩ đến đây, không khỏi có chút đau lòng vỗ vỗ bàn tay mềm mại của nàng ấy, “Người không cần lạnh nhạt với ta như vậy, người liều mình bảo vệ ta, ta đối xử tốt với người, đó là lẽ tất nhiên.”

Tức khắc, Bạch Hi cảm động đến không biết nói gì. Từ vài tuổi nàng đã bắt đầu khổ luyện, rất ít tiếp xúc với người khác, quen thói lạnh nhạt vô tình. Bỗng nhiên Tiêu Khuynh Thành quan tâm mình như thế, khiến cho chân tay nàng có chút luống cuống.

“Được rồi, xuống xe ngựa thôi. Đến hoàng cung rồi.”

“Dạ, Quận chúa.”

Bước đến Dực Khôn cung, đúng lúc gặp Ngữ Luân đi qua thỉnh an, Khuynh Thành bái kiến Thái tử phi.”

Đã lâu không nhìn thấy công chúa Ngữ Luân, phát hiện nàng ấy gầy đi không ít, có lẽ là vì Hạ Hầu Lưu không quan tâm đến nàng ấy.

Tính tình Ngữ Luân khá cao ngạo, nàng ấy biết người ở trong lòng Hạ Hầu Lưu là ai, nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành, trong nội tâm càng không thoải mái, “Người không cần khách khí với ta như vậy, người là Vinh Quận chúa địa vị cao quý, ta không nhận nổi.”

Lời này mang theo sự châm biếm.

“Nếu Thái tử phi nhận không nổi, vậy Khuynh Thành bớt việc rồi, ta vốn không thích những lễ tiết phức tạp này.” Tiêu Khuynh Thành cười tít mắt nhìn Ngữ Luân, tâm tình không bị ảnh hưởng bởi lời nói của nàng ấy.

Ngữ Luân thấy mình không đạt được mục đích, lập tức trong lòng bực bội không thôi, “Coi như quên đi, người cứ tự nhiên. Ta đi thỉnh an mẫu hậu xong, phải trở về đây. Mắt không thấy, tâm không phiền.”

Không tưởng tượng được một vị công chúa ngang ngược sẽ nói những lời này.

Tiêu Khuynh Thành vừa cười vừa nói: “Ta còn nhớ rõ ngày ấy công chúa vỗ ngực nói, chắc chắn sẽ làm cho Thái tử điện hạ thích người, sao hôm nay nhìn giống như không có chút tự tin nào vậy. Người là công chúa tôn quý của Đại Dực quốc, không cần đi lấy lòng ai, làm tốt chính mình là được rồi!”

Ngữ Luân ngơ ngác dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tiêu Khuynh Thành, “Hắn không thích ta, mặc kệ ta làm thế nào, hắn cũng không thích ta. Tất cả kiêu ngạo của ta đều bị hắn phá hủy.”

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, trong lòng thoáng lộ bộ, đau lòng nhìn vị công chúa từ nhỏ đã nhận muôn vàng sự cưng chiều, lúc này lại bị một người nam nhân lạnh nhạt. Một khắc ấy nàng đã bắt đầu hối hận, có lẽ nàng không nên đem nàng ấy giao cho hắn, nếu không nữ tử này sẽ không mất đi sự ngây thơ vốn có của mình.

Lúc nàng hồi phục tinh thần lại, Ngữ Luân đã biến mất. Lương ma ma đứng hầu bên cạnh, “Quận chúa, nương nương chờ ở bên trong, ngự thiện phòng vừa chế biến ra một món điểm tâm mới, cực kì ngon miệng, nương nương để cho người đi ném thử.”

Tiêu Khuynh Thành gật nhẹ đầu, nhìn ý cười trong mắt của Lương ma ma. Vị này tuyệt đối không thể xem thường, làm bạn với Hoàng hậu mấy chục năm, địa vị đó hoàn toàn không thể lung lay.

Bước vào nội điện, hương thơm của điểm tâm nhẹ nhàng bay tới, nàng không khỏi thèm thuồng, thực ra nàng rất thích thức ăn ngon, chẳng qua ở

Tiêu phủ, ăn cái gì cũng phải chú ý, nếu không ngay tức khắc nàng đã bỏ mình rồi!

Hoàng hậu nương nương thấy nàng đến, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: “Ngồi đi, ném thử điểm tâm này, rất ngon đó. Nếu thích đợi lát nữa lấy một ít về cho tiểu đệ đệ của ngươi.”

“Sao nương nương biết Khuynh Thành còn có tiểu đệ đệ.” Tiêu Khuynh Thành thoáng nghi ngờ, nàng chưa từng nói ra bên ngoài, hơn nữa không mang theo Tiểu Dực tham dự bất kỳ yến hội gì. Vì muốn bảo vệ nó thật tốt....

Xem ra trước đó Hoàng hậu đã điều tra rõ lai lịch của nàng.

Hoàng hậu cười run rẩy hết cả người, “Nghe lời này của ngươi, ai mà không biết chuyện của Vinh Quận chúa. Ngươi là đại hồng nhân (*) trong cung ngoài cung, được mọi người chú ý.”

(*) Đại hồng nhân: Người được tín nhiệm, người thân cận.

Hình như lời này có hơi kỳ lạ.

“Nương nương nói đùa. Mấy ngày trước nghe chủ mẫu nhắc đến, nương nương rời kinh cầu phúc, không nghĩ sẽ trở lại nhanh như thế. Khuynh Thành tới thử thời vận, ai ngờ gặp được ngươi!” Tiêu Khuynh Thành cố ý nói đến Hạ Hầu Vân, nàng muốn nhìn xem phản ứng của bà ta.

Hoàng hậu cơ trí, làm sao có thể không phát hiện được dụng ý của nàng, “Nơi này chỉ có hai người ngươi và bản cung, có cái gì thì cứ nói thẳng, bản cung vẫn câu nói đó, bản cung và đại công chúa nước sông không phạm nước giếng, nếu ngươi muốn mượn tay bản cung làm việc, vậy thì không có khả năng. Nhưng mà bản cung có thể giúp ngươi lấy được thứ khác ngoài vật ngươi cần tìm.”

Tiêu Khuynh Thành cũng chỉ ném đá xuống giếng, nhìn thấy hiệu quả, không ngờ Hoàng hậu nương nương nóng lòng muốn hợp tác với nàng như vậy, xem ra bà ta nhất định có việc cầu mình. Sau một lúc suy tư, nàng chậm rãi nói: “Nương nương đối với Khuynh Thành mà nói cũng giống như nghĩa mẫu, nghĩa mẫu cần trợ giúp gì, Khuynh Thành nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn!”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tĩnh Quý Phi Hung Hãn

Editor: Thuyvu115257

Hoàng hậu nương nương nghe xong, khóe miệng giương nhẹ, rất vui vẻ, khẽ vuốt tóc đen của nàng, "Người thật đúng là một hài tử khả ái, nếu người làm con dâu của Bổn cung, Bổn cung không biết sẽ hạnh phúc đến cỡ nào. Chẳng qua không sao, hiện giờ cũng rất tốt."

"Nương nương, nhưng dạo gần đây chắc người rất đau đầu vì chuyện Quý Phi ý được sủng ái mà ngang ngược đúng không?" Cho dù vị trí của Hoàng hậu vững vàng, nhưng vẫn có chút kiêng kỵ vị Tĩnh Quý Phi nọ, cha là Thừa tướng, thế lực nhà mẹ đẻ khổng lồ. Vị này là Hoàng hậu nhưng nhà mẹ đẻ lại không có thế lực, tự nhiên có chút sợ hãi. Hơn nữa đứa con trai Hạ Hầu Lưu này làm sao cũng không nghe theo bà. Cho nên theo lẽ tự nhiên bà phải tìm cho mình một chỗ để có thể ẩn mình.

Hoàng hậu nương nương khẽ cau mày, "Ừ, chuyện trên triều Bổn cung không tiện ra tay. Tĩnh Quý Phi đắc thế, khiến cho tâm Bổn cung luôn lo lắng." Bà tin tưởng Tiêu Khuynh Thành như thế, nguyên do là vì Hạ Hầu Lưu.

Tiêu Khuynh Thành không thích tranh vào vũng nước đục trong hậu cung này, Hoàng hậu chủ động lôi kéo mình, nếu nàng né tránh, bà chắc chắn sẽ hợp tác với Đại Công chúa, sau đó mượn tay của bà ta xử lý một vài việc. Như vậy nàng sẽ...

Nhìn phản ứng không lớn của nàng, Hoàng hậu suy đoán nàng sẽ không đồng ý, thứ mà nữ tử xem trọng nhất đó chính là phòng thân, người không quan trọng với nàng, dám chắc nàng sẽ không ra tay.

Một khi đã như vậy, bà cũng không cần cưỡng cầu, hơn nữa nếu để Lưu Nhi biết được chuyện này, nhất định sẽ náo loạn với bà. Suy nghĩ đến đây, bà mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, Bôn cung muốn chợp mắt một lát. Người đi đến chỗ Lưu Nhi đi."

"Dạ, nương nương."

Tiêu Khuynh Thành bước đến hoa viên trong Dực Khôn cung, đứng lúc nhìn thấy hoa sen đang nở rộ, xinh đẹp động lòng người. Sự đấu tranh vì quyền thế trong cung cực kỳ đen tối, nàng không muốn lây nhiễm tới...

"Ồ, ta tưởng là ai, hóa ra là Vinh Quận chúa vừa được Hoàng Thượng tân phong đó sao? Tới gặp Hoàng hậu, bị đuổi ra ngoài rồi à?" Đột nhiên một âm thanh gay gắt vang lên ở bên tai.

Nàng chuyển mắt, chỉ thấy một nữ tử mặc quần áo bằng băng tuyết thượng hạng đứng ở trước mặt, bên cạnh là hai tỳ nữ hầu hạ, một người cầm quạt đong đưa, một người che dù. Khuôn mặt ấy mang theo sự cao ngạo, lại còn dám huênh hoang ở chỗ này, chắc chắn là vị Tĩnh Quý Phi trong miệng của Hoàng hậu rồi!

Tiêu Khuynh Thành bước đến trước mặt của nàng ta, dịu dàng cười nói: "Quý Phi nương nương thật sự là có mắt nhìn, Khuynh Thành bái kiến nương nương!"

Tĩnh Quý Phi thản nhiên liếc nàng một cái, sớm nghe nói tính tình của người này rất kì quái, hơn nữa hết sức khinh cuồng không ai bì nổi, hôm nay vừa thấy, cùng lắm cũng chỉ có như vậy. Thế nhưng nàng thật sự rất muốn biết, rốt cuộc nàng ta khinh cuồng đến cỡ nào.

Bạch Hi đứng bên cạnh nhìn Tĩnh Quý Phi như thế, hơi nhíu mày, bỗng chốc ném một hòn đá nhỏ vào đùi của nàng ta, Tĩnh Quý Phi lập tức hét chói tai: "Úi, Tiêu Khuynh Thành, người cái đồ tiêu tiện nhân không biết trời cao đất rộng này, người lại dám đánh lén ta!?"

Lông mày Tiêu Khuynh Thành phút chốc gom lại, tiểu tiện nhân! Thật sự là một tên gọi chói tai tới cực điểm. Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghe có người dám lớn mật gọi nàng như thế "Tiểu tiện nhân!"

"Quý Phi nương nương, người gọi Khuynh Thành là tiểu tiện nhân?" Nàng cười vô hại, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, nhưng ở bên trong nụ cười ấy lại tinh tế cất giấu dày đặc kim châm, chỉ cần trúng một châm liền mất mạng!

Tĩnh Quý Phi đẩy Tiêu Khuynh Thành ra, "Ừ! Đúng là Bồn cung kêu người là tiểu tiện nhân đó, thế nào? Người cho rằng dụ dỗ Hoàng Thượng phong người làm Vinh Quận chúa, là có thể đổi đái Bồn cung như thế sao?"

Tiêu Khuynh Thành thoáng nhú mày, giống như có chút phiền chán xoa xoa huyết thái dương, cúi đầu gọi Bạch Hi, Bạch Hi lập tức nhận lệnh, bước đến bên cạnh nàng ta, lạnh lùng nói: "Nếu Quý Phi giải thích rõ ràng với chủ tử ta, như vậy liền bình an vô sự, còn bằng không thì đừng trách Bạch Hi vô tình!".

"Một kẻ tiện tỳ lại dám to gan kiêu ngạo trên đầu Bồn cung, Tiêu Khuynh Thành người không để Bồn cung vào mắt mà. Xem ra hôm nay không cho người biết tay, người liền không biết quy củ trong cung rồi!" Bản tính Tĩnh Quý Phi rất dễ bị xúc động, dựa vào phụ thân, mới trở thành Quý Phi. Thế nhưng tính cách nàng ta lại quá ngang ngược càn rỡ, đã sớm đắc tội với không ít người.

Hiện tại chọc phải Tiêu Khuynh Thành, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tĩnh Quý Phi giơ bàn tay lên, muốn thưởng cho Tiêu Khuynh Thành một cái tát, ai ngờ nàng nhanh tay cầm chặt cổ tay của nàng ta, trở tay một cái nàng ta tự tát vào mặt của mình, "Ta nói cho người biết, đừng tưởng rằng Hoàng Thượng sủng ái người, là người có thể muốn làm gì thì làm".

Đôi mắt đẹp của Tĩnh Quý Phi vì tức giận mà mở to, hai mắt trừng thật lớn, tuổi nàng ta còn nhỏ, lại là hòn ngọc quý trên tay Thừa tướng, làm sao chịu được sỉ nhục như thế, mạnh mẽ rút về tay, rống to với tỳ nữ ở sau lưng: "Đánh chết tiểu tiện nhân này cho ta! Nhanh... Đánh cho ta!"

Tỳ nữ sợ hãi nhìn Tiêu Khuynh Thành, vừa di chuyển, đã bị ánh mắt sắc bén của nàng làm cho ngừng lại.

Đứng ở bên trong xem trò cười đủ rồi, lúc này Hoàng hậu mới chậm rãi đi ra, bày ra tư thế của một vị Hoàng hậu, "Nơi này là Dực khôn cung, Tĩnh Quý Phi và Vinh Quận chúa ồn ào gì đó?!"

Tĩnh Quý Phi vừa nghe lời nói của Hoàng hậu, lập tức chạy đến trước mặt của bà, "Hoàng hậu, Vinh Quận chúa dĩ hạ phạm thượng, dám đánh Quý Phi, theo như quy cũ của hậu cung, nên đánh chết!"

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, thật sự cảm thấy hai chữ "Đánh chết" vô cùng chói tai. Hiện tại Hoàng hậu rất phẫn khích, chạm phải Tiêu Khuynh Thành, nàng không thể không ra tay! Bởi vì nàng không phải là người để cho mình chịu uất ức!

Chẳng qua nàng cũng biết rõ, chuyện này không trùng hợp như vậy, rõ ràng là có người cố ý sắp xếp. Mặc dù nàng không vui, nhưng mà cũng không đến mức phải nổi giận. Nếu không phải Tĩnh Quý Phi cố tình nói như vậy, cho dù có người thiết kế sự trùng hợp này, vẫn sẽ không thể phát sinh chuyện gì.

Nàng ta nổi danh là người hẹp hòi, chắc đã sớm có ý kiến rất sâu với mình, chẳng qua vẫn không có cơ hội đụng chạm, khiến cho nàng khó chịu mà thôi.

Hoàng hậu nghe Tĩnh Quý Phi nói, lắc đầu nghiêm túc nói ra: "Vinh Quận chúa là nghĩa nữ mà Hoàng Thượng rất

mực thương yêu, hơn nữa còn do đích thân Hoàng thượng phong, bổn cung không có lá gan đánh chết nàng, cho nên chuyện này có lẽ giao cho Hoàng thượng xử lý. Hoàng thượng sẽ cho Tĩnh quý phi một cái công đạo.”

Tĩnh quý phi thấy Hoàng hậu không cho mình mặt mũi như thế, tay nắm chặt thành quả đấm, sinh lòng oán giận. Diêu Thanh Uyển, nhìn người còn có thể kiêu ngạo đến khi nào. Cuối cùng sẽ có một ngày, Tĩnh Nhàn nàng sẽ ngồi lên vị trí Hoàng hậu kia, hung hăng dẫm nát người dưới chân.

Sau nửa chén trà.

Bên trong ngự thư phòng, Nguyên đế đau đầu nhìn trước mặt là Hoàng hậu, Tĩnh quý phi, Tiêu Khuynh Thành, chậm rãi để bút son xuống, hắng giọng một cái, “Các người một người là ái phi của trẫm, một người là ái nữ của trẫm, các người làm âm ỉ như vậy là muốn để cho trẫm khó xử sao?”

Tiêu Khuynh Thành tiến lên một bước, nghiêng nửa thân trên: “Phụ hoàng, Khuynh Thành biết sai. Khuynh Thành không nên tranh cãi với Quý phi nương nương, lại càng không nên chọc giận Quý phi nương nương, thỉnh phụ hoàng trách phạt.”

Nguyên đế nhìn bộ dáng Tiêu Khuynh Thành như vậy, cố ý ho khan một tiếng, lại nhìn qua Tĩnh quý phi, trên mặt nàng hiện rõ dấu năm ngón tay, có lẽ cũng chỉ có Tiêu Khuynh Thành mới dám to gan xuống tay với nàng như vậy.

Tĩnh quý phi gây sự trong hậu cung, ông đã sớm nghe nói, nhưng vì nể mặt Thừa tướng, ông vẫn giữ im lặng, ngay cả Hoàng hậu cũng chịu uất ức theo.

Mặc dù ông đã ngồi trên giang sơn nhiều năm, nhưng mà năm đó quá thực nhờ có Thừa tướng, mới được cơ hội leo lên vị trí này. Hiện tại ông ta cậy mình nhiều tuổi, quyền thế ngập trời, ông kiêu kị ông ta, còn sủng ái nữ nhi của ông ta đến tình trạng điên cuồng.

Ông làm như vậy là vì cái gì? Đường như hôm nay là lúc để thu hoạch rồi.

Trầm ngâm một lát, rốt cục mở miệng, “Nếu Khuynh Thành đã nhận sai, như vậy con nói một câu xin lỗi với Quý phi nương nương đi, việc này dừng ở đây thôi.” Nói xong, lại nhìn về phía Tĩnh quý phi, “Tĩnh Nhàn, Khuynh Thành nhỏ tuổi, nàng so đo với nó làm gì, rộng lượng một chút! Hơn nữa trầm vừa tìm được một viên ngọc quý hiếm, buổi tối đến tẩm cung thưởng thức cùng trầm!”

Mặc dù Tĩnh quý phi không vui, nhưng mà Hoàng thượng đã che chở cho nữ tử này, nàng cũng không có biện pháp, hơn nữa Hoàng thượng còn lấy lòng nàng, nàng không nên tiếp tục nói nữa, như vậy sẽ làm cho người bất mãn, do đó chỉ có thể vui vẻ đồng ý.

Tiêu Khuynh Thành xiết chặt khăn lụa, đè nén mãnh liệt trong lòng, nói một câu thực xin lỗi. Ngay tức khắc Hoàng hậu liền giảng hòa, mang Tĩnh quý phi đi. Chỉ chừa hai người Nguyên đế và Tiêu Khuynh Thành ở lại trong điện.

“Khuynh Thành, để con chịu oan ức rồi! Trầm rất khổ tâm, con có hiểu không?” Nguyên đế đi đến bên cạnh nàng, khẽ vuốt mái tóc của nàng. Nàng có chút không thoải mái lui ra phía sau một bước, “Do Khuynh Thành sai trước, phụ hoàng cũng đã trách phạt rất nhẹ, Khuynh Thành nào có chịu uất ức gì.”

“Triều đình rắc rối, Thừa tướng quyền thế ngấp trời, cậy mình lớn tuổi, trầm cũng hết cách với ông ta. Ngay cả chuyện nữ nhi của ông ta hống hách trong hậu cung, trầm chỉ có thể nhịn để cho .... Aiz.” Nguyên đế thở dài một tiếng, dáng vẻ hết sức buồn rầu.

Tiêu Khuynh Thành cười nhẹ, nhìn Nguyên đế lực bất tòng tâm nói: “Phụ hoàng, đáng tiếc Khuynh Thành thân là nữ nhi, hơn nữa hậu cung

không thể tham gia vào chính sự, nếu không Khuynh Thành nguyện ý san sẻ với người.”

Nguyên đế biết Khuynh Thành không phải là người thông minh bình thường, ông khó hiểu, nhưng mà nàng có thể hiểu được, thật sự rất nhạy bén, võ nhẹ vai của nàng, nhỏ giọng nói, “Ở Đại Tấn, nữ tử giống như nam tử, có thể cải trang.”

Khuynh Thành nâng mắt nhìn Nguyên đế, hình như hiểu được, khẽ nhếch miệng, “Đa tạ phụ hoàng giúp đỡ, Khuynh Thành nhất định sẽ làm được, không để phụ hoàng thất vọng. Chẳng qua Khuynh Thành lẻ loi một mình, sợ là hành động có chút khó khăn.”

Nguyên đế khẽ nhíu mày, “Khuynh Thành, phụ hoàng biết thực lực của con. Quan hệ của con và Dạ Vô Minh thế nào, trăm cũng biết chuyện hắt tặng Bạch Hi cho con, có nàng giúp con, làm ít công to đấy.”

Dựa vào!

Tiêu Khuynh Thành chân thật cảm thấy nam nhân này quá keo kiệt, quá gian trá. Để ông ấy biết mình còn có một ám vệ, vậy thì không thể nào vờ vét được rồi. Ngay tại lúc nàng buồn bực, Nguyên đế lại đột nhiên mở miệng: “Chẳng qua trăm phải bảo đảm an toàn cho nữ nhi của mình, cho nên trăm đưa hắt cho con mượn dùng vài ngày.”

Vừa nói xong, ông vỗ tay, một bóng đen chợt xuất hiện trước mặt, nam tử mang nón lụa đen nghiêng người, “Thuộc hạ bái kiến chủ tử.”

“Ô, phụ hoàng, ám vệ này quả nhiên không tầm thường. Chẳng qua đưa hắt cho con, như vậy chẳng may người có chuyện gì, nữ nhi sẽ vô cùng áy náy.” Khuynh Thành hưng phấn nhìn ám vệ trước mặt, sức mạnh đó chính xác không phải bình thường.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Mượn Tay Của Nàng

Nguyên đế sáng khoái cười ra tiếng, "Con cho rằng trăm nghèo nàn như vậy sao? Chỉ đào tạo một ám vệ, không thể nào, con cứ việc dùng đi. Có không ít người bảo vệ trăm, đừng ngại."

"Vậy Khuynh Thành cung kính không bằng tuân mệnh!" Tiêu Khuynh Thành cười tươi như hoa khoe sắc nở rộ trong mùa xuân, vô cùng xinh đẹp động lòng người. Luôn khiến cho Nguyên đế nghĩ đến rất nhiều thứ, không khỏi muôn vàn cảm khái.

Nguyên đế nhàn nhạt phân phó ám vệ Hắc Ưng, "Sau này người đi theo Quận chúa, hết thấy nghe theo sự sắp xếp của Quận chúa, không có khẩu dụ của trăm, không được hồi cung, biết chưa? Hắc ưng!?"

"Hắc Ưng tuân lệnh!" Hắc Ưng chính là ám vệ của Hoàng gia, tố chất của hắn tuyệt không đơn giản. Nàng thoáng suy nghĩ một lát, hay để cho hắn như Bạch Hi như vậy, hóa thành nô bộc đi theo bên cạnh nàng, để tránh ánh mắt của người khác.

Tiêu Khuynh Thành vừa bước ra khỏi ngự thư phòng, vị Tĩnh Quý Phi nọ liền xuất hiện, "Nếu người còn nói bậy trước mặt Hoàng thượng, chỉ cần ban đêm Bốn cung dùng một chút lời nói, tất cả sẽ thất bại trong gang tấc!"

"Ý Tĩnh Quý Phi nói phụ hoàng không có não, nhẹ dạ cả tin sao? Nói ra không phải khiến cho phụ hoàng bị người trong thiên hạ chê cười à?" Nàng khinh thường đấu với nàng ta, chẳng qua không quen nhìn dáng vẻ nàng ta kiêu ngạo thôi. Người như vậy căn bản không xứng làm đối thủ của nàng!

Chỉ có điều Hoàng hậu, Hoàng thượng đều muốn mượn tay nàng xử lý chuyện này, nàng dù thế nào cũng phải cho họ một chút mặt mũi.

Tĩnh Quý Phi nghe xong, thẹn quá hoá giận: "Tiêu Khuynh Thành, miệng người lợi hại, Bồn cung nói không lại người! Thế nhưng Bồn cung sẽ tìm cách nhổ bỏ gai của người, khiến cho mình người đầy thương tích!"

"Có lẽ nương nương tốn nhiều tâm tư rồi, Khuynh Thành thật sự rất ngứa tay, đã lâu không có giết người!" Tiêu Khuynh Thành cười hết sức kiêu ngạo, lời nói mang theo mùi vị khiêu khích.

Tĩnh Quý Phi vun tay áo thật mạnh, lạnh giọng nói với tỳ nữ ở sau lưng: "Bãi giá hồi cung!"

"Dạ! Nương nương."

Nhìn theo bóng lưng Tĩnh Quý Phi đi xa, Tiêu Khuynh Thành cười vui vẻ, thật là một thứ yêu kém mới có một kích mà đã không chịu nổi. Chẳng qua phụ thân của nàng ta có lẽ rất thú vị, dù sao cũng là Thừa tướng, tâm kế của hắn tuyệt đối rất sâu!

Mặc dù đã gần tối, thế nhưng sự nóng bức vẫn không hề thuyên giảm. Tiêu Khuynh Thành không khỏi phiền muộn phất phất quạt lụa trong tay, Bạch Hi bên cạnh nhỏ giọng nói: "Quận chúa, lúc người đi vào ngự thư phòng, tiểu Đức Tử của cung Thái tử có tới đó. Nói là Thái tử điện hạ mời ngài dùng bữa tối, Tây Nỗ tiến cung trái cây quý hiếm, để người qua nếm thử."

Tiêu Khuynh Thành nhìn trời chiều, suy tư trong chốc lát, vốn muốn cự tuyệt đến cung Thái tử, nhưng nghĩ lại, nếu nàng không đi, thật sự sẽ làm cho hắn cảm thấy có cái gì đó! Có lẽ nên đi cho thỏa đáng.

"Ừ, đi thôi."

"Dạ."

Từ ngự thư phòng đến cung Thái tử không xa, nhưng mà ngày hè rất nóng, đi đường có chút vất vả. Hạ Hầu Lưu đúng là biết quan tâm người khác, biết nàng sợ nóng bức, đi không đến năm bước, hẳn đã phái kiệu liền tới đây.

Đến cửa lớn cung Thái tử, tiểu Đức Tử lập tức nịnh nọt bước lên trước, "Vinh Quận chúa, tiểu Đức Tử rất trông mong ngài đến đây. Trong cung đã chuẩn bị xong hết thảy, chỉ đợi ngài đến truyền lệnh thôi."

"Ừ. Thái Tử Phi có ở đây không?" Nhớ tới nữ hài nhi ngây thơ đó, nàng không khỏi có chút áy náy.

"Hồi Quận chúa, Thái Tử Phi đi Hành cung dùng bữa tối với Thái tử Đại Dực quốc. Khoảng ngày mai mới có thể trở lại." Tiểu Đức Tử biết những chuyện giữa Hạ Hầu Lưu và Tiêu Khuynh Thành. Chẳng qua có lẽ hẳn đã nghĩ lệch hướng, cho nên mới có thể nói câu kia ngày mai mới trở lại. Tiêu Khuynh Thành cũng lười giải thích, bởi vì nàng không để ý cái nhìn của người khác.

Bước đến trong điện, cảm giác được mùi vị trong điện không giống như trước kia, có lẽ bởi vì có thêm một nữ chủ nhân. Đã có sức sống, thiếu đi một ít sự chán chường. Ngử Luân thật sự là một nữ nhân thông minh, chỉ cần chỉ điểm một chút liền thông suốt.

Vén bức rèm che ra, mười mấy cung nhân hầu hạ ở bên cạnh. Hạ Hầu Lưu yên lặng ngồi ở phía trên bàn dài, hẳn vẫn như trước yêu thích trường bào màu đỏ, nhìn qua cả người diêm dúa lẳng lơ, động lòng người.

Hắn thấy nàng đến, trong mắt hiện lên sự mừng rỡ, gương mặt trắng bệch biến thành hồng hào. Lúc đó Tiêu Khuynh Thành mới hoàn toàn hiểu rõ, vị trí của mình trong lòng hắn hẳn, quan trọng đến cỡ nào.

"Khuynh Thành..."

"Lưu ca ca, hôm nay vừa mới tiến cung, liền nghĩ sẽ đến chỗ của huynh ngồi một chút, thật không ngờ, huynh lại nhớ kỹ người muội muội này, chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn như vậy." Lời nói Tiêu Khuynh Thành lộ vẻ lạnh nhạt, cuối cùng nàng vẫn phụ hẳn.

Cho dù ở trong mắt Tiêu Khuynh Thành những lời nói đó rất tổn thương người khác, nhưng với Hạ Hầu Lưu mà nói, có thể nhìn nàng, cũng đã là một loại hạnh phúc lớn lao.

Bắt chước động tác của hẳn, cúi đầu nghiêm túc thưởng thức thức ăn ngon của phòng bếp trong cung Thái tử, quả nhiên khác xa so với Tiêu phủ. Hạ Hầu Lưu vẫn uống rượu, mãi cho đến khi rượu quá ba tuần, lúc này mới mở miệng nói mục đích tìm nàng đến là có việc quan trọng.

Cho lui tất cả cung nhân, chỉ chừa lại một tâm phúc, bởi vì hẳn không muốn hủy thanh danh của nàng, khiến cho người trong cung hiểu lầm. Thời gian qua luôn không để ý đến cái gì gọi là Thái tử điện hạ, nhưng vì nữ tử này thực sự đã thay đổi rất nhiều.

"Khuynh Thành, huynh không muốn muội dẫn thân vào vũng nước đục này. Không nên đồng ý yêu cầu của phụ hoàng và mẫu hậu, những người đó không phải là người muội có thể động vào." Mặc dù bề ngoài Hạ Hầu Lưu không rành thế sự, nhưng thực ra đều rõ mồn một cục diện hiện nay.

Tiêu Khuynh Thành rũ mắt xuống, "Không cần phụ hoàng và Hoàng hậu mở miệng, muội vẫn sẽ ra tay. Trêu chọc nàng ta, không phải là đã trêu chọc ông chủ lớn ở phía sau màn sao? Cho nên làm gì cũng như nhau thôi. Lưu ca ca, huynh không cần khuyên muội."

Tay Hạ Hầu Lưu gặt gao nắm chặt ly rượu, sự căm phẫn đối với Hoàng hậu và Hoàng thượng càng tăng thêm. Hẳn thấy rất rõ, cái gì Vinh Quận chúa, chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay ông ấy mà thôi. Nhưng, Tiêu

Khuynh Thành lại dùng thân phận này đi đối phó người mà nàng muốn đối phó.

"Khuynh Thành, muội là một người thông minh, chẳng lẽ muội không nhìn ra mưu tính của mọi người sao?" Hãn rất muốn nói cho nàng biết hết thảy chân tướng, để cho nàng hiểu rõ.

Thế nhưng hãn cảm thấy ý nghĩ của mình có chút dư thừa, Tiêu Khuynh Thành nhạy bén như vậy, sao không biết được mưu tính của Hoàng đế. Chỉ sợ là một người nguyện đánh, một người nguyện

chịu đựng. Hãn ở ngoài đứng xem, có thể làm bao nhiêu việc rồi!

"Lưu ca ca, ý tốt của huynh, Khuynh Thành hiểu. Bây giờ Khuynh Thành chỉ có thể nói cho huynh biết, không ai có thể một bước lên trời, muội chỉ có thể đi từng bước một đến mục tiêu của mình. Tin tưởng muội, cuối cùng có một ngày, muội sẽ đứng trên vạn người, không bị bất luận kẻ nào ức hiếp." Lời nói Tiêu Khuynh Thành tràn đầy tự tin.

Nghe như thế, trong lòng hãn nổi lên vài phần chua xót. Hai con người nghiêm túc nhìn Tiêu Khuynh Thành, "Nhờ kỹ, huynh giữ lại vị trí Thái tử là vì muội, nếu cần trợ giúp, muội chỉ cần nói một câu, Lưu ca ca sẽ vì muội mà xông pha khói lửa."

Hạ Hầu Lưu ơ Hạ Hầu Lưu, tình ý của huynh như thế làm sao Khuynh Thành nhận nổi, e rằng Tiêu Khuynh Thành nàng phải đến kiếp sau, mới có thể trả hết nợ.

"Lưu ca ca, thời gian không còn sớm. Có lẽ muội phải hồi phủ. Nếu không mẫu sẽ lo lắng cho Khuynh Thành, lần sau có cơ hội, Khuynh Thành sẽ đến thăm hỏi Lưu ca ca. Xin từ biệt." Tiêu Khuynh Thành đứng dậy, dịu dàng làm lễ.

Mỗi một cái nhăn mày một nụ cười của Tiêu Khuynh Thành đều không còn quen thuộc với Hạ Hầu Lưu, nó vô cùng xa lạ.

Hắn không trả lời, chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng của nàng rời đi, đáy mắt dần dần hiện lên sự tang thương. Đây có lẽ ngay từ đầu đã bỏ lỡ, cho nên hắn và nàng đã định trước không có duyên.

Sau khi Tiêu Khuynh Thành đi không đến thời gian một chén trà, một nữ tử mặc áo đen hiện ra phía sau lưng hắn, "Chủ nhân, thuộc hạ tra ra Thất Phiến Môn ở ngoài thành là của Quận chúa, Dục Vương cũng có tham gia vào."

Hạ Hầu Lưu nghe xong, hai mắt trừng lớn, tay âm thầm nắm chặt, sau đó lạnh nhạt hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Sau mỗi lần Quận chúa đi ra ngoài trông coi Thất Phiến Môn, đều tiến đến Dục Vương phủ, nán lại mấy canh giờ mới rời khỏi. Bạch Hi bên người Quận chúa chính là lão đại của ba tỷ muội Bạch Liên Hoa, ám vệ của Dạ Không Minh. Dường như Thái tử đã đưa Bạch Hi cho Quận chúa."

"Đi xuống đi."

Quả nhiên Khuynh Thành của hắn được hưởng muôn vàn sủng ái, Tam ca luôn không tiếp cận bất cứ kẻ nào, thế nhưng huynh ấy lại có thể nguyện ý gần kề Tiêu Khuynh Thành, mà nàng cũng từng bước một tới gần huynh ấy. Chẳng lẽ....

Hắn không dám suy nghĩ tiếp, lòng ganh tỵ giống như muốn hoàn toán thôn tính hắn! Không không... Hạnh phúc của Khuynh Thành mới quan trọng. Nếu nàng thực sự thích Tam ca, hắn phải nên thành toàn cho họ.

Nhưng mà Tam ca là một người tàn phế, huynh ấy không xứng đáng với Khuynh Thành. Huynh ấy lấy cái gì để bảo vệ Khuynh Thành?

Càng suy nghĩ tiếp, càng không an lòng.

Tiêu Khuynh Thành ngồi trong xe ngựa, nhàn nhạt nhìn lướt qua quần áo bình thường của Hắc Ứng, thấy gương mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng liền có chút buồn bực, néo nhẹ mặt hắn, "Ta nói nè Hắc Ứng, người có thể cười một cái được không?"

Hắc Ứng vẫn duy trì một bộ dáng băng lãnh, "Thực xin lỗi, Quận chúa, thuộc hạ không biết cười."

"Không biết cười, vậy Bản Quận chúa dạy người cười." Được rồi, nàng quả thật có hơi phiền muộn, cho nên cầm ám vệ của Hoàng thượng để tiêu khiển. Dường như chỉ có như vậy, mới có thể thoải mái một chút.

Nói xong, Tiêu Khuynh Thành không khách khí kéo hai má của Hắc Ứng hướng ra hai bên, "Đây, cái này chính là cười đó, diễn một lần cho Bản Quận chúa xem đi, nhanh lên... Hiện tại tâm tình ta thật sự không tốt!"

Bỗng chốc đầu Hắc Ứng đầy vạch đen, làm sao cũng không ngờ tới, hắn một đời làm ám vệ hoàng gia, lại có thể lâm vào tình trạng bị một tiểu cô nương mang ra giải trí. Khó khăn khẽ động khóe miệng, gượng gạo nở một nụ cười vô cùng đau khổ.

Tiêu Khuynh Thành buồn bực trợn trắng mắt: "Quá miễn cưỡng rồi! Thôi, nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của người, Bản Quận chúa bỏ qua cho người đó. Bạch Hi, chúng ta không trở về Tiêu phủ, đi ra ngoài chơi."

Bạch Hi là một nữ tử vừa cẩn thận vừa chững chạc, nhìn chủ tử nhà mình buồn phiền như vậy, vỗ vỗ tay của nàng an ủi: "Chủ tử, chớ để phiền muộn ở lòng. Bạch Hi đi theo người ra ngoài một chuyến."

"Được!"

Ở trong mắt Tiêu Khuynh Thành, Hạch Hi là một người rất đáng tin. Nhìn thoáng qua Hắc Ưng, "Biểu hiện vừa rồi của người quá kém, cho nên Bản Quận chúa sẽ không mang theo người đi chơi. Người đi làm chuyện của người. Đêm nay có Bạch Hi ở cùng ta được rồi."

Hắc Ưng hơi khó xử, suy nghĩ một lát, Hoàng thượng cũng không có kêu hãn bảo vệ nàng, hãn đi theo nàng, chẳng qua giúp nàng xử lý chuyện Thừa tướng mà thôi. Nhớ lại sự sỉ nhục khi nãy, hãn liền tự nhiên rời khỏi.

Đuổi Hắc Ưng đi, Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu, nói lẩm bẫm: "Bạch Hi, người nói Bản Quận chúa có phải là một người đại nghịch không, mình bị người ta sử dụng như một quân cờ, còn giống như cực kỳ sung sướng."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Võ Lâm Minh Chủ Trong Truyền Thuyết

Editor: thuyvu115257

Bạch Hi lắc đầu, "Chủ tử không ngốc, người được danh hiệu Quận chúa, có thân phận cao, tự nhiên sẽ phải trả giá thật nhiều. Thiên hạ này không có bữa cơm nào là miễn phí, cho nên..."

"Ta hiểu rồi. Người thật sự là cô gái dễ thương, an ủi vài câu như thế, trong lòng Bản Quận chúa thoải mái rất nhiều. Nói xem, muốn dẫn Bản Quận chúa đi chỗ nào để giải trí!?" Tiêu Khuynh Thành càng nhìn Bạch Hi, càng vừa ý.

Bạch Hi vẫn duy trì nụ cười tao nhã, "Nhất định Quận chúa chưa từng đi đến một nơi trong kinh đô, ở đó rất thú vị. Quận chúa đi thôi, chắc chắn sẽ ném những chuyện không thoải mái lên chín tầng mây."

"Thật sao? Vậy mau nói ta nghe xem một chút."

"Đến nơi, Quận chúa tự nhiên sẽ biết!?"

"Được rồi, người cũng học được thừa nước đục thả câu."

"..."

Cùng lúc đó, Dục Vương phủ.

Hạ Hầu Ý lắng tai nghe A Thiết kể lại sự việc đã xảy ra ở trong cung, khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Tiêu Khuynh Thành, quả nhiên vì đạt được mục đích, không tiếc bất cứ giá nào."

"Bản thân Quận chúa là một thứ nữ không được coi trọng, nếu không có vương quyền, muốn làm được việc mình muốn làm, quả thật có chút khó khăn. Như vậy dường như cũng hợp với lẽ thường."

Hạ Hầu Ý đong đưa ngón tay, "Chẳng qua nàng chỉ nhất thời ần núp thôi, Bốn vương tin tưởng cuối cùng có một ngày nàng sẽ vùng lên, không bị bất luận kẻ nào trói buộc." Hắn nhìn người, vĩnh viễn sẽ không sai.

A Thiết không thể không giơ ngón tay cái lên cho chủ tử nhà mình, "Chủ tử, người thật lợi hại, Quận chúa đã từng nói qua một câu giống như vậy. Các người thật sự là tâm linh tương thông!" Nói xong, hắn mới phát giác mình dùng từ có chút không thích đáng.

Thế nhưng dường như Hạ Hầu Ý rất thích nghe.

"Bốn vương và nàng thật sự vô cùng..."

"Hiểu nhau!" A Thiết lập tức tiếp lời.

"Đó là đương nhiên, chuyện Thừa tướng, có kết quả lập tức nói cho Bốn vương, sau đó âm thầm trợ giúp Quận chúa, không cho phép nàng chịu một chút thương tổn nào, hiểu chưa?" Cảm thấy chơi cùng với Tiêu Khuynh Thành như vậy, đó là một chuyện rất chuyện thú vị.

A Thiết cung kính nhận lệnh, lúc chuẩn bị lui xuống, một tên ám vệ khác vội vàng chạy đến nói vài câu ở bên tai Hạ Hầu Ý, ý cười nơi khóe miệng hắn càng thêm sâu sắc.

"Được, Bốn vương đã biết, các người đều lui xuống đi."

"Dạ! Vương gia."

... .. Phân cách tuyến.... ..

Tiêu Khuynh Thành từ trong xe ngựa đi ra, nhìn bảng hiệu trước mắt, hơi nhíu mày, kinh ngạc nhìn quần áo cải trang của mình, "Bạch Hi của ta, người khẳng định là muốn dẫn Bản Quận chúa tới nơi này?"

Bạch Hi nặng nề gật đầu, "Chủ tử cứ yên tâm, nơi này rất ít người trong kinh đô biết, đó là một chỗ được che giấu ở giữa hai tòa nhà, chỉ có người trong giang hồ mới biết được nơi đây, cho nên Bạch Hi mới có thể to gan dẫn người đến chỗ này. "

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, thở dài một tiếng, sau đó lại buồn bực hỏi: "Nhưng mà Bản Quận chúa thân là nữ nhi, hơn nữa định hưởng giới tính hoàn toàn bình thường, không có khẩu vị nặng như vậy, chỗ như thế, ta không thích."

Bạch Hi lập tức túm chặt vạt áo Tiêu Khuynh Thành, "Chủ nhân, nếu người tin tưởng Bạch Hi thì đi vào nhìn một cái, dù sao chủ nhân cũng đang phiền muộn, đi vào, tất cả sự phiền muộn nhất định sẽ tan thành mây khói."

"Thật?"

Bạch Hi luôn bình tĩnh không hoảng hốt, nàng làm việc đều xuất chúng, hẳn là có thứ gì tốt, nàng mới có thể kéo mình đi vào như vậy, tạm thời tin tưởng nàng một lần. Không chừng bên trong có rất nhiều mỹ nam, còn có thể được một lần nhìn cho đã mắt.

Tiến bước Yên Vân các, một vị nữ nhân trung niên mặc áo đỏ chầm chậm đi tới, nắm tay Tiêu Khuynh Thành, "Ôi, vị cô nương này rất xinh đẹp, hơn nữa toàn thân còn lộ ra khí phách bẩm sinh! Tin tưởng đòi hỏi của cô nương chắc chắn rất cao, tới tới... Để Thiết Nương tử ta giới thiệu cho cô nương một vị cực phẩm."

"Cực phẩm?" Tiêu Khuynh Thành như có điều suy nghĩ liếc nhìn Bạch Hi, nàng ấy mỉm cười gật đầu, đồng thời đi theo nàng.

Yên Hồng các thật đúng là có khác, đi đến hoa viên, nhìn những ao to ao nhỏ, hòn non bộ được thiết kế ở giữa, lại có loài sen trắng quý hiếm, sương mù tán loạn, giống như chốn tiên cảnh động lòng người.

Vòng qua hồ nước, đã đến một nơi gọi là Bạch Vân các, mới phát hiện bên ngoài không sánh bằng ở đây, thậm chí còn náo nhiệt hơn. Thế nhưng không giống như bên ngoài là, nam nhân bán thân, nữ nhân là người mua.

Chắc chắn là!

Chẳng qua không thể không thừa nhận, nam tử ở Bạch Vân các quả nhiên là thiên hạ tuyệt sắc, mỗi người đều vô cùng xinh đẹp. Nàng là người không ăn mặn nhưng khi nhìn thấy tâm tình cũng trở nên dâng trào, chỉ có điều nghĩ tới đã có nhiều nữ nhân chạm qua, lập tức không còn hứng thú nữa.

Thiết Nương Tử dẫn Tiêu Khuynh Thành đến một tiểu lầu các, "Cô nương, vị này chính là người bán nghệ không bán thân ở Bạch Vân các ta - Dạ Sát, nhưng hẳn là một người tuyệt sắc, cô nương nên quý trọng."

Lập tức đầu Tiêu Khuynh Thành đầy vạch đen, ý là vẫn còn trong sạch sao? Chuyện tốt như vậy lại để cho nàng đến chiếm tiện nghi, được rồi... Nàng cũng nghĩ không muốn đánh mất chính mình. Khoanh tay trước ngực đi đến giữa lầu các.

Dạ Sát mặc một bộ quần áo trắng tinh từ từ xoay người lại, tóc đen bay bay, đeo mặt nạ màu bạc. Cho dù là vậy, vẫn có thể cảm giác được sắc đẹp tuyệt trần của hắn, "Hôm nay ta sẽ để cho Dạ Sát hầu hạ cô nương."

Ọe!

Lời này vừa nói ra, nàng thật sự rất muốn nôn!

Bạch Hi nhẹ giật vạt áo Tiêu Khuynh Thành, nhỏ giọng nói: "Chủ nhân, đây chính là Võ Lâm minh chủ trong truyền thuyết, nghe nói xinh đẹp hơn nữ nhân ba phần, cho nên hẳn thường đeo mặt nạ màu bạc khi gặp người khác. Thật không ngờ chủ nhân vừa tới, liền được gặp hẳn!"

"Cái gì? Võ Lâm minh chủ cũng tới bán thân?" Tiêu Khuynh Thành hoảng sợ suýt chút nữa cằm đã rơi trên mặt đất, không thể tưởng tượng nổi giật giật khoe miệng, đè thấp thanh âm hỏi.

Bạch Hi kiên nhẫn giải thích, "Tất cả các mỹ nam tử ở đây đều là người có lai lịch lớn trên giang hồ. Chẳng qua bọn họ không phải bán thân, mà tới tìm tri kỷ, hay còn gọi là tìm sự vui vẻ. Chỉ có điều Bạch Hi nghe nói Võ Lâm minh chủ tới nơi này là để tìm Minh chủ phu nhân. Xem ra chủ nhân đã bị hẳn nhìn trúng rồi!?"

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, chỉ kém không có nhảy dựng lên, đè nén kinh ngạc trong lòng xuống tiếp tục hỏi: "Ta đây có quyền lựa chọn sao? Ta có thể cự tuyệt hẳn sao? Mặc dù địa vị và tướng mạo của hẳn đều hoàn mỹ đến không có chỗ để bắt bẻ, nhưng mà..."

"Vậy thì phải xem chủ nhân ở chung với hẳn thế nào." Bạch Hi có chút bất đắc dĩ. Thật không ngờ chủ tử nhà mình lợi hại như vậy, vừa tới liền hấp dẫn ánh mắt của Võ Lâm minh chủ.

Tiêu Khuynh Thành bước đến trước mặt Dạ Sát, nở nụ cười, "Tại hạ Tiêu Khuynh Thành bái kiến Sạ Sát Minh chủ."

Dạ Sát ngồi xuống, đích thân rót rượu, "Mời..."

Tiêu Khuynh Thành hơi chần chừ, lúc này mới chậm chạp tiếp nhận ly rượu, gửi rượu trong ly, mùi vị rất ngon. Mặc dù tửu lượng của nàng không tệ, nhưng mà nếu cứ một ly nối tiếp một ly thế này, chỉ sợ không cầm cự nổi.

Hớp một ngậm, "Rượu này mùi vị không tệ, hơn nữa còn rất đặc biệt."

"Đó là đương nhiên, Bồn Minh chủ sáng lập Yên Hồng các và Bạch Vân các, mỗi một vật ở bên trong đều là tuyệt thế trân bảo." Trong lúc Dạ sát ngẩng đầu lên liền để lộ ra một sự quen thuộc.

Khiến Tiêu Khuynh Thành không khỏi liên tưởng đến người bị bệnh lao Hạ Hầu Ý kia, nếu không phải người này khỏe mạnh đứng ở trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ cho rằng tên này chính là kẻ bị bệnh lao đó.

Chẳng qua nếu Hạ Hầu Ý thực sự có bối cảnh giang hồ cường đại như vậy, hẳn sẽ không yên lặng sống ở Dục Vương phủ, đoạt vị trí Thái tử, tranh giành giang sơn. Nàng không tin bất luận kẻ nào đối mặt với quyền thế mà không có chút động lòng.

"Thì ra Yên Hồng các Bạch Vân các là do người thành lập? Vậy tại sao người lại tới nơi này bán thân?" Có lẽ nàng cứ xem nhẹ mục đích trong lời Bạch Hi thì tốt hơn, nàng cảm giác trên người nam nhân này có bất kì hơi thở xấu xa nào, ít nhất không làm cho nàng chán ghét.

Dạ Sát lắng tai nghe, tay hơi cứng lại, sau đó cười lớn thành tiếng, "Bồn Minh chủ không phải đến đây bán thân, mà đến tìm kiếm Minh chủ phụ nhân. Khuynh Thành cô nương, Bồn Minh chủ liếc mắt một cái liền chọn trúng nàng, nàng sẽ không từ chối chứ?"

"Cái gì?"

"Bồn Minh chủ nhìn trúng Khuynh Thành cô nương, muốn thành thân với nàng, cho nàng làm Minh chủ phụ nhân của ta. Thế nào?" Dạ Sát lập tức nói ra mục đích của mình, không quanh co lòng vòng nữa.

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, cố ý hăng giọng một cái, "Minh chủ, tâm Tiêu Khuynh Thành đã lạnh, không yêu bất kì kẻ nào, cho nên không

thể làm phu nhân của người. Nếu là tri kỷ, ngược lại Khuynh Thành rất vui."

"Vậy nếu bốn Minh chủ cố ý muốn thành thân với Khuynh Thành cô nương?" Dạ Sát khẽ nâng mắt, trên mặt tràn đầy hơi thở nguy hiểm.

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành cứng nhắc, "Như vậy đừng trách Khuynh Thành vô tình, ta từ trước đến nay không thích bị bất luận kẻ nào ép buộc." Vừa dứt lời, nàng nhẹ nhàng ngưng tụ nội lực trong tay áo, chuẩn bị tiếp chiêu. Nhưng mà nam tử trước mắt bình tĩnh đến mức làm cho người ta hoảng sợ, khiến nàng hoàn toàn không đoán được tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Ít nhất cũng phải có một chút sức mạnh.

Nhưng mà không có...

Vậy mà Dạ Sát lại có thể cười sáng lạn, "Có cá tính! Bốn Minh chủ thích! Chỉ bằng một câu này của nàng, Bốn Minh chủ nhất định sẽ cưới nàng!"

Tiêu Khuynh Thành vô lực nằm sấp trên mặt bàn, liếc mắt, lạnh nhạt nói: "Bản Quận chúa ai cũng không thích, người cưới ta, người sẽ gặp xui xẻo lớn..."

Dạ Sát lắc lắc ngón trỏ, "Không sao, như vậy mới có tính khiêu chiến, nếu cưới một nữ tử quá nhu thuận để ở trong nhà, vậy mới không thú vị. Nàng như vậy là tốt nhất, dồi dào lực chiến đấu."

Tiêu Khuynh Thành tức giận, bỗng nhiên đứng dậy, thô bạo hất ly rượu lên đầu hắn, "Cưới cưới, cưới cái đầu người! Ngay cả Thái tử Bản Quận chúa cũng không gả, nói chi là người!"

Nói xong, ném vạt áo xoay người rời đi, nhưng không ngờ thân hình Dạ Sát nhanh như gió đã chặn trước mặt nàng, ngẩng đầu cười hết sức quyến

rũ, "Tiêu Khuynh Thành, đừng ngang bướng như vậy. Ngoan nào, theo Bốn Minh chủ, nàng sẽ có rất nhiều chỗ tốt."

Được rồi.

Khi nào thì da mặt hẵn dày như vậy, sao hẵn không biết thế?

Tiêu Khuynh Thành nghe như vậy, bây giờ đã rơi vào trong tay Dạ Sát hẵn rồi, dựa vào năng lực của nàng và Bạch Hi thì hoàn toàn không có khả năng thoát được, vậy thì cứ đầu hàng trước, sau đó tìm cơ hội phản kháng.

"Người sẽ cho ta ra điều kiện?"

"Đó là đương nhiên, bởi vì Bốn Minh để ý nàng." Nói xong, chính hẵn cũng cảm thấy lạnh. Trên gương mặt phong hoa tuyết đại lộ ra hơi thở tà mị, quả thực làm cho người ta không thể kiềm chế bản thân, trong nháy mắt đó, lòng của nàng đã có chút dao động.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Toàn Bộ Đầu Là Của Nàng!

Editor: thuyvu115257

Tiêu Khuynh Thành thoáng suy nghĩ, ngoan ngoãn ngồi lại vị trí ban đầu, ngẩng đầu nhìn Dạ Sát, "Điều kiện thứ nhất, ta muốn thấy mặt thật của người, ngộ nhờ người là một nam nhân xấu xí thì làm sao? Điều kiện thứ hai, người biết ta là người của triều đình, khó tránh khỏi sẽ có rất nhiều chuyện vụn vặt, người phải giúp ta dọn dẹp. Điều kiện thứ ba, thu nhập của hai lầu các này, ta và người chia 5:5!"

"Gả cho ta, những điều kiện này liền thành giao!"

"Như vậy đi! Muốn chém muốn giết, tùy ý người!" Tiêu Khuynh Thành vô cùng bình tĩnh phát tay, tiện đà nói thêm: "Ta rất yêu tiền, nếu người lấy ít tiền, không chừng có thể hối lộ ta."

Dạ Sát cầm ly rượu lên, áo bào trắng quét nhẹ qua mặt bàn, một mùi thơm nhàn nhạt bay vào trong mũi, không phải hương thơm của nữ tử, đó là một loại hơi thở nam tử rung động lòng người, lại có thể khiêu khích lòng của nàng.

"Ngoại trừ điều thứ nhất, những điều kiện khác đều có thể. Thu nhập của Yên Hồng các và Bạch Vân các, ta bốn, nàng sáu thế nào?" Bộ dáng thong dong, ưu nhã xinh đẹp như vậy, thật khiến người ta tâm động không thôi.

Tiêu Khuynh Thành vui mừng nhảy bật dậy, "Dạ Sát Minh chủ, người thật đúng là một người làm tất cả để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân, nam nhân tốt đáng giá ngàn vàng. Ta đáp ứng người!" Chẳng phải có câu nói như vậy sao?

Một người nam nhân chịu tiêu tiền vì người, tốn tâm tư vì người, tìm mọi cách theo đuổi người. Người nam nhân như vậy đáng giá để suy xét...

Dạ Sát nghe xong, vui mừng bước đến trước mặt nàng, dùng quạt nâng cằm nàng lên, "Khuynh Thành cô nương, thật là một nữ nhân thông minh, lựa chọn ta, nàng tuyệt đối sẽ không hối hận!"

Tiêu Khuynh Thành không chút sợ sệt, ngược lại di chuyển đến trước mặt hắn, tay bắt lấy vạt áo trước ngực hắn, "Ta thông minh, nhưng cũng độc ác, đặc tội ta, so với chết còn thảm hơn"

"Nhìn ra được." Thực không ngờ tới Tiêu Khuynh Thành đồng ý nhanh như vậy, chẳng qua hắn hiểu rõ nàng vì cái gì, nhưng mà hắn cam tâm tình nguyện.

"Như vậy tốt nhất người nên cẩn thận! Được rồi, đêm đã khuya, ta phải trở về phủ, có thời gian chúng ta sẽ gặp lại!" Tiêu Khuynh Thành cười tươi như hoa, đồng thời không quên đá lông nheo với Dạ Sát, có người lập tức bị điện giật choáng váng!

Chờ hắn phục hồi tinh thần lại, Tiêu Khuynh Thành đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Đi ra khỏi Yên Hồng các, Bạch Hi biết chuyện Tiêu Khuynh Thành đáp ứng Dạ Sát, kinh hoàng suýt rớt cằm xuống đất, chỉ có điều nàng hiểu rõ chủ nhân nhà nàng nhất định có quyết định của mình, cho nên mới có thể đồng ý.

Ngược lại Dạ Sát thật khiến cho nàng kinh ngạc, ngày kế tiếp liền phái người đưa tới một chồng lớn ngân phiếu, còn nói đó là của Yên Hồng các, số tiền mà Bạch Vân các kiếm được từ khi thành lập cho đến nay, giữ bốn đưa sáu cho Tiêu Khuynh Thành.

Đồng thời còn liệt kê một bảng danh sách, mặt trên đánh dấu vị trí tất cả sản nghiệp của Võ Lâm minh chủ trên giang hồ. Kể từ ngày đó, nàng chính là bà chủ của những sản nghiệp ấy, chào đón nàng tới tham quan bất cứ lúc nào.

Không thấy không biết, vừa thấy đã giật mình. Vị võ lâm Minh chủ này thật là phú khả địch quốc, hoàn toàn không cách nào làm cho người nhìn thảng! Quá có tiền, điều này khiến cho Tiêu Khuynh Thành áp lực bội phần.

Nhưng giấy khế ước lập tức khiến nàng hoàn toàn không áp lực nữa, tất cả gia sản của vị Minh chủ này đều thuộc về nàng, ngay cả người cũng là của nàng, chỉ cần nàng nói một tiếng, ắt sẽ có người xông pha khói lửa vì nàng!

Tiêu Khuynh Thành để những vật đó xuống, trong lòng đủ loại cảm giác, hoàn toàn không hình dung được. Bạch Hi thấy vậy, cúi đầu cười ra tiếng, A Doanh bên cạnh hoàn toàn trong trạng thái mờ mịt.

"Hi tỷ tỷ, Quận chúa sao thế? Giống như đang khóc, lại giống như đang cười, nét mặt thật phức tạp."

Bạch Hi thần bí nói: "Quận chúa đang rơi vào hủ mật ý, nhất thời không biết ăn như thế nào, cho nên mới rối rắm thôi."

A Doanh vẫn không hiểu lắm, suy nghĩ muốn nhìn vật trong tay Tiêu Khuynh Thành, kết quả bị nàng nhanh tay thu lại, sau đó nghiêm mặt: "A Doanh, đây là tài sản riêng của Bản Quận chúa, người không được nhìn."

A Doanh ghen tị chu môi, "Quận chúa thật nhỏ mọn, không nhìn thì không nhìn."

Vừa dứt lời, một trận gió thổi tới, A Thiết xuất hiện trước mặt Tiêu Khuynh Thành "Quận chúa, thuộc hạ bái kiến Quận chúa, Vương gia mời ngài qua phủ, nói là đã lâu Quận chúa không đi học đàn rồi."

Tiêu Khuynh Thành ách một tiếng, suy nghĩ có nên đi hay không, nhớ lại chuyện lần trước, cảm thấy hơi xấu hổ. Ngay tại lúc nàng đang hoài niệm, không chú ý chứng kiến vẻ mặt A Doanh hoa si nhìn ngắm A Thiết.

Nàng cố ý hắng giọng một cái, nhưng A Doanh vẫn chìm đắm trong si mê, không có chút phản ứng. Bạch Hi lập tức kéo nhẹ vạt áo của nàng ấy, nhỏ giọng nhắc nhở, "A Doanh, chủ tử gọi muội kìa."

Bỗng dưng A Doanh phục hồi tinh thần lại, chuyển mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành: "Quận chúa, có gì phân phó?"

"Người theo Bản Quận chúa đi Dục Vương phủ." Nhớ lại nha đầu này đơn giản như vậy, trước kia thay nàng bị đánh không ít, tìm cho nàng ấy một lang quân như ý, cũng không hẳn là không thể.

A Doanh nghe xong, vui mừng nường mày, lên tiếng đồng ý: "Chao ôi, nô tỳ đi chuẩn bị ngay."

"Không cần chuẩn bị, khiêm tốn..."

"Dạ, Quận chúa."

Trên đường đi ánh mắt A Doanh đều dừng trên người A Thiết, Bạch Hi bên cạnh nhìn không được khẽ cười, "Quận chúa, nổi lòng của nữ nhi, người nên hiểu, A Doanh đã đến tuổi lấy chồng rồi."

"Ừ, người ngược lại nhắc nhở ta." Tiêu Khuynh Thành nghĩ gả nàng ấy cho A Thiết, ở Dục Vương phủ hẳn là không có vấn đề. Tên Vương gia bị bệnh lao đó, vừa nhìn liền biết không phải là một chủ nhân hà khắc.

"A Doanh..." Tiêu Khuynh Thành nhìn A Doanh, khẽ gọi một tiếng.

"..." Có người không nghe thấy, vô cùng si mê...

"Khụ khụ... A Doanh..."

"À... Quận chúa người gọi nô tỳ!?" Lập tức A Doanh phục hồi tinh thần lại, bối rối nhìn Tiêu Khuynh Thành. Hôm nay nàng thất thần mấy lần, bị Tiêu Khuynh Thành tức giận quở trách.

Tiêu Khuynh Thành không có biện pháp với nàng ấy, nghiêm túc nói: "Người theo Bản Quận chúa cũng đã lâu, thật khổ cho người, hôm nay Bản Quận chúa phát hiện người đã tới tuổi lấy chồng, Bản Quận chúa thay người tìm một vị hôn phu tốt, thế nào?"

A Doanh nghe xong, đôi má ửng đỏ, khẽ hạ tay xuống, "Quận chúa, nô tỳ muốn cả đời ở bên cạnh người, ai cũng sẽ không lấy, người không nên đuổi nô tỳ đi, được không?!"

"Người có người trong lòng?" Khi nói chuyện, Tiêu Khuynh Thành cố ý nhìn A Thiết. Quả nhiên A Doanh theo ánh mắt của nàng nhìn về phía A Thiết, chậm chạp chưa trả lời. Nàng điếm nhẹ mi tâm của nàng ấy, "Ở trước mặt của ta, người kín đáo như vậy làm gì? Là dạng gì thì chính là cái dạng đó, nếu người thích, Bản Quận chúa thay người làm chủ!"

A Doanh nghe xong, mừng rỡ chảy nước mắt, thế nhưng một giây sau lại vụt tắt, "Quận chúa, nô tỳ muốn ở cùng người... Người..." Nàng chưa nói hết đã bị Tiêu Khuynh Thành cắt ngang: "Được rồi, người có thể đi theo hẳn. Hiện tại Bản Quận chúa đã có Bạch Hi, cũng không thể giữ người lại nữa. Không cần khách sáo với ta, được không?"

"Quận chúa..."

"Thật là một nha đầu ngốc."

A Doanh vui vẻ nở nụ cười, Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy, trong nội tâm có chút mừng rỡ, thật là một nha đầu đơn giản. Hạ Hầu Ý không tranh hoàng quyền, chắc hẳn nơi đó là an toàn nhất, không có giết chóc máu tanh.

Xe ngựa lung lay đến Dục Vương phủ, Tiêu Khuynh Thành xuống xe ngựa, để lại hai người ở Tiền viện. Nàng một mình đi đến đình nghỉ mát ở phía sau, Hạ Hầu Ý đã sớm chuẩn bị một ít trái cây giải nhiệt, hơn nữa còn được ướp lạnh bằng băng, đi vào liền bị một cảm giác mát lạnh đánh úp tới.

"Vương gia thế nhưng vì Khuynh Thành mà chuẩn bị hết thảy, khiến cho ta thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ)." Tiêu Khuynh Thành nhìn cả bàn đều là trái cây ướp lạnh, thèm muốn cầm một miếng dưa hấu đưa lên miệng.

Hạ Hầu Ý thích nhìn bộ dáng tùy ý này của Tiêu Khuynh Thành, không giống như những nữ tử giả tạo khác ở kinh đô, rõ ràng rất muốn tùy tiện, nhưng lại không thể không giả vờ như một người điềm đạm.

"Mời Quận chúa đến, đương nhiên phải chuẩn bị một bàn, để cho Quận chúa không uổng công đi một lần đến đây" Hạ Hầu Ý lạnh nhạt nói, trong giọng nói vẫn chứa đựng sự điềm nhiên.

Tiêu Khuynh Thành buồn bực nhìn nam nhân trước mặt, thân hình đó, phong thái đó cực kỳ giống, chẳng qua nam tử kia nhiều hơn một phần vô lại, tà mị, nhưng người trước mắt lại như một đám mây bông bành, giống như chỉ cần va chạm nhẹ sẽ tan biến.

Hạ Hầu Ý thấy nàng chăm chú nhìn mình như vậy, cười nhạt một tiếng, "Trên mặt Bốn vương có hoa gì sao, nên bị Quận chúa nhìn như thế, thật khiến cho Bốn vương cảm thấy không quen."

"Bản Quận chúa muốn ban A Doanh cho A Thiết của người, người đồng ý không?" Tiêu Khuynh Thành mở miệng nói.

Hạ Hầu Ý hơi kinh ngạc, chỉ có điều thật không ngờ, "Người mở miệng nói ra chuyện này, hẳn là nhất định đã yêu rồi?"

"A Doanh thì đúng như vậy, về phần A Thiết, người cảm thấy ta có thể biết được tâm tư của hắn sao? Lần này phải nhờ Vương gia đi chỉ điểm rồi, nếu yêu thật lòng, vậy thì ở chung một chỗ! Quý phủ của Vương gia là một nơi tốt, ta yên tâm để A Doanh ở đây." Tiêu Khuynh Thành bóc vỏ trái vải, không thả vào trong miệng mình, mà để vào cái đĩa bằng sứ trước mặt Hạ Hầu Ý.

Hạ Hầu Ý thoáng trầm ngâm, ngón tay trắng mịn thon dài nhặt lên từng trái vải óng ánh do Tiêu Khuynh Thành bóc sẵn, bỏ vào trong miệng, giống như đầu ngón tay của nàng có mùi hương, say mê hưởng thụ hương vị độc đáo ấy.

Tiêu Khuynh Thành nhìn Hạ Hầu Ý không lên tiếng, đặt trái vải chưa bóc vỏ vào trong đĩa của hắn, hắn cầm lên liền để xuống tới, "Bốn vương đang suy nghĩ chuyện này, người không cần trả thù Bốn vương như vậy?"

"Ai kêu người không để ý đến ta, một điệu bộ không nghe thấy. Con người của ta là như vậy, người hắn đã rõ ràng." Tiêu Khuynh Thành khiêu khích nâng mi, lên mặt nhếch miệng.

Hạ Hầu Ý chỉ có thể lắc đầu thờ dài, "Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân mới khó dưỡng như vậy. Về phần chuyện người nhắc đến, ta phải suy xét một phen, chẳng qua Bốn vương sẽ không ép buộc A Thiết, nếu hắn không có ý, việc này liền không giải quyết được gì rồi."

"A Doanh nhà ta tốt như vậy, A Thiết không có lý do gì không thích." Tiêu Khuynh Thành có một loại tự tin không thể xâm phạm!

Hạ Hầu Ý chỉ có thể cười nhạt một tiếng, sau đó đứng dậy chuẩn bị lấy trái vải, đồng thời Tiêu Khuynh Thành cũng nghiêng người lấy, đầu hai người liền vừa lúc ở chung một chỗ, da thịt đôi má chạm vào nhau, lập tức cảm giác nhẵn nhụi truyền khắp toàn thân.

Trong khoảng khắc đó thời gian như ngừng lại, trên người hắn có một mùi hương nhàn nhạt thấm vào tim gan, khiến cho nàng có một loại cảm giác kích động. Còn về Hạ Hầu Ý, có rất nhiều người vẫn bị hương thơm của nữ nhân mê hoặc, ngay cả hắn cũng không ngoại lệ ...

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Hơi Thở Nhu Mĩ

Editor: thuyvu115257

Tay Hầu Ý kìm lòng không được xoa nhẹ những sợi tóc trên trán Tiêu Khuynh Thành, khẽ nâng gương mặt nàng lên, vuốt ve da thịt trắng nõn kia, say mê ngắm nhìn dung nhan của nàng, thật là một nữ tử động lòng người.

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi rũ mắt xuống, bỗng dừng đứng dậy, vô cùng mất tự nhiên nói: "Nếu hãn không thích, Bản Quận chúa cũng không bắt buộc. Lại nói, ta không muốn học đàn nữa, có thể trực tiếp học thổi sáo không?"

Hạ Hầu Ý cũng hơi xấu hổ, nghiêng đầu, nhìn sen trắng trong hồ, "Nếu nàng không thích, có thể không học. Học được thổi sáo cũng tốt, đơn giản hơn so với đàn."

"Vậy thì học cái đó đi. Người chỉ ta thổi, ta làm sao cũng phải học được nó, nếu không sẽ lãng phí tâm ý của người." Tiêu Khuynh Thành chưa từng có cảm giác như vậy.

Cảm giác mặt đỏ tim đập, nếu là thiếu nữ tuổi thanh xuân thì không tránh được việc trái tim đập rộn ràng. điển đ@n lê qu% đ.ôn

Hạ Hầu Ý nhập từng cử chỉ động tác của Tiêu Khuynh Thành vào trong mắt của mình, hóa ra nàng không hề chán ghét mình, thậm chí không xa lánh mình, nếu không trong giây lát đó, nàng đã đẩy hãn ra.

Xem ra kế hoạch của hắn chắc chắn sẽ thành công, từng bước một, cuối cùng có một ngày, ông được mỹ nhân về. diễn*đàn&lê*quý^đôn

"Không sao, chỉ cần Khuynh Thành thích là được. Thời gian không còn sớm, ở lại dùng cơm trưa luôn đi. Ném thử thức ăn của phòng bếp vương phủ ta, thế nào?" Không biết vì sao, hắn muốn nàng giữ lại, như vậy sẽ nhìn nàng được thuận tiện hơn.

Tiêu Khuynh Thành cũng không biết mình làm sao vậy, lại không từ chối, đồng ý ở lại. Nhớ tới sự việc lần trước hắn phát bệnh, quan tâm hỏi một câu: "Thân thể của người có sao không? Đợi lát nữa sẽ không phát bệnh lại chứ?"

"Không sao, lần đó là do tâm trạng không ổn định, cho nên mới như thế. Để nàng chê cười rồi." Nghĩ đến sự việc lần trước, khóe miệng của hắn khẽ giương lên, cái loại cảm giác đó thật tuyệt làm sao.

Tiêu Khuynh Thành nhìn khóe miệng Hạ Hầu Ý vui vẻ, cất giọng nói, "Vừa nãy còn thấy quen, một lát lại thấy lạ rồi, xem ra Dục vương không chỉ có bệnh trong người, mà đến đầu óc cũng có bệnh..."

"Thật sao? Vậy Bốn vương phải tìm ngự y tới xem mới được." Hạ Hầu Ý chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười trêu ghẹo.

Tiêu Khuynh Thành đồng ý gật đầu, "Có quen không?"

Hạ Hầu Ý hơi sững sốt một chút, lúc này mới kịp phản ứng, lắc tay, "Không có, chẳng lẽ nàng muốn giới thiệu cho ta sao?"

"Đúng rồi, người muốn không?" Tiêu Khuynh Thành trêu ghẹo khẽ nhướn mày, cười có chút gian ác.

Hạ Hầu Ý lắc tay cười nhạt, "Dáng vẻ Quận chúa tươi cười đã khiến cho Bốn vương dừng bước lại, mặc dù thân thể Bốn vương nhiều bệnh, nhưng

vẫn không muốn chết sớm như vậy, cho nên không phiền Quận chúa rồi. Bây giờ còn sớm, chúng ta bắt đầu học thối sáo thôi?"

"Được"

Hạ Hầu Ý kêu A Thiết mang sáo ngọc đến, cẩn thận dạy nàng từng bước sơ cấp, cực kỳ tỉ mỉ. Có lẽ là vì nguyên nhân sự việc lần trước, cho nên mới vui vẻ như thế.

Học sáo khó hơn so với đàn, đàn bậy còn có thể phát ra âm thanh, nhưng sáo nếu không nắm rõ, cho dù thổi liên tục cũng không có bất cứ âm thanh gì. Việc này thật sự làm cho Tiêu Khuynh Thành luôn luôn tự tin bị thất bại rồi.

Học được một canh giờ, nàng đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, bực bội đặt sáo xuống, "Rốt cuộc là sư phụ của ta không giỏi, hay tại ta quá ngốc, làm sao cũng học không được!"

"Không phải nàng quá ngốc, mà là nàng không có dụng tâm. Hôm nay tới đây thôi, sắp đến giờ ăn trưa rồi." Hạ Hầu Ý vỗ xe lăn, lui ra phía sau một bước, nhưng không ngờ mắc kẹt ở chỗ rẽ.

Hắn bối rối xoay rồi lại xoay, nhưng thế nào cũng không thoát ra. Tiêu Khuynh Thành đứng ở chỗ cũ che mặt cười nhẹ, "Ha ha, thật là ngốc mà ..." Vừa nói vừa đi thẳng đến phía sau của hắn, đẩy xe lăn giúp hắn.

Hạ Hầu Ý không tức giận, ngược lại còn nói đùa, "Không có A Thiết ở đây, thân thể này xem như thật vô dụng."

"Nếu giả A Doanh cho A Thiết, sau này lúc hắn không có ở đây, nàng ấy có thể thay hắn chăm sóc người, đây chẳng phải là chuyện vẹn cả đôi đường?" Tiêu Khuynh Thành không lúc nào là không nhớ đến chuyện này.

Hạ Hầu Ý quay đầu nhìn nàng, "Bốn vương từ đầu đến cuối cũng không có phản đối, chẳng qua việc này phải xem tình hình, nàng hẳn là hiểu được."

"Hiểu hiểu, chỉ có điều nếu người dùng thêm chút sức, vậy một điểm vấn đề cũng không có!" Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu, nhìn hẳn.

Hạ Hầu Ý không nói, chỉ kinh ngạc nhìn nàng, trong nháy mắt như bị hút vào đôi mắt của nàng, rất động lòng người, giống như đi đến một nơi non xanh nước biếc, khiến cho không người nào có thể tự kiềm chế bản thân.

Tiêu Khuynh Thành cảm giác được ánh mắt của hẳn, lập tức nghiêng đầu, đẩy xe lăn đi ra khỏi đình nhỏ, đồng thời nói: "Thật không ngờ, quý phủ của người trên dưới không có mấy người, vô cùng yên tĩnh."

"Ta thích yên tĩnh."

"Tìm ra rồi."

Đến phòng khách dùng bữa, rốt cuộc Tiêu Khuynh Thành cũng thấy được trừ A Thiết với tỳ nữ gia đình ra, còn có một phòng bếp, một phòng khách chuyên để dùng bữa.

Nhìn thấy ba món ăn và một chén canh trên bàn, nàng thoáng giật mình, "Vương gia, người không khỏi quá tiết kiệm rồi? Hay là phụ hoàng không phát đủ bổng lộc hàng năm cho người?!" Một con cá, một chén thức ăn chay, một chén đậu hủ, một tô canh, sau đó không có gì nữa.

Nô tỳ bên cạnh Hạ Hầu Ý thay hẳn gấp thức ăn, tiếp theo lúc chuẩn bị chia thức ăn cho Tiêu Khuynh Thành, Bạch Hi cười từ chối, nàng đích thân ra tay. Có người vừa nhàn nhã ăn cơm, vừa nói: "Vương phủ này ít người, chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, làm sao ăn hết."

Tiêu Khuynh Thành chỉ có thể á khẩu không trả lời được, sức ăn của nàng không nhỏ, chỉ có thể dồn sức ăn cơm, Hạ Hầu Ý nhìn thấy, lại còn tự mình gấp thức ăn cho nàng, "Nữ hài tử nên ăn nhiều đậu hủ một chút, như vậy mới đẹp da."

Nhắc đến đây, hai người không tự chủ được nghĩ đến hình ảnh vừa rồi bên trong đình nhỏ, cái loại cảm giác đặc biệt đó. Tiêu Khuynh Thành lập tức để đậu hủ về lại vị trí ban đầu, "Ta không thích đậu hủ, người ăn đi. Được rồi, ta đã ăn xong, phải về xử lý chuyện của ta."

"Nhưng mà

có việc khiến cho nàng buồn phiền?" Hạ Hầu Ý vốn định khoanh tay đứng nhìn, thế nhưng khi thấy tiểu mỹ nhân trước mặt đầu đầu như vậy, tâm lại không đành lòng.

Bỗng dưng Tiêu Khuynh Thành đứng lại, hai mắt trừng lớn, nhìn nam tử trước mặt, hẳn quả nhiên cái gì cũng biết, đứng nhìn vương phủ này lạnh lẽo, ai biết bên trong ẩn giấu bao nhiêu âm vệ.

"Nếu Khuynh Thành không ghét bỏ, ta có thể giải ưu giúp nàng." Có người nhàn nhã thanh đạm ăn cá, thoải mái nói.

Bước chân Tiêu Khuynh Thành dừng lại, "Người thật sự có thể giúp ta? Người dám nhảy vào vũng nước đục đó?"

"Ta chẳng qua làm quân sư cho Khuynh Thành mà thôi, người tranh vào vũng nước đục là Khuynh Thành, không phải Hạ Hầu Ý ta." Nhìn bề ngoài Hạ Hầu Ý thật sự có lòng tốt, nhưng thực ra tâm tuyệt đối không thiện lương chút nào.

"Cắt..."

"Xem ra Khuynh Thành không bằng lòng?"

“Bằng lòng, như vậy người giúp ta nghĩ biện pháp đi.”

“Bốn vương sớm đã chuẩn bị kế hoạch tốt cho Khuynh Thành, chẳng qua nàng phải lấy đồ gì đó để đổi. Nếu không nàng tặng thu nhập tháng này cho Bốn vương sửa chữa vương phủ, thế nào?” Hạ Hầu Ý nhìn như vô hại, nhưng lại làm cho người ta bị thuyết phục.

Tiêu Khuynh Thành nghe xong, tâm tư hoàn toàn rơi vào thế phòng bị, thật đau lòng! Chỉ có điều nhớ lại đêm đó Dạ Sát đưa cho mình một tòa Kim Sơn, liền cảm giác tổn thất một thoáng không đáng là gì, thoáng suy tư, “Được rồi.”

“Cái kế hoạch này tuyệt đối có thể giúp Khuynh Thành.”

“Hy vọng là vậy, nếu không giúp được, bản Quận chúa muốn người trả tiền lại!” Được rồi, cầm nhiều tiền như vậy để mua một kế hoạch tốt mà tính, rõ là lỗ vốn, nhưng nàng cũng muốn động đến một chút trợ giúp nào của Hoàng đế.

Hạ Hầu Ý gật đầu, “Tuyệt đối không ít hơn một phần!”

“Đi.”

“Tìm một nơi nói chuyện.”

Tiêu Khuynh Thành lập tức đến trước mặt Hạ Hầu Ý, hần nói nhỏ vài câu, nàng nghe xong nhíu mày, suy nghĩ thật lâu, dường như cảm thấy có thể thực hiện được. Thế nhưng không thể gọi là kế hoạch tốt, lại còn lấy rất nhiều tiền của nàng!

“Có thể tạm chấp nhận, chờ sau khi ta áp dụng, nhìn lại tình hình rồi quyết định!” Thật nhìn không ra, thường ngày ôn nhu như ngọc, nhưng khi đụng phải loại tình huống này, lại keo kiệt như vậy, suy nghĩ này không khỏi quá cao siêu rồi.

“Được... Bôn vương cũng không gấp.”

Tiêu Khuynh Thành cảm giận nhìn hăn, luôn đau lòng vì khoản tiền đó. Tháng này đã trôi qua được một nửa, thu nhập vô cùng vừa ý, đến cuối tháng, không biết được bao nhiêu cứ như vậy không còn nữa, chân thật khiến cho người ta đau khổ.

Đi ra khỏi vương phủ, trên mặt Tiêu Khuynh Thành không còn một chút vui vẻ nào. Bạch Hi cười nói: “Quận chúa, hôm nay người mất đi vẫn không bằng một góc Minh Chủ đưa cho người, việc gì phải thương tâm như vậy.”

“Vô duyên vô cớ được nhiều bạc như vậy đúng là hưng phấn, nhưng mà cũng vô duyên vô cớ tổn thất nhiều bạc như vậy, đó chính là đau lòng, hiểu chưa?” Tiêu Khuynh Thành cảm thấy trên thế giới này bạc là đáng tin nhất!

Bạch Hi có vẻ dăm chiêu gật đầu, sau đó nghĩ đến việc cần phải làm, có một chút khó giải quyết, “Quận chúa, việc này thật sự quá mạo hiểm, nhất định phải làm thế sao?”

“Không chỉ mạo hiểm lại còn cực kỳ hóc búa, cuộc chiến lâu dài, đã chen vào vũng nước đục này, có năng lực như thế nào? Tới lúc đó mới biết được, hóa ra hoàng quyền gì đó là thứ mạnh nhất ở trên đời. “Aizz...” Suy nghĩ lại liền cảm thấy thật mệt mỏi.

Bạch Hi nhẹ bóp vai nàng, dịu dàng hỏi: “Chủ tử, như vậy sẽ thoải mái một chút. Dù sao Dục vương cũng đã đồng ý làm quân sư của người, không nên buồn rầu nữa, chúng ta hành sự cẩn thận một chút, nhất định sẽ làm chơi mà ăn thật.”

“Ừ.”

Tay nghề của Bạch Hi rất tốt, Tiêu Khuynh Thành dựa vào xe ngựa cũng từ từ tiến vào giấc mơ. Có lẽ do quá mệt mỏi, suy nghĩ quá nhiều chuyện.

Còn chưa tới thời gian ngủ trưa, người đã ngủ thiếp đi.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đúng Là Đứa Ngốc

Hắc Ưng không hiểu Tiêu Khuynh Thành đang suy nghĩ gì nữa, hần không hỏi, nhưng trong lòng không hề thoải mái, cảm giác giống như Tiêu Khuynh Thành muốn đẩy hần ra xa. Ngập ngừng một lúc mới nhận lấy bức thư trước mặt, nghi ngờ hỏi: “Quận chúa, bên người Hắc Ưng có một tiểu đệ, làm việc cẩn thận, Hắc Ưng muốn để hần chuyển hộ phong thư này, còn Hắc Ưng sẽ ở lại Kinh Đô giúp Quận chúa xử lý việc khác.”

Tiêu Khuynh Thành sao không hiểu hần nghĩ gì, nàng cười nhẹ, chậm rãi cúi người “Người thật sự là ám vệ được phụ hoàng trọng dụng ư? Sao đầu óc lại đơn giản như vậy? Người nghĩ xem, chuyện này có thể để người thứ ba biết sao? Tầm quan trọng của phong thư này người đã từng nghĩ đến bao giờ chưa?”

Đột nhiên Hắc Ưng ngẩng đầu, hai mắt mở lớn, thái độ hung hăng càn quấy của Tiêu Khuynh Thành làm hần không vui, thế nhưng một lúc sau cảm xúc của hần đã bình ổn lại, chậm rãi cúi đầu: “Thuộc hạ ngu muội, mong Quận chúa tha thứ.”

“Được rồi, Bản Quận chúa thực sự rất mệt, không muốn nói nhiều với người nữa. Ta chỉ muốn người hiểu rõ, phong thư này cực kì quan trọng. Nếu rơi vào tay người khác, vậy thì Bản Quận chúa, người và phụ hoàng đều xong đời! Vì vậy, ta mới để người chuyển bức thư này, giờ đã rõ rồi, tốt nhất mau xử lí nhanh đi.” Thời tiết nóng nực, khối băng kia dù mát cũng không thể bằng điều hòa ở hiện đại được, cho nên tâm trạng của nàng vô cùng bức bối.

Hắc Thanh cúi đầu, trầm giọng nói: “Thuộc hạ đã rõ, nhất định sẽ đưa phong thư này đến nơi an toàn, mong Quận chúa đừng lo lắng.”

“Còn không mau đi đi? Gần đây Bản quận chúa mệt mỏi, thái độ cũng không tốt lắm, người đừng để trong lòng.” Dù sao đối phương cũng là ám vệ của phụ hoàng. Hơn nữa hắc thắc mặc cũng chỉ muốn mọi việc nhanh hơn thôi, nàng đặc tội hắc vốn chẳng có gì tốt.

Trong lòng Hắc Ứng vốn còn khúc mắc, nghe Tiêu Khuynh Thành nói như vậy thì cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Một quận chúa còn có lòng giải thích với mình như vậy đã nói lên năng lực và mức độ trọng dụng của mình.

“Dạ! Quận chúa.” Hắc Ứng biến mất như một ngọn gió.

Đầu óc A Doanh đơn giản, không hiểu vì sao Tiêu Khuynh Thành lại làm như vậy: “Quận chúa, người là Quận chúa cao quý, quát hăn mấy câu thì có sao, đâu cần nói nhiều với hăn như vậy. Đến ý của Quận chúa còn muốn chống lại, không biết hăn nghĩ cái gì nữa.”

Tiểu Khuynh Thành chọc chọc trán A Doanh: “Tiểu nữ tử, tò mò lắm vậy, hỏi thế là được rồi, em đi nghỉ trưa đi. Ta cũng mệt rồi, nghỉ một lúc thì lát nữa mới thoải mái được.”

“Dạ.”

A Doanh hầu hạ Tiểu Khuynh Thành ngủ trưa, sau đó chạy ra Nội Đường.

.... Phân cách tuyến .....

Đêm dài yên tĩnh, Hạ Hầu Vân nhìn đồng hồ nước, thả ly trà trong tay xuống, thản nhiên nói: “Cấm Nương, lấy áo choàng đến cho Bản Công chúa.”

Cấm Nương nhìn thời tiết bên ngoài cũng không lạnh lắm, sao chủ tử còn muốn lấy áo choàng, trong lúc còn đang ngạc nhiên, Hạ Hầu Vân đã mất kiên nhẫn, bà thẳng tiến vào Nội đường lấy áo choàng.

Công chúa khoác áo choàng màu đen lên người, sai Cấm Nương thổi tắt nến, thờ ơ nói: “Theo Bồn Công chúa đi ra ngoài một chuyến. Nói với Lăng ma ma, nếu có người khác tới tìm, cứ nói là Bồn Công chúa đã đi nghỉ.”

Cấm Nương biết rõ trời khuya như vậy Công chúa muốn đi gặp ai. Khi đó Hoàng hậu vẫn chỉ là một phi tử nhỏ, Công chúa thường xuyên ra ngoài giúp nàng ta bày mưu tính kế, giúp nàng ta leo lên hậu vị. Không ngờ bây giờ Công chúa xuống dốc, nàng ta đảo mắt không nhận người, lâu dần trở nên xa lạ.

Ở chỗ cửa bên Tiêu phủ, một chiếc xe ngựa đã sớm đợi ở đó, Cấm Nương không biết đánh xe, đành giúp đỡ chủ tử nhà bà lên xe, nhìn xung quanh một hồi, xác định không có người thì hỏi lại: “Công chúa, bây giờ.....?”

“Đi, người cũng hiểu rồi đấy.”

“Dạ.” Cấm Nương có chút kinh ngạc, trước kia bất kể là chuyện gì Hạ Hầu Vân đều nói cẩn thận với bà. Bây giờ ngược lại cái gì cũng không nói, trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Xe ngựa lúc lắc đi về phía trước, đại khái sau khi uống xong một ly trà, dừng lại bên bờ sông, Cấm Nương đỡ Hạ Hầu Vân xuống xe ngựa, sau đó bước lên thuyền, một nữ tử quần áo lộng lẫy, đội mũ rộng vành xuất hiện trước mặt, nàng ta thấy Hạ Hầu Vân tới, lập tức đứng dậy: “Ngài đã tới.”

Nghe thanh âm quen thuộc, tựa hồ như đã nghe qua ở nơi nào. Nhưng mà có thể xác định được một điều, nàng ta là người Hoàng tộc, nếu không thì không có một tí giá trị lợi dụng nào.

Hạ Hầu Vân lập tức đỡ lấy cổ tay của người nọ: “Không cần hành đại lễ với ta, ngồi đi. Khí trời nóng bức, nơi đây đúng là nơi tốt để hóng mát.

Nữ tử thấy Hạ Hầu Vân nói vậy liền nói: “Nếu ngài thích, tiểu nữ sẽ tặng ngài chiếc thuyền này.”

Trên mặt Hạ Hầu Vân không có một tia kinh ngạc, chỉ vui mừng vỗ tay nàng: “Người đúng người hiểu lòng người, đáng tiếc là có người hết lần này tới lần khác không biết quý trọng. Nếu người là con dâu của ta thì tốt biết bao.”

Nữ tử chỉ cười nhạt cho qua.

Hạ Hầu Vân nghĩ đến chuyện chính, cũng không hàn huyên nữa: “Người thực sự chính tai nghe được Hoàng Thượng đem ám vệ Hắc Ưng cho Tiêu Khuynh Thành? Để hẳn giúp nàng ta làm việc?”

Nữ tử nặng nề gật đầu: “Hẳn cho nàng ta mượn cánh tay để xử lý cái đinh trong mắt, mà Tiêu Khuynh Thành không có lựa chọn nào khác nên tiếp nhận. Hay là bây giờ chúng ta hợp lại thành một mạch, cho nàng ta một đòn trí mạng, lúc đó...”

Hạ Hầu Vân nghe vậy liền nhìn chăm chăm nữ tử

trước mắt, sau đó cười lạnh: "Người quả nhiên là người hiểu lòng người, ta thấy việc đó có thể làm được. Lúc này, chúng ta nhất định phải khiến Tiêu Khuynh Thành không bao giờ bò dậy được, chết không có chỗ chôn."

"Tất nhiên là thế."

Sau đó, Hạ Hầu Vân và nữ tử đó trò chuyện đến khuya, chậm rãi tán gẫu. Cầm Nương cũng đoán ra được người kia là ai, cẩn thận lại gần nhắc nhở: "Công chúa, vài ngày trước lão nô nghe nói quan hệ hai người họ không tệ, nàng ta thực sự đáng tin sao?"

"Tuyệt đối đáng tin, bởi ta hiểu được cảm giác của nàng ta. Dù là ai cũng không thể chịu được việc trong lòng tướng công có chứa nữ nhân khác. Tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, nàng kia biến mất thì nàng ta mới thấy an toàn." Trong nháy mắt ánh mắt Hạ Hầu Vân lạnh như băng, lúc này bà thề phải đem nàng ta hung hăng giẫm nát dưới chân.

Cầm Nương nghi ngờ nhưng chủ tử đã tin tưởng vô điều kiện, bà không nhiều lời nữa. Đưa tay nhận lấy cái ghế đầu, đỡ Hạ Hầu Vân lên xe ngựa, sau đó đi theo sau xe.

Nam tử áo trắng ẩn nấp sau cành cây vân vân cầm, nhìn theo bóng xe ngựa đi xa dần, hần lắc đầu thở dài: "Thực sự nhìn không ra, nha đầu này lại có nhiều địch nhân như vậy, có người ngày nào cũng mong nàng chết!"

Một bóng người trường bào màu đỏ tía xuất hiện bên cạnh hần, ho một tiếng: "Làm gì mà nhìn chằm chằm thế, chẳng lẽ ngươi vừa ý người đẹp hết thời đó à. Khó đấy, bà ta và ngươi có cùng quan hệ huyết thống"

Nam tử áo trắng trừng mắt liếc người kia: "Trong đầu ngươi trừ mấy cái tư tưởng tà ác thì có cái gì bình thường không?" Trong lúc nói chuyện, hai người đã tiếp đất.

Dạ Vô Minh lập tức giở trò da mặt dày, ra vẻ tội nghiệp ôm lấy tay hần: "Đừng vậy mà, trong đầu ta mọi thứ đều bình thường. Còn ngươi đấy, phát hiện bí mật lớn như vậy, ngươi muốn giữ im lặng sao?"

"Ngươi thấy thế nào?" Nam tử áo trắng ngồi trong thuyền nhỏ cầm bầu rượu, say mê nhấp một ngụm.

Dạ Vô Minh mặt dày mày dạn cướp lấy bầu rượu trong tay hần, uống ngụm lớn: "Ta biết ngươi nhất định sẽ nói cho Tiêu Khuynh Thành, dựa vào hành vi của ngươi, ngươi trúng độc sâu rồi!"

"Đúng vậy, nhưng ta cam tâm tình nguyện trúng độc." Nam tử áo trắng say mê tựa vào đầu thuyền, nhìn ánh trăng trên cao, ánh trăng mờ lung chiếu vào người hắn, tạo thành vầng sáng nhàn nhạt.

Dạ Vô Minh cũng bắt chước hắn nằm ở đầu thuyền, vuốt vuốt sợi tóc: "Ta cũng thế, hay người theo ta đi. Tấm lòng của ta ánh trăng hiểu được, trời đất làm chứng."

Phụt!

Hắn rất muốn đem tất cả mọi thứ ăn trong mấy ngày nay phun ra hết, người này một ngày không khiến người khác buồn nôn thì thấy ngứa ngáy chân tay. Tay siết chặt thành nắm đấm, lạnh lùng nói: "Dạ Vô Minh, đủ rồi đấy. Người như Bốn vương không thể mang theo cái tên ô nhục như người được!"

Dạ Vô Minh thấy có người thực sự mất hứng, bật người chân chó ghé vào ngực hắn: "Được rồi, từ này về sau ta không trêu người nữa. Ta thực sự phải rời khỏi Đại Tần, gốc ở chỗ này cũng lâu rồi."

"Lần trước người cũng nói phải đi, đến hôm nay cũng đã đi đâu. Còn chuyện này người định xử lý tiếp như thế nào? Người khó mà nhìn mọi người xuống dốc, Hạ Hầu Vân không phải là người tốt đâu." Lúc này hắn mới nhớ tới việc quan trọng nhất,

Sắc mặt Dạ Vô Minh lạnh lẽo, thở dài một tiếng. "Mọi người ta yêu Hạ Hầu Lưu quá sâu đậm, nên mới làm ra chuyện hồ đồ như thế, nếu không chuyện như vậy, nàng khinh thường không thềm làm."

"Người biết là tốt rồi. Được rồi, Bốn vương không lãng phí thời gian với người nữa."

"Đi thôi, ta biết người còn có chuyện quan trọng cần xử lý. Nhiều thân phận như vậy hắn là mệt lắm. Đáng đời!" Tên kia đối đãi với chính mình

căn bản không phải là với người sống, dù biết rằng trọng trách trên người hẳn, bất luận là ai cũng không sánh được.

Dạ Vô Minh huyết sáo gọi ngựa, phi về hành cung, đồng thời sai ám vệ của mình đưa tin đến hoàng cung, khiến Ngữ Luân phải ra cung một chuyến.

.....Phân cách tuyến.....

Sáng hôm sau, Ngữ Luân hoang mang rối loạn chạy đến Hành cung, nhìn Dạ Vô Minh, sợ hãi hỏi: "Ca ca, huynh gọi muội gấp vậy, rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ trong cung phát sinh việc gì sao?"

Dạ Vô Minh chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Ngữ Luân, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, từ từ nói: "Muội muội của ta là tốt nhất trong thiên hạ, là nữ tử thiện lương nhất. Không được nghe lời ngon tiếng ngọt của người lạ, muội hiểu không?"

Ngữ Luân chột dạ lui về sau vài bước, "Ngữ Luân không hiểu ca ca đang nói cái gì, muội không biết, không biết. Nếu không có gì quan trọng, muội phải về cung!"

"Dạ Ngữ Luân! Muội nháo đủ chưa, muội thực sự nghĩ Hạ Hầu Vân là người đáng tin sao? Đến lúc thuyền lật, muội chính là đá kê chân của bà ta! Muội thực sự là đứa ngốc! Trừ Tiêu Khuynh Thành, muội nghĩ Hạ Hầu Lưu sẽ yêu muội sao?"

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngử Luân Ngốc Nghếch

Editor: thuyvu115257

Dạ Vô Minh thực sự rất đau đầu, lúc biết được trong lòng nam nhân kia chỉ có Tiêu Khuynh Thành, hẳn từng nghĩ sẽ buông tha cho nam nhân ấy, tiếc rằng đương kim Hoàng hậu vì muốn thu tóm thêm nhiều quyền lực nên cực lực thúc đẩy chuyện này, hơn nữa Ngử Luân đã rơi vào điên cuồng trầm mê! Thật làm cho hắn đau đầu.

Ngử Luân không ngờ Dạ Vô Minh lại bắt được tiếng gió nhanh như vậy, gọi nàng tới trách cứ. Hai ngón tay vô thức đan vào nhau, cân nhắc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Ca ca, không phải đâu. Dù thế nào bà ấy cũng là cô của ta, hơn nữa chúng ta có chung kẻ thù, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không sợ lật thuyền. Nếu bị lật thật, cũng là do ca ca bán đứng ta!”

Dạ Vô Minh vừa nghe, trong lòng xúc động muốn bóp chết cái đứa ngốc này. Hắn suy tư trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, bật người túm lấy cổ tay nàng, lớn tiếng nói: “Nếu không phải Tiêu Khuynh Thành nhân từ, ta nghĩ bây giờ muội chết lâu rồi!”

Ngử Luân nghe vậy, hai mắt tròn tròn, không tin được nhìn Dạ Vô Minh: “Ca ca, huynh nói bậy bạ gì thế. Tiêu Khuynh Thành tuyệt đối không thể nào biết được bí mật của muội, tuyệt đối không có khả năng!”

“Không có khả năng? Muội nghĩ Tiêu Khuynh Thành là người đơn giản sao? Quan hệ giang hồ của nàng ấy rất phức tạp, lúc muội hẹn gặp Hạ Hầu Vân, có người phát hiện, liền nói cho nàng ấy. Nàng ấy còn niệm tình, cho nên không trực tiếp xuống tay với muội, mà đến nói với ta, nếu muội không

tình ngộ, vẫn dây dưa với Hạ Hầu Vân, vậy đừng trách ca ca vô tình!” Dạ Vô Minh nghĩ một chút, chỉ có như vậy mới khiến Ngữ Luân dừng tay.

Sắc mặt Ngữ Luân thập phần phức tạp, tay vẫn nắm chặt chiếc khăn lụa, khẽ cắn môi dưới: “Ca ca, Tiêu Khuynh Thành trả thù người khác, sẽ dùng thủ đoạn gì? Có phải sẽ cướp Hạ Hầu Lưu đi không?”

Dạ Vô Minh cảm thấy muội muội mình đã trúng độc sâu đến nỗi không thể kiềm chế được. Lúc nào cũng lo lắng Tiêu Khuynh Thành đoạt mất Hạ Hầu Lưu, đúng là nha đầu ngốc tẩu hỏa nhập ma rồi.

Ngữ Luân thấy Dạ Vô Minh không nói gì, sợ hãi nắm tay hẳn: “Ca ca, huynh phải giúp muội. Huynh biết không, muội không thể sống thiếu thái tử. Muội rất yêu hẳn.....”

“Nếu muội thực sự thương hẳn, vậy để hẳn thấy được sự tôn quý và tự tin của Công chúa muội đi, không cần làm mấy cái chuyện vô vị này. Nếu muội còn tiếp tục, ca ca sẽ mang muội về Đại Dực.” Dạ Vô Minh sắp điên mất rồi, lâu lắm rồi mới gặp chuyện đau đầu như vậy.

Đó là muội muội ruột của mình, đánh cũng không được, mắng cũng không xong, chỉ sợ ôm trong tay còn làm đau nó thôi.

Ngữ Luân vô lực ngã xuống ghế, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, lẩm bẩm: “Ca ca, huynh biết không? Yêu một người, thì làm gì có tự tôn. Trước mặt hẳn, lúc nào ta cũng cảm thấy mình kém cỏi.....”

Hai tay Dạ Vô Minh run rẩy, cái thứ tình yêu này là độc dược, hẳn đã trở mặt nhìn vài người trúng độc, hẳn tuyệt đối sẽ không dính vào. Ngẩng đầu phiến muện nhìn trần nhà, rốt cuộc hẳn phải làm gì bây giờ?!... ..

“Ca ca không xin muội dừng lại, chỉ mong muội im lặng làm thê tử của hẳn, đừng làm ra mấy chuyện gây sức ép như vậy nữa. Nếu muội còn nháo ra chuyện gì nữa, mắt mặt chính là Đại Dực, ở trong đó không quen ai,

người bị tổn thương chính là muội. Muội phải hiểu người hoàng gia vốn vô tình, Hạ Hầu Vân kia lúc trước nâng đỡ Hoàng hậu và Hoàng Thượng, bây giờ rơi xuống nông nỗi này, có ai thương hại bà ta không?” Dạ Vô Minh hiểu rõ lời nói của mình, vô tình nhất chính là nhà Đế Vương.

Ngữ Luân nghe vậy, nước mắt trực trào, nàng là Công chúa nhận hết sủng ái, nhưng cũng là công chúa yếu ớt. Trước mặt người ngoài, nàng tôn quý tự tin, nhưng trước mặt ca ca, nàng yếu ớt không chịu nổi.

Nàng dựa vào vai hắn: “Ca ca, vậy bây giờ Ngữ Luân phải làm sao đây? Từ ngày mai không gặp bà ta nữa? Như vậy được chưa?”

“Muội yên tâm, việc này có ca ca thay muội xử lý. An tâm làm Thái tử phi của muội đi, Tiêu Khuynh Thành đã cam đoan với ca ca, chỉ cần nàng còn ở đây một ngày, muội vĩnh viễn là Thái tử phi, tuyệt đối không có ai cướp đi được, nếu có ai thương tổn muội, bọn ta sẽ bắt hắn trả giá gấp mười lần.” Tất cả đều là an bài của một vị ca ca chăm lo cho muội muội.

Ngữ Luân cảm động: “Muội đúng là ngọc, Tiêu Khuynh Thành là người tốt, muội lại cùng kẻ địch của nàng tìm cách làm hại nàng. Ca ca, nàng ấy thực sự không nổi giận ư? Dù sao muội cũng xuất cung, có thể cho muội gặp nàng ấy không?”

Dạ Vô Minh nheo mày một chút, sau đó bình tĩnh xoa cằm, muội muội nhà mình đơn thuần như ngọc lưu ly, hắn đi rồi cũng phải nhờ nha đầu đó chiếu cố nàng. Nhìn mặt nhau nói chuyện cũng rõ ràng hơn.

Hắn tin với trí thông minh của Tiêu Khuynh Thành, nhất định sẽ minh bạch tất cả.

Bởi vì hai người không thể đi thẳng đến Tiêu phủ, thế nên hai người đi tới tửu lâu của thủ hạ võ lâm minh chủ, cũng chính là Minh Nguyệt Lâu nổi danh khắp Kinh Đô. Mọi thứ bên trong phải nói đều là cực phẩm!

Tiêu Khuynh Thành nhận được tin tức của Dạ Vô Minh từ Tả Khâu liền lập tức lên đường. Nàng vừa xuống xe ngựa, đại chương quỹ đã chân chó xuất hiện trước mặt nàng, cúi mình: “Đại chương quỹ Tả Khâu bái kiến Quang Vinh Quận chúa.”

Vì chủ tử từng hạ lệnh, không được để lộ thân phận của lão bản nương, chỉ được xưng là Quận chúa.

Tiêu Khuynh Thành liếc mắt một cái, gật đầu: “Thái tử Đại Dực quốc đặt một bàn tiệc ở trong này chiều đãi Bản Quận chúa, người biết rồi đó. Đồ vật đưa lên đều phải là thứ tốt nhất, hiểu chưa?”

“Dạ.”

Tả Khâu chân chó mời Tiêu Khuynh Thành vào trong, cầm thực đơn đưa tới: “Quận chúa, ngài xem đi, đây là những món quý nhất trong tiệm.”

Tiêu Khuynh Thành liếc mắt một cái, ngón tay thon dài chỉ rất nhanh vào mấy món cực phẩm trong danh sách, Tả Khâu đứng bên cạnh mồ hôi lạnh đầy đầu. Quận chúa, thái tử và Công chúa ba người họ ăn hết nhiều thế ư?

Nghĩ lại mệnh lệnh của chủ tử, lão bản nương lập tức ra lệnh, dù cho nó có vô lý đến mức nào, thậm chí là hái sao hái trăng cũng được. Kết quả là, hăn nhanh chóng nịnh hót dạ vâng.

Bạch Hi đẩy cửa khắc hoa ra, Tiêu Khuynh Thành bước vào trong phòng.

Dạ Vô Minh thấy Tiêu Khuynh Thành đến, lập tức nháy mắt với Ngử Luân, nàng đứng dậy đi tới trước mặt Tiêu Khuynh Thành, thân thiết kéo tay: “Khuynh Thành tỷ tỷ, tỷ tới rồi!”

Khuynh Thành tỷ tỷ!

Sao đột nhiên lại thân mật như vậy?

Nàng chợt nhớ lại tin tức mà Bạch Hi thu được, Dạ Vô Minh muốn nàng diễn trò. Bỗng chốc hiểu ra, vỗ vỗ mu bàn tay Ngử Luân: “Ừ, không cần khách khí như vậy, nếu đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, vậy thì cứ tự nhiên đi.”

“Dạ, tỷ tỷ, vài ngày trước Ngử Luân không hiểu chuyện, làm tỷ bực mình, mong tỷ tha thứ cho muội.” Ngử Luân suy nghĩ một lúc, thái độ đoan chính thành khẩn mới có vẻ thành ý được.

Tiêu Khuynh Thành à một tiếng, nhìn thoáng qua Dạ Vô Minh ngồi đằng sau, ánh mắt như muốn nói: muội muội nhà người bị làm sao thế? Cảm giác không đúng lắm, hồi trước vẫn cao ngạo mà, có điều, bây giờ trông thuận mắt hơn.

Dạ Vô Minh liếc lại: đối xử tốt với người người còn chê? Đúng là nữ nhân thích bị ngược.

Được rồi, có người thực sự thích bị ngược.

Vào tiệc, Ngử Luân nhiệt tình đến mức làm người ta không quen. Dạ Vô Minh nói tới việc ngày mai phải rời khỏi Đại Tấn, hai hốc mắt Ngử Luân lập tức lại đỏ: “Từ nhỏ đến lớn, muội chưa từng rời xa ca ca, ca ca nhớ thường xuyên quay về thăm Ngử Luân.”

Dạ Vô Minh vỗ vỗ tay nàng: “Tất nhiên rồi, muội cứ làm Thái tử phi nhu thuận, ta tin một ngày chân tình của muội sẽ làm Hạ Hầu Lưu cảm động, được không?”

“Dạ.”

Ngử Luân biết mình đã làm chuyện có lỗi nên Dạ Vô Minh nói gì cũng ngoan ngoãn đáp ứng. Đồ ăn đã đưa lên hơn một nửa, nhưng đột nhiên ma

ma trong cung lại tới, nói là Hoàng Hậu nương nương không khỏe trong người, muốn Ngũ Luân quay lại xem.”

Thực ra là Dạ Vô Minh cố ý muốn đuổi nàng ấy đi trước, sau khi Ngũ Luân rời đi, lại quay ra nhìn Tiêu Khuynh Thành, cao giọng nói: “Đừng diễn được rồi, cám ơn nàng.”

“Người không cần khách khí, bắt người tay ngăn, cắn người miệng mềm. Muốn Bạch Hi của người, ít nhất cũng phải trả cái giá lớn chút. Ngày mai người đi rồi, chúc người thuận buồm xuôi gió. Còn chuyện của Ngũ Luân sau này, yên tâm, ta sẽ thay người chăm sóc nàng. Coi nàng như muội muội ruột.....” Tiêu Khuynh Thành biết Dạ Vô Minh lo lắng nhất chính là muội muội này. diễn*đàn.lê^quý\$đôn

Dạ Vô Minh suy nghĩ một lúc, đem chuyện tối hôm qua nói lại cho Tiêu Khuynh Thành, hơn nữa còn nói rõ ràng cả chuyện thuyết phục Ngũ Luân ra sao. Tiêu Khuynh Thành nghe xong, nặng nề gật đầu: “Cho dù người không nói, ta vẫn sẽ giúp nàng ấy. Dù biết bí mật này cũng sẽ âm thầm tìm người xử lý. Ngũ Luân còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu, cần người đánh thức.”

“Nhỏ ư? Không phải nàng cũng bằng tuổi với nó sao?” Dạ Vô Minh cảm thấy chuyện này cũng hay thật. Nữ tử này nhìn thế nào cũng không giống như mới mười bảy tuổi, có khi còn giống trung niên hơn.

Tiêu Khuynh Thành nhờ hăn nhắc mới nhớ, khối thân thể này vừa tròn mười bảy, đủ loại hành vi của nàng, quả thực rất bình tĩnh thành thục. Khinh thường liếc Dạ Vô Minh một cái: “Được rồi, không nói nhảm nữa, ăn hết mỹ vị trên bàn đi!”

Nói tới việc này, Dạ Vô Minh không thể không giơ ngón cái lên, nữ nhân này chỉ ăn có một chút, mà đào hết tất cả cực phẩm nguyên liệu trong

Minh Nguyệt Lâu lên. Chẳng lẽ nàng muốn võ lâm minh chủ táng gia bại sản sao?

Nhưng mà thằng nhãi đó cũng cuồng ngược, cùng với nàng ta là tuyệt phối, hẳn không thể nói gì hơn.

Nhấp ly rượu nhỏ: “Nghe nói người và Hạ Hầu Lưu thường xuyên uống rượu, chắc tửu lượng tốt lắm, chúng ta làm một ly đi, không say không về!” Đúng vậy, nhân cơ hội phải giúp tên kia một phen. diễn.đàn^lê*quý\$đôn

Tiêu Khuynh Thành nhắc tới uống rượu liền thấy hứng thú, hoàn toàn không còn chút hình tượng nữ tử nào, cầm chén lớn giữa đầu uống: “Đến đi, dù sao hôm này cũng không có việc gì. Rượu ngon không được uống thì thật đáng tiếc.”

“Ha ha..... Sảng khoái..... Uống.....” Dạ Vô Minh nhìn người dễ mắc mưu trước mặt, lại nghĩ đến vẻ mặt hưng phấn của ai đó ngày mai, cười tà ác. Lúc này không bắt người bỏ ra nhiều một chút thì thật có lỗi.

Tiêu Khuynh Thành không chút phát hiện ra âm mưu nhỏ nhỏ của Dạ Vô Minh, từng ngậm từng ngậm uống rượu. Từ sau khi Hạ Hầu Lưu thành thân, lâu lắm rồi nàng mới được uống rượu!

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngủ Cùng Giường

Cái cảm giác rượu ngon thượng đẳng trôi xuống yết hầu quả thực không thể diễn tả bằng lời. Có lẽ vì là người quen, lại ở trên địa bàn của mình, cho nên nàng không cảnh giác, tiếp tục uống rượu hưởng thụ.

Dạ Vô Minh thấy Tiêu Khuynh Thành uống đã đủ thì mỉm cười tà ác, vỗ vỗ vai nàng: “Cũng không còn sớm nữa, người uống ít thôi, quay về Tiêu phủ nghỉ ngơi đi. Ta phải đi.”

Tiêu Khuynh Thành gạt tay Dạ Vô Minh ra: “Người muốn đi đâu thì đi, không cần nói với ta. Ta vẫn tự lo được cho mình, mà không phải còn Bạch Hi sao?”

Dạ Vô Minh giật nảy mình, lúc này mới nhớ ra còn có một Bạch Hi, có lẽ nàng ấy sẽ làm hỏng kế hoạch của mình mất, nên phải nghĩ biện pháp. Đi ra khỏi sương phòng, ngoắc tay với Bạch Hi đang đứng hầu ở một bên.

Bạch Hi nhìn thấy Dạ Vô Minh: “Thái tử điện hạ, ngài gọi Bạch Hi có chuyện gì?”

“Dù sao cũng đã từng là người của ta, sao còn đề phòng ta như thế. Đương nhiên là có chuyện tốt mới tìm người, lại đây, lại đây.....” Dạ Vô Minh nghĩ, chắc chắn lâu lắm rồi Bạch Hi không được gặp hai muội muội kia!

Bạch Hi dạ một tiếng, suy nghĩ một chút, bước tới trước mặt Dạ Vô Minh: “Điện hạ.”

“Vừa nãy chủ nhân nhà người nói, người có thể đi nghỉ rồi, tìm hai muội muội của người trò chuyện. Bản điện hạ cũng không phải là người vô tình, đương nhiên sẽ khoan hồng độ lượng. Được rồi, người đi đi.”

Bạch Hi mờ mịt dạ một tiếng, lúc chuẩn bị bước vào trong hồi Tiêu Khuynh Thành, hai muội muội của nàng bị Dạ Vô Minh giật dây từ trước liền tiến lên kéo tay nàng: “Đại tỷ, đi làm gì? Điện hạ cho phép chúng ta đi rồi, tỷ còn tìm việc mà làm nữa.”

“Ta phải hỏi lại chủ nhân đã, không có lệnh do đích thân người hạ, ta không thể rời đi.” Có thể nói Bạch Hi là một người cực kì trung tâm với chủ.

Hai tiểu muội muội buồn bực mếu máo, tam muội mở miệng: “Thật không nhìn ra đó, bây giờ tỷ tỷ có chủ nhân mới, ngay cả muội muội của mình cũng không để ý. Thật là đau lòng..... nhị tỷ..... mình đi đi.”

Bạch Hi thấy hai muội muội như vậy, nghĩ lại Tiêu Khuynh Thành cũng là một người thoải mái, cho phép nàng ra ngoài chơi không phải không có khả năng. Vì thế nàng tự nhủ, chỉ đi đến giờ tí phải về.

Dạ Vô Minh thấy ba tỉ muội vui vẻ chạy đi, vừa lòng gật đầu, đi tới đại sảnh Minh Nguyệt Lô, vỗ vào tay đại chương quỹ: “Lão bản nương nhà người uống say rồi, đại chương quỹ cho nữ hầu nơi này đưa nàng về sương phòng nghỉ ngơi đi. Việc này quan trọng, nhớ phải nói cho lão bản nhà các người biết.”

Đại chương quỹ có chút mơ màng nhìn Dạ Vô Minh, suy nghĩ trong chốc lát, quyết định không nghĩ nữa, vội vàng làm theo lời Dạ Vô Minh.

Nữ hầu Hồng Nguyệt đỡ Tiêu Khuynh Thành về sương phòng nghỉ ngơi, nàng uống rất cao hứng, một tay giơ bình rượu, một tay vung vẩy, la lớn: “Đến đến, uống rượu uống rượu.....”

Hồng Nguyệt đưa Tiêu Khuynh thành lên giường nghỉ ngơi, lúc Hồng Nguyệt định thay quần áo cho nàng, một bóng người màu bạc đột nhiên bay xuống, nàng kinh ngạc nhảy dựng, nhìn rõ là lão bản của mình thì hành lễ: “Hồng Nguyệt bái kiến minh chủ.”

Dạ Sát khoanh tay đứng, thần nhiên nói: “Người đi ra ngoài đi. Ta sẽ chăm sóc cho Khuynh Thành.”

Sao Hồng Nguyệt lại không rõ việc này, lập tức nói: “Hồng Nguyệt cáo lui, để minh chủ và phu nhân nghỉ ngơi.”

Thật sự rất là vô nghĩa.

Thật sự!

Hồng Nguyệt đi rồi, hẩn bước vào sương phòng, đi tới trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nhìn thấy hai má mềm mại hồng hào của nàng, nhịn không được đưa tay lên nhéo, Tiêu Khuynh Thành nỉ non một tiếng: “Đừng..... tiền ..... Bạc của Bản Quận chúa! Thật nhiều bạc.....”

Dạ Sát nhíu mày: “Núi vàng núi bạc nhiều như thế còn chưa đủ? Nàng còn muốn nuốt cả đại lục Huyền Minh này mới thỏa mãn ư?”

Tiêu Khuynh Thành lại trở mình, la lớn: “Nóng quá, Bạch Hi, quạt cho ta.”

Dạ Sát lập tức đưa khối băng lại gần một chút, cầm cái quạt nhẹ nhàng quạt cho nàng, Tiêu Khuynh Thành liền im lặng. Hẩn nhìn khối băng, nghĩ rằng không đủ lạnh, lại sai người bê thêm một chậu băng mới vào.

Lúc này sương phòng mới mát mẻ hơn một tí.

Sáng sớm hôm sau.

Tiêu Khuynh Thành nghiêng người một cái, cảm giác có cái gì đó là lạ, kỳ quái! Trước giờ nàng đều ngủ một mình, cho dù nửa đêm có người lại gần ngủ cùng, nàng cũng biết!

Bỗng dựng ngồi dậy, nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh!

Cánh tay dài duỗi ra, lúc chuẩn bị tát vào mặt người kia, Dạ Sát nhanh tay nhanh mắt bắt được cổ tay nàng, ho nhẹ một tiếng: “Nương tử, nàng muốn mưu sát chồng sao?”

“Mưu cái đầu người ấy, chưa được Bản Quận chúa đồng ý, đã tự tiện trèo lên giường ta, tội đáng chết vạn lần!” Tiêu Khuynh Thành cảm thấy đầu mình ngẩn lại, nàng vậy mà lại ngủ với tên kia!

Dạ Sát nhú mày, có chút bi thương nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Nương tử, không phải muội đồng ý gả cho Bồn Minh chủ rồi sao? Bồn Minh chủ ngay cả bản thân cũng tặng cho nàng rồi, nàng còn muốn gì nữa?”

“Bản Quận chúa cũng không lạ gì người! Người làm vậy là tiền trạm hậu tấu!” Tiêu Khuynh Thành to giọng, rít lên.

Dạ Sát vô tội nhìn Tiêu Khuynh Thành, mím môi ra vẻ đáng thương nói: “Nương tử oan uổng quá! Vi phu cũng không muốn tiền trạm hậu tấu, hôm qua nàng uống rượu ở Minh Nguyệt Lô, vi phu chỉ nhìn nàng một cái, ai ngờ nàng trèo lên người ta, rồi đẩy ngã vi phu luôn! Tất cả mọi người trong Minh Nguyệt Lô có thể làm chứng!”

Tiêu Khuynh Thành nghe vậy, hai mắt tròn tròn, không tin lắc đầu: “Không có khả năng!”

“Nàng không tin người ở Minh Nguyệt Lô cũng được, nàng có thể hỏi Bạch Hi, thực sự kéo không ra! Cuối cùng vi phu đành thỏa hiệp, nhưng mà vi phu đã lập tức cho người chuẩn bị nghi thức thành thân long trọng cho

nàng rồi, ta sẽ khiến nàng trở thành tân nương đẹp nhất.” Vẻ mặt Dạ Sát chân thành nói.

Tiêu Khuynh Thành vô lực ngã trên giường, mặc dù trong nháy mắt có do dự, nhưng mình vẫn không chán ghét nam nhân này, núi vàng núi bạc đưa cho nàng, lúc nào cũng luôn suy nghĩ cho mình, chính là một người nam nhân tốt. Ngay cả mình còn không đưa ra được lý do gì để từ chối, hơn nữa cơm cũng đã nấu xong rồi, giờ phải làm sao đây?

Dạ Sát nhìn sắc mặt nàng, cười đến vô hại: “Nương tử, không sao đâu. Nếu nàng không muốn người trong thiên hạ biết, vi phu có thể chịu uất ức giữ bí mật cho nàng, không cho người khác biết.”

“Thật không!”

Hắn biết nàng còn muốn dùng thân phận này làm việc khác, nếu nàng trở thành võ lâm minh chủ phu nhân, nhất định sẽ có nhiều thứ không tiện, thế nên.....

“Đương nhiên, phu lấy thê làm trời, thê tử nói cái gì thì là cái đó.” Dạ Sát nặng nề gật đầu, ra vẻ nhu thuận đáng thương.

Tiêu Khuynh Thành vui đến hai mày cong lên: “Quả là một nam nhân tốt, đi đi. Bản Quận chúa nhận hảo ý của huynh. Giờ cũng không còn sớm, ta phải quay về Tiêu phủ, hẹn gặp lại.”

“Được, hẹn gặp lại! Nương tử.”

Tiêu Khuynh Thành càng nhìn càng thấy người này thuận mắt, bỗng nhiên nhào tới chuẩn bị hôn lên trán hắn, nhưng lúc nhìn thấy cái mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, sắc mặt lạnh lùng: “Có thể ném cái đồ vật quái quỷ kia xuống không!”

Dạ Sát nghe vậy, lập tức gỡ mặt nạ xuống, hôn một cái lên trán nàng.

Tiêu Khuynh Thành giật mình, mũi nam trước mắt này, thực sự là.....

Quốc sắc thiên hương!

Chỉ nghĩ tới bốn chữ này!

Lời to rồi!

Quả thực.....

Mãi cho đến lúc rời khỏi Minh Nguyệt Lô, tuần nhan của Dạ Sát vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, thật không ngờ dưới lớp mặt nạ kia là khuôn mặt động lòng người đến vậy, thậm chí còn hơi quen thuộc, tựa như có liên quan đến người bị tàn phế kia.

..... Phân cách tuyến .....

Vào hạ trời càng đen, ban đêm rất mát mẻ. Dạ Vô Minh lặng lẽ đứng trước lương phong, cùng ẩn thân với ám vệ, chỉ thời gian một ly trà, quả nhiên Hạ Hầu Vân khoác áo choàng bước ra vườn.

Hắn đúng giờ xuất hiện trên thuyền hoa. Hạ Hầu Vân vén màn nhìn thấy Dạ Vô Minh, lúc định xoay người rời đi thì một ám vệ ngăn đường của bà ta: “Đại Công chúa, điện hạ nhà ta muốn nói chuyện với ngài, ngài ngồi đi.”

Hạ Hầu Vân biết Dạ Vô Minh lợi hại, lại càng rõ quan hệ giữa hắn và Tiêu Khuynh Thành, cho nên bà không nhận người này là bạn, cũng không là địch. Bình tĩnh ngồi xuống, Dạ Vô Minh vẫn không lên tiếng.

“Bà và muội muội ta làm gì, ta đều biết hết. Nên trước mặt ta, bà không cần phải quanh co, mục đích của bà thì ta càng rõ. Ta nói cho bà biết, từ nay về sau không được gặp Thái tử phi nữa.” Dạ Vô Minh nghĩ rõ ràng, chắc

chấn phải cắt đứt sợi dây này, nếu không sẽ không bảo đảm Ngũ Luân không làm được lạc lối.

Hạ Hầu Vân biết hẳn đến sẽ không có chuyện gì tốt, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn thẳng vào Dạ Vô Minh: “Cái này chỉ sợ không phải do Thái tử ngài làm chủ được? Thái tử phi cũng lớn rồi, ngài cũng không thể quản được suy nghĩ của nàng ấy.”

“Ha ha..... bà không hổ là Đại Công chúa, từng là người một tay che trời, giờ lại rơi xuống cảnh một người cô độc. Nên Bản điện hạ cũng hiểu được, bà không tiếc trả giá tất cả để trở mình. Chẳng lẽ bà không nghĩ tới chuyện, công qua quá chủ!” Dạ Vô Minh thấy bà ta đáng thương, cũng nhắc nhở một câu.

Mặc kệ bà ta giãy dụa như thế nào, vẫn không thể trở lại như trước, bởi không đế vương nào dung được trong mắt một người biết rõ từng điểm trong lòng mình. Dù là tỷ tỷ ruột thì có làm sao, chẳng qua chỉ lợi dụng lẫn nhau làm đá kê chân thôi.

Trong lòng Hạ Hầu Vân nhảy lên, bà ta không phải không nghĩ đến điều này, chẳng qua bị người khác nói thẳng, trong lòng có chút khó chịu. Đó là đệ đệ ruột của mình, từng cùng mình đồng cam cộng khổ, bây giờ.....

Tiếp tục suy tư, lòng bà ta như bị cái gì đó chặn lại. Trăm ngàn khó chịu, đều dồn nén ở trong, mỗi người đều vậy, giờ bà không còn chút tác dụng gì, liền quăng bà đi.

Nhìn Hạ Hầu Vân không nói lời nào, Dạ Vô Minh cười nhạt: “Giờ chắc bà đã hiểu địa vị của mình rồi chứ. Nếu ta là bà, chắc chắn sẽ im lặng hưởng tuổi già, chứ không làm ra chuyện gì nữa.”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hóa Ra Nỗ Vương Là?

Editor: thuyvu115257

Tay Hạ Hầu Vân khẽ run rẩy, bàn tay bên dưới nắm chặt thành quả đấm, trừng mắt nhìn Dạ Vô Minh: “Đây là chuyện Đại Tấn ta, đâu đến lượt người ngoài như người xen vào! Cút!”

Chát!

Lớn từng này nhưng chưa bao giờ Dạ Vô Minh bị người khác hô to gọi nhỏ như vậy, hai mắt nheo lại, hơi thở nguy hiểm tỏa ra bốn phía. Nhớ tới mấy đồ vật mình còn nợ Tiêu Khuynh Thành, hắn vẫn nên để bà ta lại cho nàng ấy xử lý thôi.

Bản thân bớt lo chuyện của khác thì hơn.

“Lập tức cút khỏi tầm mắt Bốn điện hạ, nếu không đừng trách Bốn điện hạ vô tình!” Khi nói, nội lực cường đại của hắn lan khắp thuyền hoa, làm cả con thuyền rung lên.

Hạ Hầu Vân nhếch miệng: “Chúng ta sẽ còn gặp lại thôi, có lẽ lúc đó người sẽ trở thành bằng hữu với kẻ địch là ta đây!”

Dạ Vô Minh ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Vân, cười to: “Phải không? Bản điện hạ sẽ chờ, hy vọng lúc ta còn sống, có thể nhìn được cảnh đó!”

Hạ Hầu Vân vỗ bàn đứng dậy, bóng hình trong treo mà lạnh lẽo. Một nữ nhân hơn năm mươi tuổi mà còn có phong độ như vậy thật sự rất ít gặp. Nhưng dám nói như vậy, chắc chuyện không đơn giản.

Có lẽ hẳn nên giúp Tiêu Khuynh Thành, giúp cả Nguyên đế, khiến cho lòng muôn dạ thú của bà ta lộ ra. Dẫm nát bà ta dưới chân, vĩnh viễn biến mất. Như vậy sẽ không phải e ngại cái nhìn của Tiêu Khuynh Thành nữa.

.....

Tiêu Khuynh Thành đang chuẩn bị ngủ, bây giờ nàng cảm thấy rất buồn ngủ rồi, nhưng cái tên Dạ Vô Minh đó lại cố tình chọn giờ này mà xông tới, nàng buồn bực trừng mắt hẳn: “Không phải ngày mai người về Đại Dực sao, không nghỉ ngơi đi? Đi qua đây làm gì!”

Dạ Vô Minh xấu hổ xoa mũi, sắp xếp lại mọi việc trong đầu một chút, cuối cùng ngồi cạnh giường nàng: “Ta có chuyện muốn nói với người! Về chuyện chủ mẫu giả nhân giả nghĩa nhà người, người có muốn biết tại sao không?”

Tiêu Khuynh Thành ngáp một cái, nhìn Dạ Vô Minh: “Có bí mật nào của bà ta mà ta không biết, ta không tin người có được bí mật gì to lớn, nói nhanh lên, nói xong ta còn ngủ.”

“Bà ta muốn làm Hoàng đế!”

“”Khụ! Thật hay giả.....” Lập tức cơn buồn ngủ của Tiêu Khuynh Thành biến mất, không ngờ lại có chuyện như vậy, Hạ Hầu Vân này đúng là ăn gan hùm mật gấu!

Dạ Vô Minh nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Người cảm thấy ta giống như đang đùa sao? Nhưng mà bây giờ bà ta cũng không có đường nào để đi, có ý nghĩ như vậy, chắc chắn có hậu thuẫn ở phía sau.”

Tiêu Khuynh Thành suy tư, hậu thuẫn ư? Chứ không phải người đứng sau lưng đám ám vệ lần trước à? Cũng chính là người nàng cần đối phó bây giờ, nhưng không thể vậy được, hiện giờ trong triều Thừa tướng ngang ngược, hơn nữa con gái ông ta lại được sủng ái vô cùng.

Dạ Vô Minh vỗ vai nàng: “Ta chỉ giúp người đến đó thôi, chuyện kế tiếp người phải tự xử lý. Người không phải muốn giẫm chết bà ta sao? Đây là cơ hội tốt đấy, cố lên.....”

“Ừ..... Ta biết rồi, người về hành cung của người đi. Hẹn gặp lại.”

“Ừ! Hẹn gặp lại. Ngày mai không cần đến tiễn ta, Bản điện hạ ghét nhất là cảnh chào ly biệt.” Nghĩ lại, hẳn có tiếc khi phải xa cô gái nhỏ này, đúng là một chủ nhân tốt mà.

Tiểu Khuynh Thành khẽ ừ, bỗng nhiên cười tủm tỉm nhìn hẳn: “Người đi thong thả, còn nữa, cám ơn áo vệ của người, nếu không ta sẽ không có Bạch Hi bảo vệ như bây giờ.”

Hừ! Nói đến việc này, có người hận đến mức nổ tung rồi.

Sau khi Dạ Vô Minh rời đi, Tiêu Khuynh Thành trần trọc trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Bạch Hi đứng bên cạnh hỏi: “Quận chúa đang lo việc lúc này Thái tử nói à?”

“Ừ, đột nhiên lúc đó ta cảm thấy thật khó tin. Bà ta có ý nghĩ như vậy, nhìn qua không đơn giản. Chắc giờ bà ta không có thời gian đối phó với ta, một lòng một dạ nghĩ đến chuyện kia. Nhưng nghĩ lại, đó cũng dễ hiểu!” Bà ta giúp Hoàng đế đoạt vị, lại giúp Hoàng hậu có được ngôi Hoàng hậu, nhưng hai người đó đối xử với bà ta quá vô tình.

Đối là người khác, chắc cũng nổi giận.

Bà ta cũng thật đáng thương.

Ha ha.

..... Phân cách tuyến .....

Tiêu Khuynh Thành yên lặng nằm trên giường, Bạch Hi báo cáo lại hành tung của Hạ Hầu Vân cho nàng, nàng cười đắc ý: “Bà ta muốn thông qua tên nịnh thần này để hoàn thành giấc mộng, thật buồn cười.”

“Hai người này xem ra cũng chỉ đang giãy chết thôi, thừa dịp lần này nên đập bà ta một cước. Người tiếp tục theo dõi, có tin tức gì mới, đều phải báo cho ta, biết không?”

“Dạ, thưa chủ tử.”

Bạch Hi vừa mới rời đi, A Thiết của Dục vương phủ lại đến: “Quận chúa, chuyện lần trước người nhờ ta tra đã tra rõ. Quả thật Thừa tướng đại nhân có sắp xếp một đám ám vệ ngăn người đi đón sứ thần Đại Dục, nhưng không có mục đích gì, giống như do người khác sai khiến.”

Tiêu Khuynh Thành gật đầu, quả đúng như nàng đoán. Nhưng giờ mới phát hiện ra, nàng quá coi thường người phụ nữ đó rồi, dã tâm lớn như vậy, người gọi là phụ thân kia có biết không?

A Thiết còn có chuyện khác, do dự không mở miệng, suy nghĩ hồi lâu mới nói ra chuyện của Hạ Hầu Ý: “Đây là của vương gia nhà ta tặng Quận chúa, Quận chúa nhất định phải mở ra.”

Tiêu Khuynh Thành nhận lấy lá thư, mở ra liền thấy, hóa ra là chuyện của A Doanh. Nàng liếc nhìn A Thiết, ánh mắt hẳn đang tìm A Doanh, thật không ngờ mọi việc lại phát triển thuận lợi như vậy.

Nàng bình tĩnh gật đầu: “Được rồi, bản Quận chúa đã hiểu dụng ý của vương gia rồi, việc này tạm thời thế đã. Đợi mọi chuyện ổn định, ta và vương gia nhà người sẽ làm chủ chuyện này cho hai người.”

A Thiết cảm kích nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Đa tạ ý tốt của Quận chúa, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng.”

Tiêu Khuynh Thành tự mình nâng hân dật: “Vương gia nhà người giúp ta không ít, người cũng là người tốt, ta yên tâm. Các người có lén gặp mặt cũng cần thận một chút, hiểu không?”

A Thiết nặng nề gật đầu: “Đa tạ quận chúa thành toàn, Vương gia nhà ta trước giờ đều phong đạm vân khinh (*), chưa từng thấy người để ý ai như vậy, càng không thấy người bao dung người khác như thế, là ta quá phận, hy vọng một ngày nào đó Quận chúa có thể hiểu được vương gia nhà ta.....”

(*) Vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

A Thiết chưa nói xong, Tiêu Khuynh Thành đã cắt lời: “Không có khả năng. Ta và hân là tri kỉ, chứ không phải quan hệ như vậy.”

Thấy nàng nói vậy, A Thiết cũng không nói thêm nữa, cáo từ đi làm việc của Thất Phiến môn, bây giờ mọi chuyện ở đó đều giao cho A Thiết quản lý, nàng chỉ cần ngồi đếm tiền.

A Thiết đi rồi, Tiêu Khuynh Thành mới gọi A Doanh đến, nói cho nàng việc này, không ngờ cô gái nhỏ kia lại hưng phấn vô cùng: “Quận chúa, người đúng là người tốt, em và A Thiết sẽ nhớ ơn người cả đời.”

“Được rồi, chuyện em thay ta làm còn ít sao? Chuyện nhỏ này không cần nhắc lại. Nhưng tạm thời không được để lộ chuyện này, không được để người khác biết quan hệ giữa ta và vương gia.” Hạ Hầu Ý giấu tài, nàng chắc chắn là vậy.

Mặc dù A Doanh gốc nghềch, nhưng đi theo Tiêu Khuynh Thành lâu ngày, cũng hiểu được một ít: “A Doanh hiểu rồi, nhất định sẽ không làm người và vương gia thêm phiền phức.”

“VẬY là tốt rồi, đi xuống đi. Ta muốn ăn điểm tâm nghiên cứu mấy ngày nay, thật sự là đồ ăn ngon.” Nàng đoán Hắc Ứng đã trở lại, nên nhanh chóng đuổi A Doanh xuống.

A Doanh chân trước vừa mới đi, Hắc Ứng đã nhảy từ xà nhà xuống, cung kính khuyu gối: “Quận chúa, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã hoàn thành nhiệm vụ. Đây là thư hồi âm của Nữ Vương, thái độ của hần vô cùng tốt, ngỏ lời sẽ giúp chúng ta.”

Tới nơi hần mới biết Tiêu Khuynh Thành ra chủ ý gì, hóa ra là một chủ ý trí mạng, khiến cho Thừa tướng không có cơ hội quay đầu. Hơn nữa còn khiến người khác không thể nói được gì....

Tiêu Khuynh Thành mở thư, nhìn bút kí kia, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi, nhưng lại không nhớ ra được. Một người dị tộc, sao lại viết chữ Hán thuận tay đến thế.

Đọc xong thư, chiêm than trong chậu, trầm ngâm một lát mới lên tiếng: “Mấy ngày nữa hần vào kinh, chúng ta phải bàn bạc cẩn thận, mới có thể phát triển được. Người có thể đi báo cáo tiến độ với phụ hoàng.

Hắc Ứng cung kính nhận lệnh, lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên đưa một thứ cho Tiêu Khuynh Thành: “Quận chúa, đây là Tuyết liên ta vô tình hái được lúc đi qua Thiên sơn, nó có chỗ tốt với thân thể người.”

Tiêu Khuynh Thành hơi kinh ngạc, nhìn tuyết liên được giữ gìn cẩn thận, cũng không đưa tay nhận lấy: “Người cứ đặt ở đó là được rồi. Tâm ý của người ta đã nhận, đa tạ. Nhưng về sau không được làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, rất nguy hiểm!”

Thân thể Hắc Ứng khẽ run lên, cúi đầu: “Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một người đối xử với Hắc Ứng như với con người, mà không phải là một ám vệ không cảm xúc. Hắc Ứng vô cùng cảm động, ân tình của Quận chúa, Hắc Ứng sẽ luôn ghi nhớ ơn người.”

Lòng nàng hồi hộp, trong mắt nàng không có giai cấp, bởi nàng là người thế kỉ 21. Thật không ngờ Hắc Ưng lại xúc động như vậy.

“Người là ám vệ của phụ hoàng, phải một lòng chung thủy với phụ hoàng, tốt nhất là tự điều chỉnh lấy. Hiểu chưa? Làm người biết suy nghĩ mới sống lâu dài được.” Tiêu Khuynh Thành hiểu trong lòng nghĩ cái gì cũng phải giấu kín trong lòng, không thể nói ra, nói ra chỉ gây thêm phiền toái.

“Dạ! Thừa Quận chúa!”

..... Phân cách tuyến .....

Bảy ngày sau, Tiêu Khuynh Thành và Nỗ vương hẹn gặp nhau ở dưới cốc của Hạ Hầu Ý, nơi đó không ai có thể đi vào, lại có cả bát quái trận kì dị. Nàng lặng lẽ ngồi trên ghế đá, cầm lá thư trong tay, nàng đã biết hẳn là ai. Không ngờ nam nhân kia lại làm mình ngạc nhiên đến vậy, hẳn còn chuyện gì mà nàng không biết ư?

Đây chính là duyên phận trong truyền thuyết sao?

Gió thoảng lướt qua, tiếng chuông bát giác thanh thúy kêu. Tiêu Khuynh Thành ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc xe ngựa cực kì xa hoa quý giá chậm rãi đi tới đây, một luồng hơi thở cường đại quẩn quanh.....

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Liệu Còn Có Điều Gì Kinh Hi Nữa Không?

Editor: thuyvu

Tiêu Khuynh Thành khẽ liếc mắt, chỉ thấy hấn đi ra từ nơi trăm hoa khoe sắc. Áo bào màu xanh tung bay, nhìn hấn có vài phần như tiên giáng trần, nàng mỉm cười, giơ tay.

Nhìn thấy nàng mặc áo trắng đứng giữa vườn hoa, chân váy bay bay, hấn nhảy từ trong xe ngựa ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, cười sáng lạn: “Thế nào? Nhìn thấy ta rất ngạc nhiên?”

“Người cảm thấy vậy à?”

Dạ Sát duỗi tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khẽ cười: “Tiêu Khuynh Thành nàng thông minh như thế, làm sao mà ngạc nhiên được, chỉ bằng một bức thư, chắc nàng đã sớm đoán ra rồi!”

Tiêu Khuynh Thành nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt, nhếch miệng cười, đẹp như một cây hoa thuốc phiện động lòng người: “Thoạt nhìn người cũng không ngu ngốc như vậy, nhưng ta có vài điều thắc mắc, người phải nói rõ ra.”

Dạ Sát kéo Tiêu Khuynh Thành vào lòng mình, nhìn xung quanh: “Chỗ này thật thanh nhã mát mẻ, đúng là nơi tốt để trò chuyện. Còn ta đã nói gì với Nỗ Vương thì sau này sẽ nói cho nàng biết, giờ chúng ta nói chuyện quan trọng đi.”

Tiêu Khuynh Thành hiểu, nếu hấn muốn nói thì đã nói. Giờ chưa đến lúc nên không cần phải hỏi nữa: “Vậy chắc là người đã nhận được thư của ta, ta

muốn lật đổ người đó, người có giúp ta không?”

“Cả người bốn vương đều là của nàng, giúp việc nhỏ như vậy là tất nhiên. Chút nữa ta sẽ cử người làm việc này, hơn nữa sẽ làm thật hoàn hảo, đến lúc đó có người hết chối cãi. Nhưng bốn vương có điều muốn hỏi, sao nàng muốn chia chén canh trong việc này.” Chuyện trong triều, một nữ tử như nàng tham gia vào làm gì.

Tiêu Khuynh Thành cười chua sót: “Để đạt được mục đích, nhất định phải đưa tay làm một số việc, đoạt một số thứ.”

Dạ Sát xoa cằm nàng, đau lòng nói: “Dù nàng muốn gì, bốn vương cũng đáp ứng. Dừng tay đi, được không? Có lẽ nàng đã nhúng tay vào vũng nước đục này rồi.”

Tiêu Khuynh Thành nắm chặt tay Dạ Sát, kiên định nhìn hẳn: “Ta không phải là đóa hoa cần huynh che chở, ta có thể tự bảo vệ mình, ta có năng lực đó. Ta lựa chọn đứng cạnh huynh là vì huynh có đủ tư cách tung hoành thiên hạ cùng ta, lấy được những thứ ta muốn. Dạ Sát, huynh hiểu không?”

Hắn ngạc nhiên, quả nhiên là nữ tử vừa mê người vừa cuồng vọng, hẳn cảm thấy hẳn chọn nàng không có một chút sai lầm nào, là việc chính xác nhất đời hẳn.

Tán thưởng vỗ vai nàng, khẽ vuốt tóc nàng, cười vạ phần tà mị: “Nếu nương tử đã nói thế, vậy vi phu xin nghe lời. Sau này có việc gì cần, nàng cứ bảo ta.”

Tiểu Khuynh Thành khinh thường liếc mắt nhìn hẳn: “Ba hoa.”

“Tính ta vốn là vậy.”

Tiêu Khuynh Thành cười không nói, đêm nay Dạ Sát làm nàng thật vừa lòng, lên phòng khách xuống phòng bếp, thực sự là nam nhân hoàn mỹ.

Khó trách cả võ lâm đều khuynh đảo vì vị minh chủ này, đẹp nhất là dung nhan tuyệt sắc kia, nhìn còn đẹp hơn cả nữ tử.

Ngay lúc nàng đang suy tư, đột nhiên Dạ Sát ôm nàng lên, phi người ra ngoài: “Nghĩ cái gì vậy? Bốn vương mang nàng đến nơi này, chắc chắn sẽ khiến nàng thấy mát mẻ.”

Tiêu Khuynh Thành cũng không chống cự, mặc kệ hãn mang nàng bay trên rừng trúc. Nhưng trong chốc lát, đã dừng lại trước một thác nước. Thác nước này không lớn lắm, nước chảy từ trên cao xuống, đứng dưới chân thác thỉnh thoảng sẽ có một vài bọt nước bắn lên mặt, cảm giác lành lạnh.

“Sao huynh biết ở đước cốc có nơi như thế này?” Tiêu Khuynh Thành tò mò, đây là địa bàn của Dục Vương mà. Chẳng lẽ quan hệ của hai người này không bình thường? Ha ha, Dục Vương kia nhìn cũng không giống người như vậy đâu.

Dạ Sát à một tiếng, cũng không giải thích, chỉ từ từ nói: “Nơi này là đước cốc, chỗ nào cũng là thảo đước, ngay cả thác nước cũng vậy, không những mát mà còn tốt cho cơ thể nàng.”

“Không!”

“Phải....”

“Không bao giờ!”

Dạ Sát cười chân chó, ngả người: “Đến đây đi nương tử, để vi phu hầu hạ nàng.”

“Không cần..... huynh muốn đứng cạnh chiếm tiện nghi của ta phải không, huynh có thể quang minh chính đại một chút không?” Quả nhiên nam nhân trong thiên hạ đều là quạ đen, lần này thì nàng được chứng kiến rồi.

Dạ Sát ra vẻ tội nghiệp máu mủ: “Ta cũng không thể hô to được, nương tử cứ chiếm tiện nghi của ta, chúng ta mau xuống tắm đi. Hơn nữa nàng đã là phu nhân của ta, có cái gì mà chiếm nghi chứ.....”

“Huynh.....”

“Không phản đối chứ. Vậy mau xuống đi.” Vừa dứt lời, áo của nàng đã bị tên chết tiệt kia kéo xuống, bị hấn ôm nhảy xuống nước.

Bùm.

Bọt nước văng khắp nơi, Tiêu Khuynh Thành hét lớn: “Dạ Sát, huynh muốn chết hả!”

“Nương tử, ta biết sai rồi!”

“Biết sai cũng phải chết!”

“Được rồi, phạt ta chà lưng cho nàng nhé?”

“Miễn cưỡng chấp nhận.”

Mái tóc đen dài của Tiêu Khuynh Thành xõa trong nước, trông thật xinh đẹp, thân thể bị dòng nước lạnh lẽo tẩy rửa, không cần nói cũng biết rất thoải mái. Từ xa nhìn lại, chính là một bức tranh kiều diễm.

..... Phân cách tuyến .....

Hoàng cung.

Ngày hè nắng chói chang, Thượng Lâm uyển, Ngự Hoa viên không một bóng người. Phần lớn đều ở trong cung điện cho mát mẻ. Gần đây, ngày nào Hoàng Hậu

nương nường cùng đến ngự thư phòng, dâng cho Nguyên đế một chén canh tổ yến do bà tự tay làm.

Bà là một nữ nhân thông minh, mấy năm này vẫn không nâng nhà mẹ đẻ lên, chỉ dùng hết tâm tư bảo vệ địa vị của đứa con. Bởi bà hiểu rõ tính cách của Nguyên đế, ông ta là một người không có cảm giác an toàn, tuyệt đối sẽ không để bất kì thứ gì tồn tại uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế của mình.

Nếu không hôm nay người ông ta đối phó sẽ không phải thừa tướng mà là Hoàng Hậu bà.

Nguyên đế uống một hớp canh, liên tục tán thưởng: "Tay nghề của Hoàng Hậu vẫn tốt như vậy, thật có lòng chăm sóc trẫm, đây là phúc của trẫm." Thời tiết nóng như vậy nhưng ngày nào bà cũng làm nước đường ướp lạnh.

Hoàng Hậu cúi đầu, cẩn thận bóp chân cho ông ta, khẽ nói: "Chỉ cần một ngày nô tì còn sống, ngày đó sẽ còn nấu canh cho Hoàng Thượng. Đây là việc nô tỳ phải làm, cũng là vinh hạnh của nô tỳ."

Nguyên đế kín đáo thở dài một tiếng: "Hậu cung người đẹp ba ngàn, chắc chỉ có nàng là thật lòng yêu trẫm. Còn hậu cung phi tần, đơn giản là vì danh lợi, địa vị, quyền thế, ha ha ha..."

Có lúc hẳn nghĩ nếu họ chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, chắc sẽ rất hạnh phúc. Hẳn chắc chắn sẽ để nàng là người duy nhất, đáng tiếc hẳn lại ngồi lên vị trí này, nên phải xem trọng thiên hạ của mình hơn.

Hoàng hậu chăm chú nhìn Nguyên đế, nói: "Hoàng Thượng, trên đời này chỉ cần một người yêu chàng là đủ. Bởi khi yêu sẽ không còn sáng suốt, nếu hậu cung ai cũng vậy thì sẽ loạn lên mất."

"Hoàng Hậu của trẫm luôn biết cách an ủi trẫm. Mấy ngày nay không có tin tức của Khuynh Thành, việc này không dễ làm, ta làm khó nó rồi!"

Nguyên đế có chút ưu sầu, hắn cũng không biết liệu Tiêu Khuynh Thành có làm được không nữa.

Hoàng Hậu không ngờ Nguyên đế sẽ nói vậy, đành nhỏ giọng nói: "Khuynh Thành làm việc, Hoàng Thượng không cần phải lo lắng, nàng nhất định sẽ thành công. Nàng không còn là lục tiểu thư Tiêu gia trước đây nữa, giờ nàng là Quang Vinh Quận chúa đích thân ngài sắc phong. Hơn nữa, còn có Hắc Ưng trợ giúp."

Nguyên đế nghe Hoàng Hậu nói vậy, vừa lòng cười to: "Hoàng Hậu của trẫm đúng là hiểu lòng người, không phụ trẫm tin tưởng. Lúc ấy chẳng qua...."

Hoàng Hậu hiểu rõ hắn đang nói đến lúc nào, lúc đó hắn vẫn chưa là Hoàng đế, chỉ là một vương gia, nàng vẫn là vũ nữ. Bọn họ tiêu sái bước vào hoàng cung, trở thành Hoàng Thượng Hoàng Hậu.

Nghĩ đến đây, đột nhiên cửa bị đẩy ra, lão thái giám bên người Hoàng đế khó xử nói: "Hoàng Thượng, lão nô không ngăn được Thái Tử điện hạ, lão nô đáng chết!"

Nguyên đế thoáng nhìn Hạ Hầu Lưu đang nổi giận đùng đùng bên dưới, phất tay với lão thái giám: "Người lui xuống đi. Trẫm đã lâu cũng không nhìn thấy Lưu nhi rồi. Đúng lúc mẫu hậu người cũng ở đây."

Hạ Hầu Lưu vẫn không chịu ngồi xuống, mãi đến lúc lão thái giám đóng cửa ngự thư phòng lại, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Phụ hoàng, người có biết Thừa Tướng là ai không? Sao người lại làm vậy, người có biết làm vậy là hại chết Tiêu Khuynh không?"

Hoàng Hậu cau mày, đưa con này trước giờ đều thế, vô pháp vô thiên. Bà sợ hãi đứng dậy, túm áo Hạ Hầu Lưu, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, Lưu nhi nóng nảy, đừng để ý tới nó."

Nguyên đế nhìn Hoàng Hậu, thấy tay áo nàng lui ra, hần bước xuống từ long ỷ, đi đến trước mặt Hạ Hầu Lưu, lạnh nhạt nói: "Hiện tại, Thái tử phi của người là Ngữ Luân Công chúa, thân phận cao quý, cả Huyền Minh đại lục, chỉ có mình là Công chúa có đất phong, người hần là nên quan tâm đến nàng, chứ không phải là nghĩa muội Tiêu Khuynh Thành của người."

"Người nói nàng là nghĩa muội của nhi thần, vậy nhi thần quan tâm đến muội muội, việc đó không phải rất bình thường sao. Phụ hoàng, xin người thu lại mệnh lệnh đã ban, đừng để Tiêu Khuynh Thành làm việc nguy hiểm như vậy. Cứ để nhi thần làm thay người." Hạ Hầu Lưu hỏi thăm tin tức, biết nàng đang làm việc nguy hiểm nên trong lòng bất an.

Nguyên đế cau chặt mày, nhắm mắt, Hạ Hầu Lưu cũng không biết lúc này hần đang suy nghĩ cái gì. Hoàng Hậu đứng một bên gập như kiến bò trên chảo nóng, đứa con này đến giờ vẫn không khiến mình bớt lo.

Sau một lúc lâu, cả đại sảnh lâm vào một mảnh yên tĩnh quý dị.

Rốt cuộc, Nguyên đế mở miệng: "Chuyện này Tiêu Khuynh Thành đang làm rồi, người đã không thể nhúng tay vào nữa Người là Thái tử, việc này nhất quyết không được đụng vào! Được rồi, đi xuống đi, làm âm ỉ thế đủ rồi."

"Không! Nếu hôm nay phụ hoàng không đáp ứng, nhi thần sẽ không đứng lên." Lòng Hạ Hầu Lưu đã chết, nên hần làm việc gì cũng không lo đến hậu quả nữa.

Hoàng Hậu vội đến sắp phát điên rồi, túm lấy cổ tay hần: "Đứng lên, phụ hoàng là người để con uy hiếp sao? Lưu nhi, con đừng nháo nữa, chuyện này mà làm to ra, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Tiêu Khuynh Thành."

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tình Yêu Thầm Kín

Editor: thuyvu115257

Trong lòng Hạ Hầu Lưu hồi hộp, sau đó chậm rãi nhếch miệng: “Chắc hẳn sẽ không! Phụ hoàng, mẫu hậu, hai người cũng không muốn chuyện này bị náo loạn âm ỉ, nên hai người sẽ đáp ứng nhi thần!”

Sắc mặt Nguyên đế lạnh lùng, đột nhiên đứng dậy bước tới trước mặt Hạ Hầu Lưu, nắm chặt cằm hắn, nhíu mày: “Hạ Hầu Lưu, nháo vậy đủ rồi. Như mẫu hậu người nói đó, trẫm sẽ không chấp nhận bất cứ uy hiếp nào.”

“Phụ hoàng, người bóp chết nhi thần đi, lúc đó người không phải lo âu nữa!” Tâm Hạ Hầu Lưu đã hoàn toàn chết, hắn uống rất nhiều rượu mà không cần dùng tới thức ăn, cả đại điện đều nồng nặc mùi rượu.

Hoàng Hậu đứng một bên sợ hãi che miệng, quỳ xuống trước mặt Nguyên đế: “Hoàng Thượng, Lưu nhi uống say, ngài coi như chưa từng nghe nó nói, tha cho nó đi, nô tỳ sẽ dạy lại nó.”

Nguyên đế phẩy tay, đẩy thân thể nặng nề của hắn ra, lớn tiếng nói: “Lấy roi đến cho trẫm! Thái tử không dạy sẽ ngày càng kiêu ngạo, hôm nay trẫm nhất định phải đánh cho đến khi hắn hết kiêu ngạo mới thôi!”

Nguyên đế trừng mắt nhìn Hoàng Hậu đang ôm đùi ông, lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Hoàng Hậu sợ hãi nhìn ông, thu tay không được, mà không thu cũng không được, cuối cùng Nguyên đế một cước đá văng bà ra. Cả người bà

tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, một khắc trước còn ân ân ái ái. Sao lúc này, lại có thể vô tình như vậy, đây chính là đế vương sao?”

Lúc Nguyên đế giơ trường tiên chuẩn bị đánh Hạ Hầu Lưu, một bóng dáng đột nhiên lao tới, ôm lấy thân thể Hầu Lưu. Roi của Nguyên đế không kịp thu lại, vô tình đánh lên người Ngữ Luân, chỉ một chút mà tà áo của nàng đã bị đánh nát!

“A.....”

Ngữ Luân đau đớn nhìn Hoàng Thượng: “Phụ hoàng, xin ngài hãy bỏ qua cho Lưu ca ca, huynh ấy không cố ý chống đối ngài, xin ngài tha cho huynh ấy. Lỗi của huynh ấy để con nhận!”

Hoàng Thượng trợn mắt nhìn Ngữ Luân, nàng không giống với tên kia, nếu để Đại Dực quốc biết được, sẽ gây mâu thuẫn không nhỏ. Hoàng Thượng, Thái Hậu Đại Dực quốc cực kì sủng ái vị Công chúa này.

Cuối cùng ông đành nghiêng răng thả roi xuống, trừng mắt với Hạ Hầu Lưu: “Hôm nay trẫm nể mặt Ngữ Luân nên tha cho ngươi, nếu còn tái phạm sẽ không dễ dàng như thế nữa đâu!”

Hoàng Hậu thấy mọi việc chuyển biến tốt, vội quay người nâng Ngữ Luân dậy: “Đau không con?”

Ngữ Luân cười lắc đầu: “Không đau đâu mẫu hậu, hôm nay Lưu ca ca uống say mới vậy, mẫu hậu đừng để trong lòng.....” Dứt lời, xoay người nâng Hạ Hầu Lưu dậy: “Lưu ca ca, chúng ta hồi cung thôi.”

Hạ Hầu Lưu nhìn vết thương sau lưng Ngữ Luân, trong lòng có chút áy náy, lập tức vịn tay nàng ra khỏi ngự thư phòng. Hoàng Hậu đứng phía sau nhìn bóng hai người họ dần đi xa.....

Đây là trong họa gặp phúc sao?

Kể từ đó quan hệ của hai người ngày càng gần gũi.

Trở lại cung Thái Tử, Hạ Hầu Lưu lấy thuốc tốt nhất nhét vào tay ma ma: “Đi bôi thuốc cho Thái Tử phi, nhẹ nhàng một chút.”

Ma ma dạ một tiếng, liền vào nội điện. Hắn có chút lo lắng ngồi chờ ở bên ngoài, còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy tiếng Ngũ Luân thét chói tai: “A..... đau quá..... mama.....”

Hạ Hầu Lưu vội bước vào, đoạt lấy bình thuốc: “Người đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Hắn nhìn bình thuốc trên tay, lại nhìn vết thương trên lưng Ngũ Luân, vừa nhìn đã thấy ghê người, liền nhíu mày. Hắn ngồi sau lưng nàng, cẩn thận thoa thuốc, nhẹ giọng trách mắng: “Về sau không được làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Ngũ Luân khẽ dạ, chậm rãi nói: “Lưu ca ca, muội biết huynh quan tâm đến Khuynh Thành tỷ tỷ, nhưng cách làm của huynh sẽ tự hại mình. Muội đã gửi thư cho ca ca, ca ca sẽ tìm người giúp tỷ ấy, nếu huynh vẫn còn lo lắng, cũng có thể đích thân ra tay giúp tỷ ấy. Cần gì phải chọc giận phụ hoàng, gần đây nhiều chuyện phiền phức, chắc người mệt chết rồi.”

Bàn tay đang bôi thuốc của Hạ Hầu Lưu chợt khựng lại, hắn hơi ngạc nhiên, Ngũ Luân của ngày hôm nay giống như đã trưởng thành, không còn giống như trong quá khứ. Từ lúc thành thân tới giờ, hắn chỉ tiến vào nội điện của nàng đúng một lần, chính là ngày thành thân ấy.

Sau đó ngày nào nàng cũng tìm mình khóc nháo, hắn bực mình chuyển ra khỏi hoàng cung, ra sống ở hành cung bên ngoài. Không ngờ sau mấy ngày gặp lại, nàng có thể thay đổi nhiều đến vậy.

Ngữ Luân thấy hấn không nói gì, sợ hãi quay đầu: “Lưu ca ca, là muội nói gì không đúng khiến huynh tức giận sao. Thật xin lỗi, về sau muội sẽ không nói như vậy nữa, huynh đừng rời cung Thái Tử nữa được không?”

Hạ Hầu Lưu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngữ Luân, nước mắt đọng quanh hốc mắt, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu. Nghĩ lại cảnh nàng không tiếc hết thảy xông vào ngự thư phong thay hấn chặn một roi, trong lòng thầm rung động.

Ngón tay khẽ vuốt trên khuôn mặt còn đẫm nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Về sau đừng làm việc ngốc như thế nữa, bản điện hạ sẽ không rời khỏi cung Thái Tử. Nàng là Thái Tử phi, cũng là Ngữ Luân Công chúa cao quý, không cần phải chịu uất ức như vậy, hiểu không?”

“Đây không phải là uất ức, đây chỉ là một cách mà Ngữ Luân yêu ca ca thôi. Huynh yêu Khuynh Thành tỷ tỷ, Ngữ Luân yêu huynh. Huynh lẳng lặng yêu, mà muội cũng vậy. Yêu một người không nhất thiết phải cần đáp lại. Lưu ca ca có thể làm, sao Ngữ Luân lại không làm được?” Trải qua

chuyện này, càng làm nàng hiểu ra nhiều chuyện.

Có thể gả cho nam nhân mình thích, nàng không hối hận. So với Hạ Hầu Lưu, nàng đã hạnh phúc hơn rất nhiều rồi. Ít nhất là nàng còn được thỏa lòng, còn hấn thì sao? Người hấn cưới đâu phải là người hấn muốn!

Chuyện đời đều là tạo hóa trêu người.

Hạ Hầu Lưu cười tự giễu: “Một tiểu cô nương còn hiểu được điều đó, sao ta lại không hiểu?”

“Ngữ Luân, ta hỏi muội, muội có muốn ta làm Thái tử không?”

Ngữ Luân nhìn hấn, suy tư trong chốc lát, chậm rãi nói: “Nếu huynh thích thì muội thích, huynh không thích, vậy muội cũng không thích. Bởi

muội không thể áp đặt suy nghĩ của huynh được.”

Hạ Hầu Lưu chỉ cười nhàn nhạt.

Quay ra phân phó ma ma bên ngoài: “Ma ma, sai Tiểu Hoàn xuất cung một chuyến, nói cho Quang Vinh quận chúa, tối nay gặp ở Minh Nguyệt Lô.”

“Dạ, Điện hạ.”

Hạ Hầu Lưu vừa cẩn thận thoa thuốc vừa hỏi: “Muội không hiểu kỳ vì sao ta muốn gặp Tiêu Khuynh Thành ư?”

“Lưu ca ca mang Ngử Luân đi cùng nhé, lâu lắm rồi muội không nhìn thấy tỷ ấy, bây giờ lại làm việc nguy hiểm như vậy, muội cũng biết một chút. Huynh muốn đi giúp tỷ ấy đúng không?”

“Tiểu nha đầu thông minh, biết thì biết, cứ giấu tốt trong lòng là được rồi. Ta không thể cam đoan sẽ yêu muội, nhưng ta có thể cam đoan về sau sẽ không bao giờ...đối xử với muội như vậy nữa.” Hãn cảm thấy đau lòng vì nàng, nhưng hãn biết, đó không phải là tình yêu.

Ngử Luân vui mừng cười híp mắt, dựa vào ngực hãn: “Không sao ạ, cái gì cũng được cả.”

Hạ Hầu Lưu vỗ nhẹ gáy nàng, trong lòng tràn đầy vui mừng.

.....

Tiêu Minh Nguyệt ngồi trên một hàng ghế lô trong Minh Nguyệt Lô, ngáp một cái, lầm bầm: “Bạch Hi đi nhìn một chút xem hai người đó đâu rồi, sao giờ còn chưa đến, ta buồn ngủ lắm rồi.”

Bạch Hi tuân mệnh, đang chuẩn bị ra ngoài thì Hạ Hầu Lưu và Ngử Luân bước vào.

“Khuynh Thành tỷ tỷ...” Ngữ Luân phấn khích nhào vào lòng Tiêu Khuynh Thành, nhảy nhót như con chim nhỏ, cực kỳ vui vẻ.

Tiêu Khuynh Thành thấy hai người đến cùng nhau, mà trông Ngữ Luân lại rất vui, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi, mà còn là chuyện tốt. Quan hệ hai người tiến bộ không ít, đúng là chuyện tốt.

Hạ Hầu Lưu và Ngữ Luân ngồi cạnh nhau, Tiêu Khuynh Thành nghiêng đầu cười tủm tỉm hỏi: “Hai người cùng quan tâm đến ta như vậy, chắc quan hệ đã tốt dần lên rồi nhỉ?”

Hạ Hầu Lưu đáp: “Nàng nói chuyện gì vậy, nào có như thế. Lâu rồi không gặp nàng, hình như nàng lại gầy đi. Có phải có người gây khó dễ cho nàng không?”

“Không có, chẳng qua dạo này nhiều việc. Việc kia đã có chút tiến triển, nhưng rất chậm, nó khá khó giải quyết, chắc người cũng hiểu.”

“Ừ, có cần ta giúp không?”

“Không, chuyện này người không thể đụng vào, thân là Thái tử, đây không phải việc người làm. Ta tự có cách.” Đây là lần đầu tiên Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy Hạ Hầu Lưu có nét mặt thoải mái, từ sau khi hấn thành thân, nàng chưa từng thấy hấn thanh thản như vậy.

Trong lòng nàng cũng thấy vui.

“Khuynh Thành tỷ tỷ, còn ca ca ta. Ca ca nhất định có thể giúp tỷ, muội đã thay tỷ gửi thư cho huynh ấy, chắc hẳn huynh ấy sẽ giúp tỷ.”

Tiêu Khuynh Thành nhìn Ngữ Luân, mím môi lắc đầu: “Ca ca muội nhiều việc, không nên phiền hấn, hơn nữa ta xử lý cũng sắp xong rồi.” Có Dạ Sát, lại có cả Hạ Hầu Ý, chuyện này nàng xử lý tốt, không có vấn đề gì.

Chỉ là sợ sẽ xảy ra chuyện gì trong lúc đang tiến hành thôi.

Ngữ Luân ‘à’ một tiếng, tỏ vẻ không hề ngại. Hạ Hầu Lưu vẫn không nói tiếng nào, chỉ bình tĩnh uống rượu. Chuyện trên giang hồ, hẳn không phải không biết gì. Đưa Ngữ Luân đi rồi, hẳn nhìn nàng hỏi: “Nàng và Dạ Sát...”

“Là thật! Ta biết người sớm muộn gì cũng biết, nên không tính giấu người. Ta đã đồng ý sẽ gả cho hẳn, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc báo cho mọi người biết.” Tiêu Khuynh Thành thẳng thắn nói. Xem quan hệ hai người họ đã tiến bộ, nàng cũng yên tâm.

Khóe miệng đang tươi cười của Hạ Hầu Lưu chợt chua xót: “Người mà nàng chọn, hẳn không sai. Chúc nàng hạnh phúc, nhưng hẳn là người giang hồ, nếu triều đình bên này biết được, sẽ không có lợi cho nàng, quả thật không nên công bố sớm quá.”

“Ừ, giờ cũng muộn rồi, người với Ngữ Luân hồi cung trước đi, ta còn việc phải xử lý. Sau này người có thể thường xuyên đến Minh Nguyệt Lâu ăn cơm, đây là địa bàn của ta. Thế nào? Không tệ chứ, giờ ta đã được coi là kẻ có tiền!”

Hạ Hầu Lưu giơ ngón cái lên: “Dạ Sát có bao nhiêu từ lâu, bao nhiêu tiền trang, cái này ta đều biết, giờ nàng chính là phú giáp nhất phương rồi, núi vàng núi bạc đều có.”

Tiêu Khuynh Thành cười âm đạm: “Được rồi, ta tiễn người ra ngoài.”

Hạ Hầu Lưu không nói gì, mọi người đứng dậy, lúc chuẩn bị rời đi, một luồng gió lạnh đánh úp lại, mọi người lui ra sau mấy bước, mấy hắc y nhân rơi xuống đại sảnh, cười lạnh ra tiếng: “Hạ Hầu Lưu, để mạng lại!”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Là Huynh Xuống Tay Với Hãn?

Tiêu Khuynh Thành nhìn đám sát thủ trước mặt, mím môi: “Lưu, lúc nào thì người trêu chọc những người này vậy, để họ vất vả canh người giờ nào thì xuất cung.”

Khóe miệng Hạ Hầu Lưu khẽ run rẩy, không thể tin được nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Để xem lúc nữa nàng còn nhàn nhã nói mấy lời này được không? Không thể giúp ta một tay à?” Trong lúc nói chuyện, liền quay lại lạnh lùng phân phó cho ám vệ của mình: “Những người này không thể khinh thường, nhớ bảo vệ Thái tử phi và Quận chúa cho tốt.”

Có người âm thầm cười: đúng là nói chuyện đùa, nàng còn cần hãn bảo vệ sao?

Tiêu Khuynh Thành huyết sáo, từ một nơi bí mật gần đó, Hắc Ưng nhận được mệnh lệnh lập tức bay lại đây. Minh Nguyệt lâu nhất thời loạn thành một đoàn, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là lúc đang giờ ăn, một đám hắc y nhân đột nhiên đánh úp, xuống tay với Thái tử.

Có người âm thầm phỏng đoán, đây chắc là do hai vị vương gia tác quái. Dù sao chuyện về Hạ Hầu Lưu đã lan khắp Huyền Minh đại lục, có lẽ là muốn thừa dịp này lấy mạng của hãn, như vậy bọn chúng mới có cơ hội nhòm ngó vị trí thái tử.

Ai cũng sẽ không ngờ tới vị vương gia tàn phế kia bởi trong mắt bọn họ, hãn đã sớm nhìn thấu hồng trần, không ham danh lợi giả dối nữa. Ha ha, chỉ có Tiêu Khuynh Thành biết được, rốt cuộc hãn đang nghĩ cái gì.

Không thể coi thường thực lực của đám hắc y nhân đó, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không dễ đối phó chút nào. Tiêu Khuynh Thành cùng liên thủ với Hạ Hầu Lưu, hơn nữa còn có Bạch Hi và Hắc Ưng, lúc này mới miễn cưỡng đánh lui được bọn chúng.

Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng ngồi trong đại sảnh Minh Nguyệt Lô, cầm cái bàn tính trong tay cẩn thận tính toán, sau đó nhìn về phía Hạ Hầu Lưu, vươn tay: “Này, trả thù lao đi. Ta không tính số lẻ, hôm nay người hủy hoại tổng cộng một trăm bốn hai lượng.”

Hạ Hầu Lưu xấu hổ, Tiêu Khuynh Thành vậy mà lại keo kiệt đến mức này, đã ngồi trên núi vàng núi bạc, mà một trăm bốn hai lượng của mình vẫn tính rõ ràng như vậy, đáng thương nhìn nàng: “Tiêu Khuynh Thành, rốt cuộc nàng vô tình đến mức nào?”

Tiêu Khuynh Thành suy tư một chút, à một tiếng: “Ta đâu có vô tình, ta chỉ tính rõ ràng với huynh đệ mình thôi, đỡ cho sau này lằng nhằng không phải sao? Hơn nữa, nếu ta không tính rõ ràng thì cũng có người khác tính rõ ràng với ta.”

“Rồi rồi, giờ ta biết nàng lấy phu làm trời rồi!” Hạ Hầu Lưu thấp giọng, biết bây giờ nàng còn chưa muốn công khai thân phận võ lâm minh chủ phu nhân ra ngoài.

Tiêu Khuynh Thành cốc đầu Hạ Hầu Lưu: “Cái tên hỗn đản này! Tính ta vẫn luôn thế, người không phải không biết, tin ta xé người ra không, trả thù lao đi! Mà người trêu trọc những người này lúc nào thế?”

Hạ Hầu Lưu nhún vai: “Tính ta nàng cũng biết rồi đấy, ai mà biết được ta trêu vào đám này lúc nào. Thôi kệ đi, nàng và Ngữ Luân đều là người ta cần bảo vệ.”

Tiêu Khuynh Thành thấy nét mặt Hạ Hầu Lưu thả lỏng, dù ở gần nàng cũng vẫn tự nhiên, không có làm người khác đau đầu như lúc trước. Suy tư

một lát, nói: “Ừ ừ, ta cần người bảo vệ, Ngũ Luân cũng thế, nên giờ người đối xử với ta tốt một chút.”

“Ta trước giờ vẫn tốt với nàng.”

“Tạm thời tin tưởng người, chuyện hôm nay, người phải quan tâm kỹ vào. Mà người phải luôn nhớ mình là Thái tử, cố gắng làm cho tốt nó, đừng có trêu vào tai họa nữa!”

Hạ Hầu Lưu không đáp lại, chỉ nhìn vào chiếc đồng hồ nước: “Đã đến giờ rồi, ta và Ngũ Luân hồi cung đây. Chuyện hôm nay, chắc ngày mai sẽ ồn ào khắp kinh đô.”

“Yên tâm, ta sẽ giải quyết mọi chuyện giúp người, chắc chắn người sẽ không nghe thấy một chút tin đồn nhảm nào.” Tiêu Khuynh Thành vẫn băn khoăn về chuyện này, sau khi tiễn hai người kia đi xa, mới phân phó cho Hắc Ưng: “Trước tiên người cứ bảo vệ Thái tử hồi cung, ta và Bạch Hi vẫn còn chuyện phải xử lý.”

Hắc Ưng có chút khó xử, suy nghĩ một lúc rồi đáp ứng: “VẬY HẮC ƯNG SẼ QUAY VỀ BÁO CÁO TIẾN TRIỂN CỦA SỰ VIỆC CHO CHỦ NHÂN BIẾT, QUẬN CHÚA ĐI ĐƯỜNG CẦN THẬN.”

“Ta biết rồi, người đi đi.”

Tiêu Khuynh Thành nhảy lên ngựa, vung roi rời đi. Nàng nhất định phải hỏi rõ ràng, chuyện này có quan hệ gì với hãn không, nàng cảm thấy sự sợ hãi lúc đó có liên quan đến hãn. Đây là cái cảm giác quái dị gì vậy?

Hạ Hầu Ý không ngạc nhiên khi thấy nàng đến, tư thái giống như hai tai không nghe thấy việc gì ngoài cửa, lạnh nhạt ngồi trong phòng phẩm trà. Thấy nàng đến, hãn đưa ly trà cho nàng: “Nếm thử chút xem, trời nóng như vậy mà Khuynh Thành tham lạnh cũng đến đây, thật khiến người khác ngạc nhiên.”

Tiêu Khuynh Thành ngồi lên ghế, nhìn ly trà đang nước hương kia, nhẹ nhàng đứng lên, tao nhã cười: “Dục vương ngài cũng nhàn nhã thật đó, có biết ngoài kia xảy ra chuyện gì không? Thái tử bị người ám sát rồi!”

Hạ Hầu Ý thông thả gật đầu: “Có biết, may mà có Khuynh Thành ở đó, Lục đệ mới bình an vô sự.”

“Huynh biết rồi, mà huynh thông minh như vậy, chắc biết là ai hạ thủ chứ?” Tiêu Khuynh Thành nhìn Hạ Hầu Ý, gằn giọng hỏi.

Hạ Hầu Ý không thèm nhếch mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhấp một ngụm trà, mở miệng: “Hình như Khuynh Thành nghi ngờ bốn vương? Nàng cảm thấy một người tàn phế như bốn vương sẽ có nhiều mưu mô như vậy ư?”

“Một người tàn phế sẽ không muốn làm Hoàng Đế sao?” Lời nói của Tiêu Khuynh Thành có chút lớn mật, nhưng xưa nay nàng đều quen như vậy rồi, Hạ Hầu Ý cũng đã quen dần, không còn kinh ngạc, chỉ bình tĩnh nhìn vào mắt nàng: “Nàng nghĩ thế sao?”

Bỗng nhiên Tiêu Khuynh Thành mỉm cười: “Ta biết huynh sẽ không hạ thủ với hãn, bởi huynh không phải là người như vậy. Hạ Hầu Ý mà Tiêu Khuynh Thành ta biết là một người vô tư, trí tuệ. Đúng không?”

Hạ Hầu Ý cảm thấy nữ nhân này thật không đáng yêu chút nào, bẫy hết lời hãn định nói, lại làm bộ như thập phần tin tưởng hãn, thật khiến người ta đau đầu, suy tư một lát: “Trong lòng Khuynh Thành bốn vương là người như thế ư. Nếu vậy thì bốn vương không còn gì để nói.”

“Hạ Hầu Ý, huynh nói cho ta biết, huynh có muốn làm Hoàng Đế không? Nếu huynh muốn, ta giúp huynh....”

“Khuynh Thành, nàng thật là tốt. Ta biết dụng ý của nàng, vị trí kia rất nguy hiểm, nàng muốn bảo vệ Hạ Hầu Lưu nên đẩy ta lên, phân lượng của

ta và Lục đệ trong lòng nàng, quả nhiên là hấn nặng hơn.” Trong lời nói của Hạ Hầu Ý vừa có chút ghen tuông, lại có chút bi thương.

Trong lòng Tiêu Khuynh Thành khẽ động, nghiêng đầu chậm rãi nói: “Trong mắt ta, hai người đều là bằng hữu. Không có bên nào nặng bên nào nhẹ, nếu huynh không muốn, ta cũng không ép buộc.”

Có lẽ nàng đã hiểu sai tâm tư của hấn rồi, hấn như vậy chẳng qua đó chỉ là một phương thức tự bảo vệ mình mà thôi. Hoàng gia vốn là nơi ăn tươi nuốt sống, sẽ không vì hấn là một người tàn phế mà nhân từ. Nếu hấn không có hậu chiêu, chắc đã trở thành vật hy sinh cho quyền lực.

Hạ Hầu Ý không nói gì, chỉ bình tĩnh phẩm trà, trên mặt không có một tia biểu tình.

Tiêu Khuynh Thành rối rắm, kéo kéo tay áo hấn: “Sao vậy? Giận rồi à? Ta không nghĩ huynh là người thay thế cho Hạ Hầu Lưu, thực sự đấy. Huynh có nghe ta giải thích không thế?”

Thật là rối rắm mà!

Trên đường đến đây nàng đã nghĩ đến những gì mình nói, còn cố nghĩ sao cho uyển chuyển nhất, không ngờ vẫn làm hấn tổn thương.

Thật là đau đầu.

Tiêu Khuynh Thành suy tư trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới một cách, ngoắc ngoắc ngón tay với A Thiết: “Cầm văn phòng tứ bảo đến đây cho ta.”

A Thiết hơi tò mò, vội cầm văn phòng tứ bảo đến, nàng vừa vẽ trên giấy xong, lập tức đưa cho Hạ Hầu Ý: “Này, như vậy là không giận nữa chứ?”

Hạ Hầu Ý nhướng mày, nhìn hai người nhỏ bé trên giấy Tuyên Thành, một người đang giận, một người khác đang kéo áo hấn: “Đừng giận nữa

nhé, ta biết sai rồi.”

Trong lòng hẳn cảm thấy ấm áp.

Đủ loại cảm xúc dâng trào, hẳn suýt chút nữa là không thể khống chế được tâm trạng của mình.

Hạ Hầu Ý giơ tay, nhéo mũi Tiêu Khuynh Thành, sủng nịnh cười: “Nàng coi bốn vương là bằng hữu đầu tiên, sao bốn vương giận nàng được chứ, biết là nàng không cố tình rồi, không cần áy náy nữa.”

“Thật không?”

“Ừ.”

“Dục vương quả nhiên là quân tử rộng lượng, là Khuynh Thành nhỏ mọn rồi.” Tiêu Khuynh Thành lè lưỡi tươi cười, hoàn toàn không ngờ chiêu này lại có hiệu quả.

Hạ Hầu Ý cười cười: “Nếu không ngại thì ở lại dùng bữa tối đi? Một người dùng rất buồn chán”

“Sao huynh không nạp phi, hay để ta giới thiệu cho huynh nhé.” Tiêu Khuynh Thành buột miệng nói, bỗng nhớ đến thân thể hẳn, cho dù dung mạo hẳn khuynh thành, nhưng có bao nhiêu người nguyện ý gả cho một người tàn phế?

Hạ Hầu Ý chỉ cười nhạt cho qua, A Thiết đứng bên cạnh sáp lại gần nói: “Hoàng Thượng muốn cấp cho Vương gia mấy lần, nhưng cuối cùng Vương gia đều cự tuyệt, không muốn trì hoãn hạnh phúc của mấy cô nương đó.”

Lòng Tiêu Khuynh Thành run lên: “Ý, một ngày nào đó chắc hẳn huynh sẽ gặp được một người thật lòng yêu huynh. Cái gọi là chân ái, là

yêu tất cả mọi thứ kể cả khuyết điểm của người đó.”

“Nàng sẽ yêu một người như thế ư?” Đột nhiên trong mắt Hạ Hầu Ý tràn ngập thâm tình nhìn nàng.

Nháy mắt đó Tiêu Khuynh Thành cảm thấy khó thở, nàng nắm chặt lấy làn váy của mình, cố gắng bình ổn cảm xúc trong lòng. Đối mặt với nam tử này, nàng cảm thấy thật thoải mái, lúc hai người ở chung, tựa hồ luôn có cảm giác ái muội. Nàng biết rõ là không đúng, nhưng không thể khống chế được mình mà tiếp cận.....

“Ừ!”

Nàng nói với hắn một cách chắc chắn.

Trong mắt hắn như dấy lên một tia hy vọng, cười sáng lạn như đóa hoa xuân.

Tiêu Khuynh Thành có chút ảo não muốn cắn đứt lưỡi mình, đúng là ban đêm hại người, hiện tại thật khó nghĩ. Nhưng tại sao nàng lại không thể khống chế được cảm xúc trong lòng mình, nàng tuyệt đối không phải là một người trong lòng có thể chứa cả hai!

Tuyệt đối không!

Nhưng tại sao tất cả lại rối rắm như thế.

Ngay cả bữa tối cũng chưa ăn xong, nàng đã chật vật giống như đào binh, hốt hoảng bỏ chạy.

A Thiết nhìn theo bóng Khuynh Thành, lẩm bẫm nói: “Chủ tử, người không sợ một ngày Quận chúa biết được chân tướng, sẽ ghi hận người sao!”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hai Người Một Đời Một Kiếp

Xe ngựa đi tới Dục vương phủ, nàng chưa bao giờ đi vào bằng cửa chính, lần nào cũng vào từ cửa hông, không biết A Thiết mỗi ngày đứng ở góc nào mà trùng hợp mỗi lần nàng đến, A Thiết đều tiến đến chào: “Quận chúa.....”

“Ừ, thật trùng hợp, mấy ngày gần đây chuyện bên Thất phiến môn thế nào rồi?” Vì nàng bận rộn với mấy việc nợ nên xem nhẹ chuyện ở Thất phiến môn, có A Thiết ở đó, nàng cực kì yên tâm.

A Thiết biết gần đây nàng vô cùng bận nên cũng không dám quấy rầy nhiều, bình tĩnh báo cáo từng chuyện của Thất phiến môn, vì có Dạ Sát giúp nên việc làm ăn bên Thất phiến môn rất tốt.

Mọi chuyện đều thuận lợi.

Bước vào nhà thủy tạ, Hạ Hầu Ý vẫn giữ tư thái phong đạm vân khinh, thản nhiên tươi cười: “Lâu rồi không gặp, Dục vương hình như béo lên thì phải. Mấy ngày gần đây chắc sống rất thoải mái nhỉ?”

Hạ Hầu Ý theo thói quen đặt một ly trà trước mặt nàng, nhưng trà hôm nay lại khác với mọi lần. Đó là một ly trà lài, còn mang theo hương hoa hồng. Nàng ngửi một chút, tò mò hỏi: “Sao hôm nay lại cho ta uống trà lài vậy?”

“Khuyên Thành làm việc vất vả, phải hao tâm tổn sức. Dung nhan nữ nhi rất quan trọng, nếu vì công việc mà khiến làn da thô ráp thì không tốt không phải sao? Thế nào, mọi chuyện ổn chứ?” Hạ Hầu Ý hạ từng viên

từng viên cờ trắng cờ đen lên bàn cờ. Ngày thường chỉ có một mình hãn nhàm chán, đều tự chơi cờ với tay trái và tay phải.

Hôm nay rốt cuộc cũng không phải chơi cờ một mình. Xoay bên cờ đen đến trước mặt Tiêu Khuynh Thành: “Đến đây đi, chơi cờ với ta. Mấy ngày gần đây toàn một mình chơi cờ rất buồn tẻ và vô vị.”

Tiêu Khuynh Thành nhìn bàn cờ, nhíu mày một chút, bình thần đón nhận, người cổ đại vốn thích chơi cờ. Nàng đã sớm biết không thể tránh được, nên cũng bỏ công học một ít.

“Trước đây Khuynh Thành chưa từng chơi cờ, gần đây mới tranh thủ học được một chút, nhưng vẫn chỉ qua loa thôi, huynh nhớ phải hạ thủ lưu tình với ta.” Tiêu Khuynh Thành ra vẻ đáng thương, không cần phải thắng, chỉ cần đừng thua thảm quá là được.

Hạ Hầu Ý ừ một tiếng: “Yên tâm, bốn vương chắc chắn sẽ hạ thủ lưu tình. Nếu nàng chưa học được nhiều, bốn vương có thể dạy nàng? Dù sao bốn vương cũng là người rảnh rỗi.”

“Được.” Tiêu Khuynh Thành nghĩ, Hạ Hầu Ý nhất định là cao thủ chơi cờ. Bởi hãn có thất khiếu linh lung tâm, quả nhiên, dưới sự chỉ bảo của hãn, Tiêu Khuynh Thành chơi cờ khá lên hãn.

(*七窍玲珑心 Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỉ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỉ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu lung linh tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỉ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỉ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỉ Can gặp một phụ nhân rao bán cải vô tâm, Tỉ Can ghìm ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp:

“người Vô Tâm sẽ chết.” kết quả Tỳ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

Đặt một quân đen lên bàn cờ, chậm rãi nói: “Hôm nay ta đi tìm Tam công tử, đã thành công thuyết phục được hẳn, kế tiếp làm thế nào còn tùy vào tình huống. Dù sao bây giờ cũng chỉ mới bắt đầu.”

“Chuẩn bị nhiều ngày như vậy, ta tin nàng sẽ thành công. Tiêu Khuynh Thành nàng không phải người ngu ngốc mà là một nữ nhân thông minh đến mức khiến người khác tức điên.” Hạ Hầu Ý hạ quân cờ đen, quả nhiên toàn quân bị diệt.

Tiêu Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng, vừa nhìn xuống ván cờ, nhất thời cười to ra tiếng: “Ha ha..... Đây chính là trò giỏi hơn thầy trong truyền thuyết đó! Tiểu Ý Tử, huynh thua thảm rồi.”

Tiểu Ý Tử?

Tức khắc đầu Hạ Hầu Ý chảy xuống rất nhiều vạch đen, khó tin nhìn Tiêu Khuynh Thành, khóe miệng hơi run rẩy: “Có thể đừng gọi bốn vương như vậy không? Bốn vương không phải là hoạn quan, bốn vương là nam nhân!”

Tiêu Khuynh Thành vốn định nói, huynh không phải là nam nhân, cũng không dùng được cái gì đó của nam nhân, đột nhiên dừng lại. Đây không phải là đả kích tự tôn của huynh ấy sao? Tiêu Khuynh Thành, thiên hạ sao lại có nữ nhân độc ác như người vậy?

“Sư phụ, vừa rồi đồ đệ hưng phấn quá, quên mất là sư phụ hạ thủ lưu tình nên mới may mắn thắng, đa tạ sư phụ dạy bảo!” Tuy rằng Tiêu Khuynh Thành cố gắng đè nén hưng phấn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Hạ Hầu Ý cực kỳ hối hận, sớm biết vậy đã không dốc túi truyền thụ. Kể từ đó, lúc nào hãn cũng toàn quân bị diệt, rất là bi ai.

Nhìn Hạ Hầu Ý không nói lời nào, Tiêu Khuynh Thành cười tủm tỉm nói: “Dục vương điện hạ tôn kính, xin hỏi bây giờ có thể dùng bữa tối không? Ta đến để ăn chùa, sao giờ này vẫn chưa có cơm!”

“Hôm nay phòng bếp không biết Quận chúa giá lâm nên chỉ làm ba món mặn một món canh, đành uất ức Quận chúa rồi.” Trong lời nói của Hạ Hầu Ý có chút mất hứng, có phải vì quá mất mặt không thì không ai biết.

Tiêu Khuynh Thành ra vẻ đáng thương kéo tay áo hãn: “Chúng ta chơi thêm ván nữa đi, sau đó huynh kêu người làm thêm đồ ăn. Ta cam đoan lần này sẽ không thắng huynh, được chứ?”

“Được!”

Hạ Hầu Ý lập tức sai A Thiết đi chuẩn bị, sau đó toàn tâm đặt vào ván cờ, chỉ hi vọng có thể thắng được một ván.

Kết cục chỉ có thể nói một câu, Tiêu Khuynh Thành giả heo ăn thịt hổ, lúc trước thì đi loạn lên để kẻ thù thả lòng, sau đó mới đi một kích trí mạng!

Làm cho Hạ Hầu Ý thua hết khí giáp mà chạy.

Tiêu Khuynh Thành hưng phấn hươ tay: “Ta chơi cờ không ngờ lại thắng được Dục vương gia có trái tim thất khiếu linh lung, hơ hơ hơ, ngày mai bản Quận chúa sẽ qua đây đánh cờ tiếp!”

Hạ Hầu Ý không lên tiếng, lại rầu rĩ nói: “Hôm nay vương gia ta ăn chay, nên vương phủ ăn cơm với canh, không có đồ ăn. Nếu Quận chúa không quen vậy mời lên đường trở về phủ.”

“Này này, Hạ Hầu Ý à, huynh không cần keo kiệt như vậy chứ.” Hạ Hầu Ý bình thường rộng rãi như vậy mà giờ lại so đo việc nhỏ nhặt, bỗng chốc khiến Tiêu Khuynh Thành có cảm giác như nhìn lầm người.

Nhưng nàng cũng biết vị Vương gia này ngoài lạnh trong nóng, đến phòng khách, nhìn một bàn dài đầy cao lương mỹ vị, nàng chỉ kém không quay sang hôn Hạ Hầu Ý một cái nữa thôi.

Hắn nhìn bàn thức ăn ngon, giả vờ tức giận hỏi: “Ai cho tự quyết định làm thức ăn ngon cho Quận chúa dùng?”

Mọi người im lặng không lên tiếng, Hạ Hầu Ý cũng không hé răng.

Hai người yên lặng dùng bữa tối, sau khi ăn xong còn có điểm tâm ngọt. Tiêu Khuynh Thành cảm thấy được sinh ra ở Dục vương phủ là điều hạnh phúc nhất trên đời, tay nghề đầu bếp ở đây đúng là số một.

Điểm tâm ngọt được bưng lên, Tiêu Khuynh Thành suy tư trong chốc lát: “Ta còn muốn kéo một người xuống nước, nhưng không biết nên dùng cách nào, không biết Vương gia có thể giúp Khuynh Thành không.”

Hạ Hầu Ý kiêu ngạo hất mặt: “Bốn vương hết thời rồi, không biết làm sao để giúp Quận chúa.”

“Như vậy đi, toàn bộ thu nhập tháng này của Minh Nguyệt Lôu bản Quận chúa đưa cho huynh, huynh nói cho ta biết đi!” Tiêu Khuynh Thành cố ý nhắc đến Minh Nguyệt Lôu, người thông minh như hắn chắc chắn sẽ nghĩ đến cái gì đó.

Lòng Hạ Hầu Ý nhói đau, thông thả ngược mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Minh Nguyệt lôu là của nàng? Nàng và Dạ Sát có quan hệ gì? Chẳng lẽ giang hồ đồn đãi là thật, vị minh chủ phu nhân nọ chính là nàng?”

Quả nhiên, đầu thông minh dùng tốt thật. Nhưng người thông minh cũng có chỗ buồn của họ. Nàng bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, chính là ta. Ta đã đồng ý gả cho hãn, hơn nữa chúng ta đã thực sự thành vợ chồng.”

Trong lòng Hạ Hầu Ý vô cùng khổ sở, tức khắc không biết phải làm sao, vui mừng vì nàng là người có nguyên tắc, đồng thời lại có chút đau thương vì nàng chường mắt kẻ tàn phế như mình.

“Dạ Sát là nam nhân tốt, chúng ta cùng chung chí hướng, là người cùng đường. Chúng ta đều là người yêu tiền như mạng, hơn nữa hãn đem bản thân cho ta, cũng đem tất cả sản nghiệp cho ta. Nam nhân như vậy đáng giá để Tiêu Khuynh Thành ta gửi gắm. Vương gia cũng là một nam nhân tốt, là bằng hữu tốt nhất của Khuynh Thành.” Tâm tư của hãn nàng hiểu rõ, thường xuyên tìm nàng, gặp nàng, tặng nàng mấy thứ linh tinh. Đối xử rất tốt với nàng, nàng cũng không phải kẻ ngốc.

Hạ Hầu Ý mím môi ừ một tiếng: “Bốn vương biết nàng chọn nam nhân đó là chính xác, bốn vương biết người thông minh như Khuynh Thành sẽ không chọn sai người. Bốn vương chúc nàng hạnh phúc..... nhưng bốn vương còn một câu muốn hỏi nàng: nếu một ngày nào đó, Hoàng Thượng tứ hôn cho nàng.....”

Tiêu Khuynh Thành tròn mắt, nàng biết, nếu hãn mở miệng với Hoàng Đế, vậy Hoàng Đế nhất định sẽ tứ hôn cho bọn họ. Bởi thế lực của nàng càng lớn, Hoàng Thượng càng kiêng kị, nhất định sẽ gả nàng cho Hạ Hầu Ý không quyền không thế để áp chế nàng.

Lòng nàng không nén nổi sợ hãi.

“Huynh sẽ không làm vậy, Vương gia mà ta biết là người tốt, sẽ không ép buộc người khác.” Quả nhiên những người trong Hoàng gia là những người đáng sợ nhất thế giới này, tuyệt đối là vậy! Có thể không nhận họ hàng, cho dù là tri kỉ vẫn sẽ không tránh khỏi bị hãm hại.

Hạ Hầu Ý nhìn thấy sự sợ hãi trên mặt Tiêu Khuynh Thành, khóe miệng hằn khe cong lên: “Không nhất định là vậy, bởi vì theo bốn vương biết, yêu một người là phải có được người đó. Bốn vương cũng không ngại nàg từng gả cho nam nhân khác.....”

Sắc mặt Tiêu Khuynh Thành đại biến, đột nhiên đứng dậy, thất vọng nhìn hẳn, sau đó nàg bật cười: “Vương gia hay nói giỡn, làm suýt nữa Khuynh Thành tưởng thật, trời không còn sớm nữa, Khuynh Thành xin cáo từ trước.”

Hạ Hầu Ý nhìn theo bóng Tiêu Khuynh Thành, chậm rãi cười ra tiếng: “Người hiểu ta cũng chỉ có Khuynh Thành!”

Trong lòng Tiêu Khuynh Thành lập tức thoải mái, không phải nàg sợ phải gả cho người tàn phế, nàg chỉ không muốn vi phạm quy tắc của chính mình. Nàg tôn trọng chuyện hai người một đời một kiếp với nhau, cho dù đầu bạc cũng không xa nhau.

Nàg đã gả cho Dạ Sát, vậy cả đời sẽ làm bạn bên Dạ Sát.

“Quả nhiên vương gia không làm Khuynh Thành thất vọng, huynh chính là bằng hữu tốt nhất của ta. Đúng không?” Tiêu Khuynh Thành ngoài đầu lại, mỗi bước nở hoa, điên đảo chúng sinh.

Trường sam vàng nhạt, tầm ti thượng hạng mát mẻ thư thái, tóc đen dài bay trong gió. Mi dài khe rung, đôi mắt ánh lên sự thông minh, đôi môi anh đào, toàn thân đều là tuyệt thế.

Hạ Hầu Ý vỗ vỗ xe lăn, mím môi nói: “Đúng vậy, Khuynh Thành là bằng hữu tốt nhất của Hạ Hầu Ý ta, cũng mãi là tình cảm chân thành nhất trong lòng ta, đời này trừ nàg, ai ta cũng không cưới!”

Không thể nghi ngờ lời của hẳn đã khiến toàn thân Khuynh Thành run rẩy, rốt cục hẳn cũng đã nói ra. Lâu như vậy không biết hẳn đã khó chịu ra

sao. Nàng khẽ quay đầu, nàng không có dũng khí để nhìn hắn.

“Thực vinh hạnh được vương gia yêu quý, nhưng Khuynh Thành không xứng, thỉnh vương gia hãy quên Khuynh Thành đi.”

“Bốn vương thích nàng, đó là chuyện của bốn vương, nàng có đáp lại hay không là chuyện của nàng, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới chuyện ta thích nàng. Nàng cũng đừng tự gây áp lực cho mình, bốn vương hiểu rõ trọng lượng của mình. Khuynh Thành là nữ nhân xinh đẹp nhất, phải cùng nam tử tuyệt thế mới xứng đôi.” Cứ như vậy, nàng nghe được chút tự giễu trong lời của hắn.

Tiêu Khuynh Thành không dễ dàng khoan nhượng như vậy, đột nhiên xoay người, nắm lấy trường bào của hắn: “Hạ Hầu Ý, Tiêu Khuynh Thành ta nói rõ cho huynh biết, ta không chọn huynh, vì ta đã chọn Dạ Sát chứ không phải ghét bỏ huynh. Huynh là con cưng của trời, chắc chắn sẽ có một nữ tử hoàn hảo hơn so với Tiêu Khuynh Thành ta yêu huynh, tin tưởng ta! Lần sau đừng nói những lời khó nghe như vậy nữa, biết không?”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đại Điện Kinh Hồn

Hạ Hầu cười nhẹ: "Bốn vương biết, nhưng Khuynh Thành, nàng kéo bốn vương đau quá."

"A..." Tiêu Khuynh Thành cúi đầu nhìn xuống, không ngờ thấy mình đang dùng sức nhấc bổng hẳn, vội vàng buông tay, bịch! Có người nặng nề té khỏi xe lăn, đau đến nhú máu, "Khuynh Thành nàng... nàng muốn mưu sát bốn vương sao?"

Tiêu Khuynh Thành vội lắc đầu, "Tuyệt đối không có, bây giờ không còn sớm nữa, ta đi trước, khi nào rảnh sẽ nói đàm luận với huynh tiếp."

"Ừ. A Thiết, tiễn Quận chúa."

"Dạ!"

Nhìn thấy bóng dáng Tiêu Khuynh Thành rời đi, khóe miệng Hạ Hầu Ý giật giật. Nàng ta vốn là một nữ tử làm cho nam nhân phải nổi điên. Khi gặp nàng, hẳn lập tức bị nàng mê hoặc, nhịn không được muốn giữ lấy nàng.

--- ----- --- Phân cách tuyến --- ----- ----

Kế hoạch của Tiêu Khuynh Thành nhằm lật đổ Tĩnh quý phi, hôm nay bắt đầu thực hiện bước đầu tiên. Nàng mặc một bộ quần áo lộng lẫy đi vào ngự thư phòng, vừa hành lễ vừa nói: "Khuynh Thành vẫn an phụ hoàng."

Nguyên để biết nàng đến chắc chắn có chuyện tốt, vội đỡ lấy nàng: "Đừng đừng, nơi này không có người ngoài, không cần đa lễ. Biết chưa? Con không cần phải câu nệ với trẫm như vậy."

"Phụ hoàng thứ tội, Khuynh Thành không làm được, lễ nghi cung đình không thể bỏ." Tiêu Khuynh Thành cẩn thận bước đến, nàng không muốn trong tương lai bị ai khác nắm được nhược điểm của mình.

Nguyên đế biết Tiêu Khuynh Thành bướng bỉnh, cũng không nhiều lời, lập tức kéo tay nàng ngồi xuống, "Nếm thử xem, điểm tâm này được Ngự thiện phòng đặc biệt làm cho trẫm, ngay cả cung phi cũng không có cơ hội nếm thử. Hương vị rất đặc biệt ..."

Khuynh Thành ăn một miếng rồi nói: "Quả nhiên rất ngon, ngự trù sư của phụ hoàng là giỏi nhất thiên hạ, Khuynh Thành phải có phúc lắm mới được ăn bánh ngon như vậy."

"Sau này con có thời gian, mỗi ngày cứ đến đây. Sự tình tiến triển đều được Hắc Ưng nói cho trẫm, hiện giờ chỉ cần chờ tin thôi." Nguyên đế thật sự có chút kiềm chế không được, gần đây Thừa tướng lại quá kiêu ngạo.

Khi phê chuẩn tấu chương, hẳn thậm chí dám phản đối.

Tiêu Khuynh Thành không nói gì, chỉ thản nhiên cười, lại nhấp một ngụm trà, thoải mái nhắm hai mắt lại, nói: "Phụ hoàng không cần lo lắng, kết quả chắc chắn sẽ khiến người vừa lòng."

Chuyện của Dạ Sát và Nỗ Vương, tuyệt đối không thể bại lộ, nếu không nàng nhất định sẽ bị gán tội thông đồng bán nước. Thời cổ đại không có kẻ ngốc, mọi chuyện đều phải cẩn thận, đặc biệt chức vụ càng cao, thì càng phải cẩn thận.

Nguyên đế gật đầu, "Trẫm biết con tuyệt đối sẽ không làm cho trẫm thất vọng."

Tiêu Khuynh Thành khẽ cười, bên ngoài thời gian vừa vặn không kém nhiều, quả nhiên, tông nhân phủ Lưu đại nhân vội vàng cầu kiến. Tiêu

khuyh thành thân là nữ tử, không được tham dự quốc sự, vì thế chỉ có thể trốn sau rèm cửa.

Lưu đại nhân sợ hãi quỳ trên mặt đất, "Hoàng Thượng, đại sự không ổn. Tiêu tướng quân ở ngoài thành đánh nhau với con trai của Thừa tướng đại nhân và thân tín của Nỗ Vương, Thừa tướng đã biết chuyện rồi, nhưng mà thân tín của Nỗ vương lại chạy mất, chỉ bắt được một tên tiểu binh."

Trong lòng Nguyên đế mừng thầm, thật không ngờ sự tình nhanh như vậy đã có kết quả, vỗ xuống mặt bàn một cái, phần nộ gầm lên: "Người quen? Dẫn đến đây cho trẫm, gọi cả Thừa tướng đại nhân đến."

"Không cần Hoàng Thượng thỉnh, vi thần ở bên ngoài." Thừa tướng Cố An chưa được Hoàng Thượng tuyên cáo, đã to gan xông vào ngự thư phòng, lớn tiếng nói.

Nguyên đế nhìn thấy Cố An kiêu ngạo như vậy, tay nắm chặt thành quả đấm, mà Tiêu Khuynh Thành ở phía sau rèm, khóe miệng nhếch lên, kiêu căng đến bực này, quả nhiên Nguyên đế xem hãn như cái gai trong mắt.

"Cố ái khanh, xem ra chuyện tốt là do con người làm? Nhưng dù hãn là con của ai đi nữa, chuyện này phải giao cho Lưu đại nhân tra rõ ràng rành mạch, chứng minh cho sự trong sạch của Thừa tướng." Hãn nhất định phải đập lão thất phu này xuống đài.

Khóe miệng Cố An run nhẹ, trên mặt không biểu hiện cảm xúc gì, rõ ràng là cố gắng che giấu, bằng chứng là gân xanh bắt đầu nổi lên trên trán, chậm rãi mở miệng: "Được, thần tin tưởng Hoàng Thượng anh minh, nhất định sẽ biết được chuyện này là do người khác vu oan hãm hại."

"Phải hay không phải, chờ Lưu đại nhân điều tra sẽ rõ. Cố ái khanh không cần phải kích động. Đến lúc đó sự tình tự nhiên sẽ được phơi bày." Nguyên đế bên ngoài bình ổn nhưng trong lòng phần nộ, cố gắng bình tĩnh đứng lên.

Nói xong, lại nhìn về phía Lưu đại nhân, "Trước hết dẫn người đó tới đây, còn người ở lại ngự thư phòng nói rõ cho trăm biết. Chắc chắn phải cho Thừa tướng một cái công đạo, biết không?"

"Dạ, Hoàng Thượng!"

Một lát sau Cố Tu Bình, còn có cả tiểu binh của Nỗ Vương toàn bộ bị dẫn đến ngự thư phòng.

Cố Tu Bình nhìn thấy ông già nhà mình thì kích động hô lớn: "Phụ thân cứu con, oan uổng quá, phụ thân..."

Cố An cố gắng áp chế sự tức giận, nói: "Câm miệng, Cố gia chúng ta phải là người gặp nguy không loạn, còn có Hoàng Thượng ở đây, tất nhiên sẽ cho người một cái công đạo."

Cố Tu Bình vội ngậm miệng, lại nhìn thấy Nguyên đế cao cao tại thượng ở trên kia, khóc lớn cầu cứu: "Hoàng Thượng, Tu Bình thật sự không có cấu kết người của Nỗ vương, tuyệt đối không có, Tu Bình có thể thề với trời."

"Trăm không cần người thề, nếu người thật sự trong sạch, như vậy trăm tự nhiên sẽ phán người trong sạch." Nguyên đế hơi không an tâm, Tiêu Khuynh Thành đã an bài mọi thứ, sẽ không có vấn đề chứ?

Nguyên đế dứt lời, Lưu đại nhân mở miệng: "Cố Tu Bình, người đến Đông Dương lâu làm gì, vì sao lại gặp được thân tín A Khả Lý của Nỗ Vương!? Các người có quan hệ gì?"

Sắc mặt Cố Tu Bình thoáng biến đổi, im lặng hồi lâu, lúc này mới nói ra: "Ta chỉ trùng hợp đi qua nơi đó, ai biết Tiêu tướng quân liền lao ra bắt lấy ta và một người khác

“Ta chỉ trùng hợp đi qua nơi đó, ai biết Tiêu tướng quân liền lao ra bắt lấy ta và một người khác nữa!”

Tiêu Mạc Hàn đứng một bên, nhếch miệng khinh thường, tiến lên từng bước, ôm quyền nói: “Hoàng Thượng, mặt tướng có chuyện muốn nói.”

“Nói đi.”

“Cố công tử nói dối, mặt tướng lúc ấy đến Đông Dương đã lâu, rõ ràng nhìn thấy Cố công tử đang nâng ly uống rượu với A Khả Lý. Đó gọi là chỉ đi ngang qua thôi sao? Nếu vậy tại sao lại cùng một người xa lạ uống rượu?” Tiêu Mạc Hàn khẳng khái chính nghĩa, tính tình cương trực, thẳng thắn, cho nên lần này mới bị Tiêu Khuynh Thành lợi dụng.

Sắc mặt Cố Tu Bình đại biến, chỉ vào Tiêu Mạc Hàn mắng to: “Tiêu Mạc Hàn người vu oan giá họa, bởi vì phụ thân của người bất hòa với cha ta, cho nên người muốn hãm hại ta!”

Ai nha nha...

Ở phía sau rèm của Tiêu Khuynh Thành không ngờ được, Cố Tu Bình hấn lại ngu xuẩn như vậy. Chẳng qua vẫn bình thường, nếu hấn không ngốc, cũng sẽ không tìm hấn khai đao!

Tiêu Mạc Hàn hoàn toàn không cần suy nghĩ thêm, lập tức lạnh giọng nói: “Thật không? Thì ra Thừa tướng đại nhân vẫn cố ý đối đầu với gia phụ, uống cho gia phụ vẫn xem Thừa tướng đại nhân như bằng hữu!”

Cố An tận lực áp chế cảm xúc, thong thả nhắm hai mắt lại, tay âm thầm nắm chặt, chỉ hận không thể trực tiếp bóp chết đứa con ngu ngốc này, nếu cứ tiếp tục tra hỏi như vậy, thực sự sẽ bị họa lớn giáng xuống đầu ông!

Bỗng nhiên hấn nhìn về phía Nguyên đế, mở miệng nói: “Hoàng Thượng, cựu thần hổ thẹn, thần thật sự không ngờ được...” Đang nói giữa chừng thì bị cắt lời, mà phía sau rèm cửa, Tiêu Khuynh Thành bị cộc đầu, hoang mang bước ra: “Phụ hoàng, Khuynh Thành không phải cố ý, thực xin lỗi... phụ hoàng...”

Cố An, Tiêu Mạc Hàn, Lưu đại nhân nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành từ phía sau đi ra, đều kinh ngạc há hốc miệng.

Nguyên đế hăng giọng, thông thả nói: “Khuynh Thành vừa mới lại đây thình an, các người liền vội vàng tiến vào, nàng còn chưa kịp ra ngoài. Nàng lại là Quận chúa, nghe được mấy lời vừa rồi cũng không sao, với lại nàng cũng không phải là người ngoài. Còn nữa, Khuynh Thành của chúng ta không phải là người bình thường, chuyện này nó vẫn có thể lên tiếng.”

Tiêu Khuynh Thành cúi người hành lễ, nhìn về phía ba người, cười khanh khách nói: “Khuynh Thành chỉ là một nữ tử, an phận ngồi nghe là được rồi, việc này Khuynh Thành không thể nhiều lời.”

Tiêu Mạc Hàn không thể nghĩ tới Tiêu Khuynh Thành lại trùng hợp ở đây. Chẳng qua nàng ta chỉ là một nữ tử, cho dù có gây sóng gió thế nào ở Tiêu phủ, thì vẫn không thể gây ra sức ép gì ở đây.

Cố An đã sớm nghe nói Tiêu Khuynh Thành rất lợi hại, từng thua trong tay nàng, bởi có Hạ Hầu Vân chắn trước, hẳn khinh thường nữ tử này, lại trăm triệu không ngờ đến, chính mình lại thua trong tay nàng ta.

Cố An nhìn thoáng qua nàng, liền tiếp tục mở miệng nói: “Hoàng Thượng, vi thần gia giáo không nghiêm, để cho đứa nghịch tử làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, khẩn cầu Hoàng Thượng làm chủ, để cừu thần đại nghĩa diệt thân!”

Đoàng!

Lời của hắn không thể nghi ngờ như tiếng sấm rền, thật không ngờ mọi chuyện lại phát triển như thế này. Cố An mắt không thèm chớp, thông dong chặt đứt tay phải của mình, bảo trụ tính mạng.

Tiêu Khuynh Thành tò mò nhìn Cố An: “Thừa tướng đại nhân, người thừa nhận Cố công tử và người của Nỗ vương cầu kết? Nếu thật như vậy, có

phải sẽ bị tru di cứu tộc hay không?”

“Khuynh Thành...” Nguyên đế cứng chiều tròng mắt một cái, chậm rãi nói.

Tiêu Khuynh Thành vội ngậm miệng lại, từng bước lùi ra phía sau.

Nguyên đế từ từ mở miệng, nhìn về phía Cố Tư Bình: “Cố Tư Bình, người thừa nhận cấu kết với người của Nỗ vương? Là chủ ý của người hay là có người đứng sau ra lệnh?”

Cố Tư Bình đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người hấn như rơi xuống địa ngục, những lời vừa rồi của phụ thân khiến hấn sợ nói không nên câu. Sợ hãi lắc đầu: “Không không... Không... Không nên, không cần...”

Lưu đại nhân nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức bắt lấy tiểu binh mang ra đại điện chất vấn. Lúc đầu hấn thế nào cũng không nói, mãi cho đến khi dùng đại hình, lúc này mới thành thật nói ra.

“Tiểu nhân là tiểu binh bên người A Khả Lý đại nhân, đi theo bất cứ lúc nào. Cố công tử thường xuyên gặp A Khả Lý đại nhân. Bọn họ thảo luận cái gì tiến công cái gì Đại Tấn, sau đó Cố công tử nhắc đến cả Hoàng Đế.”

Cố An nghe đến đó sắc mặt đại biến, căm giận tròng mắt nhìn Cố Tư Bình, bởi lúc này hấn không thể tin đứa con này nữa, chỉ nghĩ làm thế nào để thoát khỏi đứa con này, không để nói liên lụy đến mình.

Cố Tư Bình biết chính mình chắc chắn phải chết, không chờ tiểu binh kia nói hết, bất an nhìn lại phụ thân mình. Thế nhưng biểu hiện của phụ thân hấn đã hoàn toàn rõ ràng, hấn cắn răng nói: “Hoàng Thượng, việc này cũng không phải chủ ý của vi thần, hết thảy là chủ ý của phụ thân!”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bối Cục Tỉ Mỉ

Cố An trừng mắt, không thể tin nhìn Cố Tu Bình, bỗng nhiên đứng dậy, tát vào mặt hắn: "Người ăn nói bậy bạ, ta sai người làm vậy khi nào!?"

"Không có sao? Phụ thân ngài thật sự đã quên rồi ư? Đêm đó ngài gọi ta lên thư phòng nói rất nhiều, ngài nói ngài muốn làm Hoàng đế... Ngài nói ngài muốn liên kết với Nỗ tộc tấn công Đại Tấn. . . . ." Cố Tu Bình cái gì cũng không sợ, phụ thân hắn đã muốn hắn chết, sao hắn phải cho phụ thân sống chứ.

Tiêu Khuynh Thành nhìn đến đây, buồn cười nhếch miệng, đôi phụ tử này thật khiến nàng cảm thấy ghê tởm. Một người nhẫn tâm từ bỏ đứa con ruột của mình, một người là con lại nhẫn tâm tùm phụ thân xuống nước.

Ha ha, Tiêu Khuynh Thành nàng không phải là nhìn trúng điểm này sao? Sớm biết nhân phẩm Cố Tu Bình như vậy nên mới chọn hắn.

Nguyên để vừa lòng nhìn kết quả hôm nay, mừng thầm trong bụng nhưng mặt ngoài phải nghiêm túc nên vội ho một tiếng: "Hai người các người không cần tranh cái nữa, về phần Cố ai khanh có mưu phản hay không, trăm sẽ sai Lưu đại nhân tra rõ rành mạch. Việc hôm nay dừng ở đây đi!"

Tuy rằng tất cả căn cứ đều vô cùng chính xác, nhưng cũng không thể định tội hai người ngay lập tức, thứ nhất là rất rõ ràng, thứ hai là rất đột ngột. Chắc chắn sẽ khiến cho trên triều đình lẫn dân chúng bên dưới đều rung chuyển. Cái chính là một bộ phận binh quyền vẫn còn nằm trong tay Đại công tử nhà Thừa tướng.

Cố An chỉ biết dù hãn tướng con bất hiếu nhà hãn có thực sự làm những việc đó, Hoàng Thượng vẫn sẽ không lôi hãn ra xử lý, trong tay con hãn vẫn còn nắm binh quyền cấm vệ quân, cả triều đình và dân chúng đều do con hãn bảo vệ.

Nhưng những lời tiếp theo của Nguyên đế khiến Cố An không biết làm thế nào: “Cố ai khanh, việc này dù sao vẫn có liên hệ tới người, để tránh truyền ra đàm tiếu, mấy ngày tiếp theo người cứ ở trong cung đi, đợi thẩm tra rõ chân tướng rồi người về phủ cũng không muộn. Về phần Cố Tu Bình cả gan làm loạn, dám cấu kết với thân tín của Nỗ vương, đưa vào nhà lao, đợi lệnh trừng phạt. Vấn đề này phải tru di cứu tộc, nhưng mọi việc đều có nguyên nhân, thẩm biết tấm lòng trung quân ái quốc của Cố ái khanh, hơn nữa ái khanh quân pháp bất vị thân, đạo minh chân tướng, cho nên chỉ xử con là Cố Tu Bình!”

Khóe miệng Cố An nhẹ run rẩy, bàn tay dưới trường bào đã nắm chặt, hận ý đang lên, tuy không xử lý hãn, nhưng cũng tương đương với việc nhốt hãn rồi. Bên ngoài có chuyện gì, hãn cũng không thể truyền tin ra, cứ như vậy trong nhà chắc chắn sẽ hỏng.

Tiêu Khuynh Thành đã sớm đoán ra hậu quả này, việc cấu kết chính là một ngòi nổ, tất cả mọi việc đều phải cẩn thận bố cục, lúc này mới đem một nhà Thừa tướng và nữ nhân đó xử lý được.

Kế tiếp, chính là Hạ Hầu Vân. Nếu Nguyên đế biết được hai người cấu kết, chắc chắn sẽ chán nản. Tuyệt đối không để cho Hạ Hầu Vân một đường sống nào, đồng thời ông ta sẽ mượn cơ hội để đoạt binh quyền của Tiêu Thiên Kính.

Nhưng mà.....

Như vậy chắc chắn sẽ liên lụy đến nàng, nếu không dính vào, tất nhiên sẽ mất nhiều hơn được. Tuy có chút đáng tiếc nhưng phản quốc là tội lớn,

không thể coi thường.

Sau khi mọi người rời khỏi Ngự Thư phòng, Tiêu Khuynh Thành cũng chuẩn bị rời đi, đột nhiên Nguyên đế giữ nàng lại: “Khuynh Thành, kết quả hôm nay rất hoản mỹ, tiếp theo con nghĩ nên làm gì bây giờ, đem những người liên quan đến Thừa tướng một lưới bắt gọn.”

Thoạt nhìn nàng đã không còn đường lui nữa rồi, nàng chợt cảm thấy có chút hối hận, sao nàng có thể nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy được. Chờ đã..... nàng không thể mất đi cơ hội tốt như vậy được, nàng nhất định sẽ có biện pháp.

Nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành xuất thần, Nguyên đế hắng giọng, chậm rãi nói: “Khuynh Thành, con cũng tới tuổi lấy chồng rồi, nếu chuyện này thành công, con muốn ai, trăm đều đồng ý!”

Tiêu Khuynh Thành đột ngột ngẩng đầu, ông ta đang uy hiếp mình, nếu nàng không đáp ứng, vậy chắc chắn ông ta sẽ tứ hôn. Lòng nàng trầm xuống, cảm thấy buồn bực.

“Phụ hoàng, hiện giờ Thừa tướng không thể ra ngoài, như vậy mọi chuyện bên ngoài đều dễ xử lý. Đại công tử của Thừa tướng Cổ Nguyên Long tay cầm binh quyền cấm vệ quân, nếu biết cha hấn gặp nạn, chắc chắn sẽ phát binh, đến lúc đó..... Phải thu phục được tất cả tâm phúc của Thừa tướng. Tìm một đại thần đáng tin cậy, kiểm tra tất cả, đưa cho bọn họ nhìn thấy những chuyện xấu họ từng làm, không sót một cái nào..... Khuynh Thành cảm thấy chuyện này có thể giao cho chỗ Thái Tử điện hạ để ý. Thứ nhất là có thể giúp Thái Tử thu được lòng dân, thứ hai có thể thử thách Thái Tử, xem thực lực của huynh ấy.” Tiêu Khuynh Thành muốn củng cố địa vị của Hạ Hầu Lưu. Hai vị vương gia ở biên cương đang rục rịch rồi, sau đó chắc chắn sẽ còn nhiều động tác khác.

Trước đây Hạ Hầu Lưu vẫn cà lơ phất phơ, nếu không phải có Hoàng Hậu, không có bối cảnh sạch sẽ kia, hẳn đã sớm không còn là Thái Tử.

Nguyên đế cười tủm tỉm, đưa mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành, ánh mắt quái dị hỏi: “Khuynh Thành, con nói trăm nghe, Lưu nhi có thích hợp làm quân vương không?” Hẳn ghét nhất là bị bên ngoài xen vào chính sự.

Tiêu Khuynh Thành biết Nguyên đế muốn nghe cái gì, mỉm cười nói: “Thái Tử là do phụ hoàng lập, phụ hoàng vì coi trọng sở trường của Lưu ca nên mới chọn huynh ấy làm Thái Tử, như vậy chắc chắn Lưu ca ca có điểm hơn người.”

Lúc cần thông minh nhất định phải thông minh, lúc không cần thông minh thì tuyệt đối không thể thông minh. Nhưng nàng vẫn lo nếu đáp ứng Hoàng Thượng và Hoàng Hậu xử lý việc Thừa tướng này sẽ mất cơ hội loại bỏ Đại công chúa, đồng thời nàng không còn đường lui nữa.

Có trách thì trách lúc trước, nàng nóng lòng mở rộng vây cánh, để lộ tài năng.

Nguyên đế vừa lòng gật đầu: “Ừ, Khuynh Thành đúng là Khuynh Thành. Trăm hiểu ý của con, chuyện này giao cho Lưu nhi xử lý, trăm tin

Trăm tin nó sẽ không làm trăm thất vọng. Con có thể giúp nó một chút, trước gì nó vẫn chơi bời lêu lổng, hiểu biết về mấy chuyện trong triều đình rất ít. Còn việc hôm nay, cùng với buổi trò chuyện này, tuyệt đối phải giữ bí mật. Không được để lộ tí gió nào...”

“Dạ thưa phụ hoàng.”

“Con lui xuống đi.”

“Dạ...”

Tiêu Khuynh Thành ra khỏi Ngự Thư phòng, thái giám bên người Nguyên đế liền được phái đến cung Thái Tử, chắc chắn là vì chuyện kia. Nàng nghĩ đã lâu không gặp Ngữ Luân, liền ở lại trong cung.

Quả nhiên chỉ qua ba ly trà. Hạ Hầu Lưu đã trở lại, vẻ mặt nặng nề, lúc nhìn Tiêu Khuynh Thành, hấn nhú mày mắg: “Khuynh Thành sao nàng lại nói vậy trước mặt phụ hoàng.”

Tiêu Khuynh Thành biết hẳn đang nói đến chuyện gì: “Nói gì thì người cũng là Thái Tử, chẳng lẽ chỉ muốn làm Thái Tử hư danh thôi sao. Cứ tiếp tục như vậy, Hoàng Hậu có thể bảo vệ người bao lâu. Chuyện lần trước còn phát sinh tiếp thì sao...”

Ngữ Luân mờ mịt nhìn hai người, hoàn toàn không chen lọt đề tài này, không hiểu hai người đang nói gì. Nàng đành tự giác rời đi, sang trù phòng chuẩn bị bữa tối, mời Tiêu Khuynh Thành ở lại dùng.

Hạ Hầu Lưu buồn bực đặt ly trà xuống: “Nàng biết là ta không thích dính vào mấy chuyện này. Cái chức Thái Tử này ta cũng đâu có muốn, nếu nàng thay mẫu hậu ta làm thuyết khách, vậy thì đi đi.”

Tiêu Khuynh Thành thất vọng nhìn Hạ Hầu Lưu, ngồi đối diện với hẳn, thẳng thắn nói: “Thân ở hoàng gia có nhiều cái bất đắc dĩ. Có nhiều chuyện không thể tự mình chọn lựa được. Người có thể thản nhiên không nhận ư? Thay Hoàng Thượng nhờ cái u ác tính lớn kia đi...”

“Tiêu Khuynh Thành...”

“Lưu...”

“...”

Giữa hai người trầm mặc một cách quý mị.

Tiêu Khuynh Thành thở dài một hơi, nhìn Hạ Hầu Lưu, bình tĩnh nói: “Nếu người không làm chuyện này, vẫn có người làm thay. Hai vị Vương gia ở biên cương đang rục rịch rồi.”

Chua ót trong lòng Hạ Hầu Lưu, Tiêu Khuynh Thành không thể nào hiểu được. Suy tư một lúc lâu, hần nẫm lấy tay Tiêu Khuynh Thành, thông thả viết xuống vài chữ trong tay nàng. Hai mắt Tiêu Khuynh Thành tròn tròn...

Không thể tin được nín thở, ngơ ngác nhìn Hạ Hầu Lưu.

“Điều này sao có thể?”

“Nàng cảm thấy không có khả năng ư, nhưng nó là sự thật, đó là lý do mà mẫu hậu vẫn để ta ngồi trên ghế Thái Tử, ha ha...” Trên mặt Hạ Hầu Lưu mang theo nét trào phúng, nhưng nhiều hơn là sự đau thương.

Đến hôm nay Tiêu Khuynh Thành mới hoàn toàn phát hiện, vì sao mà hần chán ghét cái chức Thái Tử đến thế, vì sao mà quan hệ với Hoàng Hậu lại kém đến vậy. Trong nhất thời nàng không biết nên làm sao nữa?

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của nàng. Hạ Hầu Lưu nở nụ cười: “Khuynh Thành, chuyện này ta sẽ không nhúng tay vào. Một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi hoàng cung nhưng không phải bây giờ.”

“Đừng... bí mật này đâu có ai biết đến. Lưu, đừng ngớ ngẩn nữa, được không? Như thế sẽ hại chết bao nhiêu người, người đã bao giờ nghĩ đến vấn đề này chưa?” Tiêu Khuynh Thành hoảng sợ nhìn hần.

Hốc mắt Hạ Hầu Lưu ửng đỏ nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Ta không có sự lựa chọn nào khác.”

“Lưu... vì sao phải chạy theo lao, đừng nói bản thân người, còn Ngử Luân, người đã từng nghĩ đến nàng chưa? Nàng là công chúa kiêu ngạo, lại

vì người mà làm nhiều như thế?”

Tiêu Khuynh Thành hoảng loạn, trực giác nói cho nàng biết, hắn sẽ không làm Hoàng Đế, Hoàng Đế chân chính là người kia!”

Đây là trực giác.

Theo lý thì không có khả năng, bởi hắn là người tàn phế.

Nếu trực giác của nàng chưa bao giờ sai.

Lòng Hạ Hầu Lưu rối như tơ vò, nhìn Tiêu Khuynh Thành đang chìm sâu vào suy nghĩ, lại nhìn đóa sơn chi ngoài cửa sổ, một mảnh tuyết trắng, thật xinh đẹp, hương thơm quyện vào mũi. Lần này Tiêu Khuynh Thành hồ đồ, hắn có trơ mắt nhìn nàng tiếp tục như vậy sao?

“Được, ta đồng ý sẽ để ý chuyện này.”

“Lưu, Khuynh Thành cũng đồng ý với người, đời này ta sẽ bảo vệ người chu toàn.” Lúc nàng nghèo túng nhất, chính hắn đã bảo vệ nàng, nên đời này, nàng nhớ kỹ ân tình của hắn.

Hạ Hầu Lưu nhìn Tiêu Khuynh Thành rồi cười rộ lên: “Một nam tử hán như ta mà để nữ nhân như nàng bảo vệ thật quá dọa người rồi! Ngử Luân đã chuẩn bị bữa tối, nàng ở lại dùng bữa đi.”

Thoạt nhìn gần đây quan hệ giữa Hạ Hầu Lưu và Ngử Luân đã tốt dần lên, chắc là do trận đòn kia giúp đỡ, không ngờ Nguyên đế lại làm ra chuyện tốt như vậy. Chợt nhớ nàng còn chuyện cần xử lý, không thể ở lại được, cũng để lại không gian riêng cho hai người kia.

Trở lại Tiêu phủ vừa vặn đến giờ ăn tối, Tiêu Khuynh Thành rất ít khi dùng bữa ở trong phủ, về cơ bản thì sẽ dùng bữa ở Minh Nguyệt lâu với Dạ Sát, tại gần đây nàng có việc nên Dạ Sát cũng không đến Minh Nguyệt lâu.

Đi tới phòng khách, Lâm ma ma ở trù phòng nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành thì cung kính hành lễ: “Quận chúa, có phải hôm nay dùng bữa ở phòng khách không?”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

“Ừ, ta dùng bữa ở đây.”

“Dạ, hôm nay Tướng quân ở quân doanh không về, ngài và chủ mẫu ở phòng khách dùng bữa.”

Phòng khách là nơi chỉ người có địa vị trong Tiêu phủ mới được dùng bữa ở đó. Theo lý thì chỉ có Tiêu Khuynh Thành, Tiêu Thiên Kính và Hạ Hầu Vân có tư cách ấy. Ngày xưa lúc chưa có Tiêu Khuynh Thành nàng, thì là Tiêu Thiên Kính, Hạ Hầu Vân, Tiêu Quân Nhi và Tiêu Mạc Hàn. Bình thường nếu Tiêu Thiên Kính không trở về, Tiêu Mạc Hàn cũng sẽ không về.

Đã nhiều ngày Hạ Hầu Vân không gặp Tiêu Khuynh Thành, thấy nàng trở về, còn ngồi ở phòng khách thì hơi kinh ngạc, đồng thời biết là nàng có chuyện muốn nói, bà vẫn thản nhiên cười: “Hôm nay Khuynh Thành lại muốn dùng bữa ở phòng khách, đúng là chuyện khiến người khác ngạc nhiên nhỉ.”

Dường như biết nàng sẽ nói gì với mình, bà kêu Cẩm Nương bên người mình ra khỏi phòng. Tiêu Khuynh Thành nhìn việc đó, cầm lấy đĩa ngọc, trêu ghẹo bà ta: “Mẹ cả à, ngài kêu mọi người đi hết, không sợ Khuynh Thành nổi điên bóp chết ngài sao. Giống như năm đó ngài bóp chết mẫu thân ta vậy.”

Hạ Hầu Vân nghe vậy thản nhiên thu lại nét mặt, một bộ dáng là từ mẫu, nhìn nàng cười nói: “Mẫu thân thật sự không hiểu Khuynh Thành đang nói chuyện gì, mẹ con chết vì khó sanh, đâu liên quan gì đến ta. Nói cũng không thể nói bậy được.....”

“Có phải hay không, lòng mẹ cả hiểu rõ, Khuynh Thành cũng rõ ràng.” Tiêu Khuynh Thành cố ý nói chuyện này với bà ta, sự hòa thuận giả tạo kia, không cần..... tiếp tục nữa.

Nắm tay Hạ Hầu Vân khẽ run, chính bà vẫn không hiểu vì sao, nàng ta lại biết được chân tướng, có lẽ vậy nên lúc nào cũng nhắm vào bà. Tiêu Khuynh Thành ngày hôm nay đã không còn là Tiêu Khuynh Thành của ngày đó, bà không thể không đề phòng.

“Ha ha..... Mẹ cả là thanh giả tự thanh (trong sạch), ta không sợ mấy lời này của con.”

“Đương nhiên ngài không sợ mấy lời này của Khuynh Thành, vì có Thừa tướng làm chỗ dựa cho ngài, đáng tiếc, ông ta đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn nhắc tới ngài.....” Tiêu Khuynh Thành cố ý tiết lộ tin tức cho Hạ Hầu Vân, để bà ta loạn lên.

Quả nhiên.

Sắc mặt Hạ Hầu Vân đại biến, trắng bệch, ngay cả sức cầm đũa cũng không có. Một lúc lâu sau, bà ta mới bình tĩnh lại, suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện. Bà cần phải che dấu chuyện này!

Đây là chuyện tru di cửu tộc, nếu bà gặp chuyện không may, cả Tiêu phủ sẽ gặp chuyện. Tuy nàng ta là Quận chúa cao quý, nhưng dù sao vẫn là nữ nhân Tiêu gia, cho dù có công lao vẫn sẽ bị ảnh hưởng ít hay nhiều.

Huống hồ nàng ta còn một đứa em quý giá, sao nàng ta nỡ đẩy bà lên đầu sóng chứ.

“Khuynh Thành quả nhiên là người thông minh.....”

“Ha ha.... Mẹ cả hiểu rõ ta sẽ không hại ngài đúng không? Vì Khuynh Thành còn muốn bảo vệ phụ thân, mẫu thân, còn cả đệ đệ nữa. Nhưng ngài

ngữ ta sẽ bỏ qua cho ngài ư? Đừng có quên, chuyện này do một tay Tiêu Khuynh Thành ta thao túng!” Đôi mắt nàng ánh lên tia tàn khốc.

Bàn tay Hạ Hầu Vân ghì chặt đôi đũa ngọc trong tay, nhìn chăm chăm vào Tiêu Khuynh Thành: “Người muốn thế nào? Bản Công chúa vẫn nói câu nói đó, mẫu thân người chết không liên quan đến bản Công chúa. Chỉ vì một câu nói, người nghĩ hoàng huynh sẽ tin tưởng hẳn? Mà không tin tở tở của mình.”

“Có tin hay không chỉ có phụ hoàng rõ. Cả đời này trong lòng phụ hoàng mẫu thân ta chiếm vị trí gì bà là người hiểu rõ nhất..... Đồ ăn hôm nay, Khuynh Thành ăn no rồi, mẹ cả cứ dùng từ từ.” Tiêu Khuynh Thành buông đũa, duỗi lưng. Khiêu khích nhìn Hạ Hầu Vân, thốt tha đi ra khỏi phòng khách.

Hạ Hầu Vân nhìn theo bóng dáng Tiêu Khuynh Thành rời đi, thân thể không kìm được run rẩy, sau khi Tiêu Khuynh Thành đi xa, Cẩm Nương chân chó tiến vào, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, con tiện nhân kia nói gì với ngài thế?”

“Không liên quan đến người, đỡ bản Công chúa trở về.”

Trên đường đi, bên tai bà vẫn vọng lại những lời của Tiêu Khuynh Thành, bởi bà rất rõ thái độ làm người của Nguyên đế. Mấy năm nay vẫn âm thầm chèn ép, cô lập bà, ngay cả Hoàng Hậu cũng duy trì khoảng cách với bà, tất cả đã nói lên hết thảy.

Cẩm Nương không đoán ra được chuyện gì, chỉ sợ hãi đứng hầu ở một bên.

Trở lại Lâm Thủy uyển, Tiểu Dực đã chờ ở đó, hiếm khi được gặp tở tở, nó rất là nhớ. Nhào vào lòng, cọ cọ cánh tay nàng: “Tở tở, mấy hôm nay tở quên mất Tiểu Dực rồi sao?”

Tiêu Khuynh Thành xoa đầu Tiểu Dực, cười hạnh phúc, có đôi khi nàng hoàn toàn nhập vào vai diễn này. Nhưng hiện tại nàng là Tiêu Khuynh Thành thật, không còn là đặc công trước kia.

Khẽ nhắm mắt, ôm lấy Tiểu Dực: “Tỷ tỷ rất muốn chơi với đệ, nhưng tỷ tỷ có rất nhiều việc phải làm, Tiểu Dực biết đó, tỷ tỷ muốn báo thù cho mẫu thân!”

Tiểu Dực là một đứa nhỏ thông minh hiểu chuyện, ở cái nơi sâu thẳm này, nó không chỉ bảo vệ được bản thân, mà còn bảo vệ được Tiêu Khuynh Thành ngu ngốc trước kia. Nàng vẫn yên tâm đối với nó.

Nói đến chuyện báo thù, Tiểu Dực thần bí đóng cửa lại, nhìn xung, cầm lấy một bọc đồ đưa cho nàng: “Tỷ tỷ, đây là thứ Tiểu Dực mất rất nhiều tâm tư mới nghiên cứu ra. Tỷ cầm.....”

“Cái gì thế?”

“Độc dược.....”

“Đệ.....”

“Đệ biết tỷ tỷ nhất định có biện pháp làm việc này.”

Tiêu Khuynh Thành búng trán Tiểu Dực: “Trông đệ vậy mà cũng biết rõ ràng nhỉ.” Dứt lời, nàng gọi Bạch Hi đang nấp ở một nơi bí mật nào đó: “Bạch Hi, chuyện quang vinh này giao cho người.”

Bạch Hi cầm bọc đồ kia, mỉm cười: “Bạch Hi nhất định không làm chủ tử thất vọng.”

“Bạch Hi tỷ tỷ đi ra từ đâu vậy? Vừa rồi đâu có ai, tỷ tỷ.....” Tiểu Dực vừa thấy Bạch Hi nói xong, xoay người đã biến mất, cảm giác sờ không tới đầu hòa thượng cao hai trượng*.

(* Ý là Tiểu Dực không hiểu gì cả.

Tiêu Khuynh Thành à một tiếng, không biết nên giải thích như thế nào, rối rắm nửa ngày giải thích lung tung vài câu, cuối cùng lại hỏi: “Thuốc đó của đệ, tác dụng nhanh hay chậm?”

“Chậm! Đệ hiểu tỷ mà, chúng ta không thể dễ dàng tha thứ cho người đó được, nhất định phải để bà ta chịu đủ mọi loại đau đớn.”

Tiêu Khuynh Thành tấm tắc hai tiếng, đệ đệ này của nàng đủ độc ác, tâm địa độc ác, người cũng độc. Nhưng như vậy cũng bình thường, chịu đủ đau khổ mới nên mới như thế. Nếu không độc, còn sống được sao?

“Ngoan, quả nhiên là đệ đệ của Tiêu Khuynh Thành ta. Mà sắp đến giờ rồi, tiểu hài tử nên nghỉ thôi. Hôm nay tỷ sẽ nghỉ ở đây.” Nơi này có Bạch Hi, nàng mới yên tâm thả lỏng một chút.

Dù sao hôm nay nàng nói nhiều như vậy, nàng sợ bà già Hạ Hầu Vân đó đột nhiên nổi điên, tổn thương Tiểu Dực, như vậy thì mất nhiều hơn được!

.....

Đêm dài yên tĩnh.

Tiêu phủ yên lặng một cách quý dị, gió thổi qua làm một hàng đèn dài trên hành lang tắt hết. Hạ Hầu Vân mặc trường bào lẳng lẳng đứng trên hành lang, nhìn bầu trời đầy sao, tiêu sái bước theo hành lang, quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ.

Đột nhiên.....

Bà di chuyển viên đá nhỏ trên cửa đá, một cánh cửa chậm rãi mở ra, bà bước vào, đóng cửa đá lại. Tiêu Khuynh Thành theo đuôi đến nơi này, nhìn thấy ám khí, suy nghĩ một lúc mới tìm ra cơ quan.

Đây là một con đường rất sâu, nàng đi theo nó.

Cuối cùng đã nhìn thấy một chút ánh sáng, nàng bước đến chỗ ngọn nến, nhìn thấy Hạ Hầu Vân một thân áo trắng đang lẳng lẳng đứng trước một cái giá cao, trên giá là một kiện long bào.....

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành nhếch lên, bà già này muốn làm Hoàng Đế đến phát điên rồi, đứng nhìn kiện long bào kia đến xuất thần, ngay cả nàng đến cũng không biết. Nhưng nàng biết võ, nếu không phải cao thủ, sẽ không dễ phát hiện ra.

Nàng bước tới sau lưng Hạ Hầu Vân, đột nhiên bà ta xoay người: “Tiêu Khuynh Thành!”

“Là ta! Sao nào? Rất ngạc nhiên đúng không? Ta đến đây lâu rồi, bà vẫn không cảm nhận được, có thể thấy, bà khát khao làm Hoàng Đế đến cỡ nào? Hạ Hầu Vân.....” Tiêu Khuynh Thành cười đến động lòng người.

Sắc mặt Hạ Hầu Vân tái nhợt không còn chút máu, dưới ánh nến trông rất khủng bố, hai mắt bà ta trợn tròn, chẳng những không giải thích mà cười to ra tiếng: “Giang sơn này vốn là của Hạ Hầu Vân ta, nếu không có ta, hẳn có thể lên làm Hoàng Đế không? Nữ nhân đó có thể lên làm Hoàng Hậu sao?”

“Sao bà không nói cái ngôi Hoàng Hậu đó cũng của bà luôn đi.... Đáng tiếc, bà có ước mơ, nhưng sự thật luôn tàn khốc, ngôi Hoàng Đế không phải của bà, ngôi Hoàng Hậu cũng không phải của bà! Bà có long bào thì thế nào? Căn bản là không có tác dụng, chỉ thỏa mãn ảo tưởng của bà mà thôi!” Tiêu Khuynh Thành lạnh mặt, lời của nàng như cây đao, từng chút cắm vào lòng bà ta.

Hạ Hầu Vân lui lại phía sau, không ngừng lắc đầu: “Không... không.... Không phải! Ta sẽ làm Hoàng Đế nhanh thôi. Cố An đồng ý với ta rồi, một

khi chuyện này thành công, ta sẽ là người thống trị giang sơn! Người nên biết, Tiêu Thiên Kính đang nắm trọng binh trong tay!”

“Bà cảm thấy phụ thân sẽ cho bà cơ hội này sao? Có thể phản quốc cùng bà ư? Bà phát điên mà thôi.....” Tiêu Khuynh Thành biết, bắt đầu từ ngày mai, Tiêu phủ sẽ không còn Đại công chúa cực kì kiêu ngạo kia nữa.

Hạ Hầu Vân không tin rống to: “Cút! Không thể nào! Tiêu Thiên Kính sẽ theo ta..... Tất cả đều là của ta!” Bà ta đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Quả nhiên.....

Con người là loài kinh khủng nhất.

Mà ma niệm trong lòng nhân loại càng khủng bố hơn, chỉ không chú ý một chút, sẽ bị nó cắn nuốt, nghiền xương ra thành tro, một chút bột phấn cũng không còn. Hạ Hầu Vân chính là như thế, nếu bà ta an phận thủ thường, sẽ không có nhiều phân tranh như vậy, bà ta chắc chắn sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ!

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi tiến lên, lấy một viên thuốc từ trong hà bao, duỗi tay chuẩn bị tóm lấy cổ bà ta, đột nhiên bà ta tránh thoát.

Hóa ra bà ta có võ công, mấy năm nay che dấu, không biết mệt đến mức nào.

Hạ Hầu Vân lạnh lùng cười: “Người cảm thấy người có thể làm ta bị thương ư? Chỉ bằng chút công phu mèo ba chân của người, đúng là suy nghĩ kỳ lạ!” Chưa dứt lời, bà ta đã nhảy lên, ra tay với Tiêu Khuynh Thành.

Đáng tiếc, bà ta đã quá xem nhẹ Tiêu Khuynh Thành.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hạ Hầu Vân Lâm Bệnh Nặng

Tiêu Khuynh Thành né công kích của Hạ Hầu Vân, nhanh đến mức bà ta không thấy được nàng tránh thế nào. Thấy được võ công của Tiêu Khuynh Thành, bà ta lập tức biết được mình không phải là đối thủ của nàng, nếu cứ tiếp tục dây dưa, chỉ có bà ta là chịu thiệt.

Nàng giống như sớm biết suy nghĩ của bà ta, lập tức bay đến, nắm chặt cổ tay Hạ Hầu Vân, lạnh lùng cười: “Thù mới hận cũ hôm nay tính hết đi, thế nào? Hẳn là bà đã sớm đoán ra kết cục ngày hôm nay?”

Hạ Hầu Vân nhú mày, híp mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành, không hổ là Đại Công chúa hoàng gia, tại thời khắc nguy hiểm vẫn bình tĩnh khiến người khác hết hoảng. Bà ta nhìn thẳng nàng: “Tiêu Khuynh Thành, người nghĩ ta thật sự sợ người sao? Người tuyệt đối sẽ không làm âm lên chuyện ta phản quốc, vì sẽ ảnh hưởng đến người người muốn bảo vệ, nên người chỉ biết dùng cách của người để đối phó với ta? Bây giờ muốn giết ta sao? Không đâu..... Người là nhân vật chạm tay vào là bóng, ta lại là Đại Công chúa tôn quý.....”

Không thể không thừa nhận những lời Hạ Hầu Vân nói rất có lý, nàng cười lạnh: “Bà thực sự rất thông minh, bà cho là như thế, ta không dám diệt bà ư? Ngốc thật! Hôm nay dù buông tha cho bà, một ngày nào đó bà cũng chết trên tay ta thôi, tin không?”

Lòng Hạ Hầu Vân bỗng run rẩy, không bắt được suy nghĩ của nàng, chỉ đành buông tay: “Như vậy hôm nay chắc chắn người sẽ giết ta rồi, nhưng còn con ta, tâm phúc của ta, nhất định sẽ ngũ mã phanh thây người.”

“Không nên sợ hãi như thế, ta sẽ không để bà chết nhanh đâu, vẫn còn kịch chờ bà xem mà, ít nhất cũng phải để bà thấy Thừa tướng của bà ngã ngựa như thế nào.” Khi nói nàng rút tay ra, thân thể vô lực của bà ta vội lùi ra sau.

Tiêu Khuynh Thành cười đến chói mắt, chậm rãi xoay người rời đi.

Hạ Hầu Vân nhìn theo bóng nàng, âm thầm nắm chặt tay, muốn đánh cuộc lần cuối, nhưng bà vừa đứng dậy, còn chưa tới gần nàng, nàng bỗng dừng xoay người, phóng một chưởng lên ngực bà: “Không biết tốt xấu, đây là do bà gieo gió gặt bão!”

Phụt!

Phun ra một ngụm máu tươi, bà ta đau đớn đỡ ngực, hoàn toàn không ngờ võ công của Tiêu Khuynh Thành lại tiến bộ mau như vậy. So với tiểu tiện nhân năm đó còn lợi hại hơn.

Mà võ công của mình đã thụt lùi, mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, không tập luyện.

Bà quay trở lại đại viện, Cẩm Nương nhìn máu trên miệng bà, sợ hãi hỏi: “Công chúa, sao lại bị thương như vậy? Người vào ám sát bị người tập kích sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hạ Hầu Vân còn chưa mở miệng, lại phun ra một ngụm máu tươi, nắm lấy vạt áo của Cẩm ma ma: “Đỡ bản Công chúa vào, mau lên..... lấy cho ta viên thuốc, ta bị trúng một chưởng, nội thương.”

Cẩm Nương lập tức đỡ Hạ Hầu Vân lên giường, nhìn sắc mặt của bà, vội cầm thuốc lại, giúp bà uống thuốc, vuốt ngực bà, ân cần hỏi: “Thoải mái hơn chút nào không?”

Hạ Hầu Vân thở dốc, tự bắt mạch, bà nhú mày: “Lần này ta bị thương không nhẹ, chuyện trong phủ cứ để tiện nhân kia xử lý đi. Người đưa tin ra ngoài, nói ta bị ốm nhiều ngày rồi. Nếu lão gia hỏi, cũng trả lời như vậy.....”

Cẩm Nương ghen ngào hỏi: “Công chúa, người là người biết võ, rốt cuộc là ai đánh người ra thế này. Hay chúng ta mời ngự y đến đi.”

“Không cần, lúc này là thời khắc quan trọng, không nên dính dáng đến hoàng cung.” Ngay từ đầu bà đã không tin tưởng lắm những lời Tiêu Khuynh Thành nói, phái người đi gặp Thừa tướng, nhưng không có phản hồi lại, bà biết mọi việc đã có biến hóa lớn.

Hắn là bà nên dự đoán Hoàng Thượng sẽ không để Cố An quyền thế ngấp trời tồn tại.

Cẩm Nương gặp đến nỗi không biết làm thế nào, bà ta biết rõ, bà ta không được loạn, nếu bà ta loạn, chủ tử càng loạn hơn. Đêm hôm đó, nhất định sẽ có người không thể ngủ.

.....

Ngày tiếp theo, Văn Ngọc nghe được tin tức, khẽ nhú mày, bà thấy mọi việc dường như đã biến hóa, ngay lúc bà đang nghi hoặc, đột nhiên Tiêu Khuynh Thành lại tới đây: “Khuynh Thành thỉnh an mẫu thân, mấy ngày nay bận quá, nên không quan tâm đến người, người sẽ không tức giận chứ?”

Văn Ngọc đỡ nàng dậy: “Khuynh Thành, con hành lễ như vậy làm gì. Sáng nay bên đại viện phái người đến nói là Công chúa không khỏe, để ta tiếp nhận mọi chuyện trong Tiều phủ, chuyện này.....”

Bà rất cẩn thận, Tiêu Khuynh Thành lại thông minh, nên về cơ bản là bà nghe ý kiến của nó.

Ý cười trên miệng Tiêu Khuynh Thành càng lúc càng sâu, nàng biết bà ta chắc chắn sẽ không chịu được một chương kia, hơn nữa còn trúng độc của Tiểu Dực, sau này để xem bà ta còn kiêu ngạo thế nào, vỗ tay Văn Ngọc: “Về sau chỉ sợ mẫu thân sẽ bận bịu, như này đi, đem A Doanh trong viện của con đến chăm sóc hai đệ đệ còn nhỏ, chuyện trong phủ nhiều, một người khó làm cho hết.”

Văn Ngọc tựa như hiểu thâm ý trong lời Tiêu Khuynh Thành, có chút lo lắng vỗ vỗ tay nàng: “Khuynh Thành, vì sao phải nhanh như vậy, không có chuyện gì chứ?”

Tiêu Khuynh Thành trấn an bà: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Không ai có khả năng động tới con, người cứ an tâm quản lý Tiêu phủ là tốt rồi. Hai đệ đệ cứ giao cho A Doanh, nàng ấy sẽ chăm sóc tốt.”

Văn Ngọc vẫn bất an gật đầu, không ngừng dặn dò, chợt nhớ lát nữa Tiêu Thiên Kính sẽ trở lại dùng ngọc thiện (bữa trưa), liền mời nàng ở lại: “Chốc nữa ở lại đây dùng ngọc thiện đi, phụ thân con giữa trưa sẽ về.”

Tiêu Khuynh Thành suy nghĩ một chút, nhiều ngày không gặp Tiêu Thiên Kính, hẳn là ông ấy vẫn chưa biết chuyện Hoàng Thượng tước quyền, Tiêu Mạc Hàn là người cứng nhắc, nhất định sẽ không nói cho ông ấy biết.

“Dạ.”

Đảo mắt đã đến trưa, Tiêu Khuynh Thành đã đói đến mức sắp điên, Tiêu Thiên Kính vừa vào viện, nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành đứng đó, vui sướng hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ mẫu thân con dùng bữa thế.”

“Vốn con không định ăn ở đây, nhưng con nghe mẫu thân nói người sắp về, nên Khuynh Thành ở lại, mấy ngày nay phụ thân ở quân doanh có bận không?” Trong mắt Tiêu Thiên Kính, Tiêu Khuynh Thành là đứa con ngoan.

Sẽ có một ngày, nữ nhi ngoan này sẽ lôi hẳn xuống ngựa.

Hiện tại Tiêu Thiên Kính thấy Tiêu Khuynh Thành chỗ nào cũng thuận mắt. Ông là một nam nhân bợ đỡ, một cái bao cỏ vô dụng đối với ông, ông sẽ mặc kệ sống chết, nên nàng mới bị mẹ cả bắt nạt.

Hiện tại nàng hữu dụng, dù có bắt ông lấy mặt nóng áp mông lạnh* ông cũng cam tâm tình nguyện.

*ý nói người ta không để ý mà mình cứ dính tới.

“Phụ thân không vội, Khuynh Thành cũng không vội chứ. Thế nào? Gần đây có việc gì sao? Đúng rồi, mẹ cả con bị bệnh, có rảnh thì sang thăm bà ấy đi.” Thân thể Hạ Hầu Vân vẫn luôn khỏe mạnh, lần này bị bệnh đột ngột như vậy, ông ta hơi có chút ngạc nhiên.

Tiêu Khuynh Thành ậm ừ một tiếng: “Được, mấy ngày nữa Khuynh Thành sẽ qua, dạo này có việc quan trọng. Phải giúp Thái Tử xử lý một việc, hơn nữa con còn có việc bên ngoài.”

“Ừ, bận việc thì chúng ta ăn luôn đi. Ăn xong rồi con hãy đi lo việc” Tiêu Thiên Kính biết mình có đưa con lo chu toàn việc ở hoàng gia như vậy, dù ông ta có cường thịnh trở lại, đã có thể nắm chặt binh quyền trong tay.

Nhưng ông ta quá ngây thơ rồi, vĩnh viễn không biết được chân tướng thường khiến kẻ khác kinh ngạc.

Dùng ngọc thiện nhưng lòng nàng không yên, nàng còn phải tiến cung theo Hạ Hầu Lưu để xử lý một ít chuyện quan trọng. Xử lý mấy tâm phúc kia của Cố An, hơn nữa phải dọn dẹp trong thời gian nhanh nhất!

Sau bữa trưa, nàng tiến cung dưới nắng hè chói chang, không ngờ lại gặp Tiêu Mạc Hàn trên đường.

“Vội vội vàng vàng đi đâu thế? Chuyện ngày hôm đó chắc không phải trùng hợp nhỉ?” Dù Tiêu Mạc Hàn kém thông minh, cũng nhận ra có chuyện gì đó. Hơn nữa, nàng còn thường xuyên chạy tới hoàng cung, ra vào Ngự Thư phòng, sao hăn lại không biết.

Tiêu Khuynh Thành kiêu ngạo liếc nhìn Tiêu Mạc Hàn: “Ca ca, chuyện mà Khuynh Thành vội, tất nhiên là chuyện quan trọng. Nếu huynh có thắc mắc gì về chuyện ngày hôm đó, cứ đi tìm Hoàng Đế hỏi là được.”

Tiêu Mạc Hàn nhú mào, hai mắt khóa chặt vào người nàng: “Tiêu Khuynh Thành, tốt nhất là muội nên biết mình đang làm những gì, nếu có một ngày gặp chuyện không may, đừng có liên lụy đến người nhà.”

“Cái này xin ca ca cứ yên tâm, Khuynh Thành không phải người ngu xuẩn, muội biết mình đang nói cái gì.” Tiêu Khuynh Thành không thể hiểu nổi, vì sao mà đầu óc Tiêu Mạc Hàn lại ngu ngốc đến thế. Không thể tin được hăn ta là con của Hạ Hầu Vân.

Lời còn chưa dứt, nàng không muốn dây dưa cùng hăn nữa, phất áo mà đi. Nhưng còn chưa đi xa, lại đụng phải một người không thể ngờ tới, Tĩnh quý phi phân phó cung nhân hạ kiệu, bước tới trước mặt Tiêu Khuynh Thành, không nghĩ ngợi gì đã tát nàng một cái: “Tiêu Khuynh Thành, con tiện nhân này, người rốt cuộc đã làm cái gì, vì sao Hoàng Thượng lại nhốt phụ thân tao vào trong cung.”

Chát!

Thanh âm kia cực kì vang dội.

Bước chân của Tiêu Mạc Hàn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn thấy một màn kia vào mắt, hăn vội bước lên, chắn trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nhìn Tĩnh quý phi: “Quý phi nương nương, dù gì Khuynh Thành cũng là Quận chúa đích thân Hoàng Thượng phong, không được Hoàng Thượng cho phép sao người lại có thể xuống tay.”

“Người tránh ra!” Tĩnh quý phi híp mắt, trừng Tiêu Mạc Hàn.

Tiêu Khuynh Thành tiêu sái bước tới trước mặt Tĩnh quý phi, không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Mạc Hàn, dù cho hai má nóng bừng đau rát, nàng phảng phất như không có chuyện gì, lạnh nhạt nhìn Tĩnh quý phi: “Việc này hẳn là quý phi nên đến hỏi Hoàng Thượng, chứ không phải hỏi Khuynh Thành.”

“Tiểu tiện nhân, người đừng giả ngu ở đây, sao bản cung lại không biết người đang có âm mưu gì. Người muốn mượn cơ hội này hợp nhất với ca ca của người lật đổ phụ thân ta, giúp phụ thân người thăng tiến! Bản cung nói có đúng không?”

Sao Cố An lại đưa một nữ nhân ngu xuẩn như vậy đến bên người Nguyên đế, thật không biết hẳn nghĩ thế nào nữa. Nàng ngay cả giải thích cũng lười nói, nhưng một cái tát kia nàng không thể nhịn được.

Tiêu Khuynh Thành mờ mịt nhìn Tĩnh quý phi, sau đó che mặt, đỡ ngực hỏi: “Quý phi nương nương, Thừa tướng đại nhân là quan văn, cha ta là quan võ, hai cái này có tất hai tám cái gậy tre cũng chả tới*, sao người lại liên tưởng hai cái đấy với nhau được? Thật là cực kì buồn cười.”

*ý nói hai việc này không liên quan gì đến nhau.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đánh Quý Phi

Bị Tiêu Khuynh Thành giễu cợt, Tĩnh quý phi thẹn quá thành giận, lúc nàng ta giơ tay lên định đánh người, nàng nhanh chân nắm lấy cổ tay nàng ta, lạnh lùng nói: “Không nên thấy người khác nhường nhịn người mà không biết xấu hổ lẫn lớt họ, hơn nữa ta không phải là cừ non để người khác bắt nạt..... Chát.....”

Nói xong, nàng liền thuận thế đưa tay tát nàng ta, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Cái tát này trả lại cho người, chúng ta huề nhau, nếu người còn muốn dây dưa, đừng trách ta không khách khí.”

Bởi vì nàng dùng sức rất mạnh.

Khóe miệng Tĩnh quý phi có cả tia máu chảy ra, nàng ta nâng bên má bị thũng lên, run rẩy chỉ vào Tiêu Khuynh Thành: “Đồ vô liêm sỉ, sao người dám xuống tay với bốn cung, người đâu..... đem con tiện nhân này bắt lại, đánh chết cho ta, đánh mạnh vào!”

Tiểu thái giám xung quanh sợ hãi liếc nhìn nhau, không dám tiến lên ngăn. Dù sao cả hai bên đều là chủ nhân được sủng ái. Tiêu Khuynh Thành kia lại kiêu ngạo vô cùng, nếu bọn họ ra tay, chỉ sợ ngày mai sẽ chết không toàn thây.

Tiêu Mặc Hàn nhìn sang bên này, nắm lấy tay Tiêu Khuynh Thành: “Không cần đánh nữa, đánh cung phi không phải đơn giản như mọi người nghĩ, cái tát kia mọi người cũng đòi được rồi, giờ mau chạy đi”

Tiêu Khuynh Thành hất tay Tiêu Mặc Hàn ra: “Nếu huynh không muốn liên lụy đến mẫu thân và phụ thân thì chạy đi. Tiêu Khuynh Thành mọi người

không sợ trời không sợ đất, còn sợ gì một cung phi nhỏ nhỏ này.”

Tuy Tiêu Mạc Hàn không phải là người nhát gan sợ phiền phức, nhưng hẳn không muốn trêu chọc Tĩnh quý phi, dù sao bây giờ chỉ cần một chuyện nhỏ cũng rất nổi bật.

Tĩnh quý phi thấy Tiêu Khuynh Thành kiêu ngạo như vậy, mấy thái giám lại không dám động, đột nhiên xông lên túm lấy thanh trường kiếm đâm về phía Tiêu Khuynh Thành, nàng nhanh chóng tránh khỏi mũi kiếm, đánh mạnh vào cổ tay nàng ta, thanh kiếm rơi xuống đất.

“Quý phi nương nương, người đùa đủ chưa? Nếu đủ rồi thì mời lên kiệu của người, cút đi cho ta. Đừng đứng đây làm người khác chướng mắt, người có biết ta chỉ cần vô tình là bóp chết được người không!” Bộ dáng hung tợn của Tiêu Khuynh Thành khiến người khác cảm thấy khủng bố.

Tĩnh quý phi sao chịu được tui thân như vậy, chỉ bằng một câu kia của Tiêu Khuynh Thành, nàng ta sẽ liều mạng với Tiêu Khuynh Thành. Sau đó, nàng ta không còn chút thanh tịnh nào nữa, giống như một người đàn bà chanh chua!

Không ngừng cầm kiếm bổ vào người Tiêu Khuynh Thành, lần này nàng không đánh trả, chỉ khéo léo tránh né, ngẫu nhiên để nàng ta chém đứt sợi tóc, hay tà áo. Dây dưa đến khi Nguyên đế đến mới thôi!

“Càn quấy!”

Nguyên đế gầm nhẹ.

Tĩnh quý phi đang nổi giận đột nhiên dừng lại, thấy Nguyên đế đang tức giận, như trông thấy cứu tinh, vừa khóc vừa chạy đến: “Hoàng Thượng, ngài phải làm chủ cho thần thiếp, con tiện nhân Tiêu Khuynh Thành này, nó dám to gan đánh thiếp!”

Nguyên đế thờ ơ với Tĩnh quý phi đang khóc, chỉ lạnh lùng hỏi: “Ai động thủ trước!”

Tĩnh quý phi còn chưa mở miệng, Nguyên đế đã vô tình cắt ngang: “Ta không hỏi người, mà là các người.....” Tay ông chỉ về phía mấy cung nhân.

Mấy cung nhân hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhỏ giọng mở miệng: “Bẩm Hoàng Thượng, là nương nương động thủ trước, sau đó nương nương còn muốn cầm kiếm chết Quang Vinh Quận chúa.” Là nô tài trong cung, thấy gió chiều nào phải nghiêng theo chiều ấy.

Sắc mặt Nguyên đế đại biến, nặng nề chụp vào tay vịn.

Tâm tính Tĩnh quý phi vốn vô cùng kích động, bỗng đứng lên, chửi ầm với mấy cung nhân: “Mấy tên vô lương tâm này, uống công ngày thường bản cung đối xử tốt với các người, thế nhưng hôm nay các người lại.....”

Tiêu Khuynh Thành âm thầm cười lạnh, nữ nhân như vậy mà muốn nài ra tay, chỉ làm bẩn tay nàng. Không biết nàng ta ở trong cung đã làm hại bao nhiêu người vô tội nữa, gặp phải kết cục ngày hôm nay là xứng đáng!

Nguyên đế nhìn một màn này không thuận mắt, lạnh lùng quát: “Làm loạn đủ chưa! Cố thị kiêu ngạo thành tính, vi phạm cung quy, tước phong hào, giáng xuống làm quý nhân, cầm cung ba tháng! Không ai được đến thăm!”

Lời nói của ông như ngọn giáo nhọn đâm vào lòng Tĩnh quý phi, nàng ta vốn đang càn rỡ lại an tĩnh lại, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, thấp giọng nỉ non: “Tước phong hào..... giáng xuống làm quý nhân... Hoàng Thượng..... Lòng người muốn vậy sao? Đây là những lời nói yêu thương ngày xưa sao? Ha ha.....”

Lòng Khuynh Thành chấn động, có thể nhìn ra được nàng ta thực sự yêu Nguyên đế, yêu đến tận xương tủy. Nếu không sẽ không vì lời nói này của ông ta mà đau lòng đến vậy. Bỗng nhiên nàng cảm thấy thực buồn cười.....

Mọi người đều rời đi.

Nàng ngơ ngác nhìn Cố Tĩnh Nhân bị lột bỏ hoa phục, túm vào trong điện.

Tiêu Mặc Hàn đứng cạnh Tiêu Khuynh Thành cười lạnh lùng: “Muội muội tốt của ta, quả nhiên muội lại cho ta thấy thủ đoạn thật sự là thế nào. Uống công vừa rồi ta còn lo lắng.”

“Đúng vậy, đây là bản tính của muội. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, vậy ta phải trả gấp bội!” Tiêu Mặc Hàn cảm thấy u mê, chắc không hiểu thâm ý trong đó....

Cố Tĩnh Nhân đã biết chuyện Thừa tướng bị nhốt trong cung, theo tính tình của nàng ta chắc chắn sẽ nói cho người bên ngoài biết, nhất định sẽ gây ra biến động. Thế nên chỉ có thể đẩy nàng ta từ trên cao xuống, sau đó trông chừng, mới không khiến tin tức lọt ra ngoài.

Nếu không mọi công sức lúc trước đều uổng phí.

Tiêu Mặc Hàn nhìn Tiêu Khuynh Thành bằng ánh mắt thất vọng: “Ta không hy vọng muội họ Tiêu, ta cũng không muốn tin muội là muội muội của ta!”

“Thiếu tướng quân cao quý như thế, sao Khuynh Thành dám trèo cao. Khuynh Thành không phụng bồi! Cáo từ!” Tiêu Khuynh Thành không muốn nói chuyện tiếp cùng Tiêu Mặc Hàn, càng nói càng khó chịu.

Tiêu Mạc Hàn nhìn theo bóng dáng Tiêu Khuynh Thành, hai tay siết chặt, đáy mắt toát lên một tia phức tạp khó hiểu.

Tiêu Khuynh Thành vừa tới cung Thái Tử, nội gian tổng quản Lý An bên người Nguyên đế đã đến, giao cho nàng một chiếc hộp gấm: “Đây là Hoàng Thượng sai lão nô mang đến cho Quận chúa.”

Tiêu Khuynh Thành cầm lấy hộp gấm, mở ra, nhú mào một chút, sau đó cười nhạt: “Làm phiền công công thay Khuynh Thành đa tạ phụ hoàng, Khuynh Thành rất thích. Thay phụ hoàng làm việc là vinh hạnh của Khuynh Thành.

Lý An vừa nhìn đã rất thích Tiêu Khuynh Thành, còn nhỏ đã thông minh, biết tùy cơ ứng biến, hoàn toàn có thể thay Hoàng Thượng giải quyết hết mọi chuyện sầu lo. Đúng là một nhân vật lợi hại!

“Được, lão nô nhất định sẽ chuyển lời.”

“Vậy Khuynh Thành cung tiễn công công.”

“Quận chúa đừng vậy, lão nô không nhận nổi.”

“Đừng khách sáo.....”

Lý An chỉ cười âm ỉ.

Tiêu Khuynh Thành thấy Lý An đã rời đi, nhìn hộp gấm, khóe miệng cười tự giễu. Đây là không phải là vật nàng cần tìm, nó chẳng có lợi ích gì. Bước tới cung Thái Tử, Hạ Hầu Lưu chờ nàng ở cửa, thấy trong tay nàng cầm cái gì đó, lập tức cầm lên ngắm, nhin không được tầm tắc hai tiếng: “Phụ hoàng thương nàng thật, cái gì quý hiếm đều đưa nàng.”

“Cũng chỉ là thù lao mà thôi, ta thay ông ta làm việc, còn làm rất tốt, cái này là phần thưởng. Mặt ngoài là trấn an ta, thực ra là thưởng cho ta.” Tiêu

Khuynh Thành sâu kín thở dài nói.

Hạ Hầu Lưu biết trên đường tiến cung đã xảy ra chuyện, lại thấy mặt nàng sừng lên, vội sai cung nhân mang thuốc tới: “Này, mang về đi, phải nhớ bôi thuốc mỗi ngày đấy, vậy mới nhanh hết sừng. Thật không ngờ Tĩnh quý phi đó lại kiêu ngạo như vậy..... dám ra tay với nàng, giờ nhận kết quả này quả là xứng đáng.”

“Nàng ta là người ngu ngốc, sớm muộn gì cũng rơi vào cảnh này.” Giải quyết được nàng ta khiến nhiều người bớt lo lắng. Vừa giải quyết được cái đình trong lòng Hoàng Thượng, vừa vượt đuôi Hoàng Hậu, đúng là nhất cử lưỡng tiện, thế nên mã não quý hiếm như thế cũng tặng nàng.

Hạ Hầu Lưu ừ một tiếng, lấy một quyển sách đưa cho nàng: “Nàng nhìn vài người này xem, ta mới lấy được từ chỗ tâm phúc của mấy quan viên kia. Việc kiểm tra sổ sách vô cùng thuận lợi, im lặng mà điều tra được không ít tang vật.”

Tiêu Khuynh Thành nhìn một chút, lại không hiểu nhìn Hạ Hầu Lưu: “Mấy chuyện trong triều ta biết rất ít, cái này người tự xử đi, ta không giúp được gì đâu.”

Hạ Hầu Lưu không tin nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Nếu nàng không biết, sao lại hiểu được phương pháp giải quyết cái đình trong lòng phụ hoàng chứ? Khuynh Thành, ta và nàng còn cần che giấu sao?”

Tiêu Khuynh Thành ậm ừ một tiếng, nàng không thể nói cho hắn tất cả đều là ý của Hạ Hầu Ý. Không được, như vậy sẽ bại lộ thực lực của Hạ Hầu Ý, mà hắn thì muốn làm người rảnh rỗi.

“Không nói chuyện này nữa, người phải tin tưởng bọn họ, chọn bọn họ luôn đi. Nếu sau này có lựa chọn tốt hơn, thì đưa cho phụ hoàng xem trước. Dù sao bây giờ vẫn là ông ta nắm quyền, mọi chuyện đều phải nghĩ tới ông ta trước.....”

Hạ Hầu Lưu biết Tiêu Khuynh Thành đang lo lắng cái gì, vỗ vai nàng: “Việc này còn cần nàng nhắc sao? Ta sẽ xử lý tốt mà..... mặt nàng còn đau không?”

Tiêu Khuynh Thành khua tay: “Không đau, không có việc gì đâu. Ta tin Lưu ca ca có thể xử lý tốt mọi việc. Đúng rồi, gần đây quan hệ với Ngũ Luân thế nào? Muội ấy là cô gái tốt.....”

“Vẫn rất ổn.”

“Ừ.”

Tiêu Khuynh Thành và Hạ Hầu Lưu xử lý xong chuyện thẩm tra, tiếp tục suy nghĩ nên làm gì tiếp. Không một tiếng động thay đổi tất cả tâm phúc, thả tin tức giả ra, khiến đại công tử đang nắm cầm vệ quân trong tay xuất binh, lúc ấy sẽ chụp cho một nhà Thừa tướng cái mũ phản quốc.

..... Phân cách tuyến .....

Từ ngày ấy, bệnh tình của Hạ Hầu Vân vẫn không tốt lên, bất kể là thuốc gì cũng không có tác dụng, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

“Khụ khụ.....”

Cầm Nương thấy Hạ Hầu Vân ho khan, đau lòng không thôi: “Công chúa, bệnh của người không nhẹ, để lão nô mời ngự y đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể người sẽ sụp đổ mất.”

Hạ Hầu Vân túm góc áo Cầm ma ma: “Không cần..... thân thể của ta ta biết rõ, theo như lời Tiêu Khuynh Thành, ta sẽ chẳng sống bao lâu nữa. Người kêu Mạc Hàn trở về cho ta, cả tướng quân nữa.”

Cầm Nương nghe vậy, mặt trắng bệch như tờ giấy: “Tiêu Khuynh Thành quá lớn mặt rồi, lão nô nhất định phải báo chuyện này cho Hoàng Thượng,

để Hoàng Thượng làm chủ cho ngài. Công chúa, ngài không thể thỏa hiệp với nó được, không thể nào.....”

Hạ Hầu Vân không cam lòng nhìn ra cửa sổ, giống như thấy được bộ dáng Tiên Tố Ca đang cười khanh khách, xinh đẹp nói: “Tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng đi theo muội, tỷ có biết muội cô đơn lắm không? Muội thực sự rất nhớ tỷ.....”

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Kinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đau Khổ

“Không cam lòng..... ta không cam lòng, dù ta có năng lực thì thế nào? Nhưng ta có hóa thành quỷ, cũng không để Tiêu Khuynh Thành sống dễ chịu. Ta đi rồi, còn con ta sẽ báo thù.” Hạ Hầu Vân túm chặt góc chăn, trong mắt ngập tràn thù hận.

Cầm Nương đứng một bên âm thầm xoa lệ, đáy lòng tràn ngập đau đớn và không muốn, bà không biết nên làm gì tiếp để giúp chủ tử nhà mình, nghẹn ngào nói: “Công chúa, người không thể ngã xuống..... người ngã xuống, lão nô phải làm sao bây giờ.....”

Hạ Hầu Vân tóm cổ tay Cầm ma ma, ho khan không ngừng, nói chuyện cũng khó khăn, cuối cùng vô lực nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, trong mắt chỉ còn sự đau đớn.

.....

Tiêu Khuynh Thành rời cung trở về Lâm Thủy Uyển, Bạch Hi báo cáo lại mọi chuyện trong viện, lại nhỏ giọng nói: “Quận chúa, giờ sinh mệnh bà ta như đèn trước gió..... chúng ta có nên hay không.....”

Nàng nghe vậy, phất tay, thong thả cười, cười đến âm ngoan: “Độc đó không làm bà ta chết mau vậy đâu, ít nhất phải mấy ngày nữa. Mấy ngày tới nhớ chú ý vào bà ta, đừng để bà ta có cơ hội tự sát. Tình hình mấy vị phu nhân khác trong viện thế nào rồi?”

“Đều rục rịch, thấy Ngọc phu nhân mới vào, tính tình mềm yếu, người lại không có ở trong phủ trong thời gian dài nên bọn họ ngẫm xuống tay với

Ngọc phu nhân. Ngọc phu nhân không muốn gây chuyện, chỉ khéo léo né tránh, không đánh trả.”

Tiêu Khuynh Thành ừ một tiếng, ngay từ đầu có Hạ Hầu Vân tồn tại, mấy vị phu nhân trong phủ dù có dã tâm cũng không dám lên tiếng. Đặc biệt là trác phu nhân, bà ta có một gái một trai, nhị thiếu gia làm quan ở kinh thành, tứ tiểu thư cũng là một tài nữ, làm nữ quan ở hậu cung, thượng cung đại nhân của thượng cung cục. Hơn nữa bên nhà mẹ đẻ sủng phu nhân vẫn có chút thế lực.

Lúc trước vì có Hạ Hầu Vân, bà ta vẫn ngủ đông, giờ Hạ Hầu Vân ngã xuống, bà ta liền thừa dịp phản kích.

Tiêu Khuynh Thành nghe vậy, khước miệng chậm rãi nhếch lên, xem ra muốn nắm Tiêu phủ trong tay, phải đem..... cái đám ngu ru quỷ xà thần này bắt gọn. Nếu không thì sao bình an được.....

Lẳng lẳng đứng trước cửa sổ nhìn trăng sáng trên bầu trời, lạnh nhạt hỏi Thiển Nguyệt: “Hôm nay lão gia có trở về không? Gần đây ông ấy có sang thăm Đại Công chúa không, có đặc biệt quan tâm tới chuyện này không.”

Sau khi Thiển Nguyệt trải qua sự kiện kia, bảo vệ được tính mạng, nàng ta trở thành một người “câm điếc”, không nói chuyện ở trước mặt người ngoài, chỉ khi ở trước mặt Tiêu Khuynh Thành, nàng quỳ rạp xuống đất: “Bẩm Quận chúa, lão gia trở về ba lần, cả ba lần đều đến Tây Phong các. Hoàn toàn không hỏi đến tình hình của Đại Công chúa, đại viện bên kia cũng không phái hạ nhân báo lại cho tướng quân.”

Tiêu Khuynh Thành mơ hồ hiểu được, đây chính là do tính kiêu ngạo của bà ta, dù chết vẫn không chịu bỏ mặt mũi xuống. Ha ha, đúng là buồn cười. Nữ nhân tầm thường như vậy, người bị hại chỉ có bản thân bà ta mà thôi.

“Ừ, ta biết rồi. Người lui xuống đi.”

Tiêu Khuynh Thành mãi miết suy tư, nhìn sắc trời, đi đến sườn thính dùng bữa tối với Tiểu Dực xong thì đến đại viện. Trùng hợp lại gặp Tiêu Thiên Kính đến thăm Hạ Hầu Vân trước đó.

Tiêu Thiên Kính thấy nàng đến, vỗ vai nàng: “Khuynh Thành, con đến đây thăm mẹ cả con sao?”

“Dạ, nghe nói bệnh của mẹ rất nặng, nên hôm nay con đến xem. Phụ thân đến thăm mẹ cả sao? Vừa đúng lúc, chúng ta cùng đi thôi!” Tiêu Khuynh Thành làm bộ nhu thuận ngoan ngoãn.

Tiêu Thiên Kính âm thầm vui mừng, đúng là đứa con biết hi sinh vì đại nghĩa, trước kia Hạ Hầu Vân đối xử với nó như thế nào, giờ xảy ra việc này, nó vẫn quan tâm đến mẹ cả. Dịu dàng thiện lương như Tô Ca vậy.

Lúc hai người đến trước đại viện của Hạ Hầu Vân, đột nhiên A Doanh vội vàng báo lại: “Lão gia, lão gia, xảy ra chuyện rồi. Hai vị thiếu gia bị bệnh, hơn nữa rất nghiêm trọng, Ngọc phu nhân bị dọa đến choáng váng rồi.”

Tiêu Thiên Kính vừa nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, sốt ruột hỏi một hồi, lại quay ra bảo Khuynh Thành: “Con đi thăm mẹ cả đi, ta đi xem đệ đệ con, thay ta hỏi thăm nàng, biết không? Nhớ bảo nàng bảo trọng thân thể.”

Tiêu Khuynh Thành vỗ tay Tiêu Thiên Kính: “Phụ thân, người yên tâm. Không cần gấp gáp, trẻ con dễ sinh bệnh mà, không có việc gì đâu. Con sẽ thay người chăm sóc mẹ cả.”

Tiêu Thiên Kính ừ một tiếng, lập tức đi theo A Doanh quay lại Tây Phong các. Nhìn theo bóng ông ta đi dần, ý cười trên môi Khuynh Thành càng lúc càng sâu, có lẽ Hạ Hầu Vân sẽ không còn cơ hội nhìn thấy ông ta nữa.

Một chút cơ hội cũng không.

Bước tới chính viện đại điện, vừa bước vào trong viện, đúng lúc nhìn thấy Cẩm Nương ôm một đồng ga giường trắng muốt đi ra, mơ hồ có thể thấy được chút đỏ sẫm, khoe miệng nàng cười ngoan độc.

Cẩm Nương thấy Tiêu Khuynh Thành đến, giống như nhìn thấy quý, lại không thể không tới gần nàng, nơm nớp nói: “Quang Vinh Quận chúa, chủ tử nhà ta đang bị bệnh, không tiện gặp khách. Mời ngài về đi.”

“Khuynh Thành đâu phải khách, Khuynh Thành là con gái của mẹ cả mà. Con đến thăm mẹ là chuyện bình thường. Cẩm ma ma muốn cản mới là việc là đây.” Khuynh Thành nói xong, cầm lấy cổ tay Cẩm ma ma, chỉ hơi dùng sức, bà ta đã sợ run lên.

“Không không..... ta chắc chắn sẽ không để người vào làm Công chúa của ta bị thương..... không.....” Bà ta còn chưa nói xong, Tiêu Khuynh Thành đã không còn kiên nhẫn nghe tiếp, điểm huyết bà ta, tiếp tục bước vào chính đường.

Két một tiếng.

Có tiếng đẩy cửa, Hạ Hầu Vân tưởng Cẩm Nương đã về, nhỏ giọng gọi: “Cẩm Nương, ta khát quá, cho ta nước, ta thật sự rất khát..... Thật khó chịu.....”

Tiêu Khuynh Thành nhìn thoáng qua ấm trà trên mặt bàn, tự mình rót nước, bước tới trước giường, chậm rãi nói: “Mẫu thân. Nước đến đây, uống đi nếu không về sau không còn cơ hội nữa!”

Hạ Hầu Vân nghe thấy tiếng Tiêu Khuynh Thành liền cả kinh, con mắt trợn trừng, nhìn nàng chăm chăm: “Người..... người..... muốn thế nào?” Bà ta dùng tất cả sức lực đẩy ly trà trong tay nàng.

Choang!

Chén trà rơi xuống đất, vỡ tan. Giống như sinh mệnh của Hạ Hầu Vân, cuối cùng vẫn phải kết thúc.

Nàng nghiêng đầu nhìn mảnh nhỏ trên mặt đất, tấm tắc hai tiếng, khóe miệng cười chua xót: “Nhìn xem, xem bà giận đến mức nào kia, sứ men xanh tốt như vậy lại bị bà làm hỏng, bà không đau lòng nhưng ta đau lòng đó.”

“Cút..... cút ngay ra khỏi đây! Dù thế nào ta cũng là Đại Công chúa đương triều, người không có bằng chứng ta phản quốc, nếu đột nhiên ta chết, người sẽ không thoát khỏi liên quan. Cho dù hoàng đế của ta không muốn ta sống, nhưng vì mặt mũi sẽ không làm vậy.....” Bà ta cố nén đau đớn, nói một hơi dài.

Tiêu Khuynh Thành vươn tay, cười giảo hoạt như hồ ly, vỗ nhẹ ngực bà ta: “Nhìn xem, mặt đỏ hết lên rồi, đã không khỏe, còn giãy dụa làm gì, mẹ cứ nói chậm thôi, con nghe mà!”

“Tiêu Khuynh Thành..... Dù ta có chết, cũng hóa thành quỷ về ám người!” Hạ Hầu Vân vẫn giãy dụa vô vị.

Nàng nghe vậy thì mỉm cười, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Hầu Vân. Vừa rồi bà ta cố sức nói, giờ lại ho khan, phun ra một ngụm máu.

Tiêu Khuynh Thành lùi lại, lạnh lùng nhìn bà ta phun ra máu, tấm tắc hai tiếng: “Thống khổ như vậy, không bằng xin ta cho bà chết thống khoái đi. Mẹ cả, chỉ cần người mở miệng, nhất định nữ nhi sẽ giúp.”

Hạ Hầu Vân túm chặt lấy áo ngủ bằng gấm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không..... Không ..... cần ..... người cút ra ngoài cho ta.....”

Tiêu Khuynh Thành chậm rãi đứng dậy, vươn tay, bước tới gần Hạ Hầu Vân, cảm xúc của bà ta vô cùng kích động, muốn tránh khỏi công kích của nàng, nhưng lại không có năng lực giãy dụa.

Ngón tay của nàng lạnh lẽo đặt trên cổ bà ta, đột nhiên nàng dừng lại, cười lạnh một tiếng: “Ha ha..... hóa ra bà lại sợ chết đến vậy. Bà nghĩ ta ngốc sao? Để bà chết dễ dàng như vậy? Ta phải kiến bà chịu đủ đau khổ..... Khiến bà sống không bằng chết!”

Lời của nàng như một cây châm bén nhọn, đâm vào lòng bà ta, khiến bà ta không thốt lên được câu nào, càng không làm được gì, chỉ như cá nằm trên thớt, mặc nàng hành hạ.

Tiêu Khuynh Thành nhìn từng biểu tình trên mặt Hạ Hầu Vân, cực kì hài lòng, đột nhiên kề sát bên tai bà ta nói: “Vốn là phụ thân muốn đến thăm bà, nhưng hai đệ đệ ta lại sinh bệnh, nên phụ thân đi thăm chúng rồi. Còn dặn ta chăm sóc bà cho tốt, nhưng bà yên tâm đi, ông ta vĩnh viễn sẽ không gặp được bà nữa.”

Hạ Hầu Vân đã sớm lường được hậu quả như vậy. Đối với tình yêu của Tiêu Thiên Kính, bà không ôm chút hy vọng nào. Tiễn được một Tiền Tố Ca đi, lại một Văn Ngọc khác tới, trong phủ còn dường vài vị thiếp khác.

Ha ha.....

“Đáng tiếc, hãn với ta mà nói cũng chỉ là một nam nhân vô dụng, hãn có tới hay không chẳng liên quan tới ta. Mục đích của người sẽ không đạt được đâu!” Hạ Hầu Vân chính là như thế, cười trước mặt người chứ không khóc trước mặt người. Bà ta sẽ không bao giờ để lại điểm yếu cho người khác.

Tiêu Khuynh Thành không tức giận, chỉ vuốt nhẹ hai má bà ta, sau đó đứng dậy, vỗ vỗ trường bào, nhìn ra cửa sổ: “Cũng không còn sớm nữa, Khuynh Thành không thể hầu hạ. Mẹ cả, người nên chăm sóc tốt bản thân mình.”

“Ta..... sẽ.....”

Tiêu Khuynh Thành hoàn toàn hiểu được sự bình tĩnh của Hạ Hầu Vân, bà ta đã sớm biết được chân tướng, nên mới bình tĩnh như vậy. Nhưng cũng chính vì bà ta biết, trong lòng bà ta mới càng thêm đau khổ. Bây giờ vì vướng chuyện của Thừa tướng nên Tiêu Mạc Hàn mới không thể rời khỏi hoàng cung, bà ta không thể thấy được con ruột mình lúc chết, lạnh lẽo vô cùng.

Triều đình rung chuyển từ trên xuống dưới, tâm phúc của Thừa tướng đại nhân liên tiếp bị tra ra có vấn đề, tất cả đều bị thay thế, khiến triều thần hoảng sợ trong lòng, tưởng lầm là Hoàng Thượng muốn tra xét tất cả quan viên.

Nguyên đế quả là người cơ trí, lại là đế vương lắm hoài nghi, từ chuyện điều tra tâm phúc của Thừa tướng, lại thấy được một mặt khác của đám triều thần, trong lòng khó chịu vô cùng, muốn tra luôn tất cả mọi người, nhưng nghĩ đến kết quả lại sợ hãi.

CHÍNH PHI CỦA ĐỘC VƯƠNG

Dạ Khinh Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đại Kết Cục

Ban đêm, dưới ánh nến, Tiêu Khuynh Thành yên lặng đứng trước cửa sổ, nửa đêm Tiểu Dực thức dậy, nhìn thấy nàng suy tư như vậy, liền đi tới phủ thêm áo khoác cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ lo lắng chuyện trong cung ư?”

Tiêu Khuynh Thành vỗ tay hắt: “Trẻ con, không cần lo nhiều chuyện thế, đi ngủ đi.”

Tiểu Dực nao nao, nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Tỷ tỷ, Tiêu Mặc Dực không phải là trẻ con, đệ là người lớn rồi, có thể bảo vệ tỷ tỷ, tỷ không thể dùng ánh mắt như vậy mà nhìn đệ được.”

“Rồi rồi, người lớn của tỷ tỷ, đệ đi nghỉ ngơi đi. Nghỉ đủ mới có tinh thần bảo vệ tỷ đúng không?” Tiêu Khuynh Thành chọc chọc trán hắt, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Tiểu Dực suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, lúc này mới miễn cưỡng trở lại giường đi ngủ. Nhưng nó vừa đặt mông giường, bên đại viện đã truyền tin tức tới, nói Đại Công chúa đã chết. Nhưng đại thiếu tướng quân và thiếu tướng quân còn chưa biết tin, đành phải tìm đến chỗ Quang Vinh Quận chúa tôn quý này.

Tiêu Khuynh Thành không ngạc nhiên lắm, bình tĩnh bước vào đại viện, Cẩm Nương nhìn nàng, trong hai mắt nồng đậm hận ý: “Tiêu Khuynh Thành, người sẽ không được chết tử tế. Dù ta có hóa thành lệ quỷ cũng không buông tha cho người, chắc chắn sẽ không để người sống an bình!”

Vừa dứt lời, Tiêu Khuynh Thành chưa đáp lại, bà ta đã đập đầu vào cột đá, đi theo Hạ Hầu Vân. Quả nhiên là một lão nô trung thành, dù có chết vẫn trung thành với Hạ Hầu Vân như vậy.

Sườn phu nhân Mộ Dung Ngưng nấp sau lưng Tiêu Khuynh Thành nhìn thấy cảnh này, che mặt thấp giọng nói: “Lão nô này thật là khó hiểu, sao lại nói là Quang Vinh Quận chúa làm hại Đại Công chúa, thế không phải là nói xấu sao?”

Tiêu Khuynh Thành nghe thấy Mộ Dung Ngưng nói vậy, đột nhiên xoay người, nhìn bà ta, sau đó mỉm cười: “Thứ mẫu, người thấy thật thấu triệt, so với Khuynh Thành còn thấu triệt hơn vài phần. Nếu tra ra được cái chết của mẹ cả có quan hệ với Khuynh Thành, lúc ấy thứ mẫu nhớ nói cho Khuynh Thành vài lời.”

Mộ Dung Ngưng làm sao sánh bằng Hạ Hầu Vân được, so ra còn yếu hơn rất nhiều. Dù sao cũng lớn lên từ gia đình khá giả, đâu phải đèn hết dầu, ấn dấu nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải thứ mà người bình thường làm được. Không thể coi thường.....

“Tất nhiên rồi, Quận chúa làm việc quang minh lỗi lạc, mọi người đều biết cả, thứ mẫu sẽ nói chuyện thay con, mọi người ở đây đều sẽ nói thay con.” Mộ Dung Ngưng có chút thông minh, biết đem chuyện này cột vào nhiều người, dù tương lai có xảy ra chuyện, vẫn không thể chỉ tóm mỗi mình nàng ta.

Tiêu Khuynh Thành chỉ cười không nói, phân phó với lão ma ma trong phủ: “Mau dọn dẹp di thể của Căn ma ma đi, nhớ làm cả lễ táng. Tốt xấu gì cũng là một nô tài trung thành.

Dứt lời, nàng bước vào nội đường, mùi thuốc đông y ủa ra, lòng nàng căng thẳng. Nằm trên giường, là Hạ Hầu Vân đã chết, biểu tình dữ tợn không chút an bình.

Nàng cười lạnh như băng, có năng lực thì thế nào, có thể đứng lên bóp chết Tiêu Khuynh Thành nàng không? Tất cả đều là trừng phạt đúng tội thôi, nếu không phải bà vô tình, sao ta lại xuống tay.

Tiêu Khuynh Thành sai người hầu chuẩn bị một chút, bên ngoài có tiếng bước chân hỗn độn, đưa mắt nhìn, Tiêu Thiên Kính, Tiêu Mạc Hàn đều vội vã trở về. Lòng nàng không khỏi thấp thỏm, mọi việc thành công, hay là thất bại?

Vốn nàng muốn xử lý mọi chuyện xong xuôi trước khi hai người này về, nhưng nàng đã tính sai.

Tiêu Mạc Hàn bước tới trước mặt Hạ Hầu Vân, ôm thân thể bà ta, găm nhẹ một tiếng: “Mẫu thân, đừng đi mà..... đừng tàn nhẫn vứt bỏ Mạc Hàn như vậy, mẫu thân.....”

Trên mặt Tiêu Thiên Kính mang theo nét bi thương, nhưng không sâu, người ngoài có thể nhìn ra được. Đối với ông ta, Hạ Hầu Vân chỉ là một quân cờ, là quân cờ để ông ta thâm tóm quyền lực. Hạ Hầu Vân dần dần thất thế, không còn hữu dụng như trước nữa, cho dù thấy cái chết của bà ta không bình thường, cũng không làm to lên.

Tiêu Mạc Hàn bắt mạch cho Hạ Hầu Vân, khước mắt ửng đỏ, nhìn Tiêu Thiên Kính nói: “Phụ thân, cái chết của mẫu thân có điều kỳ lạ, trong cơ thể người có độc, không phải cái chết bình thường. Phụ thân, chuyện này phải báo cho Thánh Thượng tra cho rõ.”

Tiêu Thiên Kính vỗ vỗ Tiêu Mạc Hàn, tự mình bắt mạch cho Hạ Hầu Vân, sau đó trầm giọng nói: “Đây không phải là độc, năm đó mẫu thân con vì luyện Dĩ âm ngự thú nên trộm ăn một loại dược vật tên là Thiên Tán, nhưng không ngờ nó là độc dược mãn tính, từng chút một ăn mòn cơ thể bà ấy, mà Dĩ âm ngự thú vẫn chưa học thành công.”

Dĩ âm ngự thú, lại nghe thấy bốn chữ ấy, nàng tựa hồ hiểu được một chút. Hạ Hầu Vân không chỉ vì Tiêu Thiên Kính mới xuống tay với mẹ nàng, hẳn là còn vì Ngự thú phổ kia nữa.

Vốn thứ kia ở Đại Tấn là vật hi hữu, Hạ Hầu Vân khát vọng quyền thế đến vậy, sao không nghĩ đến nó chứ?

Tiêu Mạc Hàn nghi ngờ nhìn Tiêu Thiên Kính, rồi lại nhìn xung quanh, không thấy Cẩm Nương, kích động túm lấy cổ áo một hạ nhân hỏi: “Cẩm ma ma đâu? Bà ta đi đâu rồi? Mau gọi bà ta tới đây?”

Mộ Dung Ngưng tiếc hận mở miệng: “Thiếu tướng quân, đừng tìm nữa. Công chúa chân trước vừa mới đi, Cẩm ma ma chân sau đã đi theo rồi. Đập đầu vào cột đá trong viện, mọi người đều tận mắt nhìn thấy.”

Sắc mặt Tiêu Mạc Hàn trầm xuống, nhiều chuyện xảy ra cùng lúc như vậy, sẽ không còn là trùng hợp. Bàn tay siết chặt, lạnh mặt liếc qua Tiêu Khuynh Thành vẫn không nói gì này giờ, chưa mở miệng, Tiêu Thiên Kính đã nói: “Mạc Hàn, không cần dùng cái ánh mắt nghi ngờ này nhìn muội muội con. Hiện giờ nó quyền thế địa vị đều có, sẽ hẹp hòi đi đối phó với mẫu thân con sao? Hơn nữa nó luôn mềm mại cả, thân thiết còn không kịp ấy chứ.”

“Phụ thân, Mạc Hàn có nói cái chết của mẫu thân liên quan đến muội muội sao?” Chính mắt hẳn chứng kiến thủ đoạn của Tiêu Khuynh Thành, tuyệt đối không tin được là chuyện này không có liên quan đến nàng ta.

Tiêu Khuynh Thành ngẩng đầu, thở phào một hơi: “Ca ca hiểu lầm muội cũng là chuyện bình thường thôi. Vì cái chết của mẫu thân Khuynh Thành có liên quan đến mẹ cả, nên ca ca mới hiểu lầm vậy.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ, cơ hồ chỉ có mình Tiêu Mạc Hàn nghe được, hẳn không thể tin trọn tròn mắt, lùi về sau mấy bước, cảnh giác trừng mắt với nàng, nhưng ngại người ở đây quá nhiều nên không lên tiếng.

Hắn không phải không rõ mẫu thân mình là dạng người gì, trên tay dính bao nhiêu máu tươi, đây cũng là lý do Hạ Hầu Vân không bao giờ thân mật với hắn. Lúc nào cũng chỉ là tình mẹ con lạnh nhạt, mãi đến hôm nay hoàn toàn chia lìa, trên mặt hắn mới có nhiều biểu tình hơn.

Tiêu Thiên Kính để cho tất cả gia quyến quay về nghỉ ngơi, chỉ còn lại hai người Tiêu Khuynh Thành và Tiêu Mạc Hàn, lạnh lùng nói: “Chuyện này đừng ở đây, Khuynh Thành sửa sang lại một chút, ngày mai đem việc này tấu lên Hoàng Thượng, hơn nữa Hoàng Thượng đã ra lệnh cho con mang Minh Nhi tiến cung. Mạc Hàn, con chuẩn bị một chút đi, an táng mẫu thân con cho tốt. Sau đó con đi theo ta, ta có lời muốn nói.”

“Dạ! Thừa phụ thân.” Hai người đồng thanh đáp.

Lúc Khuynh Thành rời đi, bình tĩnh lướt qua Tiêu Mạc Hàn, nói một câu: “Ân oán của lớp người trước, đừng liên lụy đến đám chúng ta. Chuyện bà ta làm sai, nhất định phải chịu trách nhiệm, đây là nguyên tắc của ta.....”

Tiêu Mạc Hàn không lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Vân nằm trên tháp, rồi đi vào thư phòng.

Tiêu Thiên Kính thấy Tiêu Mạc Hàn tiến vào liền đưa cho hắn một thứ: “Cái này hôm nay Hoàng Thượng đưa cho vi phụ, con nhìn một chút đi.”

Tiêu Mạc Hàn mở quyển sổ con, lúc nhìn thấy nội dung trên cuốn sổ, hắn mở to mắt, không thể tin được lùi về phía sau: “Không có khả năng! Mẫu thân tuyệt đối sẽ không làm như thế, phụ thân, người có tin không?”

“Tin không? Người cho là vi phụ không biết sao? Nếu không phải Tiêu Khuynh Thành ra tay xử lý trước, hôm nay gặp họa chính là chúng ta.” Tiêu Thiên Kính nghiêm khắc nói.

Tiêu Mạc Hàn ngồi sụp xuống đất: “Mẫu thân con rất có dã tâm, năm đó nàng xuống tay với mẫu thân Khuynh Thành, vi phụ lại không làm gì được. Hôm nay nàng chết dưới tay Khuynh Thành, đó cũng là chuyện bình thường. Tiêu Khuynh Thành ra mặt giải quyết, sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta. Nếu Tiêu Khuynh Thành có một chút vô tình, chắc chắn nó sẽ khiến thanh danh của mẫu thân con, thậm chí là cả Tiêu gia sẽ tan thành mây khói.”

“A..... Tại sao..... Tại sao lại như thế.” Tiêu Mạc Hàn đau đớn dựa vào tường, không thể nói rõ được nỗi chua xót trong lòng. Vốn không thân thiết với mẫu thân, không ngờ trên tay người lại dính nhiều máu tươi đến thế, ngay cả ý tưởng khủng bố như vậy cũng có.

“Mọi chuyện đều đã qua, con vẫn là Thiếu tướng quân, phụ thân vẫn là Đại tướng quân, Tiêu phủ chúng ta vẫn tồn tại, như vậy có thể coi như chưa phát sinh chuyện gì, không được đối nghịch cùng Tiêu Khuynh Thành, hiểu chưa?” Lúc Tiêu Thiên Kính nhận được quyền sở con kia, cũng toát mồ hôi lạnh đầm đìa, lập tức giao ra tất cả binh quyền.

Biết được chân tướng, lại kinh ngạc đến thế.

Gốc đại thụ Thừa tướng còn bị Tiêu Khuynh Thành bạt rễ, hơn nữa còn kéo cả hai phụ tử bọn họ vào, đây không thể nghi ngờ là giết gà dọa khỉ, để cho bọn họ biết, ngỗ nghịch với Hoàng đế, chỉ có một hậu quả, tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội.

Đêm đó rung chuyển dữ dội, kinh tâm động phách.

Đại công tử Thừa tướng thu được tin tức giả Nguyên đế phát ra, tiến hành bức vua thoái vị, vừa xuất binh, lập tức bị phán tội danh trộm cướp. Gây họa cả nhà, hơn nữa lại có khẩu cung của Cố Tu Bình, còn có khẩu cung của tiểu binh Nỗ vương, đủ để chặt gãy gốc đại thụ Thừa tướng này.

Môn sinh, tâm phúc của Thừa tướng trong một đêm đều bị bãi miễn, sau đó chết một cách bí ẩn. Một nhà Thừa tướng gặp chuyện không may, không có ai đến viện trợ, dù là người có tâm, cũng sẽ lui bước.

Bởi vì sát thủ Thất Phiến Môn xuất động, tất cả mọi người đều dừng lại.

Tối hôm trước là một hồi gió tanh mưa máu, hôm nay kinh thành vẫn phồn hoa như mọi ngày. Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, nhìn cảnh tượng náo nhiệt ngoài đường cái, trong lòng không rõ tư vị gì.

Xe ngựa dừng trước Minh Nguyệt lâu, Tiêu Khuynh Thành vừa vào trong hoa viên, một bóng áo hồng bay bay, người vừa tới ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng vào lòng, cười nhẹ: “Sao vậy? Chuyện nàng muốn làm đều đạt được, sao vẫn còn rầu rĩ không vui.”

Trong hoa viên, hoa sơn chi nở rộ, mùi hương thơm ngát say lòng người, nhưng vẫn không sánh bằng mùi hương động lòng người trên người Tiêu Khuynh Thành, nàng ôm lấy cổ Dạ Sát, khẽ vuốt ngũ quan tuần mỹ của hắn, nhếch môi, nhẹ nhàng hỏi: “Phu quân, chàng có thể nói cho ta biết, vì sao chàng dung mạo của chàng lại yêu nghiệt đến thế, thật sự rất giống một tiểu mỹ nhân! Rất động lòng người...”

“Nói cho nàng cũng được, nhưng có một yêu cầu!” Dạ Sát ôm Tiêu Khuynh Thành lên xích đu, đẩy mạnh.

“Nói đi.”

“Nối dõi tông đường cho ta đi! Như thế ta có thể giải thích cho nàng một cục cưng hoàn mỹ được tạo ra như thế nào, được không? Suy nghĩ một chút đi, dù sao nàng cũng là của ta rồi.” Dạ Sát nghiêng đầu, đôi mắt hồ ly khẽ chớp câu lòng người.

Tiêu Khuynh Thành tát một cái lên mặt Dạ Sát, mím môi: “Chuyện này vẫn cần nghiên cứu thêm chàng hiểu không. Phải chú ý đến duyên phận.

Chúng ta làm chuyện này lâu như vậy mà đứa nhỏ vẫn chưa có, đủ để chứng minh chúng ta và cực cứng không có duyên phận.”

Dạ Sát chua xót, hần dám nói đêm đó không phát sinh chuyện gì sao? Như thế nữ tử này không biết có lộ da hần hay không nữa? Vì sao phải lộ da hần, bởi từ đầu đến cuối hần cũng chưa nói giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, là do nàng tự hiểu nhầm.

“Này, chàng nghĩ đi đâu thế? Ta muốn cảm ơn chàng, chuyện lần trước nếu không có chàng hỗ trợ ít nhiều, ta sẽ không thành công như vậy. Lát nữa cùng dùng bữa trưa đi, ta còn muốn tiến cung.” Tiêu Khuynh Thành nghĩ chuyện quan trọng bây giờ là phải tiến cung nhìn xem chuyện lần này có để lại điểm sơ hở gì không.

Dạ Sát đáng thương nhìn Tiêu Khuynh Thành: “Khó có lúc được ở bên nhau, sao nhanh vậy đã đi rồi. Tối nay cùng dùng bữa, được không? Ta chờ nàng, nhiều ngày rồi chúng ta không dùng bữa cùng nha, ta còn có bất ngờ cho nàng nữa.”

“Được rồi, giờ dùng cơm trưa đi, tối ta lại đến.....” Tiêu Khuynh Thành nâng đầu Dạ Sát, hôn lên mặt hần, rồi thả người nhảy xuống xích đu, giống như một tinh linh động lòng người.

Dạ Sát tuyệt mị mím môi cười, đúng là cô gái nhỏ nghịch ngợm..... Nhưng phải làm thế nào mới hoàn toàn ăn được nàng đây.

Sau khi dùng ngọc thiên qua loa ở Minh Nguyệt lâu, Tiêu Khuynh Thành vội vàng tiến cung. Không ngờ nàng vừa bước vào Hoàng cung, liền cảm nhận được một loại hơi thở không tốt. Đến cửa Ngự Thư phong, trùng hợp lại gặp được Hạ Hầu Lưu, sắc mặt của hần cực kì khó coi.

“Sao vậy? Lưu?” Tiêu Khuynh Thành nghi ngờ hỏi.

Hạ Hầu Lưu nắm chặt lấy cổ tay Tiêu Khuynh Thành: “Đừng đi vào, đừng nhận thánh chỉ tứ hôn của ông ta, từ đầu tới cuối ông ta đều không có hảo tâm. Khuynh Thành..... Nàng..... Tuyệt đối không thể bị người khác an bài vận mệnh. Ta sẽ giúp nàng.....”

Tiêu Khuynh Thành nhú mày, dự cảm không tốt kia ngày càng mãnh liệt hơn. Nhìn biểu tình trên mặt Hạ Hầu Lưu, nàng nói: “Để ta đi ra rồi nói sau. Hãy tin tưởng ta.....”

Hạ Hầu Lưu không lên tiếng, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nàng đi vào.

Bước vào Ngự Thư phong, Lí An thấy nàng tiếng vào, lập tức chân chó nịnh bợ: “Thỉnh an Quận chúa, Hoàng Thượng chờ ngài đã lâu, lão nô lui xuống chuẩn bị một ít điểm tâm.”

“Ừ.” Nàng thản nhiên trả lời, sau đó bước tới trước mặt Nguyên đế: “Khuynh Thành thỉnh an phụ hoàng.”

“Nói như vậy chắc Lưu nhi đã nói cho con biết hết rồi, trăm muốn tứ hôn cho con, con sẽ cự tuyệt sao?” Ánh mắt Nguyên đế khóa chặt lên người Khuynh Thành, nghiêm túc hỏi nàng.

Tinh thần Tiêu Khuynh Thành tập trung cả vào một khối hoa hồng cao, ngơ ngác nhìn Nguyên đế, suy tư hồi lâu, có lẽ nàng nên sớm đoán ra được kết cục này, gậy đánh trúng đầu chim, một chút cũng không sai.”

“Khuynh Thành không có tư cách cự tuyệt.”

“Được! Quả nhiên là nữ nhi tốt của quả nhân, tam nhi tử Hạ Hầu Ý của trăm, tuy trời sinh tàn phế, nhưng tướng mạo tuyệt thế, hơn nữa còn là thất khiểu linh lung tâm, xứng với Khuynh Thành của trăm, không uất ức con chứ.” Nguyên đế nhìn Tiêu Khuynh Thành gằn từng tiếng.

Hạ Hầu Ý!

Ba chữ như kim đâm vào lòng nàng.

Có chút đau ê ẩm.

Nàng khẽ cắn môi, trái tim đập mạnh, cái loại cảm giác này không thể diễn tả thành lời. Thật lâu không nói ra lời, tâm tình Tiêu Khuynh Thành vốn luôn được che giấu cẩn thận, nay lại phô bày hết cảm xúc ra ngoài.

Nàng bình tĩnh khom người: “Khuynh Thành tạ ơn phụ vương tứ hôn, chỉ sợ Khuynh Thành trèo cao rồi.”

“Không trèo cao, càng không uất ức, hai con là một đôi trời đất tạo thành, về phần yêu cầu vô lý của Lưu nhi, trăm sẽ không đồng ý. Về phía nó, còn cần con an ủi.” Quả nhiên vô tình nhất là đế vương, ông ta vì ngăn chặn nàng phát triển, ban nàng cho một người tàn phế!

Ha ha.

Đây là kết cục sớm đã đoán được.

“Đa tạ Hoàng Thượng ban hôn!”

Nguyên để đứng dậy, nâng tay nàng lên, thắm thía nói: “Ý nhi là một tướng công tốt, sẽ mang cho con cuộc sống an bình. Chuyện lần này rất hoàn mỹ, Khuynh Thành con quả nhiên là tài nữ.”

Khóe miệng Tiêu Khuynh Thành hơi nhếch lên: “Cái đó đều là phúc của Hoàng Thượng, Khuynh Thành chỉ góp chút sức thôi. Giờ đã muộn rồi, Khuynh Thành không quấy rầy Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương.”

“Ừ, đi xuống đi.”

“Dạ!”

Đi ra khỏi Ngự Thư phòng, trong lòng Tiêu Khuynh Thành cũng không khó chịu, chỉ có chút không cam lòng. Chuyện qua cầu rút ván này thế mà lại xảy ra trên người nàng, bàn tay nàng siết chặt.

Nàng thề một ngày nào đó nàng sẽ ở trên vạn người!

“Quang Vinh quận chúa.....”

Một giọng nữ nhẹ nhàng từ tốn vang lên, quấy rầy suy nghĩ của Tiêu Khuynh Thành, trước mắt nàng là một nữ tử mặc cung phục. Khuôn mặt của nàng có vài phần giống với mấy tỷ muội Tiêu gia. Mà trang phục trên người nàng ta, là trang phục bề trên trong Thượng Cung cục.

Tứ tiểu thư Tiêu gia Tiêu Tố Tố.

“Hóa ra là tứ tỷ.....”

“Ta rất ít khi về nhà, không ngờ tứ muội còn nhớ rõ ta như thế, thật khiến tỷ tỷ thụ sủng nhược kinh.”* Tiêu Tố Tố tiến lên từng bước, thân thiết nắm chặt cổ tay Tiêu Khuynh Thành như gặp lại người thân lâu ngày.

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

Tiêu Khuynh Thành chỉ khẽ mỉm cười: “Tỷ muội lớn lên cùng nhau, sao lại không nhận ra được cơ chứ. Mấy ngày gần đây trong phủ xảy ra không ít chuyện, tứ tỷ mau về đi.”

“Ừ, ngày mai tỷ hồi phủ tham gia lễ tang của mẹ cả. Thật không ngờ sau khi từ biệt, đúng là vĩnh biệt. Muội muội thay đổi nhiều quá, trước kia mơ mơ màng màng, hiện giờ khôn khéo hơn nhiều. Ở trong cung cũng nghe được không ít chuyện của muội.....” Trong lời nói của Tiêu Tố Tố không có một tia công kích, tất cả đều ôn nhu nhỏ nhẹ, giống như tỷ muội tình thâm.

Tiêu Khuynh Thành cười nhạt cho qua, không nói gì, nhìn bầu trời: “Tứ tử chắc còn chuyện phải xử lý, Khuynh Thành muốn đi thăm Hoàng Hậu nương nương một chuyến, tứ tử cứ đi đi.”

“Ừ.”

Tiêu Tố Tố đứng đó nhìn theo bóng Tiêu Khuynh Thành, nhẹ nhàng mỉm cười, nói với tỳ nữ phía sau: “Đem cái này giao cho mẫu thân, nói mọi việc đều đã thành công!”

“Dạ, thưa Thượng Cung đại nhân.”

Sau khi tỳ nữ kia rời khỏi, lúc này Tiêu Tố Tố mới đi.

Hoàng Hậu vẫn luôn ngồi sau núi giả theo dõi khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng: “Thật nhìn không ra, kẻ thù của Tiêu Khuynh Thành lại nhiều đến vậy. Lúc này là nàng ta tính sai, nhưng cũng tốt, áp bớt nhuệ khí của nàng ta. Giờ nàng ta đi đến cung Thái Tử của Lưu nhi?”

“Dạ, quả thật quận chúa đã đi đến cung Thái Tử.”

“Ngồi một lúc rồi chúng ta cũng qua đó đi.” Nếu lợi dụng tin tức này tốt, mượn sức cắt đứt tơ lòng của con trai, đây mới là việc quan trọng nhất.

Tiêu Khuynh Thành vừa tới cung Thái Tử, Hạ Hầu Lưu đã vọt ra, kích động hỏi: “Thế nào? Nàng có từ chối không? Phụ hoàng nói thế nào? Có ép nàng phải gả cho Tam ca?”

“Ta không có từ chối, ông ấy là Hoàng Thượng, ta chỉ là một Quận chúa nho nhỏ, ta không có tư cách từ chối. Hơn nữa, Dục vương cũng là một nam nhân tốt, ôn nhuận như ngọc, Tiêu Khuynh Thành ta gả cho hắn, không tính là chịu thiệt.” Tiêu Khuynh Thành nói thập phần tiêu sái.

Hạ Hầu Lưu vừa nghe những lời này, tức giận đến bốc hỏa, trừng mắt với Tiêu Khuynh Thành: “Tiêu Khuynh Thành, đầu óc nàng có vấn đề rồi sao? Tam ca hần..... hần là một người tàn phế, cứ như vậy thì sao tốt được, hần không thể đem lại một đời hạnh phúc cho nàng, nàng đã không thể cự tuyệt, vậy để ta xử lý thay cho.”

Ngữ Luân lập tức vọt ra, túm lấy vạt áo Hạ Hầu Lưu: “Lưu ca ca, huynh không thể đi, huynh vừa được phụ hoàng tán thưởng, đừng khiến người tức giận được không? Khuynh Thành tỷ tỷ đã đồng ý rồi, huynh bình tĩnh một chút đi!”

Hạ Hầu Lưu trừng Ngữ Luân, đẩy tay nàng ra: “Nàng đã kêu một tiếng Khuynh Thành tỷ tỷ, nhưng nàng có dám thề từng lo lắng qua cho nàng ấy không? Việc này không liên quan đến nàng, để ta tự xử lý.”

Tiêu Khuynh Thành không ngăn nổi Hạ Hầu Lưu, bất đắc dĩ lắc đầu. Không ngờ Hạ Hầu Lưu còn chưa bước ra khỏi vườn, Hoàng Hậu đã đến. Bà sợ hãi ra mặt: “Đứng từ xa đã nghe thấy con gào thét rồi, con không thể có một chút phong phạm Thái Tử hay sao?”

Con trai bà không phải người như thế, chỉ khi nào gặp Tiêu Khuynh Thành, nó liền giống như một tên điên, không tự thoát ra được.

Hạ Hầu Lưu liếc nhìn Hoàng Hậu, lúc hần muốn rời đi, Tiêu Khuynh Thành níu hần lại: “Ta đã lĩnh chỉ rồi, chuyện này đừng ở đây đi!”

“Khuynh Thành.....”

“Được rồi, Khuynh Thành cũng đã đồng ý, con còn lằng nhằng gì nữa. Khuynh Thành, người lại đây, bốn cung có chuyện quan trọng muốn nói với người.” Hoàng Hậu nhìn thấy Tiêu Khuynh Thành, thân thiết vẫy tay, dịu dàng nói.

Tiêu Khuynh Thành yên lặng gật đầu, đi theo Hoàng Hậu vào nội điện.

Hoàng Hậu tự mình kéo nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Chuyện Hoàng Thượng tứ hôn cho người, bản cung đã biết. Người không cự tuyệt, thật khiến bản cung kinh ngạc, Quang Vinh quận chúa luôn khinh cuồng sao đột nhiên lại bình tĩnh như thế?”

“Đây là chuyện riêng của Khuynh Thành, Hoàng Hậu không cần lo lắng.” Tiêu Khuynh Thành không muốn nói đến chuyện này, làm trò cười cho người khác.

“Bản cung không có ý giấu cợt người, tuy Tam hoàng tử bị tàn phế, nhưng hãn trời sinh tuấn tú, điều đấy ai cũng biết, hơn nữa còn không màng danh lợi, đúng là một nam nhân tốt, nhưng bản cung vẫn phải nhắc nhở người, chuyện này không phải do Hoàng Thượng nghĩ đến, mà do có người nhắc nhở, người cố ý là ai, chắc người cũng đã biết?” Hoàng Hậu chỉ điểm cho Tiêu Khuynh Thành, mong nàng có thể hiểu được.

Tiêu Khuynh Thành lắng nghe, hết sức ngạc nhiên, suy nghĩ trong chốc lát, cười nhạt: “Đa tạ Hoàng Hậu chỉ bảo, Khuynh Thành hiểu rồi.”

Trên đường hồi cung, trong đầu Tiêu Khuynh Thành là một mảnh hỗn loạn. Một là về chuyện gả cho Hạ Hầu Ý, hai là chuyện về Tiêu phủ. Thật không ngờ nhị phu nhân ra tay nhanh như vậy.

Xe ngựa của Tiêu Khuynh Thành còn chưa tới Tiêu phủ, Hạ Hầu Ý đã sai người chặn đường nàng, nàng trực tiếp cự tuyệt, không đồng ý đến phủ của hãn. Lúc này nàng chưa muốn đối mặt với Hạ Hầu Ý. Nàng đang do dự không biết nên đối mặt với Dạ Sát như thế nào.

Hãn và nàng đã là phu thê, đó là chuyện rõ ràng rồi, giờ nàng phải gả cho người khác, đối với hãn là một loại kích thích. Nhưng với tính tình của hãn, không có khả năng bình tĩnh như vậy, mà không có một chút tin tức nào.

Hết sức nghi ngờ, mà càng buồn bực nhiều hơn.

Trở lại Tiêu phủ, cả Tiêu gia bao trùm một loại hương vị kì quái. Đi vào viện, đúng lúc huých phải nhị phu nhân. Bà ta nhìn nàng vừa tiến cung trở về, tiến lên trước cười khanh khách: “Hôm nay trông mặt Quận chúa thật hồng hào, thoát nhìn như có việc vui.”

Lá gan của bà ta đã to dần lên, quang minh chính đại giễu cợt nàng, cười lạnh như băng: “Thứ mẫu vừa nhìn đã biết Khuynh Thành có việc vui, đa tạ người đã quan tâm”.

Nhị phu nhân lấy tay quạt mồ hôi lạnh trên trán, lạnh nhạt đáp: “Khách khí như vậy làm gì. Ta không giống Đại Công chúa, âm thầm hạ độc thủ với con.....”

Thật đúng là dẻo miệng, nhanh như vậy đã đóng kịch.

Khuynh Thành càng xem, càng cảm thấy ghê tởm, không muốn nhiều lời với bà ta nữa, lấy cớ mệt mỏi chuồn mất. Về phòng mình, nàng vừa tiến vào, Bạch Hi đã nhin không được nói: “Chủ tử, chỉ cần người lên tiếng, Bạch Hi nhất định sẽ thay người giải quyết bà ta.”

Khuynh Thành đờ vai Bạch Hi lại: “Người cảm thấy người như vậy đáng để ta ra tay sao? Chỉ là một vai phụ mà thôi, ta còn chưa để vào trong mắt, giờ còn chuyện quan trọng cần xử lý.”

“Bạch Hi thay người đi tìm mình chủ nhé.”

“Không cần, để ta tự mình tìm hắn.”

“Dạ.”

Tiêu Khuynh Thành dọn dẹp một chút, đi tới Minh Nguyệt lâu, nhưng không tìm thấy hắn đâu cả, ngay cả trưởng quầy cũng không có tin tức của hắn. Sau đó tìm ở nhiều nơi khác, nhưng vẫn không thấy đâu.

Hắn thật sự muốn trốn mình sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy kì quái.

Mọi chuyện vẫn tiếp tục như vậy, mấy ngày sau, Tiêu Khuynh Thành vẫn không thấy Dạ Sát. Giống như đột nhiên biến mất. Trên dưới Tiêu phủ đều đang bận rộn thu xếp hôn sự cho nàng.....

Nguyên đế quả là người vô tình, chuyện nàng gả cho Dục vương tàn phế, mọi người đều biết, gần như..... hiện giờ đề tài trò chuyện trong cả kinh thành đều về nàng, mà nàng lại xem như những chuyện này như không phát sinh.

Tiểu Dục gấp như kiến bò trên chảo nóng, liên tiếp kéo những chữ hỉ trên cửa sổ xuống: “Tỷ tỷ, tỷ không thể gả cho tên tàn phế đó được, hắn không xứng với tỷ. Tỷ tỷ, ta giúp tỷ trốn.”

Tiêu Khuynh Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên của Tiểu Dục, khẽ vuốt tóc hắn: “Không được nói hắn như vậy. Tuy Dục Vương tàn phế, nhưng là một người có trái tim thất khiếu linh lung, sao lại không xứng với tỷ.”

Sự cơ trí của nam nhân này, nàng tận mắt nhìn thấy. Cho nên với hắn, không có xứng hay không xứng. Nếu nàng chưa gả cho Dạ Sát, nàng sẽ thân nhiên mà gả cho Hạ Hầu Ý, nhưng mà.....

Mọi chuyện càng nghĩ càng rối rắm.

Nàng dùng hết mọi biện pháp nhưng vẫn không tìm thấy Dạ Sát, ngay cả Dạ Vô Minh cũng không có biện pháp. Cuối cùng nàng chỉ đành mặc kệ, bình tĩnh đón nhận tất cả.

Nguyên đế ban thưởng rất hậu, dù sao thì bắt đầu từ ngày mai, nàng cũng là con dâu của ông ta. Ngồi trước Lăng Hoa kính, Tiêu Khuynh Thành

cười chua sót.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Cả kinh đô đều sôi trào, ai ai cũng biết, Tiêu Khuynh Thành sắp gả cho Dục vương tàn phế làm phi, cực kì long trọng, chiếu cáo thiên hạ.

Tiêu Khuynh Thành lẳng lặng ngồi trong kiệu hoa, hai mắt nàng khẽ nhắm, hình ảnh nàng tưởng tượng trong đầu vô số lần, cuối cùng vẫn không xuất hiện. Dạ Sát, chàng đi đâu rồi? Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng vận dụng nhiều mối quan hệ như vậy, nhưng vẫn không tìm được.....

Đến Dục vương phủ, trải qua lễ tiết phức tạp, cuối cùng thì đưa vào động phòng. Vì cơ thể Hạ Hầu Ý không được thoải mái, nên tân khách không ép hấn uống nhiều, hấn rất nhanh sẽ trở lại.

Là tiếng bánh xe lăn, lúc nàng chuẩn bị vén khăn voan, giọng nói thản nhiên của hấn vang lên: “Vẫn nên để ta nhắc lên đi.”

“Ừ.”

Khiến nàng kinh ngạc là, hấn không ngồi xe lăn mà là một đôi giày đỏ tiến đến trước mắt nàng, nhẹ nhàng vén khăn voan, lúm đồng tiền như hoa, dung nhan tuấn mỹ để lộ nét vui sướng.

Tiêu Khuynh Thành ngờ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, cảm thấy không thể tin được, bỗng nhiên mím môi, túm áo hấn: “Chàng gạt ta.....” Chân của hấn vẫn tốt, nàng cảm thấy sợ hãi, mỗi cử động của nam nhân này đều cho thấy hấn là người không đơn giản.

Chính là hấn! Hóa ra lại là hấn!

Đây là điều nàng không thể nào ngờ đến.

“Không phải ta cố ý muốn gạt nàng, chẳng qua thời cơ chưa tới, nhưng ta thật không ngờ mọi chuyện lại phát triển như vậy. Thế này chẳng phải mọi chuyện đều vẹn toàn sao?” Hạ Hầu Ý cuốn mấy sợi tóc, cười sáng lạn.

Tiêu Khuynh Thành rất muốn néo cái gương mặt giả dối này, lạnh lùng hừ một tiếng: “Hạ Hầu Ý, chàng nói đi. Muốn chết thế nào, cho chàng tự chọn.”

Cảm giác này thật là kỳ diệu, xoay xoay chuyển chuyển, hẩn vẫn là hẩn, người nàng thích vẫn luôn là hẩn.

Hạ Hầu Ý thối tắt nển, ôm lấy eo nhỏ của nàng: “VẬY tối nay để vi phu đến hầu hạ phu nhân đi.”

“Được.”

Nến đỏ bên trong màn một mảnh nóng bỏng, từ nay quân vương không còn lên triều sớm.

Nửa đêm.

Nàng nằm bên cạnh hẩn, có rất nhiều điều thắc mắc: “VÌ sao chàng lại có nhiều thân phận như vậy, còn nữa, sao chàng lại là Nỗ vương, chàng phải cho ta một lời giải thích hợp lý.”

Hạ Hầu Ý khẽ cười: “Cái này, có liên quan đến thân thế của nàng.”

“Thân thế của ta?”

“Lần đầu gặp nàng, ta đã hoài nghi, thật không ngờ nàng là con gái của Tổ di. Tổ di và mẫu thân ta tình như tỷ muội, đều là người Nỗ tộc..... sau đó nàng có nhắc đến Dĩ âm ngự thú, ta càng chắc chắn nàng là người ta muốn tìm. Duyên phận của chúng ta là trời định.....”

Tiêu Khuynh Thành nghe vậy, dựa vào ngực hãn: “Có lẽ là vậy.”

Cảm giác yên ổn này không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Khi mọi người đều nghĩ Tiêu Khuynh Thành nàng là người đáng thương nhất thiên hạ, lại không hiểu rằng nàng mới là người hạnh phúc nhất trên đời. Người ưu tú nhất Huyền Minh đại lục là trượng phu của nàng.

Nắm tay nhau làm bạn cả đời.....

Năm năm sau.

Nguyên đế băng hà. Theo lý thì phải là Thái Tử Hạ Hầu Lưu kế vị, nhưng hãn lại nhường vị trí của mình cho tam ca, cùng Ngử Luân cao chạy xa bay. Cho mãi đến một ngày nàng mới biết được, hãn không phải là con ruột của Nguyên đế.

Hãn sẽ không nhận bất kì thân phận gì của hoàng gia, kể cả là Vương gia.

Hãn cũng đối xử cực kì tốt với Ngử Luân, không thể nói là yêu, chỉ có thể coi như là cảm động. Ít nhất có thể cả đời làm bạn với Ngử Luân, làm nàng hạnh phúc.

Hạ Hầu Ý lên ngôi, phong Tiêu Khuynh Thành làm hậu, đồng thời chiếu cáo thiên hạ, đời này không nạp phi, hậu cung vĩnh viễn chỉ có một người là Tiêu Khuynh Thành. Khiến cả nước trên dưới chấn động, nhưng không ai dám hé răng.

Lúc hãn tại vị, thu phục được Nỗ tộc, thiên hạ một mảnh thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp.